ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Feist_Raymond-Valka_temnych-02-Do_temneho_kralovstvi.pdb

PDB Name: Feist - Do temneho kralovstvi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.8.2007
Modification Date: 19.8.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

R. E. FEIST
DO TEMNÉHO KRÁLOVSTVÍ

RAYMOND E. FEIST
INTO THE DARK REALM

Published by agreement with the author and the author's agents.
Copyright © 2007 by Raymond E. Feist
Czech translation © 2007 by Simona Holubcová from author's unpublished manuscript & publisher's proof
Cover © 2007 by Michal Ivan
Czech Edition © 2007 by Václav Soukup - Wales
1st Czech printing
All Rights Reserved
ISBN 978-80-86939-36-0
Distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: wales@volny.cz

Valko zaváhal. Nutil se mluvit klidně, až přitom skoro syčel. "Proč? Je čas výcviku, stařiku, a čas zabíjení. Proč bych tě teď neměl připravit o hlavu? Jsi slabý a prosíš o slitování?" Poslední slova vyplivl, jak mu připadala oplzlá.
"Ne," pravil starý muž. "Ale jestli si přeješ žít, vyslyš mě."
Valko se sehnul a vzal Hireovi meč z ruky. Přiložil jeho špičku starému muži k hrdlu a levou rukou naznačil, aby se zvedl.
"Na světě je jen málo těch, co by uměli totéž, co ty. Pověz jméno své matky."
"Narueen. Cisteenská cvičitelka."
Hirea si nevšímal čepele na svém krku. "Ne, tou ona nebyla." Rozhlédl se, aby se ujistil, že je nikdo nemůže zaslechnout. "Co ti teď řeknu, by nás oba stálo život, kdyby nás slyšel někdo jiný. Tvoje matka, ať už bylo její pravé jméno jakékoliv, byla kouzelnice krve. Jen hrstka lidí dokáže vyučovat to, co ses naučil, a patří k nim pouze jediný spolek žen ze Dvanácti světů, Oranžové sesterstvo."
"To je mýtus…" Valko studoval obličej starého muže a dodal: "Stejně jako Bílý."
"Za mýty se skrývá mnoho skutečného, mladý válečníku." Hirea se ještě jednou rozhlédl kolem. "Nyní dávej bedlivý pozor. S nikým o tom nemluv. Existují tajemství, o kterých možná ani nevíš, že jsou. A existují lidé, co by ti stahovali kůži z těla v tenkých proužcích, jen aby se ta tajemství dozvěděli. Pošlu tě brzy k tvému otci. Mohls mě dnes připravit o hlavu, neexistuje nic dalšího, co bych tě mohl naučit, ale než odjedeš, promluvíme si o tom ještě jednou. Jsou věci, na které se tě musím zeptat, a věci, které ti musím říci."

MIDKEMIE RAYMONDA E. FEISTA
Sága trhlinové války
Mág - Učedník
Mág - Mistr
Stříbrný trn
Zlo v Sethanonu
R.E. Feist & J. Wurtsová - sága Impérium
Dcera impéria
Ochránce impéria - Otrok
Ochránce impéria - Milenec
Správce impéria - Vrah
Správce impéria - Císař
Odkaz trhlinové války

Zrada v Krondoru
Vrazi z Krondoru
Slza bohů
Plazivec*
Temný mág*
romány navazující na trhlinovou válku
Královská krev
Královský bukanýr - Crydee
Královský bukanýr - Novindus
Hadí sága
Stín temné královny - Vrazi
Stín temné královny - Žoldáci
Vzestup magnáta - Risk
Vzestup magnáta - Zisk
Hněv krále démonů - Ústup
Hněv krále démonů - Boj
Střepy rozbité koruny - Chaos
Střepy rozbité koruny - Střet
Konkláve stínů
Spár stříbrného sokola
Král lišáků
Návrat vyhnance
Válka Temných
Let nočních dravců
Do temného království
Zloba šíleného boha *
Legendy trhlinové války
R. E. Feist & W. Forstchen - Čestný nepřítel
R. E. Feist & J. Rosenberg - Vražda v La Mutu
R. E. Feist & S. M. Stirling - Jimmy Ručka
* autor plánuje

Poděkování

Jako obvykle musím poděkovat matkám a otcům Midkemie, že mi dali svět, ve kterém vyprávím příběhy.
Děkuji svým dětem, Jessice a Jamesovi, že mě drží pevnýma nohama na zemi bez ohledu na to, jak šílený je svět kolem nás.
Děkuji své matce, že tu byla.
Opět a jako vždy bych rád poděkoval Jonathanu Matsonovi.
Děkuji svým nakladatelům na mnoha místech za jejich práci.
A děkuji všem čtenářům. Kdyby vás nebylo, dělal bych něco, co by nebylo tolik zábavné.

Raymond E. Feist
San Diego, červenec 2006

Tato kniha je věnována Janny, Billovi, Joelovi a Stevovi,
Že se dělí o své nadání

I
Hon
Jakási žena vztekle zaječela.
Tři mladí muži převraceli lehké vozíky a odstrkovali zákazníky, jak se prodírali večerním tržištěm. Jejich vůdce - vysoký, jako kost a kůže hubený mladík se zrzavými vlasy - ukázal prstem na vzdalující se záda jejich kořisti a zvolal: "Tam utíká!"
Zatímco se nebezpečně vyhlížející muži hnali ulicemi přístavního města Durbinu, nastupovala noc. Obchodníci rychle sklízeli cenné zboží ze stolů, poněvadž tři mladí válečníci odstrkovali každého a vše, co jim bránilo v pronásledování. Ve stopách mladíků se ozývaly nadávky, kletby a výhrůžky. Ničeho z toho si nevšímali.
Letní vedro pouště Jal-Puru se stále drželo zdí a dlažby města, navzdory lehkému vánku od moře. I přístavní racci se spokojili s tím, že nečinně postávali a číhali na jakékoliv sousto, které by mohlo spadnout z projíždějícího prodavačova vozu. Ti ctižádostivější vzlétali a chvíli se vznášeli, nehybně zavěšení na horkých proudech stoupajících z kamenů v docích, a pak se rychle vraceli, aby se klidně postavili vedle svých bratří.

Večerní tržiště bylo přeplněné, poněvadž většina obyvatel Durbinu strávila spalující odpoledne odpočinkem ve stínu. Poklid města byl nenucený, protože teď byly nejteplejší dny léta, a lidé, kteří žili na okraji pouště, dobře věděli, že s přírodními silami nemá cenu bojovat. Vše se dělo dle vůle bohů.
Takže pohled na tři ozbrojené a zjevně nebezpečné mladíky, jak pronásledují jiného mladíka, který v Durbinu jindy jen sotva stál za zmínku, byl vzhledem k roční i denní době nečekaný. Na běhání bylo příliš horko.
Muž, jenž se snažil uprchnout, byl podle vzhledu z pouště. Byl snědý, oblečený v pytlovité košili a plandavých kalhotách, na hlavě měl tmavě modrý šátek, šaty rozhalené a na nohou nízké boty. Jeho pronásledovatele vedl severan, pravděpodobně ze Svobodných měst či z Ostrovního království. Jeho nazrzlé vlasy byly v říši Velká Kesh neobvyklé. Jeho společníci byli také mladí. Jeden mladík byl širokoplecí a tmavovlasý, druhý blonďatý a menší postavy. Všichni byli opálení a špinaví a tvářili se drsně, což jim přidávalo na věku. Svou pozornost upírali na kořist a zbraně měli připravené. Jejich oblečení naznačovalo, že jde o muže z Doliny snů - krátké kalhoty, lněné košile, jezdecké boty a kožené vesty místo šatů a sandálů. S největší pravděpodobností to byli žoldnéři, což bylo zdůrazněno jejich ponurou odhodlaností.
Dostali se k široké ulici vedoucí k dokům. Prchající muž kličkoval mezi obchodníky, prodavači a dokaři směřujícími na noc domů. Vůdce pronásledujících se na chvíli zastavil a pak usoudil: "Míří do doku obchodníků s obilím." Pohybem ruky poslal světlovlasého společníka boční uličkou, načež pokynul tmavovlasému, aby šel s ním.
"Doufám, že máš pravdu," poznamenal menší muž. "Mám už toho všeho běhání po krk."
Vůdce se na něj letmo podíval a zašklebil se: "Příliš mnoho vysedávání po hospodách, Zane. Musíme tě dostat zpátky na Ostrov do Tillingbrookovy něžné péče."
Menší mladík neměl dost dechu, aby to komentoval, takže jen vydal zvuk, jímž jasně naznačoval, že na vůdcově poznámce nenachází naprosto nic vtipného. Rychle si otřel pot z čela. Musel přidat do kroku, aby vyššímu společníkovi vůbec stačil.
Obyvatelé Durbinu byli vycvičení, pokud se jednalo o souboje, rvačky, války gangů, hádky a všechny další projevy občanských nepokojů. Než Jommy a Zane dorazili na roh, za nímž viděli mizet svou kořist, poplach je předstihl a ulice vedoucí k dokům byla téměř prázdná. Kolemjdoucí, obchodníci a námořníci mířící do okolních hospod a krčem, vycítili nadcházející potíže a zapadli do všech skrovných úkrytů, které si dokázali obstarat. Dveře se zavíraly, okenice bouchaly a ti, co se nemohli dostat dovnitř, se snažili seč mohli, aby našli jiný úkryt.
Zatímco Jommy Killaroo nespouštěl zrak z drobné prchající postavy, Zane conDoin průběžně nahlížel do každého vchodu, do každé uličky či jiného místa, odkud by mohlo hrozit nebezpečí. Nacházel jen obyvatele Durbinu, jak zalézají a čekají, až potíže pominou.
Jommy zahlédl jejich muže, jak se ztrácí za rohem na konci široké ulice, a zvolal: "Přímo naproti Tadovi, pokud je tak rychlý, jak obvykle bývá!"
Zane se zazubil. "To je. Suri neunikne."
Už měsíc byli Jommy, Tad a Zane na stopě tohoto muže, bývalého obchodníka jménem Aziz Suri, muže z Jal-Puru, jenž byl údajně dovozcem koření a olejů ze Svobodných měst. Měli však taky za to, že je nezávislým špehem, zprostředkovatelem informací, obchodníkem s tajemstvími a že je v těsném spojení s Nočními dravci, cechem smrti. Před měsícem v Keshi u císaře při slavnosti letního slunovratu zabránili agenti konkláve stínů spiknutí, jež mělo destabilizovat říši a zavléci ji do občanské války, a nyní vyhledávali zbývající úkryty vrahů, aby definitivně ukončili jejich století trvající vládu teroru.
Zane měl co dělat, aby udržel krok s Jommym. Přestože byl schopen běžet stejně daleko jako vyšší mladík, nedokázal to zvládnout při zuřivém tempu přítele, který měl delší nohy. Možná má Jommy pravdu: možná strávil příliš mnoho nocí v hospodě. V poslední době mu byly kalhoty stále těsnější.
Jakmile došli na konec ulice, narazili na doky obchodníků s obilím. Dlouhou řadu kamenných staveb zakončovaly tři mohutné jeřáby, vyčnívající nad dvěma masivními skladišti. Ze vzdáleného konce doku k nim přibíhal Tad a volal: "Támhle!" A ukazoval, že jejich kořist proklouzla do úzkého průchodu mezi těmito skladišti.
Jommy a dva mladší chlapci se nestarali o to, aby maskovali svůj příchod, jelikož po měsíci stráveném v Durbinu znali tuto část města velmi dobře. Dost dobře, aby věděli, že jejich kořist vběhla do slepé uličky. Když dorazili k úzkému vchodu do ní, muž vyběhl a namířil si to přímo k přístavu. Zapadající slunce se od moře červeně odráželo a on zamžoural a odvrátil hlavu, přičemž zvedl ruce, aby si zaclonil oči.
Jommy se natáhl a popadl muže za paži tak, že ho zcela otočil. Muž rozhodil rukama, hledaje rovnováhu, jak se marně pokoušel najít půdu pod nohama. Jommy se znovu natáhl, snažil se chytit muže za tuniku, ale přispěl jen k tomu, že muž klopýtal dál. Než útlého obchodníka někdo dokázal zachytit za jakoukoliv část těla, narazil do prostředního jeřábu.
Na okamžik muž z pouště ztuhl, pak se otočil, zavrávoral, a když se potom opět vzpamatoval, překročil okraj mola. Vzduch prořízl výkřik blízký zavytí psa, na jehož packu právě někdo šlápl, když muž zmizel za hranou mola. Tři mladí muži přispěchali k okraji a pohlédli dolů. Malý obchodník se houpal na provazu jeřábu hned nad prázdnou nákladní sítí. Shlížel na skaliska pod přístavním molem a nahoru posílal nadávky. Byl odliv, takže jen pár palců vody dělilo houpajícího se muže před možným vážným zraněním. Všechny mělké nákladní prámy, které obvykle převážely obilí k lodím v přístavu, byly zakotveny v hlubší vodě. "Vytáhněte mě!" křičel muž.
"Proč bychom měli, Azizi?" zajímal se Jommy. "Ošklivě jsme se za tebou honili celým městem Durbinem v tomhle zatraceném vedru -" otřel si pot z čela a zatřepal rukou nad mužem, aby rovnou ukázal, jak moc je rozladěný, "- a my si jen chtěli krátce a v tichosti pohovořit."
"Já vás znám, vy vražední hrdlořezové," volal obchodník. "Hovory s vámi lidi zabíjejí."
"Vražední hrdlořezové?" podivil se Tad. "Myslím, že si nás spletl s někým jiným."
Zane vytáhl z opasku nůž. "Podle mého bratra si nás pleteš s jinou bandou vražedných hrdlořezů. Já si tím nejsem

jistý."
Podíval se na své společníky a zeptal se: "Když přeříznu tenhle provaz, co si myslíte o jeho možnostech?"
Tad se nahnul, jako by ten problém studoval. Pak prohlásil: "Není to víc než dvacet stop nad skalisky. Vsadím všechny peníze, že si jen zlomí nohu či ruku, nebo obě."
"Záleží, jak spadne," namítl Jommy. "Hele, viděl jsem jednou spadnout chlapa na záda ze žebříku, jen ze spodní příčky, představte si, a on praštil hlavou o zem a rozbil si lebku. Trvalo pak hezkou chvilku, než zemřel, ale nakonec byl mrtvý, a smrt je smrt."
"Mohl bych to přeříznout a uvidíme," navrhl Zane.
"Ne!" vykřikl obchodník.
"No, začíná večerní příliv," pronesl Tad k Azizovi. "Když tam budeš viset dalších pár hodin, mělo by ti stačit, kdyby ses jen pustil a doplaval ke schůdkům támhle." Ukázal přes přístav.
"Pokud ho nedostanou žraloci," podotkl Jommy k Zanovi.
"Neumím plavat!" volal obchodník.
"Předpokládám, že v poušti není moc příležitostí se tomu naučit," poznamenal Zane.
"Pak jsi v tom až po krk, že, kamaráde?" otázal se Jommy. "Co říkáš malému výměnnému obchodu? Ty odpovíš na otázku a když se mi bude líbit odpověď, vytáhneme tě."
"A když se ti odpověď líbit nebude?"
"On přeřízne provaz," ukázal Jommy na Zana. "A uvidíme, jestli tě ten pád zabije, nebo jestli ti jen znepříjemní život - ať už z tebe zbude cokoliv, než nastane příliv a utopíš se, samozřejmě."
"Barbaři!"
Jommy se zeširoka usmál. "Tak mě už označili mnohokrát, co jsem se dostal do Keshe."
"Co bys chtěl vědět?" zeptal se muž z pouště.
"Pouze jednu věc," opáčil Jommy a přestal se usmívat. "Kde je Jomo Ketlami?"
"Nevím!" zvolal muž, jak se snažil získat výhodnější polohu pro svou nohu v houpající se nákladní síti.
"My víme, že je někde ve městě!" křičel Jommy. "Víme, že se nedostal z města. A víme, že jsi s ním už roky v obchodním spojení. Tady je dohoda: ty nám řekneš kde je, my tě vytáhneme. Pak ho půjdeme najít, dostaneme z něj co chceme vědět a zabijeme ho. Nemusíš si dělat starosti. Nebo nám to neřekneš a my tě necháme viset. Třeba se vyšplháš na vršek toho jeřábu a nějak se odtud dostaneš, ale i kdyby ano, my začneme všude vykládat, že jsi Ketlamiho prodal. Potom tě jen budeme sledovat, počkáme až tě zabije a stejně ho dostaneme." Jommy se opět usmál. "Tvoje volba, kamaráde."
"Nemůžu!" bránil se vyděšený obchodník.
"Pět císařských stříbrných, že neumře, když dopadne na skálu," sázel se Tad.
"Já nevím," odvětil Zane. "Zdá se, že to za ty peníze nestojí."
"Co říkáš na mých pět proti tvým čtyřem?"
Zane nadšeně přikývl. "Platí!"
"Počkejte!"
"Ano?" zeptal se Jommy.
"Nepřeřezávejte provaz, prosím. Mám děti, o které se starám!"
"Lháři," pravil Zane. "Všichni vědí, jak vykládáš děvčatům v bordelech, že ženu nemáš."
"Nevykládal jsem, že ženu mám," připustil malý muž. "Ale skutečně se starám o hrst bastardů, které jsem zplodil."
"Máš šlechetnou duši, kamaráde," uznal Jommy.
"Existují muži, kteří dělají pro svoje potomstvo mnohem méně," odvětil houpající se obchodník. "Já jsem dokonce vzal nejstaršího do svého domu, aby se vyučil řemeslu!"
"Jakému?" otázal se Zane. "Obchodování, špehování, lhaní nebo falešnému hraní karet?"
"Víte," zeptal se Tad, "že když tu budeme postávat a žvanit, nastane příliv?"
"Opravdu?" Jommy se podíval na přítele a přimhouřil oči.
"Takže jestli brzy nepřeřízneme provaz, pak jediná možnost je, že se rovnou utopí, a to bude znamenat konec sázky."
"To nemůžeme dopustit," usoudil Zane. Zamával svým velkým loveckým nožem, zatočil s ním jako odborník a začal řezat do tlustého provazu, který vedl přes jednu kladku a kladkostroj pod nejvyšší kladku jeřábu.
"Ne!" křičel v panice malý muž. "Budu mluvit!"
"Tak mluv," vyzval ho Jommy.
"Ne, dokud mě nevytáhnete!"
Zane se podíval na své společníky. "Rozumná žádost?"
"No, nemyslím, že by byl schopen zvítězit nad námi třemi," usoudil Tad. "Koneckonců je to neozbrojený, hubený chlapík, a my jsme - jak nás to nazval?"
"Vražední hrdlořezové," doplnil Zane.
"Tak ho vytáhněte," zavelel Jommy.
Tad a Zane uchopili těžkou kliku, kterou se síť zvedala, a zatočili s ní. Dobře naolejovaná klika se volně otáčela a malý muž rychle vystoupal těch tucet stop, nezbytných k tomu, aby se jeho hlava ocitla nad okrajem doku.
Jommy měl meč vytažený a ukázal jím na místo na molu. "Položte ho tam, chlapci."
Tad a Zane přestali točit, zasunuli západku, aby síť nespadla zpátky, a pak popadli dlouhou dřevěnou paži používanou k přesunu nákladu. Když měli obchodníka bezpečně nad doky, uvolnil se ze sítě a dopadl z výšky několika stop na kameny.
Než stačilo Azize napadnout, že by opět unikl, Jommy měl špičku meče na jeho hrdle. "Teď jsi nám chtěl něco říct o

Jomo Ketlamovi."
"Musíte ho najít a rychle zabít," pronesl Aziz s očima sklopenýma, "a taky ty, co mu slouží, protože pokud někdo z těch… vrahů se tu bude potulovat, je po mně."
"To je náš plán," pravil Jommy. "Tak kde je?"
"Mýlili jste se, že je ještě ve městě. Zná více způsobů, jak projít zdí, než krysa z kanálu. Půl dne jízdy na jihozápad jsou v kopcích jeskyně. Tam uprchl, aby se ukryl."
"A ty tohle víš jak?" zajímal se Tad.
"Než utekl, poslal mi vzkaz. Potřebuje mě. Beze mne jinak nepošle zprávy svým spojencům v ostatních městech na březích Hořkého moře. Mám dojít do těch jeskyní za dva dny, protože má zprávy, které musí poslat svým vražedným bratrům."
"Myslím, že bychom ho měli zabít," usoudil Zane. "Je v tom namočený víc, než jsme mysleli."
"Ne," rozhodl Jommy. Zvedl meč, zatímco Tad popadl Azize za rameno. "Myslím, že ho vezmeme zpátky do hospody a necháme ho posedět s vaším tátou. Ať rozhodne on." Jommy se obrátil na obchodníka. "Je mi úplně jedno, jestli žiješ nebo zemřeš, takže kdybych byl na tvém místě, vynasnažil bych se přesvědčit nás, že je pro všechny zúčastněné lepší, když zůstaneš naživu."
Muž přikývl.
"Půjdeš s námi," vybídl jej Jommy. "Jestli nám lžeš, tví bastardi se budou muset naučit postarat sami o sebe."
"Přísahám na jejich životy, že vám povím jen pravdu."
"Ne," odvětil Jommy. "Přísahej na svůj život, Azizi."
Zatímco slunce mizelo za západním obzorem, čtyři muži se vydali z doků do nejotravnější díry, jakou bylo město Durbin.
*
Ozbrojení muži se pomalu plížili nocí. Před nimi ležela malá jeskyně, dostatečně veliká, aby umožnila vstup jednomu muži, a napůl skrytá pod převislou skálou, kde byl pahorek zvedající se nad pláží rozerván roky eroze. Nad jeskyní se krčili dva lučištníci, připravení střílet na každého, kdo by se pokusil vyjít z jeskyně bez dovolení.
Z Hořkého moře se valila mlha a díky mrakům nebylo vidět měsíc. Noc byla temná jako v černouhelném dole a muži, co obklopovali jeskyni, dokázali v husté tmě jen stěží rozlišit jeden druhého.
Caleb, Pugův syn, naznačil svým třem chlapcům, aby počkali. Za ním stál jeho bratr Magnus, připravený reagovat na jakýkoliv útok magie, jenž by snad mohl přijít. Tucet dalších mužů se také přesouvalo, aby vytvořilo půlkruh kolem druhého východu z jeskyně sto yardů pod převisem.
Ti dva bratři se dost podobali jeden druhému. Byli vysocí a štíhlí, přitom silní, vlasy měli až po ramena, téměř královské držení těla, jež zdědili po své matce, a oči, které vypadaly, že jimi vidí člověku až do žaludku. Jediný zarážející rozdíl byl v barvě jejich vlasů a očí. Caleb je měl tmavě hnědé, zatímco Magnus měl vlasy hodně světlé, až na slunci vypadaly jako bílé, a oči měl bledě modré. Caleb byl oblečen v loveckém. Měl na sobě tuniku, kalhoty, vysoké holínky a klobouk s měkkým okrajem, zatímco Magnus byl oděn v jednoduchý černý háv se spuštěnou kápí.
Caleb strávil většinu noci vyslýcháním obchodníka Azize za pomoci svého bratra. Magnus neovládal zvláštní dovednost určovat, jestli obchodník říká pravdu či lže, to však obchodník nevěděl, a po jednoduché ukázce Magnusových magických schopností nabyl Aziz přesvědčení, že mág dokáže oddělit klam od upřímnosti. Před svítáním se Magnus s Calebem vrátili a oba bratři užili svých patřičných dovedností - stopování a magie - aby se ujistili, že se jejich kořist skutečně nachází v těchto jeskyních. Těsně před rozbřeskem vyšli z jeskyně dva vrahové a rychlým zrakem přelétli okolní terén. Magnus použil levitační kouzlo, aby zvedl bratra i sebe sto stop nad pahorek, takže když hlídka dosáhla vršku pahorku, nebylo po nich ani stopy. I kdyby se v té tmě hlídka podívala přímo vzhůru, byla jen malá naděje, že by je spatřila.
Umístili jednoho pozorovatele nedaleko podél pobřeží, aby si byli jistí, že jim nikdo neunikne. Poté se Magnus vrátil do města Keshe pro Chezarula, bývalého keshského obchodníka, jenž byl nejdůvěryhodnějším agentem konkláve, a pro jeho nejspolehlivější bojovníky. Během několika hodin se za pomocí magie vrátili. Za soumraku se přiblížili k jeskyním a po setmění zaujali pozice.
Dle jejich nejlepších odhadů byl Jomo Ketlami zakután v bludišti jeskyní s nejméně půl tuctem vrahů a čekal na Azizův příchod, aby mohli uprchlíci připravit bezpečný průchod z Keshe. A vzhledem k událostem uplynulých měsíců měli být tito uprchlíci těmi nejhouževnatějšími, nejodhodlanějšími a nejfanatičtějšími z Nočních dravců, co přežili.
Od útoku na císaře, při kterém Noční dravce vedl kouzelník Leso Varen, vymetali císařští vojáci pod vedením keshanských špehů a agentů konkláve stínů i ty nejposlednější skrýše v Keshi. Podle císařského výnosu byli Noční dravci odsouzeni k hromadnému trestu smrti.
Obdobné akce probíhaly v Ostrovním království a rovněž tak v Roldemu, v Olasku a v některých dalších větších městech Východního království. Konkláve si bylo jisté, že beze zbytku identifikovalo všechna velitelství, až na jedno: hlavní pramen tohoto vražedného bratrstva, kde jeho velký mistr jako obrovský pavouk seděl ve středu sítě, jež se rozprostírala nad celým světadílem. A muž v jeskyních jen několik tuctů yardů od nich věděl, kde je toto ústředí cechu smrti ukryto.
Caleb dal znamení. Hlídka stojící nahoře za lučištníky odkryla lucernu a muži dole na pláži pomalu vstoupili do druhého vchodu jeskyně. Magnus použil veškerý svůj um, který znal, aby určil, že na ně nečekají žádné magické léčky. Ohledně těch pozemštějších pastí si byl jistý méně. Tucet mužů, co vstoupilo do jeskyně, patřilo k těm nejobratnějším agentům konkláve v Keshi a možná k těm nejzkušenějším bojovníkům muže proti muži v říši. Očekávali, že položí své životy, pokud to bude nezbytné, neboť byli vázáni slibem za každou cenu zbavit midkemijský svět Nočních dravců.
Dalšího půl tuctu mužů zaujalo pozice před druhým vchodem do jeskyně s dalším párem lučištníků, kteří byli stejným způsobem připraveni nad útesy. Rozkazy byly jasné: chránit vlastní životy, Jomo Ketlami však musí být zajat živý.

Caleb naznačil svým mužům, aby se přesunuli k ústí menší jeskyně a byli připraveni zastavit každého prchajícího. Pohybem rukou, viditelným ve slabém světle lucerny jen stěží, jim zavelel, ať zaujmou pozice po obou stranách jeskyně. Pokynul muži s lucernou a ten ji opět zatemnil, čímž se pláž znovu ponořila do černé temnoty.
Minuty se pomalu vlekly. Jediný zvuk vytvářely příbojové vlny a občasný vzdálený výkřik nočního ptáka. Jommy kývl na Caleba, který čekal na druhé straně ústí jeskyně, a potom se otočil, aby se podíval, jak si vedou jeho dva mladší společníci. Ve tmě dokázal rozpoznat, že Tad a Zane se za ním choulí ke skalní stěně, připravení k boji. Během měsíců, které s nimi prožil, dospěl k pocitu sounáležitosti a zjistil, že víc než často na sebe bere úlohu nejstaršího bratra. Jejich rodina ho přijala a on se v ní cítil jako doma, přestože "doma" mělo do obvyklého domova daleko. Od chvíle, kdy Caleba a jeho adoptované syny potkal, však přijal tuto neobvyklost za běžnou. Věděl, že by na jejich obranu zemřel, a na oplátku si byl jistý, že každý z nich by s radostí položil život za ten jeho.
Náhle zevnitř ozvěnou dolehl křik a okamžitě za ním zvuky zápasu.
Obličej prvního vraha, který utíkal z jeskyně, se střetl s plochou Calebovy čepele. Ze zlomeného nosu vytryskla krev. Současně ho Jommy udeřil jílcem svého meče ze strany do hlavy. Zane popadl ztuhlého vraha za límec a vší silou ho táhl pryč z cesty.
Druhý vrah viděl, jak jeho společník padá, přestože ve tmě nedokázal přesně zahlédnout co se děje, a než udělal krok vpřed s mečem připraveným, zaváhal. Caleb se tak tak vyhnul výpadu na svůj bok. Když útok odrážel, zazvonilo to jako na poplach. Jommy vykročil, aby muže praštil do hlavy. Ucítil, jak ho cosi silně tahá za tuniku, a uvědomil si, že se při přechodu přes práh jeskyně málem napíchl na čepel dalšího vraha. Ucítil pálení ve spodní části zad, kam ho šermíř řízl. Jommy si bolesti nevšímal a praštil jílcem do temene muže, který stál proti Calebovi. Na oplátku ucítil další palčivý řez, když se šermíř za ním pokoušel uvolnit meč z jeho tuniky.
Caleb natáhl levou ruku, popadl Jommyho za přední část košile, prudce škubl a vytáhl ho z nebezpečí. Zane zasáhl muže, jenž se pokoušel zabít Jommyho. Mezitím kolem něj proskočil další muž, který se snažil seběhnout na pláž.
"Zastavte ho!" vykřikl Caleb.
Syčivý zvuk, připomínající blízký úder blesku, naplnil noc a z Magnusovy ruky vylétl záblesk energie. Oslňující modré světlo na okamžik ozářilo ústí jeskyně a pláž, jak koule plná energie chvátala za prchajícím mužem a v mžiku ho zasáhla. Muž zakřičel a upadl, tělo zkroucené bolestí, zatímco po něm tancovaly malinké záblesky energie. Zlověstný význam tomuto představení dodával sykot zvýrazněný praskáním.
Caleb a Magnus pospíšili k padlému muži, zatímco chlapci a ostatní agenti konkláve krotili zbývající vrahy.
"Jdeme ven!" zakřičel známý hlas a o chvíli později z jeskyně vyšel Chezarul. "Jak jsme si vedli?" zajímal se.
Jommy ukázal směrem k ležícímu muži. Caleb k němu došel a zvolal: "Světlo!"
Dvojice luceren, jedna nad nimi a druhá o kousek níž na pláži, se odkryly, a oni spatřili obrysy muže svíjejícího se na písku, přičemž plamínky energie se jim pozvolna ztrácely před očima. "Svažte ho," vyzval je Magnus, "než uvolním kouzlo. Není schopen požít žádný jed, který u sebe schovává. Dobře ho prohledejte."
Caleb pohlédl na muže, jehož už týdny hledal. Jomo Ketlami ležel v agónii se zkroucenou tváří. Zaťatými pěstmi marně mlátil do vzduchu, lokty držel těsně při bocích. Záda měl prohnutá a nohama chabě kopal do písku. Caleb muže rychle prošacoval. Našel dvě pilulky s jedem a amulet, kovový znak Nočních dravců, který tak dobře znali. Ze svého měšce u opasku vytáhl Caleb provaz, přetočil chvějícího se muže stejně snadno jako skoleného jelena a jako jelena ho také svázal.
"Zkontroluj mu ústa," navrhl Magnus.
"Posviť mi."
Donesli lucernu a podrželi ji nad Ketlamiho tváří. Caleb uchopil zajatce za čelist pravou rukou, donutil ho otevřít ústa a pokynul, aby lucernu přidrželi blíž. "Aha, co je tohle?" zeptal se.
Natáhl levou ruku a oni mu do ní vložili kovové kleště. Caleb s nimi zalovil hluboko v Ketlamových ústech a vytrhl mu zub. Zajatcovo kňučení zesílilo, ale jinak nebyl schopen na extrakci reagovat. "Dutý zub," zhodnotil Caleb. Vstal a obrátil se na Magnuse. "Myslím, že ho můžeš pustit."
Magnus uvolnil kouzlo a zajatec na chvíli ochabl. Funěl přitom jako vyčerpaný pes.
Jak se Chezarul blížil s muži ke Ketlamimu, řekl Calebovi: "Dva z nich jsou mrtví, jeden se nedožije rána, ale tři jsou v bezvědomí a svázaní."
Caleb přikývl. "Taky je zkontrolujte, jestli nemají jed." Podíval se na Jommyho. "Jsi zraněný."
"Už jsem měl horší zranění," usmál se mladík. "Když jsme posledně zkřížili meče se Spearem Sokolem, zasáhl mě třikrát, a to se ani moc nesnažil."
Caleb se zahleděl na rozšiřující se krvavé skvrny na Jommyho tunice. "Nech si to zavázat, chlapče, jinak mi Marie utrhne hlavu."
Jommy mrkl na Tada a Zana, kteří se připojili k ostatním stojícím nad kořistí. "Vaše máma se o mě hodně stará, že?"
Tad protáhl obličej. "Myslím, že tě má nejradši."
"Přísahám, že je to tak," přisvědčil Zane.
Jommy se široce usmál. "Protože vy jste ji zarmucovali celý svůj život. Já jsem jí na obtíž jen několik měsíců. Dost brzy mě bude mít taky dost."
"Bezpochyby," podotkl Magnus a úkosem se zahleděl na vysokého, zrzavého jinocha. Jommy se na Čarodějově ostrově stal rychle velmi oblíbeným a snadno zapadl do Calebovy adoptované rodiny. Při několika obtížných situacích se ukázal jako houževnatý, oddaný mladík, ochotný obětovat se pro druhé, přičemž se nikdy nezdálo, že by ztrácel smysl pro humor.
Tad se přesunul, aby se podíval na Ketlamiho, který teď ležel bez hnutí, jen sténal a tiše nadával. "Co teď?"
"Potřebujeme ho dostat k otci," vysvětlil Caleb. Obrátil se na Chezarula. "Vezmi ty tři zajatce zpátky do města a dostaň

z nich, co můžeš. "Měli by to být poslední z Nočních dravců v Durbinu, ale vzhledem k možnosti, že jsou ještě nějací opozdilci na svobodě, vymačkej z nich každou kapku pravdy, kterou dokážeš. Pak se postarej, aby tento svět už nezamořovali."
Chezarul hbitě přikývl a potom začal vydávat rozkazy svým mužům.
Magnus vytáhl kouli a pronesl: "Chlapci, postavte se blíž." Sám si stoupl přímo nad Ketlamiho, zatímco Caleb se sehnul a jednou rukou se chopil mužovy tuniky a druhou rukou lemu Magnusova černého hávu. Jommy položil Magnusovi ruku na rameno a zároveň si Tad se Zanem stoupli těsně za Caleba.
Magnus zmáčkl tlačítko na kouli a rázem všichni zmizeli. Na opuštěné pláži zůstal Chezarul a jeho muži, aby uklidili poslední známky přítomnosti Nočních dravců v Durbinu, a pokud měli štěstí, tak snad i ve Velké Keshi.
II
Věštkyně
Vězeň hleděl vzdorovitě.
Jomo Ketlami visel na řetězech připevněných ke kamenné zdi. Šaty měl roztržené, čímž ztrácel na důstojnosti, Pug to však považoval za nezbytné. Vězeň měl totiž tělo tetované tajemnými symboly, černými, bílými, rudými a žlutými, z nichž některé představovaly ochranná kouzla.
Byl to mohutně stavěný muž. Třem chlapcům stojícím vzadu v místnosti připadal dost silný na to, aby vyrval železné kruhy ze zdi. Hlavu měl úplně oholenou a leskla se mu potem. Krk a ramena měl jako zápasník a na holém trupu mu tančily svaly. V jeho černých očích nebyl ani náznak strachu. Tváří v tvář svým uchvatitelům vrčel.
Před dveře postavili půltucet stráží a uvnitř stál Magnus, aby hlídal jakýkoliv magický vpád, ať už za účelem Ketlamiho osvobození, nebo jeho umlčení. Caleb a chlapci stáli u protilehlé zdi, aby nepřekáželi. Do místnosti vstoupili dva muži. Byl to Pug a za ním Nakor.
"Kde je Bek?" zeptal se Magnus.
"Venku, kdybych ho potřeboval," odvětil Nakor. "Tohle vidět nemusí."
Magnus se podíval na bratra a v jeho pohledu byla tichá otázka: a tihle chlapci ano? Caleb jednou kývl. Magnus prostudoval bratrův výraz a poté kývnutí opětoval. Chlapci se zatím osvědčili, prokázali železnou vůli, když to bylo třeba, a nebojácnost, která byla známkou mládí. Tu však rychle nahradilo střízlivější hodnocení skutečného nebezpečí, jemuž čelili. Bravurní kousky mladíků se před Magnusovýma a Calebovýma očima postupně měnily v ryzí udatnost. Jenže souboj byla jedna věc a mučení druhá.
Delší dobu nikdo nepromluvil. Pak Ketlami křikl na Puga: "Můžeš mě klidně hned zabít, mágu! Jsem vázán přísahou, abych vzal tajemství cechu do síně Lims-Kragmy!"
Pug nic neříkal, místo toho se otočil ke dveřím. Zároveň do malé místnosti vstoupili další dva muži. Chlapci se přesunuli k levé straně vzdálenější stěny, a tak nově příchozím uvolnili prostor, aby mohli projít k místu, kde čekal vězeň.
Jeden ze dvou mužů měl na sobě černý kožený klobouk a vybledlou tuniku pokrytou starými skvrnami. Tad se podíval na své dva společníky a okamžitě věděl, že i oni odhadli původ těchto skvrn. Mučitel zaujal pozici před vězněm, zatímco druhý muž se postavil vedle Puga.
Byl to muž neurčitého věku, střední výšky, bez nápadných rysů. Měl hnědé vlasy a na sobě košili a kalhoty jako obchodník či farmář. Na nohou měl obyčejné kožené boty. Hleděl na vězně, který se náhle pootočil. Jejich pohledy se střetly. Ketlami rozevřel oči dokořán. Po chvíli oči zavřel a tváří mu proběhl výraz bolesti. Na čele mu vyrazil další pot a vydal ze sebe zvířecí zavrčení, napůl bolestné a napůl naštvané. "Ven z mé hlavy!" vykřikl. Nato se vítězně zasmál a nově příchozímu řekl: "Budeš se muset víc snažit!"
Pug se s nevyslovenou otázkou podíval na druhého muže. Ten Pugův pohled opětoval, přikývl a poté se ještě jednou zahleděl na Ketlamiho.
"Začni," vyzval ho Pug. Kat udělal rychlý krok vpřed a zabořil pěst do Ketlamiho břicha. Ustoupil, zatímco vězeň lapal po dechu a oči měl zality slzami. Po chvíli Ketlami zhluboka nabral dech a dostal ze sebe: "Bití? Co přijde dál? Rozžhavené železo a kleště?"
Mučitel znovu udeřil Ketlamiho do břicha, ale tentokrát šlo o dva rychlé údery. Ihned poté se na podlaze objevil obsah žaludku oběti.
Jommy se tvářil ponuře, když se podíval na své společníky. Všichni tři chlapci byli vycvičeni v souboji muže proti muži a jedna z prvních lekcí byla o dvojitém úderu do břicha. Silný muž dokázal jednoduchý úder zvládnout a nezhroutit se, ale dva rychlé zásahy, přičemž druhý ve chvíli, kdy se svaly žaludku ještě zcela nezotavily z toho prvního, a člověk byl definitivně na zemi a zvracel své poslední jídlo.
Magnus, Caleb, Pug a Nakor nesmiřitelně stáli a hleděli, jak Ketlami plive. První potupa byla jen začátek. Pomalu budou muže lámat a dozvědí se, co potřebují vědět o umístění velkého mistra Nočních dravců.
Všichni mlčeli, když mučitel udeřil Ketlamiho do tváře hřbetem ruky. Byl to úder stejně urážlivý jako devastující. Vězni jen vehnal další slzy do očí a způsobil, že byl ještě vzdorovitější. Caleb se otočil a zašeptal chlapcům: "Potrvá to nějakou dobu, než se opravdu začne cítit bezmocně. Je to silný muž a navíc fanatik."
Tři chlapci stáli tiše, jejich ponurý výraz odpovídal událostem, které sledovali. Mučitel postupoval metodicky a zdálo se, že nemá naspěch. Vždy několikrát vězně udeřil a pak se zastavil, jako by nechával Ketlamiho popadnout dech. Bil ho do tváře, do trupu, do nohou.
Po téměř půlhodině tohoto pomalého bití visel Jomo Ketlami na řetězech a nebyl schopen stát. Zdálo se, že je na prahu bezvědomí.
"Prober ho!" pravil Pug.
Mučitel přikývl a přesunul se do vzdálenějšího rohu místnosti, kde stál stůl, na němž spočívala řada ranců a

instrumentů jeho řemesla. Otevřel jeden z ranců a vytáhl malou lahvičku. Přistoupil ke Ketlamiho zvadlému tělu, lahvičku odzátkoval a přidržel ji muži u nosu. Ketlami škubl hlavou dozadu a všichni zaslechli ostrý nádech, následovaný slabým zasténáním.
"Kde se ukrývá tvůj mistr?" otázal se Pug.
Ketlami zvedl hlavu, aby se Pugovi podíval do tváře. Obě oči měl opuchlé, téměř zavřené, a ret měl roztržený. Stěží dokázal mluvit, jak měl nateklá ústa, přesto si však zachovával vzdorovitý výraz. "Nikdy mě nezlomíš, mágu. Raději mě zabij a skoncuj to."
Pug se podíval na muže stojícího vedle něj, který lehce zavrtěl hlavou. "Pokračuj," přikázal Pug.
Mučitel vrátil lahvičku do rance a pak se opět postavil před vězně. Ketlami na něj zlobně hleděl. Muž náhle zvedl koleno a brutálně zasáhl Nočního dravce do slabin. Ketlami úplně zkolaboval a chvíli visel na řetězech, lapaje po dechu.
A bití pokračovalo.
*
Ke konci druhé hodiny vypadal Tad, že je na pokraji zhroucení. S každým opakovaným úderem sebou viditelně škubl. Caleb sledoval chování svého adoptivního syna a pak mu naznačil, aby s ním vyšel z místnosti. Pohybem ruky nařídil Jommymu a Zanovi, aby zůstali.
Před dveřmi v dlouhé chodbě se strážemi po obou stranách dřepěl Ralan Bek a zády se opíral o zeď. Tento podivný a nebezpečný mladík byl předán pod Nakorův dohled a zřejmě byl se situací spokojený.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Caleb Tada.
Tad se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. "Ani ne," odvětil. "Už jsem viděl pár rvaček, jak víš, ale tohle…"
"Je jiné," dokončil jeho otčím.
Tad nabral zhluboka dech. "Já vím, kdo to je, ale…"
Caleb se zahleděl Tadovi do očí. "Je to kruté. Je to odporné a je to nezbytné. Ty víš, co je zač: zabil by tě bez rozmyšlení. Zabil by mě, tvoji matku, kohokoliv, a poté, co by to udělal, spal by v noci jako nemluvně. Nestojí za to, abys měl kvůli němu výčitky svědomí."
"Já vím, jen se prostě cítím jako…"
Caleb zareagoval nečekaně. Náhle Tada objal a přitiskl k sobě. "Já vím, věř mi, já vím." Uvolnil syna z objetí. "Cosi se tím ztrácí a je to něco, o čem pochybuji, že by někdo z nás dokázal získat zpět. Ale ti, co stojí proti nám, myslí jen na to, jak škodit těm které milujeme, a my je musíme zastavit. No, tohle bude trvat trochu déle. Kdybychom neměli zdroje, které máme, mohlo by to trvat celé dny. Ten muž nám ale nakonec řekne, co chceme vědět, během hodiny či dvou. Jestli chceš, můžeš zůstat tady venku."
Tad o tom chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. "Ne. Jednoho dne to třeba budu muset dělat i já sám."
Caleb přikývl. Věděl, že Jommy i Zane přijdou o tuto stránku lekce. "Ano, soucit jde stranou."
Vrátili se do místnosti, kde právě kat znovu probíral Ketlamiho. Caleb a Tad opět zaujali místa vedle ostatních. Zane zašeptal: "Přece už nemůže vydržet o moc déle."
Caleb zašeptal zpět: "Zjistíš, že lidé jsou mnohem nezlomnější, než si myslíš, když pevně věří ve svoji věc. Tento muž je zpustlé zvíře, ale myslí si, že slouží vyššímu cíli, a proto se dá zlomit velmi těžko. Promluv si se Spearem Sokolem -" A jelikož si Caleb připomněl historky svého otce o jeho letech strávených v tsuranském pracovním táboře, "- nebo s dědečkem o tom, co lidé dokáží vydržet. Vsadím se, že budeš překvapen."
Mučení odměřilo téměř celou další hodinu, než se kat náhle zarazil. Podíval se beze slova na Puga a mág kývl. Potom se Pug obrátil na muže vedle sebe, který provedl neutrální posunek.
"Dej mu vodu," pravil Pug a mučitel vyhověl. Dal vězni dlouze napít z měděného hrnku. Pití zřejmě Ketlamiho trochu vzpružilo a on plivl mučiteli do tváře. Neúprosný muž v černé kápi si jenom plivanec setřel a podíval se na Puga, čekaje na instrukce.
"Kde je tvůj velký mistr?" zeptal se znovu Pug.
"Nikdy ti to neřeknu," odporoval Ketlami.
Muž vedle Puga se natáhl a uchopil ho za předloktí. "Mám to," sdělil mu tiše.
"Jsi si jistý?" otázal se Pug.
"Jsem si jistý," odvětil muž.
Pug se zhluboka nadechl. Pak se podíval na Ketlamiho, jenž ve své zkroucené tváři nedokázal skrýt zlomyslnost.
"Ukonči to," pravil tiše Pug.
Kat rychlým, rozhodným pohybem vytáhl ostrou čepel zpoza opasku a provedl jednoduchý řez směrem dolů. Nařízl tak tepnu, z níž do vzduchu vytryskla krev. Ketlami na okamžik rozšířil šokem oči. "Co -"
Poté se mu ústa zalila krví a jeho tělo přepadlo dopředu.
Nakor se obrátil ke třem chlapcům. "Přerušíte přívod krve do hlavy a ztratí vědomí, než vůbec pochopí, že jste ho řízli. Vypadá to jako řezničina, ale je to milosrdnější řez, než jakýkoliv jiný, který znám."
"Milosrdný či nemilosrdný, smrt je smrt," zamumlal Jommy.
Pug naznačil všem, aby odešli. Mučitel mezitím začal odvazovat Ketlamiho tělo.
Když Bek viděl, že všichni z místnosti odcházejí, vstal a zeptal se Nakora: "Můžeme teď jít? Nudím se."
Nakor přikývl. "Čeká nás dost brzy nějaká krvavá práce." Obrátil se na Puga. "Sejdeme se nahoře," řekl mu a odváděl Beka pryč.
Místnost, kde probíhalo mučení, se nacházela ve sklepení jednoho z Chezarulových skladišť na okraji města Keshe. Teď už mrtvého Nočního dravce sem předtím přenesl Magnus navzdory tomu, co hrozilo zločincům, kteří by se zdržovali v Durbinu. Byli si téměř jisti, že konkláve ve Velké Keshi Noční dravce zničilo, ale "téměř jisti" ještě

neznamenalo úplnou jistotu.
Pug se obrátil na muže, jenž předtím stál vedle něj, a zeptal se: "Kde?"
"Pevnost Cavell."
Pug se zatvářil zamyšleně, jako by si snažil něco vybavit. "Vzpomínám si," řekl nakonec. "Děkuji," řekl muži a naznačil jemu i strážím, aby odešli. Za chvíli zůstali v síni jen Magnus, Caleb a chlapci.
"Kdo byl ten muž, otče?" zajímal se Caleb.
"Joval Delan. I když není jedním z našeho společenství, dluží konkláve několik službiček. Je nejlepším čtenářem myšlenek, jakého jsem kdy potkal, ale místo aby svoji schopnost používal plánovitě, skrývá jí a těží z ní jen výjimečně." Sledoval odcházejícího muže. "Škoda. Hodně by nás toho mohl naučit. Věděl, že Ketlami bude mít silná ochranná kouzla, aby jeho mysl odolala čtení, ale že se nakonec nedokáže ubránit, aby nemyslel na to, co chce skrýt." Pug pohlédl na tři chlapce a dodal: "To byl důvod jeho bití. Pamatujete si dětskou hru, při níž se říká: "nemysli na toho draka v rohu"? Člověk se dokáže přinutit, aby nemyslel na něco po většinu času, pokud je vycvičený a fyzicky i mentálně odolný, ale pokud ho dostatečně mlátí, to, co se snaží skrýt, vyjde nakonec na povrch jeho mysli." Otočil se k synovi. "Proto teď víme, že velký mistr Nočních dravců se schovává v pevnosti Cavell."
"Pevnost Cavell?" podivil se Caleb. "Znám město Cavell na sever od Lytonu, ale pevnost?"
"Opuštěná," objasnil mu Pug. "Vysoko v horách nad hlavní silnicí. Z dálky splývá se skálami, člověk si jí všimne pouze ze silnice či od řeky, pokud ji hledá. Z města se jen rýsuje. Musíš ji chtít najít. Poslední baron Corvallis v ní odmítl bydlet… je to na dlouhé povídání. Někdy jindy vám o tom povyprávím. Vím však to, že ta starobylá pevnost střežívala slušný úsek obchodní stezky mezi Lytonem a Sloopem. Dcera barona Corvallise se provdala za jednoho muže z Lytonu, myslím, že to nebyl šlechtic, a král nechal titul neobsazený. Oblast byla dána ke spravování hraběti ze Sloopu, přestože se nachází blíž k Lytonu. V každém případě byla stará pevnost asi před sto lety spojena s aktivitami Nočních dravců a byl to jeden z mých studentů, Owyn Belfote, a muž prince Aruthy, James, kteří skoncovali s tímto konkrétním ohrožením oblasti."
Pug si ukazováčkem poklepal na bradu a chvíli zvažoval. "Museli se rozhodnout, že už uběhlo dost času, aby to místo znovu začali využívat, což byla chytrá volba. Nikdo tam nejezdí, dokonce ani vesničané, protože jsou pověrčiví. A v každém případě je to místo nepohodlné k návštěvě. Dokud si lidé myslí, že je opuštěné, proč se namáhat?"
"Pojedeme do Lytonu?" zeptal se Caleb.
"Ne," odpověděl Pug. "Půjdu to říci Nakorovi. Má blízko k vévodu Ericovi a toto konečné střetnutí by mělo řešit Království." Podíval se na Magnuse. "Přesto tě pošlu společně s Nakorem, jen abych se ujistil, že má Eric dostatečnou ochranu proti veškeré magii, jíž by mohli Noční dravci snad ještě sesbírat, a ty víš, že kdybys mě potřeboval, jsem tam hned. Požádám tvou matku, aby navštívila Shromáždění a zjistila, jaký pokrok udělali s talnoyem."
Magnus s ironickým úsměvem přikývl. "Víme, jak se na ni tsuranští Ctihodní těší."
Pug se usmál. Po dlouhé době se netvářil chmurně. Když promluvil, tón jeho hlasu naznačoval stopu mírného pobavení. "Celkem vzato mají stále ještě potíže s mágy-ženami, ale tvoje matka… Řeknu jí, aby si dala na své chování pozor."
Magnus se usmál od ucha k uchu. "A matka se začala chovat podle toho, co říkáš… kdy?" Pugovo škubnutí naznačilo, že syn udeřil hřebík na hlavičku. "Mám říci Nakorovi, aby se připravil?"
"Nakor je vždy připraven cestovat. Je to pozůstatek jeho hráčských dní. Sejdeme se nahoře za pár minut. Chci něco říci Calebovi a chlapcům."
Magnus odešel a Pug se obrátil k chlapcům. "To byla krvavá práce," začal.
Jommy se podíval na Tada a Zana. "To byla, ale zasloužil si to."
Pug Jommymu položil ruku na rameno. Přestože nebyl skutečným adoptovaným vnukem jako Tad se Zanem, Pug si toho ztřeštěného zrzka oblíbil a choval se k němu jako k těm dvěma. "Žádný člověk si nezaslouží takové zacházení, Jommy." Podíval se na Zana, pak na Tada, a opět zrakem spočinul na Jommym. "Někteří lidé si smrt zaslouží za to, co udělali, ale co se týká utrpení, zraňuje tě víc než člověka, kterému ubližuješ." Zahleděl se mu přímo do očí. "Co nás činí lepšími než jsou ti, jimž čelíme, je, že víme kdy konáme zlo. A to by nás mělo bolet. I když to ospravedlňujeme rčením, že sloužíme většímu dobru, či že je to nezbytné." Pohlédl na dveře, u nichž si mučitel připravoval Ketlamiho tělo k odvozu, a dodal: "Je to cena, kterou platíme, a i když je nezbytná, ve skutečnosti nás omezuje." Přelétl pohledem chlapce. "Vaší jedinou útěchou je poznání, že kdybyste tohohle nebyli součástí, ti, které milujete, by při tom riskovali mnohem víc."
Obrátil se na Caleba. "Myslím, že ty a Marie jste zatím pro sebe od chvíle, co jste svoji, neměli moc času."
Caleb se smutně usmál. "Skutečnost, kterou mi ona občas připomíná, i když si sotvakdy stěžuje, otče."
"Na chvíli máme záležitosti pod kontrolou. Kašpar je dole na Novindu s Rosenvarem a Jacobem, a Nakor s Magnusem jedou do Království, kde budou jednat o Nočních dravcích. Zrovna teď tě nepotřebujeme."
Caleb pevně hleděl na otce s otázkou v očích: "A…?
"Proč se nevrátíš domů a nepřinutíš matku, aby ti dala kouli, kterou používáme, když cestujeme do našeho soukromého malého hnízdečka? Není to nic moc - jeden z ostrovů Zapadajícího slunce - ale je tam malá chata, dobře vybavená, a můžete být pár dní sami."
"Zní to báječně. Co tihle tři?"
Pug se usmál. "Pošli je všechny za Spearem. Můžou být hosty v Říčním domě, týden nebo dva si vydělávat na živobytí a zlepšovat se v zacházení mečem."
Zane se zazubil. "Říční dům!"
Jommy mocně poplácal přítele přes břicho. "Myslel jsem, že se toho chceš zbavit?" Říční dům byla nejlepší restaurace a hostinec v Roldemu, což z něj pravděpodobně činilo i nejlepší jídelní zařízení na světě. Zane si od doby, kdy se jeho matka provdala za Caleba a on získal možnost okusit lepší stravu, než jakou poznal coby dítě, vypěstoval zálibu v

dobrém jídle.
"Budu pracovat obzvláště tvrdě, věř mi," odpověděl podsaditý mladý muž.
"Nu, jsem si jistý, že Spear a jeho žena pro tebe najdou dostatek práce."
"Co ty, otče?" zajímal se Caleb.
"Vykonám cestu, kterou musím. Krátkou, ale dlouho odkládanou. Řekni matce, že budu doma nejspíš zítra, ale ať na mě nečeká. Měla by jet na Kelewan a dohlédnout, co Shromáždění provádí s talnoyem."
Objali se, Pug zamával všem čtyřem na rozloučenou a zmizel.
Jommy zavrtěl hlavou a nasál vzduch. "Jemine, nikdy si nezvyknu přihlížet, jak se lidi jen tak vypaří!"
Caleb se zasmál. "Zvykneš si na spoustu věcí, než umřeš, hochu." Vytáhl z tuniky kouli a vyzval je: "Vyrážíme domů. Pak vy tři pojedete do Roldemu."
Tad se zadíval se na dveře do mučírny a pravil: "Jsem rád, že jsme s touto částí skončili, to určitě."
Aniž by dál mluvili, položil každý z nich ruku na sousedovo rameno, zatímco Caleb aktivoval kouli. Potom také zmizeli.
*
Ohromná postava byla zahalena v temnotě a její obrysy byly ve slabém světle, jež se linulo z jediné louče zasazené v nástěnném držáku na protější zdi, sotva rozpoznatelné.
Bez jediného zvuku promluvil hlas: Buď vítán, Pugu z Crydee.
Pug se usmál, když nahlas řekl: "Tak mě celé roky nikdo neoslovil, má paní." Věděl, že bytost netrvá na žádných titulech a že ten, který zvolil, je sotva dostačující, ale přesto cítil potřebu vyjádřit úctu.
"Dle libosti, mágu," pronesl hluboký hlas. "Přeješ si více světla?"
"To by bylo vítané," odvětil Pug.
Najednou místnost vzplanula světlem, jako by slunce prozářilo paprsky skleněné stěny. Pug se rozhlédl, jelikož už celé roky tuto místnost nenavštívil. Bylo to sklepení, umístěné hluboko pod městem Sethanonem, kde kdysi Tomas přelstil zaklínání Dračího vládce Draken-Korina, a kde Pug s ostatními svedli bitvu, aby zapečetili trhlinu, jež hrozila, že zničí celé Království, pokud ne celou Midkemii.
Bytost před ním měla tělo velké dračice, Ryath, ale mysl v něm uzavřená byla starodávnou bytostí: věštkyní z Aalu. V tom obrovském zápase se drak při vítězství nad Pánem běsu všeho vzdal. Vyžádalo si to magii neuvěřitelné síly a obratnosti, aby se v těle udržela jiskra života poté, co mysl a duše odlétly, a aby Věštkyně mohla najít živého hostitele. Drakovy přirozené šupiny byly vyhlazeny a provizorní řešení proměnilo stvoření do bytosti nepřekonatelné velkoleposti. Celé věky byl pod městem ukryt poklad velkého Dračího vládce, než poskytl drahokamy, které byly použity pro obnovu zničených šupin, a vytvořil tak bytost na tomto světě nedostižitelnou v majestátnosti a moci - velkého skvostného draka. Světlo tančilo nad mozaikou tisícovky kamenů a stvoření vypadalo, že při pohybu září, přestože se nehýbalo.
"Cyklus obnovy proběhl dobře?" zajímal se Pug.
"Ano," odvětila Věštkyně. "Cyklus roků proběhl a opět jsem nabyla svých veškerých znalostí." Vyslala telepatický povel a tucet mužů v bílém vstoupilo do místnosti. "To jsou mí společníci."
Pug přikývl. Tito muži dospěli k pochopení podstaty velkého draka Sethanonu a dobrovolně se vzdali své svobody výměnou za mnohonásobně delší život a za čest sloužit vyšší moci.
Neboť Věštkyně byla víc, než obyčejným jasnovidcem. Měla schopnost vidět mnoho možných následků, které by mohly z daných možností vzniknout, stejně jako varovat ty, jimž věřila, kdyby se ocitli na prahu vážného nebezpečí. A ona nikomu jinému na celém světě nevěřila tolik, jako Pugovi. Bez jeho zásahu by poslední z rasy Aalu - možná nejstarší rasy na světě - zahynul už před sto lety. Na znamení pozdravu Pug kývl společníkům Věštkyně a oni jeho pozdrav opětovali.
"Víš, proč jsem tady?"otázal se Pug.
"Vážné ohrožení se blíží, rychleji, než si myslíš, ale…"
"Co?" zeptal se Pug.
"Není to to, co si myslíš, že je."
"Dasatové?"
"Jsou do toho zataženi a jsou v tuto chvíli hlavní příčinou, ale za nimi stojí mnohem větší nebezpečí."
"Bezejmenný?"
"Ještě větší."
Pug zůstal jako opařený. Z jeho pohledu nemohlo být ve vesmíru nic "víc" než vyšší bohové. Zkoncentroval své myšlenky. "Copak může existovat větší ohrožení, než Bezejmenný?"
"Můžu ti říci pouze toto, Pugu z Crydee. Napříč časoprostorem přesahuje bitva mezi dobrem a zlem vše ostatní. Co vnímáš ty, je jen nejmenší částí této bitvy. Je nekonečná, začala dříve, než první z Aalu povstal z bahna našeho domovského světa, a bude trvat, dokud poslední hvězda nezhasne. Je to část samotné látky reality a všechny bytosti v tomto konfliktu bojují, i když si toho nejsou vědomy. Některá stvoření žijí své vlastní životy v míru a bezpečí, zatímco jiná bojují, protože jinak nemohou. Některé světy jsou ráji, zatímco jiné jsou nekonečnou bídou. Každý z nich je svým způsobem součástí rozsáhlejší rovnováhy a jako takový je každý v tomto zápase důležitým bitevním polem. Mnoho světů je v rovnováze." Věštkyně se na chvíli odmlčela a pak pokračovala: "Některé světy balancují na okraji."
"Midkemie?"
Velký drak přikývl. "Tvůj životní čas je ve srovnání s ostatními smrtelníky dlouhý, ale v tomto zápase to, co postihne tento svět, proběhne jako mrknutí božího oka. Midkemie byla dlouhou dobu bez vlivu Bohyně dobra. To, s čím jste ty a tvoje konkláve začali, otupilo úsilí Bezejmenného na více než století. On však leží a spí. Pouze sny a vzpomínky jsou jeho oblíbenci. Dle tvých měřítek jsou mocné, ale nejsou ničím ve srovnání s tím, čemu bychom čelili, kdyby se

Bezejmenný probudil."
"Budí se?"
"Ne, ale jeho sny jsou horečnatější a jeho věci se chopila jiná bytost, ještě mocnější a přinášející záhubu."
Pug stál jako zkamenělý. Nedokázal si představit žádnou ještě mocnější a záhubu přinášející bytost, než byl Bůh zla.
"Jaká bytost by snad mohla…" Nedokázal dokončit otázku.
"Temný bůh Dasatů," odpověděla Věštkyně.
*
Pug se zhmotnil ve své pracovně. Rychle přehlédl místnost, aby zjistil, jestli je sám, neboť jeho žena si často hověla v rohu, kde mohla v klidu číst, zatímco on byl pryč. To, co mu Věštkyně právě řekla, jím otřáslo. Sám sebe dosud považoval za muže zkušeného, muže, jenž čelí katastrofickým událostem a přežívá je, muže, co už viděl nespočetné hrůzy a přečkal je, muže, který stál tváří v tvář Smrti v její vlastní síni a vrátil se zpět do říše živých. Tohle však bylo nad jeho chápaní, a on se cítil být přemožen. Nepřál si v tuto chvíli nic jiného, než se odebrat na nějaké tiché místo a týden spát. Přesto věděl, že takové pocity jsou pouhým důsledkem šoku, který právě zažil, a že brzy pominou, jakmile se těmi problémy začne pořádně zabývat. Ach, v tom však byl ten zakopaný pes, jak znělo staré úsloví. Kde začít? S problémem tak ohromným, jakému teď čelilo konkláve, se cítil jako dítě, po kterém žádají, aby svými ručičkami pohnulo celou horou.
Šel ke skříňce v rohu a otevřel ji. Uvnitř stálo několik lahví, v jedné silný nápoj, který mu Caleb přivezl před rokem. Whisky z Kennochu. Pug si ji zamiloval. Měl tam také sadu křišťálových pohárů, kterou mu nedávno věnoval keshanský císař. Nalil si malý doušek whisky.
Usrkával ostrý, ale přesto uklidňující a uspokojující nápoj, a cítil, jak se mu teplo šíří z úst do hrdla. Zavřel skříňku a přešel k velké dřevěné bedýnce ležící na knihovně. Tvarem byla jednoduchá, přesto krásně vyřezávaná, z akátového dřeva, přesně seskládaná a slepená bez jediného mosazného či železného hřebíku. Postavil pohár vedle a zvedl víko. Odložil je stranou a nahlédl do bedýnky, kde spočíval jediný kousek pergamenu.
Pug si povzdechl. Očekával, že ho tam najde.
Jednoho rána před lety se bedýnka objevila na stole v jeho pracovně ve Hvězdně. Byla chráněna kouzlem a jeho překvapilo ne to, že byla chráněna, ale že byla chráněná způsobem, který rychle rozpoznal. Bedýnka vypadala, jako by ji začaroval on sám. Protože čekal léčku, přenesl sebe i bedýnku daleko od Hvězdného ostrova a vztyčil kolem sebe ochranné kouzlo. Potom bedýnku snadno otevřel. Obsahovala tři vzkazy.
První zněl: "Byla to spousta práce pro nic a za nic, že?"
Druhý říkal: "Až bude James odjíždět, dej mu instrukce, aby toto řekl muži, kterého potká: "Magie neexistuje"."
A na posledním stálo: "Dbej na to, abys nikdy neztratil tuto schránku."
Rukopis byl jeho vlastní.
Celé roky Pug skrýval tajemství této schránky, nástroje, který mu umožňoval posílat sobě samotnému vzkazy z budoucnosti. Čas od času nad nástrojem přemítal, ve chvílích volna jej zkoumal, protože věděl, že jednou určitě její tajemství odhalí. Nebylo jiné vysvětlení, než že posílá zprávy sám sobě.
Osmkrát během let schránku otevřel, aby v ní objevil novou zprávu. Netušil, jak to poznal, ale jakmile zpráva dorazila, pocítil, že nastal čas zase jednou schránku otevřít.
Jedna zpráva zněla: "Věř Mirandě." Dorazila předtím, než potkal svou ženu, a když se s ní poprvé setkal, uvědomil si, proč si tu zprávu poslal. Jeho žena byla nebezpečná, mocná a svéhlavá, a pro něj v té době představovala velkou neznámou.
Ani teď jí ještě úplně nevěřil. Věřil její lásce k němu a k jejich synům a taky jejímu zapálení pro společnou věc. Ale Miranda často vedla vlastní agendu, ignorovala ho jakožto vůdce a přebírala záležitosti do vlastních rukou. Celé roky měla špehy, kteří pro ni pracovali jako návdavek k těm, kteří pracovali pro konkláve. Ona i Pug během let prošli několika bouřlivými hádkami. Několikrát souhlasila s tím, že svou činnost udrží v rámci cílů, které schválilo konkláve, ale přesto vždy dokázala dělat to, co sama chtěla.
Váhal. I když na tomto pergamenu bylo něco, co vědět musel, bylo to i cosi, co se zdráhal vědět. Nakor se stal první osobou, které kdy o těchto zprávách řekl - a to právě před rokem - přestože o samotné schránce věděl stále jenom Pug. Miranda ji považovala za pěknou dekoraci.
Když Pug začal rozvinovat pergamen, zauvažoval - a ne poprvé - jestli tyto zprávy mají zajistit, že se určitá věc přihodí, nebo jestli mají zabránit, aby se něco hrozného nestalo. Možná mezi těmi dvěma možnostmi nebyl rozdíl.
Podíval se na pergamen. Zdravily ho dva řádky jeho vlastního rukopisu. První říkal: "Vezmi Nakora, Magnuse a Beka, nikoho jiného." Druhý hlásal: "Jdi na Kosridi, pak na Omadrabar."
Pug zavřel schránku a posadil se za pracovní stůl. Četl sdělení několikrát, jako by snad dokázal rozlišit hlubší význam skrytý za těmi dvěma jednoduchými řádky. Pak se opřel a usrkl z poháru. Kosridi rozpoznal jako jméno světa, jenž bůh Banath ve vizi ukázal Kašparovi z Olaska. Byl jedním ze světů, který osidlovali Dasatové. Kde leží Omadrabar, neměl Pug nejmenší ponětí. Věděl však jedno: musí nějak najít cestu do druhé říše bytí - do roviny reality, do níž se nikdo z tohoto světa, pokud mu bylo vůbec známo, dosud neodvážil. Odtamtud se nějak on a jeho společníci musí dostat na dasatský svět Kosridi a z něj na tenhle Omadrabar. A ničím jiným si nebyl tak jistý než tím, že Omadrabar bude nejnebezpečnějším místem, které kdy navštívil.
III
Následky
Kašpar popustil uzdu svému koni.
Zaháněl obavy. Tohle byla tvrdá země a Kašpar pocítil bodnutí předtuchy, co na něj asi čeká. Několik měsíců po začátku svého exilu v této zemi považoval malou farmu za něco jako domov, a Jojanna a její syn mu byli blízcí jako

rodina, jako nikdo jiný, koho kdy znal.
Jen krátký pohled mu stačil, aby poznal, že farma už nějakou dobu není obývána. Podle vzhledu odhadoval, že přinejmenším rok. Pastvina byla přerostlá a plot na několika místech stržený. Než Jojannin manžel, Bandamin, zmizel, vykrmovali několik býčků pro místního hostinského. Jak políčko s kukuřicí, tak i malé pole s pšenicí dusil plevel a obilí bylo vysemeněné.
Kašpar sesedl a uvázal koně k uschlému mladému stromku. Stromek zasadili po jeho odchodu, od té doby však zapomenut uhynul. Kašpar se ze zvyku rozhlédl. Kdykoliv uvažoval o případných potížích, vždy prozkoumával okolí a přitom si všímal vhodných míst k léčce a k úniku. Uvědomil si, že v dosahu celodenní chůze kterýmkoliv směrem pravděpodobně není žádná jiná lidská bytost.
Vstoupil do chatrče a ulevilo se mu, že nenachází žádné známky zápasu či násilí. Všechny Jojanniny a Jorgenovy osobní věci, navzdory tomu jak skrovné možná byly, zmizely. Odchod byl uspořádaný. Kašpar měl obavy, že bandité či přesouvající se kočovníci třeba ublížili jeho… komu? Přátelům?
Kašparův život býval jedním z privilegovaných a mocných. Hodně lidí Kašpara vyhledávalo, podlézalo mu, prosilo o protekci či hledalo nějakou výhodu, ale dokud ho Magnus nepřenesl do této vzdálené země, bývalý vévoda z Olaska měl i v dětství jen málo těch, které mohl nazývat "přáteli".
Celé dva dny Kašpar Jojannu a Jorgena děsil, než dokázal, aby pochopili, že nepřišel na tuto malou farmu, aby jim ublížil. Byl jen cizinec, který potřebuje jídlo a střechu nad hlavou, a pracoval tvrdě, aby zaplatil za to, co dostal. Vyjednal v jejich prospěch výhodnější obchod s místním obchodníkem a zanechal je v lepší situaci, než v jaké je našel. Když odjížděl, aby se vydal svoji vlastní cestou domů, považoval je za přátele, možná dokonce i za víc než přátele…
Nyní, o tři roky později, byl Kašpar zpátky na Novindu. Hlídal tajný úkryt talnoyů, s mečem v ruce zabraňoval světštějším hrozbám, než bylo deset tisíc očividně spících strojů k zabíjení, pokud skutečně stroje spaly. Dva mágové, starší muž jménem Rosenvar a mladší jménem Jacob, zatím studovali jednu či druhou stránku jejich podstaty. Postupovali přitom podle instrukcí, které jim zanechali Pug s Nakorem.
Nakor se nakrátko vrátil se svým společníkem Bekem, aby mágy informoval, že se od své oblíbené činnosti na delší dobu vzdálí a bude pátrat po bezpečném prostředku, kterým by vojsko talnoyů ovládl. Kašpar považoval kouzelnickou stránku těchto diskusí za mozek ochromující, ale uvítal zprávy o nastávajícím vyhlazení Nočních dravců s nadějí.
Když se Nakor chystal k odchodu, Kašpar ho poprosil, aby si vyžádal někoho na střežení těch dvou učenců, jelikož on sám měl nějaké osobní záležitosti k vyřízení, o něž se chtěl na Novindu postarat, než se vrátí na Čarodějův ostrov. Nakor souhlasil, a jakmile poslali dalšího, aby mágy chránil, Kašpar se vydal na cestu na jih.
Jelikož mu chyběly kouzelnické přístroje, využívané ostatními členy konkláve, musel podstoupit dvoutýdenní putování.Nejbližší město od jeskyní, ve kterých byli talnoyové ukryti, byla Malabra. Z ní se silnice na jih ukázala být téměř nesjízdnou. Kašpar jel na koních téměř do jejich vyčerpání a během cesty je dvakrát ve městě vyměnil. Dvakrát byl také přepaden bandity a třikrát podstoupil prohlídku místními vojáky - dvě z těchto setkání vyústily v úplatky.
Nyní se u něho dostavil pocit marnosti. Doufal, že najde Jojannu a Jorgena, ačkoliv si nebyl jistý, co by si počal, kdyby je opravdu našel. Do vyhnanství na Novindus ho poslali za trest kvůli jeho roli při vyhlazení kmene Orosiniů a jeho pletichám vůči okolním zemím. Trochu se očistil v očích svých dřívějších nepřátel tím, že přinesl konkláve zprávu o talnoyovi, a bylo mu zcela odpuštěno, když přijal úkol a překazil spiknutí Nočních dravců proti císařskému trůnu ve Velké Keshi. Pociťoval však neodbytný smysl pro povinnost vůči Jojanně a Jorgenovi. Pro Kašpara znamenal nesplacený dluh něco jako sněť, která se časem nepřestane rozlézat. Chtěl vědět, že jsou oba v bezpečí a chtěl jim zanechat dostatek bohatství, aby si byl jistý, že budou dobře žít po zbytek svého života.
Malý váček s mincemi, který nosil, z něj v této zemi činil boháče. Pěšky i na voze už cestoval po silnicích Východních plání a viděl podmínky, panující po velké válce se Smaragdovou královnou. I třicet let po ukončení války země ještě stále zápasila o zotavení. Měďáky byly k vidění zřídka, stříbrné mince téměř nikdy a jeden jediný zlaťák měl dokonce cenu lidského života. Kašpar měl u sebe dost zlata, aby si najal maličkou armádu a prohlásil se za místního šlechtice.
Opustil chatrč a zvažoval, co dělat dál. Cestou na farmu procválal bez zastavení vesnicí Heslagnam, a ta byla na jeho cestě zpátky k jeskyni s talnoyi. Měl by tam dojet po západu slunce. Když tam s Jojannou a Jorgenem kdysi poprvé z farmy cestoval, trvalo jim to pěšky dva dny a půl dopoledne. A i když hostinec nestál ani za zmínku, byl po ruce a on v posledních třech letech spal na daleko horších místech.
Pobídl koně a dorazil do vesnice Heslagnam krátce poté, co se setmělo. Dřevěný hostinec na spadnutí byl stejný, jak si ho pamatoval, i když vypadal, jako by snad měl mít nový nátěr z bílého vápna. V té tmě se to dalo těžko rozeznat.
Když vjel do dvora a nikdo se neobjevoval, odsedlal koně a vyhřebelcoval ho. Než skončil, byl unavený, podrážděný a tuze moc potřeboval to, co je v této části světa považováno za dobré pití.
Kašpar obešel hostinec k předním dveřím a otevřel je. Hostinec nebyl obsazen, až na dva vesničany, kteří seděli u stolu proti krbu, a majitele hostince, muže s tlustým krkem jménem Sagrin, který stál za výčepním pultem. Kašpar vykročil k muži s býčí šíjí, který ho pozorně sledoval.
"Já obličeje nezapomínám," prohlásil Sagrin, "i když si nevzpomínám na jméno. Už jsem tě někdy viděl."
"Kašpar," odvětil bývalý vévoda a svlékal si rukavice. "Mám koně vzadu venku. Kde je tvůj podomek?"
"Nemám žádného," odpověděl Sagrin. "Ve městě nejsou chlapci. Všechny odvlekli, aby sloužili ve válce."
"Jaké válce?"
"Kdo ví? Vždycky je nějaká válka, že jo?" Palcem ukázal přes rameno zhruba směrem ke dvoru. "Můžeš koně ustájit zdarma, vzhledem k tomu, že nemám nikoho, kdo by se o něj postaral, ale budeš si muset ráno koupit vlastní krmení v Kelpitově obchodě přes cestu."
"Mám oves v ranci. Postarám se o koně, než půjdu spát. Co máš k pití?"
"Pivo a nějaké víno. Pokud jsi znalec vína, dej si pivo," doporučil hostinský.

"Tak tedy pivo."
Sagrin natočil pivo a trochu zašilhal, jak po očku Kašpara sledoval. "Byl jsi tady, co? Před dvěma roky?"
"Spíš před třemi."
"Nedokážu tě úplně zařadit…"
"Když si sedneš na zem a podíváš se na mě zespodu, možná si vzpomeneš," napověděl Kašpar. Napil se. Pivo bylo takové, jak si je pamatoval. Slabé a doporučit se moc nedalo, bylo však studené a orosené.
"Aha," vyhrkl Sagrin. "Ty jsi ten chlap, co přišel s Jojannou a jejím klukem. Teďka jsi oblečený o dost lépe."
"Správně," přitakal Kašpar. "Jsou někde poblíž?"
Sagrin pokrčil rameny. "Neviděl jsem Jojannu víc než rok." Naklonil se. "Chlapec utekl a ona skoro zešílela. Myslím, že se ho vydala hledat. Prodala dobytek a mulu Kelpitovi, a pak našla obchodníka, co mířil na jih. Říkal, že ji za poplatek vezme s sebou." Sagrin pokrčil rameny, ale v hlase měl lítost. "Pravděpodobně je pohřbená pod nějakými skalami den nebo dva na jih odsud."
"Jorgen utekl?" zeptal se Kašpar. Znal Jojannu a jejího syna dost dobře na to, aby věděl, že je chlapec své matce oddán, a nedokázal si představit žádný důvod, proč by měl Jorgen utíkat z domova.
"Prošla tudy skupina vojáků a na farmu se doneslo, že chlapcův táta slouží ve vojenské jednotce u Higary - Bandamina zřejmě naverbovala jednotka… no, byli to otrokáři, ať už se nazývali jakkoliv, ale protože prodávali ty, které zajali, do muboyského vojska, říkali si "verbíři"."
Kašpar si připomněl poměrně příjemnou večeři s brigádním generálem, který byl bratrancem Raje z Muboyi. Kdyby ho Kašpar dokázal najít, mohl by… co? Zařídit, aby Bandamina propustili?
"Jak pokračuje tahle válka?" otázal se Kašpar.
"Naposledy jsem zaslechl, že Muboya donutila Sasbatabu vzdát se a že teď pobíjí jakéhosi banditského lorda jménem Okanala, aby ovládla další žďibec země, kterou chce. Přesto straním chlapci Rajovi. Po odchodu jeho vojska jsou země, které za sebou zanechává, skoro tak klidné, jakými byly před válkou Smaragdové královny. Kéž by byl poslal některé ze svých chlapíků sem nahoru, aby se věci utišily odsud až po Žhnoucí písky." Jelikož Sagrin viděl, že je Kašparův džbánek prázdný, zeptal se: "Ještě?"
Kašpar se odsunul od pultu. "Za chvíli. Nejdřív mě nech nakrmit koně a ujistit se, že má dost vody."
"Zůstaneš?"
Kašpar přikývl. "Budu chtít pokoj."
"Vezmi si, který chceš," nabídl Sagrin. "Mám jehněčí na rožni a chleba jsem pekl včera."
"To bude vyhovovat," zhodnotil Kašpar. Vyšel z výčepu.
Noční vzduch byl chladný. V téhle zemi panovala zima, byl však dostatečně na severu a dost blízko Žhnoucím pískům, že tu nikdy skutečná zima nebyla. Šel do stáje a vzal si vědro. Naplnil je u studny a ujistil se, že je ve žlabu dost vody. Nasadil koni pytlík s ovsem a důkladně si zvíře prohlédl. Dost ho hnal a chtěl se ujistit, že je valach v pořádku. Na polici vedle jakési bezcenné staré plachty zahlédl ležet starý kartáč na hřebelcování, zvedl ho a začal koni hřebelcovat srst.
Během hřebelcování se Kašpar ztratil v myšlenkách. Část v něm se sem chtěla vrátit, vystavět novou vlastní říši, ale v posledních dnech se předtím probuzená ctižádost v jeho srdci utišovala. Nikdy však zcela nezmizela. Ať už byl výsledek vlivu šíleného kouzelníka Leso Varena na Kašpara jakýkoliv, základní rysem bývalého vládce Olaska stále byly ambice.
Muži, kterým vnášení pořádku do zmatku přinášelo uspokojení, byli muži vizí, stejně jako muži touhy. Moc sama o sobě byla vrcholem chamtivosti, moc kvůli prospěchu jiných měla šlechtickou kvalitu, kterou on zrovna začal oceňovat při pozorování mužů, jakými byli Pug, Magnus a Nakor, lidí, kteří dokázali konat neuvěřitelné věci, i když jen hledali, jak učinit svět bezpečnějším místem pro všechny.
Při té myšlence zavrtěl hlavou. Uvědomil si, že nemá ani legální ani etický základ, aby tady říši založil. Stal by se jen dalším samozvaným lordem - banditou, odkrajujícím své vlastní království.
Když odkládal kartáč na hřebelcování, povzdechl si. Raději najde generála Alenburga a zapíše se do Rajových služeb. Kašpar nepochyboval, že by si rychle vysloužil povýšení a získal pod své velení vlastní vojsko. Ale dokázal by vůbec vstoupit do služeb ve vojsku někoho jiného?
Zastavil se a začal se smát. Co to teď dělá? Slouží konkláve navzdory skutečnosti, že nikdy nesložil formální slib věrnosti komukoliv z nich. Od chvíle, kdy Puga a jeho společníky informoval o talnoyovi a o hrozbě z domovského světa Dasatů, kterou mu ukázal Kalkin, dělal Kašpar poslíčka a plnil úkoly pro Konkláve.
Když Kašpar dorazil ke dveřím hostince, ještě pořád se chechtal. Rozhodl se, že bude sloužit této zemi, stejně jako zbytku světa. Jeho dny, kdy vládl, byly pryč. Jakmile zatlačil a otevřel dveře, pomyslel si: aspoň bude život zajímavější.
*
O deset dní později vedl Kašpar svého koně přeplněnými ulicemi Higary. Během uplynulých tří let se město změnilo. Všude byly vidět známky prosperity. Nová výstavba přeměňovala toto městečko v malé velkoměsto. Když posledně Higarou projížděl, bylo to shromaždiště pro vojsko Raje z Mubayi, odkud se chystali zaútočit na jih. Jediní muži, které teď bylo možné zahlédnout v uniformách, byli městští strážníci. Kašpar zaznamenal, že jsou oděni v barvách, které připomínaly řádné vojsko - jasné znamení, že je nyní Higara pevnou součástí Muboyi bez ohledu na její předchozí spojenectví.
Kašpar našel tutéž hospodu, v níž před třemi lety hovořil s generálem Alenburgem, a zjistil, že byl znovu nastolen její dřívější klid. Namísto všudypřítomných vojáků vyběhl ze stáje chlapec, aby se postaral o Kašparova koně. Chlapec byl přibližně stejně starý jako Jorgen, když ho Kašpar viděl naposled, což mu připomnělo, proč tuto cestu podstupuje.
Kašpar zahnal narůstající pocit marnosti z hledání jednoho chlapce a jeho matky v této rozlehlé zemi a vložil chlapci do

dlaně měďák. "Smyj z koně špínu z cest a vyhřebelcuj ho," uložil chlapci. Ten se usmál, zatímco strkal minci do kapsy, a řekl, že to udělá.
Kašpar vstoupil do hospody a rozhlédl se. Byla plná obchodníků, kteří právě obědvali, a dalších, kteří se strojili k odchodu. Kašpar si to namířil k pultu a barman na něj kývl. "Pane?"
"Pivo," poručil Kašpar.
Když se před ním usadil džbánek, vylovil další měďák a barman jej zvedl. Potěžkal jej, rychle vytáhl zkušební kámen, porovnal barvu mince, načež prohlásil: "Za ten budou dvě."
"Dej si jedno sám," vyzval jej bývalý vévoda.
Barman se usmál. "Na mě je trochu brzy. Možná později. Díky."
Kašpar přikývl. "Kde je v těchto dnech místní posádka?"
"Žádnou nemáme," vysvětlil barman. Ukázal zhruba směrem k jižní silnici. "Dole u Dondie posádka je, dobrý den jízdy. Vytáhli odtud všechny vojáky, když byla obklíčena Sasbataba. Máme tady hlídku jednou týdně a je tu taky jednotka městské stráže, aby pomohla konstáblům, kdyby bylo třeba. Ale stručně řečeno, cizinče, je tady klid, až se to blíží téměř míru."
"Musí to být vítaná změna," zhodnotil Kašpar.
"S tím nemůžu nesouhlasit," přisvědčil barman.
"Máš volný pokoj?"
Barman přikývl a vytáhl klíč. "Nahoru po schodech, poslední dveře vlevo. Je s oknem."
Kašpar si vzal klíč. "Kde je kancelář místního konstábla?"
Barman ho nasměroval. Poté, co Kašpar dopil pivo a dojedl nevýrazné jídlo zahrnující studené hovězí a sotva ohřátou zeleninu, vyrazil do kanceláře konstábla. Nemusel jít daleko. Cestou byl zavalen zvuky a pohledem na překypující obchodní centrum. Ať už byl dřívější vzhled Higary jakýkoliv, teď to bylo oblastní podhoubí pro rozšiřování teritoria.
Na krátký okamžik Kašpar pocítil bodnutí lítosti. Flyn a ostatní obchodníci z království by na místě, jako bylo tohle, nalezli bohatství, které hledali. Čtyři obchodníci z Ostrovního království byli zodpovědní za to, že se do Kašparova vlastnictví dostal talnoy. Všichni zemřeli, aniž by měli sebemenší tušení o roli, kterou hrál.
Vzpomínaje na ďábelský nástroj, ptal se Kašpar sám sebe, jestli by si neměl stanovit hranici, jak dlouho bude Jojannu a Jorgena hledat.
Kancelář konstábla našel snadno. Rozrazil dveře.
Mladý muž, oblečený v tunice se znakem, vzhlédl od stolu, který sloužil jako pracovní deska. Se sebevědomým výrazem, který mohl nasadit jen chlapec, jemuž nedávno dali zodpovědnost, se zeptal: "Co pro tebe můžu udělat?"
"Někoho hledám. Vojáka jménem Bandamin."
Pohledný mladík se světle hnědými vlasy a s rozesetými pihami se pokusil vypadat, jako že přemýšlí. Po chvíli řekl: "To jméno neznám. U které jednotky je?"
Kašpar pochyboval, že by snad měl chlapec nějaké povědomí, kde Bandamin je, i kdyby mu název jednotky řekl.
"Nevím. Žil venku ve vesnici na severu a naverbovali ho do služby."
"Naverbovaný, hm?" zamumlal mladíček. "Velmi pravděpodobně je s pěchotou jižně odsud."
"A co chlapec? Asi jedenáctiletý." Kašpar se pokusil odhadnout, jak asi Jorgen mohl vyrůst od chvíle, kdy ho naposledy viděl, a ukázal rukou. "Asi takhle vysoký. Blonďák."
Mladý konstábl pokrčil rameny. "Tím městem pořád prochází spousta chlapců. Pomocníci v kuchyni z karavan, nosiči, bezdomovci, zlodějíčci. Snažíme se je držet pryč z ulic, jak můžeme - někteří z nich končí v gangu."
"Kde bych našel takový gang?"
Mladý muž se na Kašpara upřeně zahleděl, což měl bývalý vévoda zřejmě považovat za podezíravý pohled, ale dodalo to mladíkově výrazu jen na směšnosti. "Proč toho chlapce hledáš?"
"Jeho otce odvedli do armády. Chlapec ho šel hledat. A jeho matka je hledá oba."
"A ty hledáš tu matku, že?"
"Všechny," odvětil Kašpar. "Jsou to přátelé."
Mladík pokrčil rameny. "Lituji, ale my zaznamenáme jen ty, kteří dělají potíže."
"A co ten gang chlapců?"
"Obvykle je najdeš poblíž karavanseráje nebo na tržišti. Když se jich sejde moc pohromadě, rozeženeme je, ale oni se prostě sejdou někde jinde."
Kašpar poděkoval mladému konstáblovi a vyšel z kanceláře. Rozhlédl se na obě strany rušné ulice, jako by hledal inspiraci. Cítil se jako muž prodírající se bitevním polem a hledající jeden určitý šíp mezi desítkami tisíc, které byly vystřeleny. Zahleděl se na oblohu a určil čas přibližně někde na polovinu mezi polednem a západem slunce. Věděl, že tržiště jsou zde plná po celý den, a to bez odpolední přestávky k odpočinku, na rozdíl od teplejších oblastí Velké Keshe. Tady byla tržiště přecpána kupci a podomními obchodníky až skoro do západu slunce. Potom nastal frenetický shon aktivity, jak obchodníci končili den. Kašpar měl asi dvě a půl hodiny, než slunce zapadne.
Došel na tržiště a rozhlédl se. Tržiště bylo náhodně uspořádány na rozlézajícím se náměstí, vytvořeném spíše náhodou než plánovitě. Kašpar měl za to, že původně existovala skrz město jedna hlavní cesta - silnice od severu k jihu, která této oblasti dominovala. Někdy během let posunuly okolnosti cestu o asi sto yardů na východ a od tohoto místa všude kolem byly vystavěny budovy. Výsledkem bylo, že půl tuctu menších ulic a hrst alejí směřovalo z této oblasti ven. Prázdný prostor v centru sloužil jako tržiště.
Kašpar zahlédl pěknou řádku dětí. Většina z nich pomáhala svým rodinám v krámcích či ve stanech. Na higarském tržišti vládl jen malý řád, až na obecné ustanovení, že zřejmě nikomu není dovoleno postavit stan, krámek či stůl v centru náměstí. Tam se tyčil osamocený stojan lucerny, rovnoměrně vzdálený od křižovatek bočních ulic tvořících

náměstí. Kašpar k němu došel a uviděl, že z vršku visí používaná lucerna, takže usoudil, že ji rozsvěcuje každou noc nějaký měšťan, zřejmě jeden z konstáblů. Byl to jediný stojan, který v Higaře zatím zahlédl, takže předpokládal, že úřad lampáře je sotva pravděpodobný. Všiml si slabého nápisu vyrytého do podstavce. Kdysi v dávnověku se nějaký vládce rozhodl, že na tomto místě je nezbytný nějaký ukazatel směru. Kašpar přejel rukou po starobylém dřevu, tázaje se sám sebe, jaká tajemství prošlých věků vyslovená šeptem si už vyslechla tato jedna lampa.
Opřel se o podstavec a přehlížel okolí. Jako zkušený lovec zaznamenal drobné věci, které by u většiny jiných unikly pozornosti. V blízkosti vstupu do jedné uličky se potloukali dva chlapci. Zjevně o čemsi diskutovali, přesto očividně sledovali okolí. Hlídka, usoudil Kašpar. Ale co hlídá?
Po necelé půlhodině pozorování o tom už Kašpar měl jakési ponětí. Každou chvíli chlapec či častěji dvojice chlapců vyšla nebo vstoupila do uličky. Když se někdo jiný dostal příliš blízko, dali znamení - Kašpar měl za to, že hvízdnutím či jedním slovem, přestože byl příliš daleko, aby je slyšel. Když potenciální hrozba pominula, vydali další signál.
Zvědavost a současně přání ulovit informaci o Jorgenovi a jeho matce popohnaly Kašpara přes tržiště do vzdálené uličky. Přiblížil se, ale opatrně se zastavil tam, kde předtím viděl hlídku.
Čekal, pozoroval a znovu čekal. Cítil a zároveň viděl, že se má cosi stát. A pak to přišlo.
Jako krysy vybíhající ze zaplavené stoky během náhlé průtrže se z uličky vyhrnuli chlapci. Dvojice z hlídky jen vyběhla zdánlivě náhodným směrem, ale za nimi každý ze zhruba tuctu chlapců nesl pecny chleba - někdo musel najít cestu zezadu do pekařství a vytáhnout co nejvíce čerstvého chleba, co mohl, než pekař začal křičet na poplach. O chvíli později se přes náměstí nesly jako ozvěna výkřiky, to jak se obchodníci začali obávat, že je rabování na postupu.
Jeden z chlapců, ne víc než desetiletý, pospíchal přímo kolem Kašpara. Ten se natáhl a chňapl ho za límec špinavé tuniky. Chlapec okamžitě pustil chleba a rozhodil paže. Kašpar si uvědomil, že se chlapec právě chystá vyklouznout z hadrů, které mu sloužily jako košile.
Místo hadrů ho tedy popadl za špinavé dlouhé černé vlasy. Mladík zaječel: "Nech mě!"
Kašpar ho táhl pryč vedlejší uličkou. Když byl z dohledu těch na tržišti, otočil chlapce k sobě a prohlédl jej. Chlapec kopal, snažil se kousat a bojoval s překvapující silou. Kašpar však celý svůj život zápasil s rozličnými divokými zvířaty, včetně jednoho nezapomenutelného a téměř katastrofického setkání s rozzlobenou vlčicí. Jediná věc mezi Kašparem a vyrváním jeho vnitřností byla, že visel na šíji té bestie železným chmatem a držel ji za ocas, dokud otcův vrchní lovčí nemohl přijít a zvíře usmrtit. Z tohoto setkání si Kašpar ještě stále nesl sbírku jizev.
"Přestaň sebou mlátit a já tě dám dolů, ale musíš souhlasit, že odpovíš na několik otázek."
"Nech mě!" křičel špinavý chlapec. "Pomoc!"
"Chceš, aby přišel konstábl a promluvil si s tebou?" zeptal se Kašpar, zatímco držel svoji zmítající se kořist dostatečně vysoko, takže chlapec musel tančit na špičkách.
Chlapec se přestal zmítat. "To ne!"
"Tak mi odpověz na pár otázek a já tě nechám jít."
"Tvoje slovo?"
"Moje slovo," odpověděl Kašpar.
"Přísahej při Kalkinovi," vyzval ho chlapec.
"Přísahám při bohu zlodějů, lhářů a podvodníků, že tě nechám jít, když odpovíš na moje otázky."
Chlapec přestal bojovat, ale Kašpar ho nepouštěl. "Hledám chlapce, myslím, že asi tvého věku."
Mladý zloděj se upřeně na Kašpara zadíval a varovně pronesl: "Jakýže typ chlapce jsi měl na mysli?"
"Ne typ, ale určitého chlapce jménem Jorgen. Pokud tudy prošel, bylo by to zhruba před rokem."
Chlapec si oddychl. "Znám ho. Myslím, že jsem ho znal. Blonďák, opálený, kluk z farmy. Přišel ze severu, hledal svého tátu, říkal. Málem umřel hlady, ale my jsme ho naučili jednu nebo dvě věci. Chvíli s námi zůstal. Nebyl moc dobrý v okrádání, ale dobře stavěný pro bitky. Dokázal se postavit na vlastní."
"My?" zeptal se Kašpar.
"Chlapci a já, mí kamarádi. Všichni držíme pohromadě."
Do uličky zahnula dvojice měšťanů, takže Kašpar chlapce postavil, ale pevně ho držel za paži. "Kam šel?"
"Na jih, do Kadery. Tam dole právě bojuje Raj a tam taky šel Jorgenův táta."
"Přišla po něm Jorgenova matka?" Kašpar popsal Jojannu a pak pustil chlapcovu paži.
"Ne. Nikdy jsem ji neviděl," odvětil chlapec. A než pak Kašpar stačil zareagovat, vystřelil pryč.
Kašpar se zhluboka nadechl a potom se otočil směrem k tržišti. Měl by se v noci dobře vyspat, protože zítra se bude opět přesouvat na jih.
*
Následující týden zastihl Kašpara, jak opouští relativní prosperitu toho, co kdysi poznal a co se nyní nazývalo Království Muboya. A mladého Raje a podle titulu Maharajahu neboli "velkého krále". Zase Kašpar projížděl na koni válečným územím a zase ho několikrát zastavili a vyslýchali. Tentokrát narážel jen na malé obtíže, protože při každém zastavení prostě trval na tom, že hledá generála Alenburga. Kašparovo zjevné bohatství, pěkné šaty a kůň v dobré kondici mu daly punc "kohosi důležitého" a bylo mu dovoleno pokračovat bez dalšího vyptávání.
Vesnice, jak mu bylo řečeno, se jmenovala Timbe a prohnali se přes ni už třikrát, z toho dvakrát ozbrojené síly Muboyi. Nacházela se půl dne cesty koňmo na jih od Kadery, Maharajahovy jižní velitelské základny. Za rozbřesku vjel Kašpar do vesnice. Bylo mu řečeno, že generál přišel do této vesnice, aby zkontroloval masakr, který způsobil poslední útok. Jediná věc, která Kašpara přesvědčila, že armáda Muboyi nebyla dosud poražena, byla nepřítomnost ustupujících vojáků. Ale vzhledem k dispozici těch sil, jež byly ještě stále v poli, a ze zkázy viditelné všude kolem Kašpar poznal, že byl Maharajahův útok zastaven. V tom lepším případě dosáhl Maharajaha patu. V tom horším během příštích dvou dnů bude následovat protiútok.

Kašpar téměř neměl potíže nalézt velitelský stan, jelikož byl umístěn na vrcholku kopce a shlížel na předpokládané bitevní pole. Když stoupal do kopce, viděl, že postavení na jihu je zesíleno a než dojel ke dvojici stráží, neměl pochyby o taktické situaci tohoto konfliktu.
Důstojník a strážce Kašparovi pokynuli. Důstojník se ho zeptal: "V jaké záležitosti?"
"Na slovíčko s generálem Alenburgem." Kašpar seskočil s koně.
"Kdo jsi?" zajímal se důstojník, špinavý a unaveně vypadající mladý muž. Bílý turban měl téměř šedý prachem cest a vysoké kamaše a holínky byly zacákané krví. Tmavě modrá tunika obou mužů měla co dělat, aby skryla tmavě červené skvrny od krve jiných mužů.
"Mé jméno je Kašpar z Olaska. Pokud bude paměť generála zahlušena konfliktem pod námi, připomeň mu cizince, který navrhl, aby u Higary ponechal lučištníky v týlu."
Důstojník vypadal, že má chuť poslat Kašpara pryč, ale řekl: "Byl jsem v kavalerii, která jela na sever a kryla ty lučištníky z boku. Pamatuji se, jak se říkalo, že to generálovi navrhl nějaký cizinec."
"Těší mě, že se na mě vzpomíná," pravil Kašpar.
Důstojník se otočil ke stráži. "Podívej se, jestli má generál chvilku pro… starého známého."
Po chvíli byl Kašpar požádán, aby vstoupil do hlavního stanu. Předal otěže svého koně stráži a následoval důstojníka dovnitř.
Místo o tři vypadal generál o deset let starší, ale usmál se, když vzhlédl. Tmavé vlasy měl nyní převážně šedé a sčesané dozadu za uši. Neměl žádnou pokrývku hlavy. "Zpátky na další šachovou partičku, Kašpare?" Vstal a napřáhl ruku na pozdrav.
Kašpar mu podal svou. "Nečekal bych, že si na mě budeš pamatovat."
"Nemnoho mužů mi dodalo brilantní taktický plán a porazilo mě v šachu ve stejný den." Ukázal Kašparovi, aby se posadil na plátěné sedátko vedle stolu, překrytého mapou.
Potom generál naznačil svému sluhovi, aby obstaral něco k pití. "Mohl jsem tě cestou několikrát využít, Kašpare. Máš pro terén lepší oko než většina mých velitelů."
Kašpar sklonil hlavu při tom komplimentu a přijal vychlazený pohár piva. "Kde jsi tu vůbec sehnal led?" otázal se, když usrkl.
"Ustupující vojska našeho nepřítele, krále z Okanaly, jak se sám nazývá, měly dům ledaře ve vesnici, kterou jsme před pár dny osvobodili. Stihli vyvléci všechny zásoby a zničit cokoliv, co by nám snad mohlo být ku prospěchu, mám zato, že jaksi nedokázali vymyslet rychlý způsob, jak rozpustit veškerý led." Usmál se a upil z poháru. "Za což jsem vděčný." Odložil pohár. "Když jsem tě viděl naposled, pokoušel ses dopravit svého mrtvého přítele domů, aby ho mohli pohřbít. Co tě sem přivádí tentokrát?"
Kašpar si připomenul, co se přihodilo od chvíle, kdy se naposledy potkali, a pravil: "Držitel rakve se dostal tam, kde měl být, a pak mě zaneprazdňovaly další povinnosti. Jsem tady a hledám své přátele."
"Opravdu?" podivil se generál. "Myslel jsem, že jsi posledně říkal, že jste obchodníci. Teď máš přátele až tady na jihu?"
Kašpar chápal podezíravost generála, který právě prohrál velkou bitvu. "Ve skutečnosti jsou ze severu. Muž jménem Bandamin byl přinucen do armády vstoupit úplně nahoře na severu. Myslím si, že ho zřejmě zajali otrokáři, kteří s velkou pravděpodobností obchodovali ilegálně mimo Muboyu s tvými verbíři."
"To by nebylo poprvé," podotkl generál. "Za války je zachovávání ohledů těžší než jindy."
"Měl ženu a syna. Syn dostal zprávu, že je otec s tvým vojskem, a přišel ho sem na jih hledat. Matka šla za synem."
"A ty jsi šel za matkou," doplnil Alenburg.
"Rád bych dostal ji i chlapce zpátky domů do bezpečí."
"A manžela?" otázal se generál.
"Jeho také, samozřejmě," odpověděl Kašpar. "Existuje nějaká kupní cena?"
Generál se rozesmál. "Kdybychom mužům dovolili vykoupit se ze služby, měli bychom jen velmi ubohou armádu, protože ti nejbystřejší z nich by si prostředky vždycky našli. Ne, jeho služba je na pět let bez ohledu na to, jakým způsobem ho zapsali."
Kašpar přikývl. "Ani mě to moc nepřekvapuje."
"Klidně se poohlédni po tom chlapci a jeho matce. Chlapci z trénu jsou pod kopcem za řekou západně odsud. Většina ženských, manželek i markytánek je poblíž."
Kašpar dopil pivo a pak vstal. "Nebudu dál utrácet tvůj čas, generále. Byl jsi velkomyslný."
Jakmile se otočil k odchodu, generál se zeptal: "Co si o tom myslíš?"
Kašpar zaváhal a potom se k němu obrátil. "Je po válce. Nastal čas jednat o míru."
Alenburg se opřel a přejel si ukazováčkem a palcem podél čelistí. Lehce se chvíli tahal za bradku. "Proč to říkáš?"
"Naverbovali jste všechny tělesně schopné muže v okruhu tří set mil, generále. Cestou sem jsem projel dvěma městy, půl tuctem městeček a dvacítkou vesnic. Zůstali v nich pouze muži přes čtyřicet let a chlapci pod patnáct. Všichni muži způsobilí boje jsou už ve tvých službách. Vidím, že se zakopáváš směrem k jihu. Očekáváš z té strany protiútok, ale jestli má Okanala vůbec s čím přijít, probije se tvým levým křídlem, přežene se přes tebe a zažene tě zády k řece. Tvá nejlepší volba je stáhnout se zpět do města a zakopat se tam. Generále, toto je tvoje fronta nejméně pro příštích pět let, pravděpodobně však pro deset. Nastal čas tuto válku ukončit."
Generál přikývl. "Ale náš Maharajaha má vizi a přeje si tlačit na jih, dokud nebudeme dostatečně blízko Města na Hadí řece. Pak budeme moci prohlásit všechny Východní pláně za zpacifikované."
"Myslím, že tvůj ambiciózní mladý lord si i představuje, že jednoho dne snad převezme město a připojí je k Muboyi," předložil Kašpar.

"Snad," pravil Alenburg. "Ale ve všem ostatním máš pravdu. Mí špehové hlásí, že Okanala se taky opevňuje. My oba jsme vyčerpáni."
"Nevím nic o zdejší politice," řekl Kašpar, "ale jsou časy, kdy příměří je gestem, jak si zachovat tvář, a časy, kdy je to nezbytností a jedinou možnou cestou, jak předejít zničení. Vítězství uniklo a obrana vyčkává na obou stranách. Ať tvůj Maharajaha provdá či ožení jednoho ze svých příbuzných s jedním z královských a vyhlásí příměří."
Generál vstal a nabídl Kašparovi ruku. "Jestli najdeš své přátele a dopravíš je domů, Kašpare z Olaska, jsi kdykoliv vítán v mém stanu. Když se vrátíš, udělám z tebe generála, a jakmile nastane čas, probijeme se dolů k moři společně."
"Uděláš ze mne generála?" pousmál se Kašpar.
"Ach ano, když jsme se posledně setkali, byl jsem velitelem brigády," zareagoval generál a úsměv Kašparovi oplatil. "Teď velím armádě. Můj bratranec oceňuje úspěch."
"Aha," pravil Kašpar, když mu potřásal pravicí. "Pokud mě popadne ctižádost, vím, kde tě najdu."
"Hodně štěstí, Kašpare z Olaska."
"Hodně štěstí, generále."
Kašpar vyšel ze stanu a nasedl na koně. Vedl valacha krokem po úbočí kopce ke vzdálené rokli, kterou protékala slušně veliká řeka.
Jak se blížil k zásobovacím vozům, vnímal narůstající neklid, jelikož všude kolem viděl pozůstatky bitvy. Tradice války zakazovala útočit na chlapce či ženy, kteří doprovázeli vojsko, byly však časy, kdy se na to nehledělo, nebo kdy se odliv a příliv konfliktu prostě přelil přes nebojující.
Několik z chlapců, které spatřil, bylo zraněných, někteří méně, jiní vážněji, a řada z nich byla ovázána. Pár jich leželo na slamnících pod vozy a spalo, jejich zranění je činila neschopné jakékoliv činnosti. Kašpar zamířil ke statnému muži v krví potřísněné tunice, který seděl na voze a naříkal. Vedle něj na kozlíku ležel před chvílí sejmutý kovový kyrys a stejně tak i přilba s perem. Muž zíral do dálky. "Jsi velitel trénu?" zeptal se Kašpar.
Muž sotva kývl. Slzy mu pomalu stékaly po lících.
"Hledám chlapce jménem Jorgen."
Muž zaťal zuby a pomalu slezl z vozu. Když stál před Kašparem, vyzval ho: "Pojeď se mnou."
Vedl Kašpara přes malý pahrbek k místu, kde skupina vojáků kopala mohutný příkop, zatímco chlapci nosili dříví a kbelíky čehosi, co Kašpar předpokládal, že je olej. To neměly být jednotlivé hranice pro zemřelé, to měl být hromadný pohřeb žehem.
Mrtví byli srovnáni na druhé straně příkopu, připravení, aby je přenesli a umístili na vršek dřeva, než na ně nalijí olej a pochodněmi je zažehnou. Ve třetině cesty podél řady se muž zastavil. Kašpar se podíval z koňského hřbetu dolů a spatřil tři těla, ležící těsně při sobě.
"Byl to takový hodný chlapec," pravil velitel trénu. Hlas mu zhrubl z vyvolávání povelů, z bitevního prachu, denního vedra a přiškrcených emocí. Jorgen ležel vedle Jojanny a vedle ní spočíval muž ve vojenském oděvu. Nemohl to být nikdo jiný než Bandamin, neboť jeho rysy byly podobné chlapcovým.
"Přišel hledat otce před necelým rokem a… jeho matka chvíli po něm. Pracoval tvrdě, nestěžoval si a matka se starala o všechny ty hochy, jako by byli její vlastní. Když jejich otec mohl, přidával se k nim a byla na ně radost pohledět. Uprostřed toho všeho -" mávl rukou v obsažném gestu, "- našli štěstí v tom, že jsou pohromadě. Když…" Zarazil se a oči se mu zalily slzami. "Požádal jsem otce, aby… aby se držel vzadu s trénem. Myslel jsem, že jim všem dělám laskavost. Nikdy bych nepomyslel, že se bitva převalí přes trén. Je to proti dohodě válčení! Zabili chlapce a ženy! Je to proti jakémukoliv pravidlu války!"
Kašpar si dal načas, aby se podíval dolů na ty tři spojené osudem a odsouzené umřít společně daleko od domova. Bandamin byl zasažen drtivým úderem do hrudi, asi palicí, jeho tvář však byla nezměněná. Na sobě měl modro-žlutou muboyskou tabardu. Ta byla vybledlá a špinavá a lehce natržená. Kašpar viděl muže, jakým by se byl stal Jorgen. Byla to tvář čestného, těžce pracujícího člověka. Kašpar si pomyslel, že Bandamin býval mužem, který se kdysi hodně smál. Ležel s očima zavřenýma, jako by spal. Jojanna se zdála nezraněná, takže Kašpar měl zato, že ji špička šípu či kopí zasáhla do zad, možná když běžela chránit chlapce. Jorgen měl vlasy slepené krví a hlavu v podivném úhlu k tělu. Kašpara zasáhl lehký pocit úlevy, že to musela být náhlá smrt, snad bezbolestná. Cítil podivnou, nečekanou bolest. Ten chlapec byl ještě tak mladý.
Díval se na všechny tři. Vypadali jako rodina, co jen spí bok po boku. Věděl, že se svět točí dál a že nikdo jiný než on a možná jeden nebo dva lidé na vzdáleném severu si nepovšimne smrti Bandamina a jeho rodiny. Jorgen, poslední výhonek jedné bezvýznamné rodinné větve stromu byl mrtev a s ním tato linie navždy skončila.
Velitel trénu hleděl na Kašpara, jako kdyby čekal, že něco řekne. Kašpar se ještě jednou podíval dolů na tři těla, potom pobídl patami koně, obrátil ho a vydal se na dlouhou cestu na sever.
Jak Kašpar odklusával z bitevního pole, cítil, že se cosi uvnitř něj mění v chlad a tvrdne. Bylo by hodně snadné nenávidět Okanalu za kruté nedodržování omezovačích nařízení "civilizovaného" boje. Bylo by snadné nenávidět Muboyu, že vzala muže od jeho rodiny. Bylo by snadné nenávidět kohokoliv a všechny. Kašpar však věděl, že během let on sám vydal určité rozkazy a že kvůli těmto rozkazům byly stovky Bandaminů odvedeny ze svých domovů a stovky Jojann a Jorgenů si vytrpěly svoje, či dokonce zemřely.
S povzdechem, který zněl, jako by vycházel z hloubi jeho duše, se Kašpar tázal sám sebe, jestli je vůbec nějaký dobrý důvod k žití, cokoliv, co překoná utrpení a nakonec smrt. Protože kdyby byl, v tuto chvíli svého života byl s trpkostí nucen říkat, co by to asi bylo.

IV
Noční dravci

Vojáci se pohybovali rychle.

Eric von Darkmoor, vévoda z Krondoru, rytíř-maršálek západní královské armády a správce západní marky, stál za rozsáhlým seskupením skalisek a sledoval své muže, jak pomalu zaujímají pozice. Tiché siluety proti skalám, jež se utápěly v tmavých stínech zapadajícího slunce - to byla zvláštní jednotka princovy osobní stráže. Eric osobně dohlížel na jejich výcvik, zatímco sám postupoval vojenskými hodnostmi, nejprve jako kapitán princova vojska, potom velitel krondorské posádky a konečně jako rytíř-maršálek.
Ti muži byli kdysi součástí královských krondorských průzkumníků, jednotky stopařů a skautů, následovníků legendárních císařských keshanských průvodců. Teď se však tato menší elitní jednotka jmenovala jednoduše "princovi muži", vojáci, které Eric povolával za zvláštních okolností, jako byla ta, jíž čelili tuto noc. Jejich uniformy byly typické: tmavě šedé krátké tabardy s erbem Krondoru - orel kroužící nad vrcholkem vyobrazený v tlumených barvách - a černé kalhoty s červeným páskem na boku zastrčené v těžkých holínkách, vhodných pro pochod, jízdu na koni, nebo, jak byly použity právě teď, pro šplhání po skalách. Každý muž měl na hlavě jednoduchou tmavou přilbu s hledím a v rukou krátké zbraně - meč stěží dost dlouhý, aby si zasloužil své jméno, a dlouhou dýku. Všichni byli vycvičeni v určitém souhrnu dovedností a právě teď dva nejlepší Ericovi horolezci zahajovali útok.
Eric přesunul zrak vzhůru na vrchol skalního převisu na protější straně.
Vysoko nad nimi čněla starobylá pevnost Cavell a shlížela dolů na stezku, jež se oddělovala z hlavního tahu, stezky známé jako Cavellská strouha. Skalní stěnu vedle pevnosti zdobil malý vodopád. Dopadal do jezírka na výčnělku v polovině útesu a poté spadával dolů do řeky, která strouhu původně vytvořila. Jak už to bývá zvykem, proud řeky se během let změnil a nějaká událost, geologická či lidská činnost, přinutila řeku uvelebit se na druhé straně tahu a ponechat původní koryto toku suché a prašné. To jezírko bylo jejich cílem, protože jestli mu rozum, kterého Eric nabyl už téměř před sto lety, ještě sloužil, za tím jezírkem se nacházel tajný vstup, původně únikový východ z pevnosti.
Eric dovedl své vojáky do města Cavellu před rozbřeskem. Rychle je ukryl, jak nejlépe mohl, což byl v tak malém městě obtížný úkol. V poledne si však obyvatelé města šli za svými záležitostmi, pokud to jen bylo s ozbrojenými muži poschovávanými v různých budovách možné. Eric se nestaral o špehy Nočních dravců ve městě, poněvadž nikomu ten den nebylo dovoleno Cavell opustit. Staral se jen o toho, kdo vše sledoval svrchu, z kopců nad městem, a Eric byl přesvědčen, že přijal všechna možná opatření.
Magnus přispěl k úsilí čarovným zaklínadlem, takže pokud hlídka nebyla vysoce vyškoleným uživatelem magie, těch pár minut, co zabralo přemístění stovky mužů do města, mělo proběhnout bez problémů. Při západu slunce Magnus kouzlo obnovil a muži se rychle seskupili do dvou oddílů. Jeden oddíl zamířil k hlavnímu vstupu do Cavellské strouhy a druhý pod Ericovým osobním dohledem k zadní části pevnosti.
Starý voják stál bez hnutí, pozornost soustředil na rozmístění svých mužů. Bylo mu skoro osmdesát pět let, ale přesto díky lektvaru, který mu dal Nakor, vypadal o třicet let mladší. Spokojený, že věci probíhají, jak mají, se otočil ke svým společníkům, Nakorovi a Magnusovi. Ti stáli poblíž, zatímco osobní stráž rytíře-maršálka setrvávala neklidně z jedné jeho strany. Stráže se necítily zrovna pohodlně, když jim jejich velitel rozkázal stát opodál. Jejich osobním úkolem totiž bylo chránit ho za každou cenu.
"A teď?" zeptal se Nakor.
"Počkáme," odvětil Eric. "Jestli budou nějak znepokojeni tímto naším přiblížením se k jejich opevnění, měli by nás vidět přicházet, a pokud tomu tak je, buď udělají něco nemilého, nebo se pokusí utéci jinou únikovou cestou."
"Co bys udělal ty?" zajímal se Magnus.
Eric si vzdychl. "Zalezl bych dolů a představil, že doma nikdo není. Kdyby to nezabralo, zvažoval bych velmi nepříjemné přijetí každého, kdo by se pokusil do pevnosti vstoupit." Bezmyšlenkovitě mávl rukou, když dodával: "Máme staré záznamy, které i tehdy nebyly zcela přesné, ale doopravdy víme jen to, že tahle pevnost Cavell je bludiště místností a chodeb a že je v ní mnoho míst pro nastražení léčky či umístění nějaké dosti ošklivé pasti. Jít tam nebude procházka růžovou zahradou."
Nakor pokrčil rameny. "Máš dobré muže."
"Ty nejlepší," přikývl Eric. "Sám jsme je pro takový druh akce vybral a vycvičil, ale přesto se mi protiví posílat je, aby zbytečně riskovali."
"Není zbytí, Ericu," řekl tiše Nakor.
"Jsem o tom přesvědčen, Nakore," souhlasil starý voják. "Jinak bych tady nebyl."
"Jak jsi na tom teď s vévodou ze Saladoru?" zajímal se Nakor.
"Neví, že jsem tady." Eric se na Nakora podíval. "Vybral sis zatraceně špatnou chvíli, kdy jsi mi to hodil na krk, starý brachu."
Nakor pokrčil rameny. "Čas si přece nevybíráme, ne?"
"Někdy si myslím, že jsem možná měl být raději po smrti, kdyby mě toho chladného, sychravého rána kdysi dávno Bobby de Longville a Calis bývali pověsili." Zahleděl se do dálky, kde slunce mizelo za skalami. Obrátil se k Nakorovi. "Pak jsou chvíle, kdy si to nemyslím. Až bude tohle za námi, budu vědět lépe, kam patří tato chvíle." Starý muž se usmál. "Pojďme zpátky a chvíli počkáme."
Vedl Magnuse a Nakora dolů úzkou pěšinou mezi vysokými skalními stěnami. Míjeli řady vojáků tiše čekajících k útoku na pevnost na skalách nad nimi. Vzadu stáli připravení lokajové s koňmi a za nimi čekaly vozy se zásobami. Eric mávl na své páže, které stálo s chlapci vzadu u trénu.
Páže vytáhlo dva poháry a naplnilo je vínem z měchu. Nakor si jeden pohár vzal a zvedl obočí. "Podáváš víno před bitvou?"
"Proč ne?" odvětil vévoda a zhluboka se napil. Utřel si ústa hřbetem dlouhé rukavice. "Jako bych neměl dost starostí, posíláš mě půl cesty přes království, abych vynoroval vrahy."
Nakor pokrčil rameny. "Někdo to udělat musí, Ericu."

Starý válečník potřásl hlavou. "Žil jsem už dlouho, Nakore, a zajímavěji než většina ostatních lidí. Byl bych lhář, kdybych ti řekl, že smrt vítám, ale určitě bych byl rád, kdybych se osvobodil od svých břemen." Upřeně se na Nakora zahleděl. "Myslel jsem, že rád jsem, než ses tu noc objevil."
"Potřebujeme tě," namítl Isalánec.
"Můj král mě potřebuje," pravil Eric.
"Svět tě potřebuje," doplnil Nakor a ztišil hlas tak, aby ho nezaslechli ti nejblíže stojící. "Jsi jediný vysoce postavený muž v království, kterému Pug ještě věří."
Eric kývl. "Chápu, proč se rozhodl odtrhnout od Koruny." Znovu se napil a předal prázdný pohár pážeti. Když mladík pohár znovu naplnil, odmávl Eric páže pryč. "Ale musel tím uvést do rozpaků královskou osobu prince z Krondoru? Veřejně? Před vojskem Velké Keshe?"
"Stará záležitost, Ericu."
"Kéž by tomu tak bylo," vydechl Eric. Ztišil hlas ještě víc. "Dozvíš se to, pokud to ještě nevíš. Princ Robert byl znovu odvolán."
"To je špatné," přikývl Nakor.
"Od chvíle, kdy jsem povýšil, jsme v Krondoru měli tři prince, a já jsem vévoda jedině díky tomu, že král Ryan vzal lorda Jamese s sebou do Rillanonu. Mé dočasné pověření už trvá devět let, a když budu žít dostatečně dlouho, bude pravděpodobně trvat dalších devět."
"Proč byl odvolán Robert?"
"Ty máš lepší možnosti odhalit pravdu, než mám já," pravil Eric. Po delším mlčení, během něhož vévoda pozoroval stmívání večerní oblohy, pokračoval: "Politika. Robert nebyl nikdy ve Shromáždění lordů populární. Lord James je šlechtic ze západu, což vadí řadě těch, kteří by si přáli být prvními z králových rádců. James je chytrý člověk, téměř tak chytrý jako jeho dědeček." Podíval se na Nakora. "Existovalo jméno, s nímž se dalo kouzlit, lord James z Krondoru."
Nakor se usmál. "Na Jimmyho bylo potřeba silné ruky, než se stal vévodou. Já vím." Pohlédl nahoru na vojáky, kteří teď byli připraveni a čekali na jeho znamení k zahájení šplhu. "Přesto máme sklon si pamatovat velké věci a zapomínat chyby. A Jimmy se na chybách podílel. Když nebude sloužit Robert, tak kdo potom?"
"Jsou tu další bratranci krále, schopnější…" Eric se smutně zadíval na Nakora. "Pokud král nebude opatrný, dojde asi k občanské válce. Je přímým následovníkem krále Borrice, nemá však vlastní syny a je tu mnoho bratranců, většina z nich s legitimním požadavkem na trůn, pokud on nezplodí dědice."
Nakor pokrčil rameny. "Žil jsem už dlouho, Ericu. V různých zemích jsem viděl krále přicházet a odcházet. Národ přežije."
"Ale za jakou cenu, starý brachu?"
"Kdo má být novým princem z Krondoru?"
"To je, oč tu běží, že ano?" poznamenal vévoda. Zároveň vstal a dal znamení svým mužům, aby se připravili. Obloha byla dostatečně tmavá. Nastal čas zahájit útok na pevnost. "Princ Edward je oblíbený, inteligentní, dobrý voják a ten, kdo by mohl Shromáždění sjednotit."
"Takže král bude jmenovat někoho jiného," zachechtal se Nakor, když Eric vyrazil podél strouhy.
Eric nic neřekl, ale udělal jedno gesto a zpoza skal pod pevností vyběhli dva muži. Oba měli přes rameno smotána lana. Začali šplhat po skalní stěně pouze za pomoci svých rukou a nohou.
Nakor pečlivě sledoval, jak dva muži mizí ve tmě nahoře. Pohybovali se tiše jako pavouci lezoucí po zdi. Nakor věděl, jak je takové šplhání nebezpečné, také však věděl, že je to jediný způsob, jak připravit lano pro vojáky dole.
Eric se otočil k Nakorovi. "Myslím, že princ Henry dostane souhlas, protože může být snadno nahrazen, jestliže královna Anna porodí syna. Pokud bude Edward sedět v Krondoru kdovíjak dlouho, král ho zřejmě nebude moci nahradit synem během… několika let…" Hlas se mu vytrácel, zatímco sledoval muže, jak dosahují okraje jezírka.
"Podivné místo pro únikový východ, víc než sto stop nad zemí, že?" podotkl Nakor.
"Domnívám se, že před lety tady kolem Noční dravci něco prováděli. Moji muži hlásí stopy po nástrojích na skalní stěně. Byl tam pravděpodobně chodník dolů do úrovně strouhy, který byl zničen." Povzdechl si. "Je čas. Kde je tvůj člověk?"
Nakor kývl směrem za ně. "Spí pod vozem."
"Tak ho přiveď," vyzval jej Eric von Darkmoor.
Nakor si pospíšil dozadu k nákladnímu vozu, kde čekali dva chlapci zodpovědní za dohled nad vozem. Hovořili tichými hlasy, jelikož chápali, jak nebezpečná je to výprava. Přesto to byli jen chlapci a čekání je zneklidňovalo. Pod vozem ležela statná postava, která se rychle probrala, když ji Nakor lehce kopl do holínek.
Ralan Bek se rozlámaně vyhrabal zpod vozu. Poté se napřímil do své plné výšky, kdy čněl nad Nakorem. Mladík měřil šest stop a šest palců a tyčil se nad malinkým hráčem. Nakor věděl, že je v něm určitá část zlého boha, malinká "tříska", jak o ní Nakor uvažoval, nekonečná částečka samotného boha, a to činilo Beka neuvěřitelně nebezpečným. Jedinou Nakorovou výhodou byly roky zkušeností a to, co sám považoval za "triky".
"Čas?"
Nakor přisvědčil. "Budou tam za chvíli. Víš, co máš dělat."
Bek přikývl. Sehnul se a zvedl svůj klobouk, ten, který prohlásil za svoji odměnu od muže, jehož před Nakorovýma očima zabil.
Klobouk, který nosil jako čestný odznak. Černý plstěný klobouk s širokou krempou a jednoduchým dlouhým orlím perem zastrčeným za pásku dodával mladíkovi téměř floutkovský vzhled, ale Nakor věděl, že za žoviálním zevnějškem mladého muže se skrývá nejen potenciál někomu ublížit, ale i nadpřirozená síla a rychlost.
Bek přeběhl ke skalní stěně a čekal. Shora se tiše přehoupl kotouč provazu. Za chvíli jej následoval další. Vojáci k

provazům rychle přivázali těžší lano, a to bylo vytaženo nahoru. Když bylo zajištěno první lano, Ralan Bek si odepjal opasek s mečem a přivázal si jej na jedno rameno, takže mu teď zbraň spočívala na zádech. S ohromnou nenuceností šplhal vzhůru po laně, chodidly se pevně odrážel od skalní stěny, jako by takto šplhal celý svůj život. Ostatní vojáci jej následovali. Bekova rychlost ve šplhu však byla nedosažitelná.
Eric sledoval jeho stoupání do temnoty. "Proč tak trváš na tom, aby šel první, Nakore?"
"Asi není nezranitelný, Ericu, ale dá se zabít mnohem hůř než kterýkoliv z tvých mužů. Magnus dohlédne na ty, kteří střeží hlavní vchod do pevnosti, ale pokud bude kouzlo na těchto zadních dveřích, Bek má nejlepší vyhlídku na přežití."
"Byly doby, kdybych byl na laně první já."
Nakor pevně stiskl příteli paži. "Jsem rád, když vidím, že jsi za ta léta zmoudřel, Ericu."
"Pozoruji, že ani ty se dobrovolně nehrneš tam nahoru."
Nakor se jen zazubil.
*
Bek čekal a prsty přejížděl po obrysu dveří. Byla to skála jako každá jiná a ve tmě, v níž trhlinu nebylo vidět, konečky prstů vymezil okraje únikového vchodu. Nechal se vést svými smysly, neboť už dříve v životě přišel na to, že někdy dokáže předvídat - útok, nečekaný ohyb cesty, náladu koně nebo hod kostkou. Považoval to za svůj "cit pro štěstí".
Ano, pomyslel si. Cosi za těmito dveřmi bylo, něco velmi zajímavého. Ralan Bek nevěděl, co je to strach. Jak mu Nakor naznačil, bylo v tomto mladém muži z Novindu cosi velmi odlišného, ba i cizího. Bek pohlédl dolů, kde čekal ten malý muž se starým vojákem, a zjistil, že je ve tmě sotva dokáže rozpoznat. "Svítilnu," zašeptal a voják za ním mu podal speciálně postavenou, malou stíněnou svítilnu. Bek ji natočil směrem k Nakorovi a Ericovi, otevřel ji a opět rychle zavřel. Bylo to smluvené znamení, aby opatrně pokračovali.
Ne, že by Ralan opravdu opatrnost chápal. Ta byla jeho mysli stejně cizí jako strach. Zkoušel pochopit řadu věcí, o kterých s ním Nakor mluvil, ale někdy jen přitakal a předstíral, že tomu divnému malému muži rozumí, jenom aby mu zabránil v nekonečném opakování se.
Ralan stále přejížděl prsty podél spáry, než mu došlo, že dveře byly navrženy, aby se otevíraly pouze zevnitř. Pokrčil rameny. "Páčidlo," požádal. Voják k němu přistoupil a zasunul sochor tam, kam Ralan ukázal. Voják chvíli zápasil, dokud Bek neřekl: "Nech to na mě."
S nadpřirozenou silou se do spáry opřel a dveře se náhle doširoka rozlétly za doprovodu protestujícího zvuku týraného kovu, jak se železná tyč vytrhla z omezujícího mechanismu. S hlasitým řinčením narazila na kameny. Rázem měl Bek v ruce meč a chystal se vstoupit. Nedbaje na předešlý hluk, otočil se Bek k vojákům a zvedl ruku, aby je zadržel.
"Čekejte!" pronesl tlumeným hlasem a pak vstoupil.
Vojáci znali své rozkazy. Bek vstoupí první a oni ho budou následovat, jakmile jim dá povel, nebo po deseti minutách. Co nastane dřív. Jeden voják otočil přesýpací hodiny se značkami - červenými čárkami, které označovaly dílky po deseti minutách. Ericovi muži se usadili na bobku před vchodem, kolem okraje jezírka, a naslouchali zvuku vodopádu ve tmě.
*
Bek se pohyboval opatrně, nevšímaje si toho, že nevidí. Jak postupoval, našlapoval zlehka, nepřenášel váhu, dokud si nebyl jistý, že nestojí nad dírou nebo nespouští nějaký druh pasti.
Věděl, že by dokázal vydržet hodně - během svého krátkého života už byl zraněn několikrát - ale neměl už chuť nechat se zranit, stejně jako každý jiný. Kromě toho, pokud Nakor říkal pravdu, měla by být vpředu velká legrace.
Myšlenka na malého muže způsobila, že se Bek na chvíli zarazil. Bek ho neměl rád. Ale Bek ostatně neměl rád nikoho. Stejně tak neměl nikoho nerad. Jeho city vůči druhým byly dobře předvídatelné. Buď šlo o spojence, nebo o protivníky - nebo byli nevýznamní jako kůň či jakékoliv jiné zvíře. Někdy byli užiteční, ale většinou nestáli za pozornost. Malý muž však vzbudil v Bekovi jakési divné pocity, které nedokázal pojmenovat. Nevěděl, jestli je to důvěrnost nebo radost, či co. Těšilo ho vše intenzívní: sledovat, jak muži krvácejí a řvou, nebo se divoce zmocňovat žen. Věděl, že má rád boj. Řinčení oceli, křik, krev a… smrt. Před nějakým časem usoudil, že se mu líbí pozorovat, jak bytosti umírají. Fascinovalo ho sledovat, že v jednu chvíli zvíře či člověk může žít, beze strachu se pohybovat, a v následujícím okamžiku tam leží jen jako maso. Ani ne maso k užitku, pokud šlo o člověka.
Bek očekával, že zabije nějaké velmi nebezpečné muže, a těšil se na to.
Slabý zvuk zepředu ho přinutil zapomenout na Nakora a na vlastní zmatenost z věcí, které mu neustále starý hráč říkal. Na vzdáleném konci tunelu se někdo pohyboval a Bekovi se očekáváním chvělo celé tělo.
Měl se vrátit zpět, ztratil však pojem o čase. Jak je vlastně deset minut dlouhých? Ostatní vojáci by měli přijít za ním, a navíc se Bek dychtivě chystal k nějakému tomu zabíjení. Už to bylo hodně dlouho, co si užil pořádného boje. Nakor s ním něco provedl a jeho často bolela hlava, když se pokoušel o věcech přemýšlet. Nakor však řekl, že je úplně v pořádku, když Bek zabije každého, kdo se skrývá v této staré pevnosti, kromě bojovníků starého vojáka, co by měli přijít z druhé strany.
Ralan Bek zjistil, že se mu točí hlava, a tak s odfrknutím odsunul stranou všechny myšlenky. Myslel jen na nalezení původce toho hluku, který v temnotě zaslechl. Přidal do kroku a málem spadl po hlavě rovnou do odkryté díry. Jen jeho "cit pro štěstí" ho donutil se na poslední chvíli zarazit.
Vytáhl váleček, který mu Nakor dal, a zvedl víčko. Uvnitř byl svazek tyčinek, jednu z nich vytáhl. Znovu váleček zazátkoval a vložil zpět do tuniky. Potom tyčinkou rychle mávl ve vzduchu a po několika vteřinách z jejího konce vyšlehl slabounký plamen - jak mu Nakor slíbil. Po úplné tmě v tunelu Beka překvapilo množství světla, které malá hořící tyčinka dokázala poskytnout.
Bek se podíval dolů na díru, která zela u jeho nohou, ale nedokázal zahlédnout dno. Byl rád, že tam nespadl, ne proto,

že by se bál zranění, ale protože by musel čekat na dně, dokud by ho bojovníci starého vojáka nevylovili. Nevěděl, jestli by si ho vůbec všimli, pokud by jeden z nich do díry nespadl, a Bekovi se nezamlouval výhled, že by mu jeden z nich přistál na hlavě. A nevěděl, jestli by s sebou měli dost dlouhý provaz, aby ho vytáhli ven.
Dva kroky ustoupil a pak se mocným odrazem přes díru přenesl a lehce přistál na druhé straně, tucet stop od místa odrazu. Upustil hořící tyčinku na zem a udusil ji podpatkem boty.
Zastavil se, aby zjistil, jestli snad někdo jeho přistání nezaslechl, a když si byl jistý, že si ho nevšimli, pokračoval chodbou dál. V jednom okamžiku si říkal, jestli by ohledně díry neměl nechat nějaké varování pro vojáky za sebou. Pak se podivil, odkud se tahle myšlenka bere: proč by si měl dělat starosti, jestli jeden z mužů starého vojáka spadne do díry? Uvažovat o tom teď bylo příliš obtížné. Bylo to něco, čemu by rozuměl Nakor. Bek neměl čas se tím zabývat.
Před sebou slyšel slabé hlasy a věděl, že je asi očekáván.
*
Magnus prozkoumal oblohu a usoudil, že nastal čas k přesunu. Proto dal znamení dvěma strážcům, aby ho doprovodili po dlouhé přístupové cestě ke starobylé pevnosti. Silnice zřejmě nebyla používána celé roky, Magnus si ji však za rozbřesku tajně prohlédl a podle slabounkých příznaků poznal, že "nevyužití" bylo vytvořeno uměle. Někdo tu silnici nedávno používal, ale snažil se tuto skutečnost zamaskovat. Především to ho ubezpečilo, že důvěra jeho otce v Jovala Delana, najatého čtenáře myšlenek, nebyla marná. Nějaký místní bandita, pašerák či tlupa potulných mladíků by neměli prostředky nebo snahu dát si takovou práci.
Vojáci se plížili vzhůru žlabem známým jako Cavellská strouha, což byl jediný zřejmý přístup ke starobylé pevnosti. Magnus neměl vojenské záležitosti tak prostudovány jako jeho otec a bratr, ale i on si uměl představit, jak vražedné jsou šance při snaze dobýt tuto pevnost. Jen pověsti o posednutí démony a o prokletí, následované téměř stoletým klidem, v tomto kraji udržely takový zřejmý vojenský kapitál nevyužitý.
Stejně měl jiné starosti. První z nich bylo zabezpečit, že muži, co ho doprovázejí, nebudou co možná nejdéle odhaleni. Magnus byl stále mladý, což byl výsledek užívání jeho nejmocnější magie, a po svých rodičích zdědil další schopnosti. Jeho matka měla vždy jemnější instinkt pro užití magie jinými, než jeho otec, ačkoliv Pug uměl lépe určit původ kouzla či zařízení, jakmile bylo jednou odhaleno. Magnus měl to štěstí, že zdědil obě schopnosti. A tak vycítil a poznal nejméně čtyři magické pasti, jež byly umístěny mezi dnem strouhy a starobylou bránou na vrcholku svahu.
Zručnými pohyby mistra svého řemesla Magnus rychle čelil každému kouzlu, čímž umožnil vojákům pod Ericovým velením, aby se po špičkách přibližovali. Pokud nad nimi byla hlídka, museli by ji nutit, aby si v nočním šeru všimla hbitých šedých postav nahrbených při přesunu podél kraje silnice. Měsíční srpek měl vyjít až za další hodinu a jeho světlo bylo slabé i za jasných nocí. Dnes bylo zataženo.
Velící důstojník pohyby rukou naznačil svým mužům, aby se připravili. Starobylý padací most, který kdysi překlenoval mezeru mezi vrškem nájezdu ze silnice a bránou do pevnosti, teď visel na jednom řetězu. Ten se bez užitku houpal na druhé straně mezery, příliš širokého otevřeného prostoru, než aby ho člověk přeskočil. Na dané znamení vyběhly zezadu dvě dvojice mužů.
Nesly žebříky, které měly sloužit jako mosty přes průrvu. Magnus použil svoje dovednosti aby se vznesl a plul nad trhlinou.
Přihlížel, jak muži tiše kráčejí po příčkách žebříku a nevšímají si zející propasti pod svýma nohama. Špatný krok by člověka poslal v kotrmelcích na smrt. Magnus obdivoval jejich disciplínu.
Nyní Magnus vyslal své smysly vpřed, pokoušeje se vyhledat další magické sítě či léčky. Nenašel nic. Strážce této pevnosti se spokojil s tím, že důvěřoval pastím nastraženým podél silnice, které měly varovat obyvatele pevnosti před jakoukoliv nevyžádanou společností. Magnus udělal velký krok vpřed, přičemž nedbal na fyzické nebezpečí. Vycítil totiž cosi vzdáleného, co způsobilo, že se mu chlupy na pažích a na krku naježily.
Zvedl ruku a z dlaně mu vytrysklo slabé světlo. Ozářilo vražedné území mezi nyní rozvalenou vnější bránou, kde kdysi padací most a železná mříž tvořily první bariéru, a vnitřními dveřmi, jež byly zavřeny a - jak Magnus předpokládal - opatřeny závorou zevnitř. Vojáci za ním se tiše shlukli. Právě vzniklé mystické osvětlení Magnusových vybledlých vlasů a jeho výška z něj činily téměř nadpřirozené zjevení. Ať už však vojáci pocítili jakékoliv nepohodlí, být pod velením čaroděje nebylo nic proti čekání na jeho instrukce.
Magnus zavřel oči, aby znásobil svoji pozornost a představu mohutných dřevěných dveří. Natáhl k nim všechny své smysly a prsty v duchu přejel po povrchu dřeva. Pak pomalu tlakem prošel skrz, dokud neucítil povrch z druhé strany. Když ho ucítil, vytvořil se v jeho mysli obraz tak jasný, jako by ho viděl na vlastní oči, a on spatřil mohutné dřevěné tyče umístěné ve dvou dřevěných závorách. Svým mentálním dotekem prozkoumal každou píď, pak otevřel oči a udělal krok zpět. "Je to léčka," sdělil tiše důstojníkovi, který stál po jeho pravici.
"Co navrhuješ?" zeptal se mladý podporučík.
"Najít cestu skrz ty dveře, aniž bych zvedl tu tyč," odvětil Magnus.
Natáhl ruku a ti, co stáli nejblíže, uslyšeli slabé bzučení. Náhle byla dole v bráně díra dostatečně veliká, aby jí prolezl člověk po kolenou. "Jeden po druhém," pravil Magnus, "a ať se žádný muž nedotýká brány či zdí na druhé straně."
Důstojník vydal povel a jeden muž za druhým rychle prošel skrz. Magnus byl připraven zvládnout kouzlo, které by se rozpoutalo, kdyby některý z mužů klopýtl, ale příprava se ukázala být zbytečnou. Všichni muži udělali přesně to, co jim nařídil.
Pak byl na řadě Magnus. Ten proklouzl dveřmi nemotorně. Zjistil totiž, že mu nečekaně překáží jeho oděv. V půli cesty skrz díru byl nucen zvednout nejprve jedno koleno, pak druhé, a přitom zvedat látku před sebou, aby dokázal prolézt, aniž by upadl přímo na tvář.
S chichotem se zvedl a prohlásil: "Jsou chvíle, a toto je jedna z nich, kdy cítím potřebu se zeptat svého otce, proč se od mágů očekává, že budou nosit hávy."

Poručík se projevil jako muž s malým smyslem pro humor, jelikož se zeptal: "Pane?"
Magnus si vzdychl. "Nevadí." Obrátil se k vojákům. "Držte se za mnou, dokud vám neřeknu, abyste pokročili vpřed, protože tu jsou síly mocnější, než kterým nejstatečnější muž dokáže čelit bez mého umění. Každého muže, kterého uvidíte, a nebude to Ralan Bek či někdo z vašich, okamžitě zabijte."
Pak se otočil a vkročil do temnoty. Světlo z jeho ruky přitom tančilo jako rozhoupaná lucerna.
*
Bek si vykračoval jako by byl na procházce a na tmu vůbec nehleděl. Světlo přicházelo z několika vzdálených místností na konci chodeb, jež křižovaly tu, kterou si zvolil. On si jich však nevšímal a držel si směr stále vpřed. Nevěděl, jak to ví, ale cítil, že musí směřovat přímo od tajného vchodu v zadní části pevnosti k nejvnitřněji uložené komoře, což bude zřejmě nějaká starobylá síň či trůnní sál.
Cítil se vyloženě lehce v předtuše nadcházejícího boje. Některé věci, které mu Nakor nařizoval, se mu líbily, ale už příliš dlouho nebyl v žádném druhu boje. Praštil do několika lebek v jedné či dvou krčmách, ale neužil si pořádného krveprolití už od chvíle, kdy před rokem pro Nakora zabil toho císaře. To byla legrace. Skoro se nahlas rozesmál, když si připomněl všechny ty zkamenělé tváře, jak vzhlížely k místu, kde stál on s mečem vraženým přímo do zad toho stařík.
Zpoza rohu vyšel muž oblečený v černé zbroji, avšak bez přilby. Než se stačil zastavit, Ralan Bek mu vrazil špičku svého meče do hrdla, jež bylo nad kyrysem odkryto. Muž padl se slušným rámusem, ale Bekovi to bylo jedno.
Necelých sto stop před ním na něj kynulo světlo a on byl dychtivý začít s ničením.
Prošel posledním úsekem stíněné chodby do komory s vysokým stropem. Byla to síň ve starém stylu, kde v nejhlubší zimě, za nejstudenějších zimních nocí, spávala rodina a nejbližší vazalové původního vládce Cavellské pevnosti. Kdysi velkolepá velká síň nyní zapadla do matné šedi nepořádku.
Střešní klenbu stále podpíraly masivní dřevěné trámy tak staré, že byly tvrdé jako ocel. Kdysi bíle vymalované stěny však teď byly tmavě šedé a vysoko v temnotě nad sebou Bek slyšel, jak se třepetají netopýři. Na stěnách nevisely žádné tapisérie, jež by chránily obyvatele proti zimnímu chladu kamenů, a ani na podlaze neležely žádné předložky. V ohromném krbu vlevo ode dveří, kterými Bek vstoupil, však plál oheň. S mečem v ruce a se šíleným úšklebkem si podrobně prohlížel dva tucty mužů odpočívajících před krbem.
Uprostřed této skupiny seděli dva muži, oba ve velkých křeslech ve starším stylu - dřevěné písmeno "u" usazené na vrcholku jiného, jež představovalo nohy, s dřevěným opěradlem přitlučeným přes horní polovinu, a doplněné polštáři či kožešinami. Ostatní muži seděli na skládacích židlích či na černých pláštích rozprostřených po podlaze. Všichni byli oděni v černé zbroji, příznačné pro Noční dravce, až na ony dva muže uprostřed. Jeden z nich měl na sobě tuniku z jemně tkaného plátna a kalhoty i boty, jež se hodily k vysoce postavenému šlechtici, přestože šaty na něm plandaly, jako by nedávno ztratil značnou část své váhy. Ten druhý byl oblečený v černém hávu klerika či mága. Muž v tunice měl kolem krku zavěšen těžký talisman ze zlata, jenž byl totožný s černým amuletem, který kdysi Nakor Bekovi ukázal. Muž v hábitu neměl vůbec žádné šperky. Byl hubený a na hlavě a na bradě neměl ani chloupek.
Chvíli poté, co se Bek objevil, se osmnáct sedících mužů zvedlo ze země. Dvě hvízdající kostěné píšťaly vysílaly výskavý poplach do všech částí pevnosti.
Muž se zlatem kolem krku vypadal útočně a oči měl vyvalené, když s křikem ukazoval na Beka. "Zabijte ho!"
Jakmile první šermíř zvedl meč, Bek popadl oběma rukama svoji zbraň, oči se mu zúžily a s dychtivým očekáváním se hotovil k nadcházejícím jatkám. Ale muž v hávu zvolal: "Ne! Zastavte!" Oči udiveně upíral na Beka.
Všichni včetně Beka ztuhli, když se muž protáhl mezi šermíři. Minul muže nejblíže k Ralanu Bekovi a došel přímo k mladému válečníkovi. Bek vycítil v tomto muži jakousi podivnou moc a jeho cit pro štěstí mu napovídal, že se má stát cosi neobvyklého. Zaváhal a pak se chystal na muže v hábitu zaútočit.
Ten zvedl ruku, ne na obranu, ale jako snažnou prosbu. "Počkej," pravil Bekovi, a ten opět zaváhal. Muž se pomalu natáhl, téměř něžně, a položil svoji ruku Bekovi na hruď. Znovu řekl: "Počkej."
Pak muž v hábitu pomalu poklekl a hlasem, trochu silnějším než šepot, pravil: "Co si od nás náš pán žádá?"
Muž s amuletem přihlížel v tichém úžasu a potom také poklekl. O chvíli později ho následovali všichni ostatní muži v místnosti. Z ostatních částí pevnosti vběhl do místnosti další půltucet mužů přilákaných poplachem. Když spatřili své bratry na kolenou, sklonili zrak a následovali je.
Bek trochu sklonil meč. "Co?"
"Co si od nás náš pán žádá?" zopakoval muž v hábitu.
Bek se snažil za pomoci toho, co zaslechl od Nakora, Puga a ostatních na Čarodějově ostrově, poskládat, co říci dál. Nakonec pravil: "Varen je pryč. Utekl do jiného světa."
"Varen ne," opravil ho muž v hábitu. "Byl nejvýše postaveným mezi služebníky našeho pána." Muž pomalu natáhl ruku a dotkl se Bekovy hrudi. "Cítím našeho pána tam, ve tvém nitru. Žije v tobě. Mluví skrz tebe." Zvedl oči opět k Bekovi a zeptal se ještě jednou: "Co si od nás náš pán žádá?"
Bek byl připraven na zápas, ale toto bylo za hranicí jeho chápání. Pomalu obhlédl místnost a v hlase mu rostl pocit marnosti, když ze sebe vydoloval: "Já nevím…" Pak náhle zvedl meč, mávl s ním dolů a zařval: "Já nevím!"
*
O pár minut později se Magnus přihnal do místnosti s oddílem Ericových vojáků v patách a stejnými dveřmi jako Bek vstoupili další královští vojáci. Všichni se zarazili nad scénou před sebou. Podlahu pokrývalo dvacet šest těl, ale nebyla tu žádná známka boje. Dvacet šest bezhlavých těl se koupalo v krvi. Po karmínově zbarvených kamenech a krví nasáklých houních se ještě stále kutálely hlavy.
Oheň zapraskal. Vedle něj stál Bek zalitý krví. Paže měl až po lokty nachově rudé a sraženou krev rozmazanou po tvářích. Stál jako ďábel posedlý šílenstvím. Magnus mu to viděl na očích. Třásl se tak, že vypadal jako člověk těsně před záchvatem křečí.

Konečně Ralan Bek zaklonil hlavu a vydal zaúpění, které rozezvučelo kameny nad ním. Šlo o prvotní výtrysk zuřivosti a pocitu marnosti. Když se i ozvěna vytratila, rozhlédl se Bek po místnosti, načež se zadíval přímo na Magnuse. Ukázal na těla jako netrpělivé dítě a postěžoval si: "To nebyla legrace!"
Otřel si meč do tuniky nejbližšího těla a zastrčil ho do pochvy. Pak sáhl pro vědro s vodou, jež bylo umístěno vedle krbu, aby se voda ohřála. Zvedl nádobu a vylil si vodu na hlavu, aniž by se namáhal sundat si klobouk, a pak sebral relativně čistý plášť, který použil jako ručník. Bek se očistil, jak nejlépe dovedl, a s větší sebekontrolou pravil: "Není to legrace, když nebojují, Magnusi." Rozhlédl se po místnosti a potom dodal: "Mám hlad. Má někdo něco k jídlu?"
V
Příprava
Miranda křičela.
"Zbláznil ses?" zvolala mnohem silněji, než bylo v malé místnosti nutné.
Magnus sledoval svoji matku s lehkým pobavením. Rázovala v malé studovně od pracovního stolu svého manžela, jak nejdále mohla, a pak se s dramatickým mračením vracela. Často si hlasitě ulevovala kvůli záležitostem, které nakonec končívaly přesně tak, jak si to přál jeho otec. Pug však během let pochopil, že časté vrtkavé nálady jeho ženy vyžadují fyzické zvýraznění její frustrace.
"Zbláznil ses?" zaječela Miranda podruhé.
"Ne víc než ty, když jsi strávila téměř půl roku sledováním vojska Smaragdové královny dole na Novindu," odvětil Pug klidně, zatímco vstával zpoza stolu.
"To bylo jiné!" zakřičela Miranda, stále ještě nevybouřená. "Nebyl tam žádný pantathianský hadí kněz, který by mě dokázal najít, natož aby se se mnou vypořádal. Já jsem ta, která se umí přenést bez tsuranské koule, pamatuješ?"
Magnus viděl, že se otec chystá učinit poznámku - pravděpodobně o tom, jak se Nakor, Pug a Magnus společně stali adepty této dovednosti - ale rozmyslel si to a nic neřekl. Mezitím Miranda pokračovala.
"Mluvíš o cestě na cizí svět! Nejen na cizí svět, ale na svět v jiné rovině reality! Kdo ví, jakou moc tam asi budeš mít, pokud vůbec nějakou?" Ukázala prstem na Puga. "Za prvé ani nevíš, jak se tam dostaneš - a neříkej mi, že hodláš využít talnoye na Kelewanu, abys tam ukotvil trhlinu. Vím toho o trhlinách dost, abych věděla, že by ses mohl ocitnout někde na dně nějakého moře s jedem, nebo zůstat stát uprostřed bitevního pole či na kterémkoliv jiném z četných vražedných míst! Šel bys naslepo!"
"Nepůjdu naslepo," namítl Pug a zvedl ruce v prosebném gestu. "Prosím, musíme se o Dasatech dozvědět víc."
"Proč?" dožadovala se Miranda.
"Protože jsem právě navštívil Věštkyni." Manželce ani synovi nemusel říkat, jakou věštkyni.
Mirandin hněv se vytratil, jak převážila zvědavost. "Co říkala?"
"Oni přicházejí. Je příliš mnoho neurčitostí, aby nyní řekla víc. Vrátím se k ní později, až se události vyvinou. Ale teď se o těch lidech musíme dozvědět víc."
"Jenže talnoyové dole na Novindu jsou střeženi kouzlem. Jsou stejně tak nehybní a bez magické přítomnosti, jako byli po nesčetné roky, kdy leželi schovaní," namítla Miranda. "Jestliže jsou střeženi kouzlem, jak by nás Dasatové mohli najít?"
Pug dokázal jen zavrtět hlavou. "Nevím. Věštkyně se jen zřídka mýlí, když už mluví konkrétně."
Magnus cítil, že se blíží hádka, a obratně změnil téma. "A znovu se ptám, jako tolikrát předtím," začal jako trpělivý učitel ve škole, "kdo je tam uložil?"
Pug věděl, že jde o řečnickou otázku, jelikož měli několik teorií a žádná fakta. V duchu však synovi poděkoval, že odvrátil zlobu jeho ženy. Jejich první myšlenka byla, že jeden Valheru, Dračí pán bájného dávnověku, přivedl talnoye zpět. Pro to však nebyl důkaz. Tomas, Pugův přítel z dětství, byl naplněn vzpomínkami jednoho ze starodávných Dračích hostitelů a neměl žádnou vzpomínku na žádného ze svých bratří vracejících se z osudového nájezdu na domovský svět Dasatů s jediným talnoyem jako trofejí. Byli tehdy příliš zaneprázdněni, jak se snažili zabránit tomu ďábelskému stvoření, aby je nezničilo. Několik dračích jezdců během vpádu do dasatské říše padlo. Nakonec tu zbyl jen jeden nevyhnutelný závěr.
"Macros."
Miranda souhlasně kývla. Její otec, Macros Černý, býval agentem ztraceného boha magie. "Pokaždé, když jsme se kolem toho točili, narazili jsme na jeden z otcových plánů." Zkřížila ruce na prsou a ve tváři měla nepřítomný výraz, jak si zřejmě na cosi vzpomněla. "Pamatuji se… jednou…" Podívala se dolů na prošlapanou podlahu, na její tváři se střídaly emoce, jako by to, co si připomínala, bylo bolestné. "Strávila jsem tolik let tím, že jsem se na něj zlobila, protože mě opustil…"
Pug soustrastně přisvědčil. Už se svou ženou byl, když se naposledy setkala se svým otcem, a pamatoval si její těžko skrývaný hněv, že ho po letech odcizení vidí. Také si pamatoval její smutek, když ho spolkla trhlina, co se za ním zavřela, zatímco držel démonického pána Maarga. Obětoval tak svůj život v zoufalém gestu, které spasilo tento svět.
Pug odsunul vzpomínky stranou. Miranda pokračovala: "Ale narážíme na jeho další podělaný chlív, že ano?" V hlase měla náznak afektovaného pobavení, stejně jako trochu hořkosti.
Magnus promluvil, než se jeho matka mohla vrátit do další špatné nálady kvůli jeho dědečkovi. "Víme, že dědeček měl prsty v odčarování dasatských trhlin z talnoye, kterého jsme našli, a jeho kouzla jsou ještě stále umístěna kolem těch ostatních."
Oba rodiče pozorovali svého syna. Promluvila Miranda. "To všichni víme, Magnusi. Kam tím míříš?"
"Dědeček nikdy nic nedělal bezdůvodně a vše, co jste mi vy dva o něm vyprávěli, mě vede k závěru, že nějak věděl, že přijde den, kdy jeden z vás či oba objevíte talnoye, a to mě vede k víře, že také věděl o budoucím střetnutí s Dasaty."
Pug si nahlas vzdychl. "Tvůj otec," obrátil se na svou ženu, "věděl o cestování časem víc než kdokoliv jiný. Bohové,

my všichni dohromady pravděpodobně známe jen setinu toho, co znal on. Co udělal s Tomasem a se starodávným Valheru, Ashen-Shugarem! Jeho schopnost chápat časovou past, která na nás skočila u Pantathianů ve Věčném městě, a vše ostatní. Namáhám se, abych se naučil co nejvíc o tom, co dělal, ale většina z toho zůstává tajemstvím. Přesto v tomto souhlasím s Magnusem. Zanechal na Novindu věci tak, jak byly, protože měl důvod, a já věřím, že ten důvod zahrnuje konkláve."
Miranda nevypadala přesvědčeně, nic však neříkala.
"Matko," ozval se Magnus, "kdyby dědeček nechtěl, aby se talnoyové našli, měl magii, aby tu jeskyni pohřbil pod horou. Pak by trvalo tisíciletí, než bychom je objevili. Tam venku se hýbe něco obrovského a nebezpečného." Udělal prudké gesto. "A ta věc přichází bez ohledu na to, co děláme."
"Můžeme dělat to, že se pokusíme pochopit povahu našeho nepřítele, abychom spatřili jeho tvář," pravil Pug.
"Dobrá, nejsem ochotná souhlasit s tím, že je to dobrý plán," prohlásila Miranda. "Ale vy dva jste se očividně už rozhodli. Takže, jak zamýšlíte, že se dostanete na svět Dasatů, zůstanete naživu a přinesete zpět informace, nebo to jsou detaily příliš triviální, abychom se jimi zabývali?"
To Puga rozesmálo. "Stěží triviální, miláčku. Mám v plánu vyhledat někoho, kdo v té říši už byl a může nás tam třeba doprovázet."
"A kde čekáš, že takovou osobu najdeš?" zeptala se Miranda. "Existuje někdo v tomto širém světě, kdo už navštívil druhý kruh reality?"
"Pravděpodobně ne," připustil Pug. "Ale já se nechystám hledat v tomto světě. Mám v plánu navštívit Poctivého Johna."
Miranda při zmínce o podniku v srdci Síně světů na okamžik ztuhla. Pak prudce kývla. "Pokud existuje místo, kde někoho takového najdeš, tak tam bych začala hledat taky."
"Kdo půjde s tebou, otče?" zajímal se Magnus.
Pug po synovi vrhl varovný pohled. Věděl, že to určitě bude počátek dalšího kola Mirandiných nářků, která už teď zvědavě sledovala manžela. Pug se nadechl a pak odpověděl: "Ty, Nakor a Bek."
Místo očekávaného výbuchu Miranda jen pronesla: "Proč?"
"Magnus, protože je připraven a já s sebou potřebuji někoho stejně mocného, jako jsem já sám - a ty musíš zůstat zde a vést záležitosti konkláve a taky navštívit Shromáždění a dohlédnout na jejich pokrok s talnoyem." Vyčkával, a když nic neříkala, pokračoval: "Bek, protože… něco mi říká, že je důležitý, a Nakor, protože je jediný, kdo dokáže Beka kontrolovat. Kromě toho, jestli nás někdo dokáže dostat z nemožné situace, je to Nakor."
"Tys to měl všechno naplánováno," uzavřela Miranda, "takže předpokládám, že nemá smysl o tom dále diskutovat. Nejsem si ani jistá, jestli dokážeš pro návštěvu druhé roviny najít bezpečné prostředky."
"Přesto to musíme zkusit."
"Kdy odjíždíte?" zajímala se Miranda.
"Do Síně? Zítra. Než odjedu, musím tady ještě zařídit pár věcí." Obrátil se na Magnuse. "Proč se nepodíváš, jak si v Roldemu vedou chlapci? Pak se za den či dva vrátíš sem, abys dal vědět ženě svého bratra, jak se jejím chlapcům daří."
Magnus přikývl. "A co talnoyové dole na Novindu?"
Pug se zastavil u dveří studovny. "Rosenvar a Jacob na bytosti dohlédnou. Jestli se vyskytne něco nezvyklého, Nakor nebo já se sem můžeme hodně rychle vrátit. Bude to chvilku trvat, než odjedeme na svět Dasatů. Chci udělat ještě jeden rychlý výlet na Kelewan a podívat se, jestli je tam nějaký střípek Varenovy přítomnosti."
"Ty myslíš, že bude dostatečně hloupý, aby se odhalil?" zeptal se Magnus.
"Je to chytrý člověk," pravil Pug. "Skvělý, jakýmsi pokrouceným způsobem, ale také ho cosi žene. Za ty roky ho jeho šílenství učinilo impulzivnějším. Interval mezi jeho útoky se stále zmenšuje. Udělá tam buď něco ukvapeného, nebo se vrátí do Midkemie. V obou případech ho nakonec najdeme a tentokrát to při zmocnění se nového těla nebude mít snadné."
"A co mu to ztížit?" zeptala se Miranda.
"Co máš na mysli?"
"Říkal jsi, že to nebude mít snadné při zmocnění se nového těla. Tomu rozumím, jelikož jsi zničil jeho džbán s duší. Ale pořád má znalosti, jak obývat jiné tělo. Nebyly by tu snad jiné prostředky, možná méně příhodné, ale stejně efektivní?"
"Na to jsem dosud nepomyslel," přiznal Pug.
Miranda stěží dokázala zakrýt svoji samolibost.
"Pak musíme být oba úzkostliví a nenápadní," pokračoval Pug, nevšímaje si nadřazeného výrazu manželčiny tváře. "Dotáži se několika ne úplně vysoko rozených zdrojů na Kelewanu, zatímco ty uvidíš, co dokážeš zjistit ve Shromáždění, zatímco já pocestuji do Síně. Věř pouze Alencovi."
"Jak můžu někomu věřit?" postěžovala si Miranda. "Poté, co se Varen zmocnil keshanského císaře, hodlám se s jistotou přít, že Varen může být na Kelewanu kýmkoli - včetně jejich císaře."
"To si nemyslím," namítl Pug. "Zvaž, jak umístil svůj džbán s duší v kanálech poblíž císařského paláce. Mám dojem, že umístění má co dělat s tím, koho může dostat. V každém případě si myslím, že bez džbánu musel uniknout naslepo a zabydlet se v těle toho, kdo byl nejblíž. Protože jeho "vražedná trhlina" fungovala v mnoha způsobech jako normální trhliny, očekával bych, že ho to hnalo k bodu blízko Shromáždění, pokud ne do jeho síní. Jelikož by měl být netělesným duchem, obvyklá obrana Shromáždění by měla být zbytečná - to je mimochodem důvod, proč považuji za nepravděpodobné, že by byl vůbec schopen zaujmout vyšší stupeň klerika na obou světech. Kouzla proti duchům jsou v chrámech běžná."
"Tak dobře," zhodnotila Miranda. "Když pojedu, promluvím s Alencou. Teď ještě jednu otázku."
"Ano?" pravil Pug, zjevně netrpělivý, aby už byl na cestě.

"Když se chystáš navštívit Kelewan bez vědomí Shromáždění, jak předpokládáš, že projdeš trhlinou, aniž by si tě všimli?"
Pug se usmál a jako by omládl. "Trik, jak by to nazval Nakor."
Odešel z místnosti a Magnus se začal smát matčině zmatené tváři.
Miranda na svého staršího syna upřela zlobný pohled. "Ten protivný mužík má na své okolí špatný vliv!" Magnus se rozesmál ještě víc.
*
Pug se kradl boční uličkou, obličej schovaný pod hlubokou kápí. Svobodní muži v tsuranském císařství měli vousy jen zřídka. Nosili je z velké části ti, kdo se narodili na Midkemii, a několik rebelantských mladíků. Být venku pozdě v noci a mít slušný porost tváře znamenalo, že vás pravděpodobně zastaví některá z hlídek městské stráže. Přestože Pugova hodnost jako člena Shromáždění mágů představovala okamžitou poslušnost od každého vojáka či konstábla, Pug nechtěl ke své tajné návštěvě přitáhnout pozornost.
Obydlí, které hledal, bylo skromné. Nacházelo se v boční ulici ve čtvrti města Jamaru, která byla jen o trochu lepší než slumy a doky. Domy zde byly skromné. Tradiční vápno tsuranských domů si jakž takž uchovávalo čistotu a ulice nebyly příliš zaplavené odpadky. Pár kroků zpátky byla dokonce i pouliční lampa.
Pug došel k jednomu z domů a hlasitě zabušil na dřevěné dveře. Zevnitř se ozvalo: "Dále, Milambere."
Pug se protáhl do malého domu, který byl jen trochu víc než chatrč s jednou místností, a pozdravil: "Zdravíčko, Sinboyi."
Starý muž seděl na podlaze na pletené rohoži za malým, nízkým stolkem, na němž spočívala jednoduchá lampa, jejíž plameny stěží osvětlovaly místnost. Malá kamínka na dřevo v rohu byla určena k vaření. Počasí v císařství bylo zřídkakdy tak chladné, aby si někdo dělal starosti s vytápěním domu. Za závěsem se nacházel slamník na spaní a zadní dveře vedly, jak bylo Pugovi známo, na malou zeleninovou zahrádku a na dvorek.
Stařík za stolkem byl hubený jako hrábě, jeho vzhled zcela odpovídal jeho věku přes osmdesát. Chomáčovité vlasy měl bílé a modré oči zakalené. Přesto Pug věděl, že jeho mysl je stejně bystrá, jako byla před třiceti lety, kdy se poprvé setkali.
"Věděl jsi, že přijdu?" zeptal se Pug.
"Možná postrádám tvoji moc předvídavosti, Milambere," odpověděl muž, používaje Pugovo tsuranské jméno, "ale jsem mistr svého řemesla a moje kouzla si s nikým nezadají. Dokážu rozeznat příchod přátel stejně jako nepřátel." Na stole stály dva porcelánové šálky a on do nich nalil vodu z drahocenné kovové konvice. "Chochu?"
"Děkuji," odvětil Pug.
"Tak se posaď, prosím."
Pug si sedl na podlahu a upravil si cestovní oděv - těžko popsatelný lehký modrý hábit, přes který měl přehozen plášť s kápí.
Starému muži selhával zrak, ale stále byl dostatečně bdělý, aby si povšiml Pugova oděvu. "Cestuješ inkognito?"
"Nepřeji si, aby druzí ze Shromáždění věděli, že jsem tady," odpověděl Pug.
Scvrklý mág se zachichotal. "Historie tvých vztahů se Shromážděním je vskutku barvitá. Myslím, že tě jednou dokonce vykázali a ocejchovali jako zrádce císařství."
"Nic tak extrémního, ale jde o vážnou záležitost, která mě ve Shromáždění staví do nevýhody. Krátce řečeno, nemůžu věřit žádnému z jeho členů."
"Jak ti můžu pomoci, starý příteli?"
"V císařství se nyní pohybuje uprchlík z mého světa, mág výjimečně mazaný a nebezpečný, a bude asi nemožné ho najít."
"Tím jsi načrtl vážný obrázek," usoudil Sinboya. "Když ty ho nemůžeš najít, bude vskutku velmi obtížné ho vyhledat."
Pug přikývl a usrkl ze svého horkého nápoje. Čtyři roky, co se řídil Shromážděním a procházel výcvikem jako tsuranský Ctihodný, v něm vypěstovaly lásku k hořkému pití, které chutnalo přibližně stejně jako velmi hořký čaj na Novindu.
"Má sílu zmocnit se něčího těla a bude dost těžké ho odhalit i pro ty, co jsou mu nejbližší."
"Aha, uchvatitel. O takových jsem slyšel vyprávět, ale často nejsou takové historky víc než povídačky bez zrnka pravdy." Sinboya byl mágem Nižší stezky, podobně jako Pugův první učitel, Kulgan, což byla magie, pro kterou se Pug nikdy nehodil svojí povahou, dokud mnohem později neprošel výcvikem. Pug byl zběhlý ve všech formách magie, ale na rozdíl od Sinboyi nebyl v této oblasti specialistou. "Předpokládám tedy, že tato návštěva není ani tak kvůli potěšení z mé společnosti, jako spíš kvůli tomu, jaký přístroj či cetku pro tebe můžu opatřit?"
"Omlouvám se, že jsem selhal při udržování kontaktu."
"To není nutné. Pokud je jen polovina z toho, co jsem o tobě slyšel, pravda, jsi muž, který potřebuje, aby den měl dvakrát tolik hodin."
"Potřebuji něco, co odhalí nekromancii," vysvětlil Pug.
Starý mág seděl chvíli tiše. "Jak víš, je to zakázané."
"To vím, ale některé lidi žene něco víc než strach, že budou odhaleni."
"Pravdou je, že vábnička černé magie může být mocná. Oživení a ovládání mrtvých, užití jiných životních energií a stvoření nepravého života jsou ohavností v očích všech chrámů. A mágové v době založení Shromáždění se takových lidí obávali." Starý muž se pousmál. "Nikdy neuslyšíš, jak to tsuranský Ctihodný přiznává, ale ti z mého "nižšího" povolání dokáží dosáhnout úrovní moci, o nichž je strašné uvažovat. Chvíli trvá poznání jiné stezky, ale Vyšší stezka je rychlejší stezkou k moci. Jen málo lidí ví, že Nižší stezka vede pomaleji k větší moci. Když mám dost času a materiálu, dovedu vytvořit přístroje, které dokáží dělat věci, jež nikdo z Vyšší stezky - ty jsi možná výjimka, Milambere - nedovede okopírovat. Dej mi, co potřebuji, a já vytvořím schránku, která zadrží velké bouře, dokud ji neotevřeš, nebo flétnu, která

dokáže vést k poslušnosti tisíce zvířat naráz. Existuje mnoho věcí, které my z Nižší stezky umíme provést a které Shromáždění často přehlíží. Co si přeješ, aby ten přístroj dělal?"
"Potřebuji něco, co zjistí jakýkoliv významný projev nekromancie, řekněme, zmocnění se duše či oživení mrtvého."
Starý muž byl pár minut zticha a pak řekl: "Obtížné. To jsou příliš malé projevy, aby se dalo určit, jestli mluvíš o sebrání jednoho života či o oživení jednoho těla."
"Je to možné vyrobit?"
Sinboya uvažoval. Nakonec promluvil: "Samozřejmě, že je, ale zabere to čas a budu potřebovat pomoc."
Pug vstal. "Pošlu někoho, aby se s tebou během dne zkontaktoval, a ten ti poskytne vše, co budeš potřebovat. A taky si stanov cenu za práci a budeš odměněn. Muž, jehož hledám, je možná hlasatelem nejvážnějšího nebezpečí, které císařství v celé jeho dlouhé historii potkalo."
Starý muž se usmál. "Nic ve zlém, starý příteli, ale v naší historii bylo mnoho vážných nebezpečí."
Pug se naklonil blíž. "To já vím, protože my z Vyšší stezky studujeme dějiny císařství jakožto součást našeho výcviku. Nepřeháním, Sinboyi. Může to uvolnit Požírače duší."
Když jeho host odešel, seděl stařík chvíli tiše. Požírač duší byla bytost mimořádné moci, jeden ze základních mýtů tsuranského náboženství. V chrámech bylo zapsáno, že v posledních dnech před zničením kelewanského světa se objeví bytost známá jako Požírač duší a započne žeň nehodných. Poté bohové neudrží na uzdě svou poslední válku na nebi.
Jakmile se za Pugem zavřely dveře, Sinboya pocítil nečekanou potřebu navštívit chrám Čočokana, Boha dobra, aby se pomodlil a učinil děkovnou oběť, popud, který nezažil za padesát let.
*
Jakmile Pug vyšel ze Sinboyova skromného obydlí, ucítil cosi divně povědomého, něco na způsob "dej?-vu". Zaváhal, rychle se rozhlédl, a když ve tmě nic nezvyklého nespatřil, pospíchal dál.
Předtím vykouzlil trhlinu z opuštěného místa na Čarodějově ostrově do místa, které znal poblíž Města plání a kde téměř před sto lety existovala původní tsuranská trhlina do Midkemie. Potom použil trik, který před lety zvládl, aby pronikl k Eldarům pod kelewanskou ledovou čepičkou. Jednoduše se přenesl na místo v dohledu, což byla metoda občas nudná, ale bezpochyby účinná.
Nepotřeboval žádný takový trik k návratu na midkemský svět, pouze opuštěné místo, kde by mohl odejít bez povšimnutí. Rychle se pohyboval tmavou ulicí, hledaje uličku, v níž se dá zmizet.
Zpoza rohu se z hlubokého stínu vynořila postava a sledovala, jak Pug mizí z dohledu. Zavalitý muž v černém oděvu minutu čekal a pak vzdychl. "Co jsi to dělal v tom malém domku, Pugu?" zamumlal si pod vousy. "Nu, nejlépe to jít zjistit, že?" Muž kráčel cílevědomě za použití mohutné hole, jež nesla trochu z jeho váhy, když udělal krok vpřed pravou nohou. Před chvílí si zranil koleno a zjistil, jak je vycházková hůl pohodlná.
Aniž by klepal, rozrazil dveře a vstoupil dovnitř.
VI
U Poctivého Johna
Pug ustoupil.
Viděl, jak karavana pokračuje svou cestou Síní světů, a ze zkušenosti věděl, že tady je možné všechno. Síň byla velkou dopravní tepnou mezi světy, místem, kde smrtelník mohl kráčet mezi planetami, pokud znal cestu a měl nezbytné dovednosti či moc, aby přežil. Podíval se po dveřích, ke kterým měl nejblíže, ale žádné nenabízely vhodné místo, do kterého by mohl zmizet. Dvoje vedly do světů, o nichž věděl, že jsou nepřátelské pro lidskou existenci. Měly jedovaté ovzduší a drtivou gravitaci. Další dvoje dveře vedly k příliš veřejným místům pro "nenadálé zjevení". Naneštěstí mu chyběly prostředky, aby předvídal místní čas pro místa, kde objevit se na veřejném náměstí v poledne byl špatný nápad.
Neměl jinou volbu, než zůstat stát na místě, neboť předsunuté stráže ho již zahlédly a spěchaly vpřed se zbraněmi připravenými pro případ, že by byl nějakou hrozbou - jíž by byl, pokud by mu daly příčinu.
Stráže byly lidmi, nebo tak aspoň z dálky vypadaly, a zastavily se asi v polovině cesty mezi vedoucím vozem - taženým čímsi, co vypadalo trochu jako nachová needra, šestinohé tažné zvíře známé Pugovi z let jeho pobytu na Kelewanu. Čtyři strážci byli oblečeni do zcela šedých uniforem s malými turbany téže barvy. Jejich jedinou zbrojí byly zlatem obarvené hrudní pláty. Nesli černé štíty a ďábelsky vyhlížející zahnuté meče. Dva ze strážců měli jakýsi druh střelné zbraně, jak Pug usoudil, protože na něj mířili dlouhými válcovitými tubusy umístěnými na ramenní podložce.
Pug setrvával na místě.
Po chvíli, kdy se ani jedna strana nepohnula, drobný muž oblečený ve světle modrém hábitu a bílém turbanu vyšel a stoupl si za stráže. Podíval se na Puga a pak zavolal otázku.
Pug jazyku nerozuměl. Síň světů zjevně umožňovala přístup z každé planety ve vesmíru - nebo aspoň taková byla teorie. Nikdo nikdy nenašel konec Síně a zprávy o nově založených světech prosakovaly neustále zpět k Poctivému Johnovi, k Pugově zamýšlenému cíli. Výsledkem bylo, že se mohly setkat obyvatelé stovky tisíc národů, všichni mluvící rozdílnými jazyky.
Existovaly tři základní typy individualit zahrnutých v Síni světů; obyvatelé, dočasní obyvatelé a ztracenci. Ti posledně jmenovaní byli náhodné duše, které nějak vklopýtaly do vchodu k Síni na svých domovských světech, pozbývajíce jakoukoliv znalost, co se jim to přihodilo nebo jak se vrátit. Často byli oběťmi útočnějších obyvatel Síně. Většina, která cestovala Síní, patřili stejně jako Pug k dočasným obyvatelům. Jen ji využívali jako prostředek rychlého přestupu přes ohromné vzdálenosti. V Síni však vznikla vlastní kultura, vytvořená těmi, kteří si zvolili život v ní. Nebyly to pouze lidské bytosti, ale všechny možné inteligentní druhy, a ty si rozvinuly když ne zákony, tak aspoň pravidla.
Jedním z těchto pravidel byla obchodní řeč. Pug mluvil tímto jazykem na odpovídající úrovni a odpověděl v něm:

"Mohl bys, prosím, zopakovat otázku?"
Malý muž se ohlédl zpátky na postavu sedící na vrcholku prvního vozu, a pak obrátil pozornost k Pugovi. "Ptal jsem se," začal v obchodním jazyce, "kam jdeš?"
Pug ukázal vpřed. "Tam."
Mužík vypadal zmateně. Pak řekl: "Odkud jsi?"
Pug ukázal přes rameno dozadu pravou rukou. "Odtamtud."
"Co tu děláš?" dožadoval se mužík.
Pug z toho rozhovoru zuřil. Byl pouze pět dveří od nejbližšího vchodu k Poctivému Johnovi, netrpělivý, aby už byl na cestě. Pokoušeje se co nejlépe zakrýt svoje podráždění, odpověděl: "Moje věc."
"Kráčíš Síní sám, přesto nevidím žádné zbraně. Buď jsi člověk velké moci nebo hlupák."
Pug postoupil krok vpřed a stráže lehce zvedly zbraně. "Nepotřebuji zbraně. Máš tedy v úmyslu bránit mi v průchodu?"
"Můj pán pouze hledá ujištění, že se mezi sebou pohybujeme s nejmenším množstvím potíží," odpověděl malý muž a zazubil se.
Pug přikývl. Založil si ruce na prsou a řekl: "Tak jdi tamtou cestou a já půjdu touto cestou."
"Jak máme vědět, že se neotočíš a nenapadneš nás, jakmile tě necháme projít?"
Pug podrážděně vydechl. "To stačí." Mávl rukou a vlnka, jež se objevila ve vzduchu, se zhoupla dopředu a srazila šest strážců s malým mužem k zemi. Pug se chystal projít kolem, když jeden ze strážců vyskočil na nohy, rozpřáhl se mečem a udeřil. Pug zvedl ruku a meč narazil na neviditelnou překážku, která vyslala impuls do strážcovy ruky, jako kdyby narazil na železnou tyč.
Jeden z mužů držících válcovitý přístroj jím namířil a uvolnil mechanismus, který na Puga poslal rychle se rozbalující síť. Ten očekával náboj určitého druhu a síť ho zastihla nepřipraveného. Náhle zamotaný musel čekat dostatečně dlouho, než k němu druhý strážce dojde. Pug zavřel oči a použil cestovní trik, který ho naučila Miranda společně s tím, co se před lety naučil od tsuranských Ctihodných. Přenesl se na místo v Síni tucet kroků opodál. V jednu chvíli byl lapen v síti s půltuctem stráží, snažících se přitáhnout ho k zemi, a v druhé stál dvanáct kroků vedle a pozoroval ten zmatek.
Pug se obrátil ke zjevnému pánovi karavany, bohatě oděnému tlustému muži, sedícímu nahoře na prvním voze. Muž udiveně mrkal, když k němu Pug přešel a pravil: "Pokud bys byl raději, kdybych tě proměnil v doutnající popel, udělám to."
"Ne!" zakřičel muž a zvedl přitom ruce, že se vzdává. "Neubližuj nám, cizinče!"
"Neubližovat vám?" zeptal se Pug rozzlobeně. "Jen se snažím jít touto cestou." Ukázal. "O co se handrkujeme?"
Když pán karavany viděl, že muž v hábitu nepokračuje v útoku, dal ruce dolů a prohlásil: "Můj jednatel asi jednal ve spěchu. Bude pokárán. Hledal patrně jiný druh obchodu, myslel si asi, že máš nějakou hodnotu."
"Snad," pronesl suše Pug. Přehlédl celou karavanu. Tucet vozů a řadu jednotlivců za nimi. "Jsi otrokář?"
"Jen určitým způsobem, možná, dalo by se říci… ano." Natáhl ruce dlaněmi vzhůru a pak pokračoval. "To je však vedlejší zaměstnání, možná zdroj nějakého malého příjmu, ale ne můj hlavní obchod."
"A tím by mělo být co?" zeptal se Pug. Neměl rád otrokáře, sám strávil čtyři roky jako otrok v tsuranském světě, než byla odhalena jeho magická schopnost. V Síni však existoval nepsaný zákon, že nemáš kazit ničí obchod bez příčiny. Sice byl napaden, ale to se dalo čekat od každého otrokáře, který v Síni postřehl jedince bez doprovodu.
"Dělám do obchodu se vzácnými starožitnostmi, jedinečnými kouzelnými přístroji a svatými relikviemi. Třeba něco z toho hledáš?"
"Někdy jindy. Musím jít," pravil Pug. Podíval se na tlustého obchodníka a zauvažoval. "Ale možná bys mi mohl prodat pár informací."
Muž si položil pravou ruku na srdce, usmál se a uklonil. "Možná."
"Obchodoval jsi s někým, kdo znal cestu do druhé roviny?"
Muž se zatvářil zmateně. "Možná nemluvím obchodním jazykem dost obratně, cizince. Druhá rovina?"
"Druhý kruh. Druhé království. To, co leží níže?"
Muži se rozšířily oči. "Jsi blázen, ale jestli někdo takový existuje, hledej ho u Johna bez hany. Ptej se po Vordamovi z Ipiliacu."
Pug se lehce uklonil. "Chystal jsem se k Johnovi, ale děkuji ti za to jméno."
"Třeba se zase potkáme…?"
"Pug z Midkemie. Také zvaný Milamber z Kelewanu."
"Jsem Tosan Beada. Z Dubengee. Možná jsi o mně slyšel?"
"Lituji," odpověděl Pug a chystal se k odchodu. "Dobrý obchod, Tosane Beado z Dubengee."
"Dobrou cestu, Pugu z Midkemie, také řečený Milambere z Kelewanu," odvětil obchodník.
Pug věnoval skoupý pohled vozům a přinutil se nevšímat si otroků. Nejméně padesát jich bylo v poutech spojených řetězy a vypadalo všeobecně zuboženě. Většinou šlo o lidi a zbytek vypadal dostatečně humanoidně, aby byl schopen se pohybovat jako pochodující lidi. Pug by je mohl osvobodit, ale kolik by ho to stálo drahocenného času? A co by s nimi dělal? Většina by znala pouze místní jméno pro svůj svět a bylo pravděpodobné, že nikdo z nich by neměl nejmenší ponětí, kde najít dveře svého domovského světa. Pug se už dlouho předtím naučil, že když vstoupí do Síně, je lépe zanechat všechna etická a morální pravidla doma.
Pug snadno došel k nejbližšímu vchodu k Poctivému Johnovi. Na okamžik zaváhal, poněvadž bez ohledu na to, kolikrát předtím toto udělal, při vykročení z podlaží Síně mezi dveřmi vždy zažíval vteřinu paniky. Rozpoznal hieroglyfy nade dveřmi po obou stranách a věděl, že je na správném místě. Přesto nikdo nevěděl, co se stane, když člověk vykročí mezi špatnými dveřmi - nikdo to dosud neučinil a nevrátil se, aby o tom vyprávěl. Nevšímal si náhlého sevření žaludku a

vykročil, jako by sestupoval po schodišti.
Náhle se ocitl v předsíni, malé místnosti s falešnými dveřmi za ní. Pug věděl, že ty dveře jsou na zdi jen namalované, sloužily však pro opětovné ujištění jistého procenta zákazníků u Poctivého Johna.
Mohutné stvoření asi devět stop na výšku na něj shlíželo ohromnýma modrýma očima. Pokryto bylo bílou srstí a trochu vypadalo jako opice - až na obličej, který spíš než cokoliv jiného připomínal psa. Černé skvrny v srsti by stvoření dodaly téměř veselý vzhled, pokud by tu nebyly její obrovské čelisti a zuby… "Zbraně?" zeptal se Coropaban.
"Jedna," přiznal Pug a vytáhl dýku, kterou skrýval pod hábitem. Předal ji a příšera mu naznačila, aby vstoupil. Pug vkročil k Poctivému Johnovi.
Hala byla nesmírná. Měla víc než dvě stě yardů na šířku a čtvrt míle na délku. Podél pravé stěny se táhl jednoduchý pult s řadou barmanů. Dvojice galerií, jedna nad druhou, visely ze zbývajících tří stěn haly. Galerie byly přeplněny stoly a židlemi a nabízely výhodné výhledy, odkud ti nahoře mohli zírat dolů na hlavní podlaží.
Tam se odehrávaly všechny představitelné druhy sázkových her, od karet a kostek po hry zahrnující kolečka a čísla. Bylo tu dokonce i malé pískoviště pro atletické soutěže a zápasy. Zákazníci byli všemožných ras a druhů, které kdy Pug potkal, a hodně jich pro něho bylo nových. Většinou šlo o dvojnožce, ačkoliv pár jich mělo více končetin, než bylo obvyklé, včetně jednoho stvoření, jež vypadalo podivně jako hubený drak velikosti člověka, který měl lidské ruce na konci konečků křídel. Obsluhující personál se proplétal tlačenicí a nosil tácy pokryté rozličnými hrnky, talíři, poháry, vědry a miskami.
Pug se prodral davem a našel majitele hospody u jeho obvyklého stolu. John Nepopiratelné etiky, jak byl znám na světě Cynosuru, seděl u stolu blízko konce baru, což mu poskytovalo výjimečný výhled ke vchodu. John viděl, jak se Pug blíží, a vstal. Obličej měl nenápadný. Měl hnědé oči, průměrný nos a úsměv hráče. Na sobě měl oblek z lesklé černé látky. Kalhoty dole nezahnuté končily u vrcholku nablýskaných černých holínek s dlouhými špičkami. Sako měl vpředu rozepnuté, čímž odhalovalo bílou košili s manžetami, ukončenou perlovými cvočky a se zvednutým límcem doplněným nachovou kravatou. To vše dohromady bylo korunováno bílým kloboukem se širokou krempou a třpytivou červenou hedvábnou páskou.
Natáhl ruku. "Pugu! Vždycky tě rád vidím." Zahleděl se mu přes rameno. "Miranda s tebou není?" Potřásli si rukama a John nabídl Pugovi místo naproti sobě.
"Ne," pravil Pug, sedaje si na nabídnutou židli. "Má jinou práci, která ji v tuto chvíli vytěžuje."
"Už je to nějaká chvilka."
"Jako vždy," doplnil Pug vtip. U Poctivého Johna čas neplynul. Ti, kteří pobývali v Síni, byli jaksi ušetřeni pustošení plynoucího času. Na tomto místě bez dní, týdnů, měsíců či roků byl čas měřen v hodinách. Jedna následovala za druhou, a to bez konce. Pug se sázel, že John má prostředky, aby mu řekl, jak je to přesně dlouho od Pugovy poslední návštěvy, měl však podezření, že to nemá nic co do činění s lidskou pamětí.
"Není to tak, že jsem nešťastný, že tě opět vidím, ale mám podezření, že je tu důvod pro tvou návštěvu. Čím ti mohu posloužit?"
"Hledám průvodce."
John kývl. "Když o tom mluvíme, v mém obydlí je nespočetně kompetentních průvodců a mnohem víc těch, co by sem mohli bleskově dorazit, když pro ně pošlu. To, co potřebuješ, je však záleží na jedné otázce: kam se chystáš jít?"
"Do domovského světa Dasatů, v druhé rovině," odvětil Pug.
John byl člověk plný životních zkušeností. Během let v Síni slyšel téměř vše představitelného. Poprvé ztratil řeč.
*
Miranda pomalu kráčela zahradou na jižní straně velkého tsuranského Shromáždění mágů po boku staršího muže v černém hábitu. Bylo nádherné odpoledne s lehkým vánkem přicházejícím ze vzdálených hor na severu, který ochlazoval obvykle horký tsuranský den.
Masivní budova Shromáždění vyrostla jako dominanta ostrova, pobřeží na druhé straně jezera však bylo ponecháno nedotčené a poskytovalo uklidňující výhled pro Mirandinu sužovanou mysl. Nesnášela, když byl Pug pryč.
"Přestože já jsem šťastný, že tě vidím, Mirando," pronesl starší mág, "pochop, že mnoho mých bratří je ještě…"
"Staromódních?"
"Chtěl jsem říci "tradičních"."
"Jinými slovy, neradi přijímají rady od ženy."
"Něco takového," potvrdil Alenca, nejstarší člen Shromáždění mágů. "My, Tsurané, jsme v posledním století prošli řadou změn, počínaje naším prvním střetnutím s vaším domovským světem. A přestože nás postrčil tvůj manžel, ještě pořád jsme úzkoprsou tlupou." Tvář měl starý muž pokrytou sbírkou výčnělků a hřebenů, vrásek a stařeckými skvrnami, a jeho temeno zdobila pouze nejvěchýtkovější ozvěna bílých vlasů. Ale když mluvil, oči měl živě modré a jiskřivé. Miranda ho měla hrozně ráda.
"Tahle záležitost s talnoyem se stala čímsi jako kostí sváru mezi našimi různými skupinami a zvěst o tom se donesla až na císařský trůn ve Svatém městě."
"Někdo donáší klepy císaři?" Miranda zvedla obočí.
Starý mág mávl odmítavě rukou. "Nemyslíš si snad, že něco tak nebezpečného, jako je talnoy na tomto ostrově, zůstane císaři dlouho utajeno, že ne? Pamatuj, náš první mandát je přece sloužit císařství."
Miranda se přes zahradu zahleděla na klidné vody jezera. "Opravdu mě to nepřekvapuje. Jsem zde proto, abych zjistila, jestli jste udělali nějaký pokrok."
"Předpokládám tedy, že Milamber a Magnus jsou pryč v nějaké záležitosti, která jim zabraňuje, aby sem přišli sami?"
"Zapomněl jsi zmínit Nakora," poznamenala Miranda suše.
Starý muž se zasmál. "Ten brach mě nekonečně baví." Zhluboka se nadechl. "Věřím, že asi ví víc o vyšším umění, než

vím já, přestože trvá na tom, že takové věci jako magie neexistují a že my všichni děláme… triky."
"Nakor je stálým zdrojem pobavení, to ano, ale vraťme se k hlavnímu tématu dne. Pronesl císař nějakou poznámku ohledně talnoye?"
"Jinou, než že jej chce mít pryč z našeho světa, ne."
Miranda zkřížila ruce na hrudi, přestože vánek od jezera byl teplý. "Pronesl to rozkazem?"
"Kdyby to tak bylo, talnoy by k vám už byl vrácen," odpověděl Alenca. Mnul si ruce, jako by očekával nějaký úkol. "Mnoho našich bratří je přesvědčeno, že jsme ve slepé uličce, a vzrůstající počet nečekaných trhlin je důvodem k obavě. Jeden z nás je už mrtev jakožto následek objevu jedné z nich."
Miranda přikývla. "Pug mi řekl: Macalathana. Ale nevím, co se stalo."
"Jakési malé stvoření či co prošlo skrz a, jak tomu rozumím, explodovalo! Jestli tomu dokážeš uvěřit."
"Dokážu uvěřit hodně věcem."
"Wyntakata, který byl s ním, byl tak rozrušen, že se odebral na odpočinek do svého sídla v Amboleně. Než se k nám asi po měsíci vrátil." Alenca ztišil hlas a dodal: "Nezdál se být od té doby úplně v pořádku, jestli to chceš vědět."
"Chystá se Shromáždění požádat, abychom talnoye přemístili?"
"Pokud nemůžeš zajistit, aby tyto prokleté trhliny přestaly, tak ano," odvětil Alenca.
Miranda chvíli mlčela. Byla na Kelewanu jen na návštěvě a nijak zvlášť ji to netěšilo. Muži byli ve svém přístupu k ženám příliš úzkoprsí - obzvláště ti, co ovládali magii - počasí bylo vždy příliš teplé a města příliš přelidněná. Upřela zrak přes jezero na vzdálené pobřeží a majestátní vrcholky hor - Velkou zeď - za ním. Na druhou stranu musela přiznat, že krajina je nádherná. Po delší chvíli rozjímání se zeptala: "Jak dlouho byl talnoy zde, než k vám začaly docházet zprávy o trhlinách?"
"Proč? Myslím, že několik měsíců."
"Pak bychom měli vzít talnoye zpátky na Čarodějův ostrov," rozhodla Miranda.
"Proč?" zeptal se Alenca.
"Protože buď trhliny sledují Talnoye na tento svět z nějakého přirozeného důvodu, nebo s nimi manipuluje nějaká inteligence. Jestli je za tím nějaká inteligence, může jí zabrat měsíce, než najde talnoye na Midkemii." Podívala se na Alencu. "Říkám si, jestli ho třeba nemáme vysadit na nějakém neobydleném světě, o kterém by Pug věděl, a studovat ho tam."
Jelikož to vypadalo jako řečnická otázka, Alenca ji nekomentoval.
"Říkal jsi, že jeden z vašich členů byl zničen stvořením, co explodovalo. Pug byl skoupý na podrobnosti. Co mi můžeš říct ty?"
Za Alencou se ozvalo. "Raději ti to povím já, Mirando."
Miranda se otočila a spatřila podsaditého muže v černých šatech s holí v ruce - což bylo pro tsuranského Ctihodného nezvyklé - jak k nim míří přes zahradu. Zjevně zaslechl něco z rozhovoru, jak se přiblížil. Miranda ho neznala, ale muž řekl: "Rád tě vidím."
"Setkali jsme se?" zeptala se Miranda. Neměla ve zvyku používat čestný titul "Ctihodný", jak bylo běžné v této společnosti, jelikož sama byla mágem velkých dovedností.
Muž zaváhal jen na vteřinu, ale pak se usmál. Měl šedí prokvetlé černé vlasy neobvykle dlouhé, téměř na ramena, a tvář hladce oholenou podle tsuranské módy. "Ne, myslím, že ne, ale tvá pověst tě předchází. Snad by bylo lepší, kdybych býval řekl: "Rád tě poznávám"." Lehce a uctivě se uklonil. "Jsem Wyntakata. Byl jsem svědkem Macalathanovy smrti."
"Považovala bych za laskavost, kdybys mi vyprávěl, co se stalo," pravila Miranda.
"Dostali jsme zprávu o trhlině, kterou spatřil pastýř needer půl dne cesty na severovýchod od města Jamaru, ve středu velkých pastvin provincie Hokani. Přijeli jsme tam a našli trhlinu ne větší než dvě dlaně plovoucí asi půl dlaně nad zemí. Před ní nehybně stálo malé stvoření. Navrhoval jsem opatrnost, ale Macalathana byl netrpělivý, aby to prozkoumal. Předpokládám, že usoudil, že vzhledem k velikosti jde o malé ohrožení. Když došel k místu před tím tvorem, vyšlehl mohutný záblesk světla a plamenů a zpopelnil dost velké množství trávy kolem. Trhlina byla pryč. Ihned jsem se vrátil ke Shromáždění se špatnými zprávami a Macalathovo tělo přišli posbírat jiní."
"Měl jsi možnost prozkoumat to stvoření?" zajímala se Miranda.
"Ne, lituji, že to musím říct. Zahlédl jsem to pouze na pár okamžiků, jen tak, abych viděl, že je to malinké, stojí to na dvou nohách a nemá to na sobě žádný oděv ani artefakty. Mohl to být snad nějaký druh divoké bytosti, která zabloudila trhlinou z druhé strany."
"To si v současnosti myslíme," ozval se Alenca. "Tedy pokud obyvatelé Dasati nemají tendenci bez šatů vybuchovat," přidal a uchechtl se.
"Máme o nich velmi málo informací," nevšímala si Miranda smíchu starého mága. "Ale myslím, že je to vysoce nepravděpodobné." Obrátila se na Wyntakatu: "Alenca a já jsme právě probírali možnost odvézt talnoye zpátky na Čarodějův ostrov."
"Ach, to je předčasné," zareagoval Wyntakata.
"Skutečně?" zeptala se Miranda.
"Pravda, máme nějaké zprávy o trhlinách, ale já osobně jsem provedl bádání o tolika hlášených pozorováních jako nikdo jiný -"
"To je pravda," přerušil ho Alenca.
"- a můžu říci s určitou jistotou, že většina zpráv byla nepřesná. Pozorování věcí ne magičtějších než nepřízeň počasí či dětský drak! Jediná další trhlina, kterou jsem dokázal najít, byla jen velikosti mé pěsti a vydržela pouze několik minut po mém příjezdu. Jsem přesvědčen, že tyto malé trhliny jsou přirozenými vedlejšími produkty toho, že je talnoy zde a že za tím není ani inteligence, ani nejsou používány nějakou špionáží hledající cestu na Kelewan. Myslím, že ti brzy možná

budeme schopni říci o tomto talnoyovi daleko víc a ukončit náš výzkum nyní by bylo velkým plýtváním času již investovaného."
"Předám to manželovi," slíbila Miranda. Usmála se na Wyntakatu a dodala: "Musím ti popřát hezký den a vrátit se domů." Alency se zeptala: "Vadilo by ti, kdybys mě doprovodil k trhlině?"
Starý muž sklonil hlavu a Wyntakata na chvíli zaváhal, než se lehce uklonil a odešel opačným směrem. Když opouštěli zahradu, Miranda se zeptala: "Wyntakata má, aspoň dle mého sluchu, poněkud divný přízvuk."
"Dětství strávil v provincii Dustari, za Krvavým mořem. Mají tendenci zkracovat určité samohlásky, když hovoří, že?" Miranda se usmála. "Mám další otázku."
"Jakou, má drahá?"
"Narazil jsi na nějaké klepy o někom, kdo provozuje nekromancii v některé části císařství?"
Starý mág se zapotácel. "Proč? To je zakázané! Je to jediná činnost, která i za starých časů, když naše slovo bylo zákon, mohla zlomit Ctihodnému vaz. Jakýkoliv náznak nekromancie znamenal trest smrti." Při chůzi obrátil zrak k Mirandě. "Proč?"
"Pug má důvod k podezření, že tu máte asi jednoho, co nedávno přišel do císařství z našeho světa, nekromancera ohromné moci. Je vážným ohrožením a může se skrývat kdekoliv. Má však takovou povahu, že se nedokáže nadlouho vyhnout činnosti."
"Poptám se kolem."
"Upřednostnila bych, kdyby ses neptal," podotkla Miranda. "Pug si dělá starosti z mnoha důvodů. Nechám na něm, aby je někdy jindy objasnil. Věří však tobě a jen tobě. A ty potřebuješ vědět jen jedinou věc, že tato osoba - Leso Varen - má moc zaujímat něčí tělo. Nerozumíme, jakým mechanismem to dělá, až na to, že to zahrnuje nekromancii a vyžaduje to velké množství smrtí. Čím hnusnějších, tím lépe pro jeho temné umění, aby fungovalo. Myslíme, že tu asi zůstal chycen. Pokud tomu tak je, musíme ho dostihnout a konečně s ním skoncovat."
"Ty myslíš, že může být tady?" Alenca se rozhlédl kolem, jako by náhle dostal strach, že je třeba někdo sleduje.
Najednou si Miranda uvědomila, že udělala chybu. "Možná ne. Jeho volba lidí, kterých se zmocňuje, se zdá být náhodná, ale posledně se maskoval jako muž značné moci. Jen žádám, abys tuto obavu udržel v tajnosti, dokud se nevrátí Pug a nepromluví o tom s tebou v celé šíři. Ano?"
"Samozřejmě," odpověděl mág, když vstupovali do masivní budovy Shromáždění. "Budeme pokračovat v naší práci s talnoyem. A prosím, řekni Nakorovi, až ho příště uvidíš, že stále čekám na ten jeho nápad, jak kontrolovat tuto bytost bez prstenu, který probouzí šílenství." Poklepal ji na paži a dramaticky zašeptal: "Dám ti vědět, pokud zaslechnu nějaké klepy… o té druhé záležitosti."
Miranda mu tu důvěrnost dovolila. Neměla příliš moc slabost pro tsuranské Ctihodné, ale pro Alenca udělala výjimku.
Vstoupili do místnosti umístěné stranou pro trhlinu do Midkemie - Pug přizpůsobil tsuranský trhlinový přístroj, aby teď mohl vybírat z některé z půltuctů midkemských destinací, nejenom Hvězdno. Zvolila Čarodějův ostrov a dva mágové, kteří byli určeni k zacházení s přístrojem, rychle kouzlo provedli.
Miranda si vzdychla. Když to spočítala, byly před několika málo lety magické trhliny zcela neznámé. Studium, které její manžel vedl po čtyři roky, kdy žil přímo v tomto Shromáždění, stejně jako práce, kterou od té doby za desítky let odvedl, snížily její údiv na úroveň přivolání veřejného kočáru v Roldemu na cestu z doků k Říčnímu domu.
Jakmile vstoupila do trhliny, pomyslela si, že to skutečně není překvapující. Raději by si více smyslu pro údiv nechala na očekávání útočící hordy válečníků z druhého pekelného kruhu.
*
Pug kráčel po horní galerii U Poctivého Johna, hledaje obchodníka, jehož jméno mu dali. John přiznal, že nemá žádnou představu, kdo by snad mohl být schopen prolomit vstup do Druhého království, jak začal Pug označovat tento kruh reality. Navrhl však, že je tu možná někdo, kdo by mohl znát někoho, který by naopak mohl znát někoho a tak dále…
Obchodník se jmenoval Vordam z Ipiliacu, Delecordian, obchodník, kterého zmínil Tosan Beada. Pug znal Delecordii pouze z doslechu. Jedinou pozoruhodností tohoto světa bylo jeho umístění. Byl tak daleko od Poctivého Johna jako kterýkoliv civilizovaný svět, a jako takový měl kontakt s ještě vzdálenějšími světy a rasami, které se ještě nestaly v Síni běžnými.
Pug našel Vordamův obchod a jakmile překročil práh do skromné místnosti, věděl, že je něco špatně.
Dosud navštívil dvě místa ve vesmíru, které v něm sice byly, ale nebyly jeho součástí. První bylo Věčné město, legendární místo postavené kýmsi, koho nikdo neznal. Bylo rozsáhlé k bodu viditelné nekonečnosti, se Zahradou, jež byla přimknuta k Městu, aniž by byla jeho částí. Druhé byla Síň a její nástavba, U Poctivého Johna.
Ten obchod byl něco jiného, neboť i když byl umístěn v Poctivém Johnovi, byl také kdesi jinde. Pug nevstřebal tyto dojmy dřív, dokud do obchodu zpoza dveřního závěsu v zadní části nevstoupila bytost. Zdálo se, že mluví, ale Pug si uvědomil, že jde taky o jakousi iluzi, poněvadž to nebyla žádná slova, pouze dojem ze slov.
Magie se U Poctivého Johna vyskytovala zřídka. Kdyby magii nehlídali, bylo tu tolik příležitostí ke zločinu. V každičké části budovy se nacházela kouzla, která bránila případnému užití magie. To udržovalo sázkové hry čestné, vyjednávání mezi obchodníky na úrovni a krveprolévání na minimu. Výjimkami byla kouzla prováděná Johnem či někým jiným na jeho příkaz. Jedno kouzlo působilo, aby všichni přechodní návštěvníci rozuměli jeden druhému (ačkoliv tu bylo vždy pár hostů z větší dálky, jejichž dorozumívací řád byl tak odlišný od hlavního směru vnímajících bytostí, že bylo možné pouze základní či nezbytné porozumění). Jiné kouzlo poskytovalo hostitelské prostředí pro každého, navzdory rozdílnostem ras, které zahrnovaly široké spektrum určitých podmínek. Poslední bylo obranné kouzlo, které by, podle Pugovy představy, způsobilo dech beroucí škody každému, kdo by se pokusil ublížit Johnovi či někomu z jeho personálu. Příležitostná rvačka mohla propuknout, ale co paměť sahá nejstaršímu žijícímu zákazníkovi, v Síni se žádný vážný konflikt neobjevil.

Na tomto obchodě však bylo cosi magického. Cosi za Pugovou zkušeností - a jeho zkušenost byla téměř bez hranic. Stvoření opakovalo svoji otázku a Pug kývl. "Okamžik, prosím," pravil. Bytost byla víceméně lidského vzezření. Byla vyšší a hubenější, než je obvyklé. Ruce a nohy měla trochu delší, než byste u člověka čekali. Obličej tvořil ústa, nad nimi nos a dvě oči. Lícní kosti však ve srovnání s kterýmkoliv člověkem, kterého kdy Pug potkal, byly přehnaně vystouplé. Stvoření mělo nadměrně dlouhé prsty. Jeho kůže měla slabě šedo-nachový odstín a vlasy byly bujně černé s fialovým nádechem.
Pug vyslal své smysly rychle kolem, roztáhl je jako mystický úponek, který se dotýká vibrací místnosti. Cítil rozdíl mezi ní a zbytkem Poctivého Johna a na chvíli mu to připadalo podivně známé. Pug bojoval, aby to rozpoznal, a pak si náhle vzpomněl. Odráželo to pasti nastražené na něj a Tomase před desítkami let, když hledali Macrose Černého.
Pug zíral na obchodníka. "Hledám Vordama z Ipiliacu."
Stvoření oblečené do jednobarevného šedého hávu s jednoduchou šňůrou kolem pasu si založilo ruce na prsou, zlehka se uklonilo a přiznalo: "To jsem já."
Pug byl chvíli zticha, protože vpíjel harmonii vibrací, které cítil procházet každou pídí tohoto obchodu. Konečně pochopil. Upřeně se na Vordama zahleděl a zvolal: "Ty jsi Dasat!"

VII

Rytíř smrti

Meč prolétl vzduchem.
Padesát sadharinských jezdců ve zbroji zakřičelo a udeřilo ocelovými rukavicemi o hrudní pláty. Ozvěna burácení se nesla po ohromné kamenné klenbě Síně zkoušek a dřevěná sedadla obklopující arénu s pískem se tím zvukem otřásla… Jediný přeživší syn lorda Aruky pohlédl dolů na muže, jehož právě zabil, a na okamžik ho napadla divná myšlenka: Jaké plýtvání! Na chvíli zavřel oči, aby se té myšlenky zbavil, a pak se pomalu otočil, aby poděkoval za provolání slávy.
Valko z Camareenu, jenž utržil tři vážné rány a nesčetně boulí a menších škrábanců, čtyřikrát kývl, a to zvlášť každé ze skupin shromážděných jezdců, kteří seděli podél všech čtyř stěn. Potom se podíval dolů na bojovníka, kterého zabil, a znovu kývl. Rituální uznání lítého zápasu. Byla to uzavřená záležitost.
Valko věnoval krátký pohled otci zabitého válečníka. Viděl, že provolává slávu, ale chyběla mu přesvědčivost. Druhý syn lorda Keska ležel u Valkových nohou. Kdyby byl chlapec vítězně obstál, dva žijící synové by Keskovi vysloužili velkou úctu a vyšší postavení v Langradinu. Jediný syn, kterého Kesko uznal, stál vedle svého otce a jeho radost byla opravdová. Valko zlikvidoval možného konkurenta v domáhání se přízně u jeho otce. Pak se Valko obrátil a spatřil dva lokaje, jak utrácejí jeho varnina, kleštěnce, kterému říkal Kodesko - podle velkého burácivého příboje u Sandoského mysu v nejzápadnější državě jeho otce, kde Sandos vyčníval do Heplanského moře. Varnin jeho protivníka během boje zahynul, když Valko hluboko sekl a přerušil mu krční tepnu. Ten zásah vyhrál Valkovi zápas, neboť potácející se varnin na kratičký okamžik odpoutal protivníkovu pozornost a Valko zasadil ránu, jež nakonec rozhodla v jeho prospěch.
Ranhojič ze spolku ošetřovatelů - mistr prvního řádu - přispěchal se svým pomocníkem a začal Valkovi ošetřovat rány. Valko věděl, že díky ztrátě krve brzy ztratí vědomí, pokud mu krvácení nezastaví, ale aby před svým otcem a shromážděnými sadharinskými jezdci neprojevil slabost, odstrčil ošetřovatele a otočil se k otci. Sejmul masivní černou ocelovou přilbu, zhluboka se nadechl a zvolal: "Jsem Valko, syn Aruky z domu Camareenu!" Zvednout meč nad hlavu mu sebralo veškerou sílu, jelikož byl zraněn pod pravým ramenem. Zvládl však předvést přijatelný pozdrav, než nechal ruku s čepelí klesnout podél těla.
Jeho otec, lord z Camareenu, vstal a ukázal na syna. Pak udeřil pěstí v rukavici na svoji opancéřovanou hruď. "To je můj syn!" zakřičel dostatečně hlasitě, aby to shromáždění slyšelo.
Jezdci znovu zvolali svůj souhlas, krátké a hluboké "ha!" a pak se jako jeden muž otočili a uklonili svému hostiteli.
Valko věděl, že několik z těch nejvěrnějších zůstane, aby s Arukou a jeho rodinou povečeřeli, ti ostatní se však vydají zpátky do svých pevností. Tak nebudou riskovat, že by je cestou překvapili protivníci či lapkové.
Jelikož Valko začal ztrácet vědomí, musel se dost dlouho soustředit, aby zvolal: "Lorde Kesko. Tato věc nemůže být více tvým synem!"
Lord Kesko se uklonil před komplimentem, který mu vítěz vyslovil. Bude první, kdo opustí hrad Camareen. Přestože se nebylo za co stydět, pokud byl případný syn zabit v souboji, nebylo to také nic, co by bylo důvodem k radosti.
Mistr ošetřovatel zašeptal: "Vedl sis statečně, mladý pane, ale pokud nesejmeme tvoji zbroj, budeš brzy ležet na obětním stole vedle toho, koho jsi zabil." Aniž by čekal na svolení, instruoval své pomocníky. Rychle Valkovi uvolnili kožené řemínky a přezky a sejmuli z něj zbroj.
Valkově pozornosti neuniklo, že mu přitom ošetřovatel poskytoval jemnou oporu, aby dokázal stát na vlastních nohou, zatímco jeho otec pomalu procházel mezi jezdci, kteří ho zdržovali dalšími gratulacemi. Dle měřítek své rasy byl Valko vysoký, takřka o půl hlavy vyšší než jeho otec, který dosahoval šesti stop a čtyř palců. Mladý válečník byl hodně svalnatý a paže měl dlouhé, díky nimž dosáhl mečem vražedně daleko, čehož dobře využíval proti menšímu protivníkovi. Podle standardu své rasy to byl hezký muž, neboť měl dlouhý a rovný nos, ne příliš široký, a ústa plná, aniž by vypadala ženský.
Aruka se před ním zastavil a prohlásil: "Šestnáctkrát před tebou se dožadovali jména mého domu. Ty jsi teprve třetí, kdo přežil zkřížení čepelí. První byl Jastmon, který zahynul v bitvě o Trikamagu, druhý byl Dusta, ten zemřel přímo při obraně této pevnosti před jedenácti lety. Těší mě, že tě mohu jmenovat jejich bratrem."
Valko se zadíval přímo do očí svého otce, muže, jehož poprvé spatřil teprve před týdnem. "Ctím jejich památku," pravil Valko.
"Připravíme pro tebe komnaty blízko mých," pokračoval Aruka. "Od zítřka totiž začneš být vychováván jako můj dědic. Do té doby si odpočiň… synu."
"Děkuji, otče." Valko zkoumal mužův obličej a nedokázal rozpoznat nic, čím by mu připomínal ten jeho. Zatímco Valkův

obličej byl protáhlý a bez vrásek, dle měřítek jeho lidu ušlechtilý, otec měl tvář kulatou, zvrásněnou věkem a vlevo od obočí měl podivnou směsici skvrn. Mohla mu jeho matka lhát?
Jako by mu Aruka četl myšlenky, protože se zeptal: "Jak se jmenovala tvoje matka?"
"Narueen, cisteenská vykonavatelka, přidělená k panství lorda Bekara."
Aruka chvíli mlčel a pak kývl. "Pamatuji se na ni. Strávil jsem s ní týden, když jsem byl hostem v bekarské pevnosti." Podíval se dolů na Valka, jenž byl oblečen jen ve spodním prádle, zatímco mu ošetřovatel čistil a omýval zranění. "Její tělo bylo hubené, ale poskytovalo rozkoš. Vysoký jsi asi po předcích z její strany. Ještě žije?"
"Ne, zahynula při čistce před čtyřmi lety."
Aruka jednou kývl. Oba muži věděli, že každý, kdo je tak pitomý a vyjde ven při prvních známkách čistky, je slabý a hloupý, a není ho škoda. Přesto Aruka pravil: "Naneštěstí. Nebyla špatná a ženská ruka by tomuto domu prospěla. Takže teď, když jsi uznán, se budou někteří ctižádostiví otcové snažit, aby ti co nejdříve předhodili své dcery." Otočil se zády a dodal: "Nyní běž a odpočiň si. Setkáme se u večeře."
Když otec odcházel, zvládl Valko lehkou úklonu. Pak se obrátil na ošetřovatele: "Teď rychle. Dostaň mě do mého pokoje. Neomdlím přece před služebnictvem."
"Ano, mladý pane," odvětil mistr ošetřovatel a dal znamení svým pomocníkům, aby pomohli novému mladému lordovi z Camareenu do jeho komnat.
*
Valko se vzbudil, když sluha jemně popotáhl za přikrývku jeho postele, netroufaje se mladého potomka Camareenu dotknout přímo. "Co je?"
Sluha se uklonil. "Pane, tvůj otec tě žádá, aby ses k němu ihned připojil." Ukázal na židli, na níž bylo rozloženo oblečení. "Prosí tě, aby sis vzal tento oděv vhodný pro tvé nové postavení."
Valko vylezl z postele. Stěží se bránil mrkání. Kradmo se podíval, jestli si jeho známky slabosti povšiml sluha. Ten zachovával kamennou tvář. Byl to mladý muž, asi trochu starší než Valko, jemuž bylo sedmnáct, ale očividně dobře vycvičený pro svou roli sluhy ve velkém domě. "Jak se jmenuješ?"
"Nolun, pane."
"Bude potřebovat osobního sluhu. Budeš jím ty."
Nolun se málem plazil, když se ukláněl. "Děkuji mladému pánovi za tu čest, ale brzy ti osobního sluhu určí správce, pane."
"Už ho určil," pravil Valko. "Budeš jím ty."
Nolun se opět uklonil. "Jsem ti zavázán, pane."
"Veď mě do síně mého otce."
Sluha se uklonil, otevřel dveře, nechal Valka projít a pak si pospíšil před něj, aby ho vedl do hlavní síně pevnosti. Předtím, kdy Valka brali jako toho, kdo si činí nárok na určení otcovství, ho přidělili do "chudších" pokojů. Ty byly vyhrazeny pro nemajetné a pro návštěvníky s dostatečně nízkým postavením, kterým se jako nedůležitým nemuselo nabízet moc: užitečným obchodníkům, ošetřovatelům, kejklířům a níže postaveným příbuzným. Jejich pokoje byly jen o něco málo lepší studené cely vybavené jednoduchou svítilnou a matracemi, v nichž byla napěchovaná sláma.
Už teď Valkovi chyběla jeho nová postel, nejměkčí, na které kdy spočinul. V letech skrývání jen zřídkakdy spával na něčem lepším, než co našel v chudších komnatách.
Když zahýbali za roh, Valko zaváhal. "Nolune, počkej."
Sluha se otočil a viděl, jak se nový mladý pán dívá z velkého okna s výhledem na moře. Za hranicí města Camareenu a jeho doky se ve tmě třpytila voda, energie pohybu dávala vznik hře barev na jejím povrchu, jakou mladík nikdy předtím neviděl. Jeho matka ho na skrývání vzala do hor a on oceán zahlédl pouze za dne při své cestě do města. Velikost masy vody na něj udělala dojem, když ji viděl z vrcholků a průsmyků Sněžných strážců, jak se hory nazývaly, nic ho však nepřipravilo na ryzí krásu moře za noci.
"Co jsou ty malé výtrysky barev tam a támhle?" zeptal se a ukázal.
"Ryba zvaná shagra, mladý pane," odpověděl Nolun. "Skáče z hloubky… nikdo nedokáže přesně určit proč, možná z pouhé radosti, a skok čeří hladinu oceánu."
"Je to… působivé." Valko málem vyslovil nádherné, bylo by však nemužné takové slovo použít. Uvědomil si, že ho Nolun pozoruje. Mladík byl o víc jak stopu menší než Valko, ale statně stavěný. Měl široký hrudník, silný krk a krátké tlusté prsty na mohutných rukou. "Bojuješ?"
"Když je zapotřebí, mladý pane."
"Jsi dobrý?"
Na okamžik zpod sluhových očí cosi zablesklo, ale pak sklonil hlavu a tiše odpověděl: "Ještě žiju."
"Ano," usmál se Valko. "Žiješ. A teď do otcovy síně."
Když došli k velké síni, dva ozbrojenci pozdravili nového dědice camareenského pláště. Valko si nevšímal bolesti ve své paži, rameni a levém stehně a kráčel přes síň, aby se postavil před otce. Aruka seděl ve středu dlouhého stolu, který byl umístěn před mohutným krbem. "Jsem tady, otče."
Aruka ukázal na prázdnou židli. "To je tvoje místo, synu."
Valko obešel stůl, všímaje si těch, co už seděli. Většinou to podle oděvu a pásek byli úředníci. Po otcově levici seděla krásná žena, bezpochyby jeho současná favoritka. Z drbů, které Valko zaslechl den předtím, došel k závěru, že předešlá společnice jeho otce zmizela a téměř jistě odešla do skrývání.
Valko poznal dva další muže, ačkoliv jejich jména neznal. Byli to sadharinští jezdci, rytíři Řádu smrti, stejně jako jeho otec. Zřejmě patřili k věrným spojencům, co byli vzájemně vázáni výhodnými svazky a smlouvami, jinak by z této síně zmizeli dávno předtím, než se slunce usadilo na západě.

"Přivítej naše hosty," vyzval ho Aruka, "lorda Valina a lorda Sanda."
"Vítám hosty svého otce," pravil Valko a prošel kolem nich ke své židli. Že se ani jeden z mužů neotočil, aby sledoval jeho kroky, bylo znamením důvěry. Sluha vysunul velkou dřevěnou židli po pravici lorda Aruky a Valko se posadil.
"Sand a Valin jsou mí nejbližší spojenci," prohlásil lord z Camareenu. "Jsou to dvě ze tří nohou moci, na nichž spočívá Sadharin."
Valko kývl na znamení uznání.
Aruka mávl rukou a sloužící přispěchali, aby naplnili stůl štědrostí svého pána. Na rožni přinesli celého kapeka, s hlavou a kopyty netknutými, a skrz hustou mřížku z něj odkapával syčící tuk. Dva statní sluhové, kteří nesli celou jeho váhu, měli co dělat, aby úkol zvládli. Když kapeka umístili na mohutný dřevěný tác před Arukou, pán domu promluvil.
"Dnešní večer je dobrý večer. Slaboch zemřel a silný muž přežil."
Ostatní u stolu přikývli a zamumlali slova souhlasu. Valko však nic neříkal. Dýchal pomalu a pokoušel se soustředit. Celé tělo ho bolelo, v ránách mu tepalo a hlava třeštila. Tak rád by prospal celou noc, věděl však, že kritické bude, jak se tento večer a několik následujících dnů zachová. Jeden špatný krok a stejně snadno, jak mu mohli vystrojit dědickou ceremonii, mohl být svržen s hradeb.
Jak večeře pokračovala, Valko cítil, že se mu trochu vrací síla. Popil jen trochu jemného trianského vína, protože si chtěl uchovat čistou hlavu a u stolu neusnout. Podle průběhu konverzace by to mohla být dlouhá noc plná povídání příběhů.
O společnosti válečníků věděl jen málo. Jako většina mladých mužů prožil svých prvních sedmnáct let života ve skrývání. Jeho matka byla dobře připravená, takže vůbec nepochyboval, že plánovala donosit syna mocnému šlechtici. Při jeho vzdělávání se také ukázalo, že jde o ženu ctižádostivou, protože Valko uměl číst, počítat a rozuměl věcem, které většina válečníků přenechávala vychovatelům, ošetřovatelům, mluvčím, obchodníkům, cvičitelům a ostatním nižším kastám. Zajistila, aby byl vyškolen ve všech studijních oborech, a to v dějepise, v jazycích, ba i v umění. Prosadila doma především jednu věc, že nad silou paže s mečem stojí síla mysli a pro úspěch je třeba víc než se jen řídit instinkty. Jeho přirozenost mu říkala, že má být nemilosrdný ke slabým, matka ho však učila, že i slabý je užitečný a že spíš než ničením nejslabších mohou být objevena nová měřítka užitečnosti jejich zušlechťováním. Mnohokrát říkala, že karana je nejvyšším vládcem čtrnácté planety z jednoho jediného důvodu. Jeho předci byli chytřejší než předkové těch ostatních.
Matka mu vyprávěla mnoho příběhů o velkých činech vykonaných v rozlehlé síni lorda Bekara, kde si ji vybral Valkův otec, aby zahřívala jeho lůžko. Řídila se právním nařízením a šlechtici, který ji navštěvoval, dala zřetelně najevo, že je schopná zplodit mládě a že je ve správném období cyklu. Zajistila si, aby její jméno zřetelně sdělil nejméně třem svědkům, a pak Valkova otce následovala do jeho ložnice.
Najednou bylo po jídle a Valko si uvědomil, že upadl do snění. Rychlý pohled na otce ho ujistil, že si toho nevšiml. Utápění se v myšlenkách bylo nebezpečné. Mohl přeslechnout něco kritického a mohli si o něm myslet, že je roztržitý.
Aruka vstal a oznámil: "Dnešní večer jsem potěšen."
Nanejvýš takto mohl válečný pán někomu poděkovat, aniž by odhalil svoji slabost. Lord Sand a lord Valin vstali a svému hostiteli přikývli. Téměř současně pronesli: "Bylo mi potěšením tu být."
Síň se rychle vyprázdnila. Aruka a Valko zůstali sami až na hrstku sloužících. Když lord z Camareenu uviděl Noluna u Valkova boku, zeptal se: "Prohlašuješ tohoto?"
"Prohlašuji ho za svého osobního sluhu," pravil Valko.
Byla to trochu výzva, taková, jež by mohla posloužit jako záminka pro boj, a Valko věděl, že navzdory svému mládí je otec stále silný a léty zkušený. Nemýlil se však, když předpokládal, že otec nebude tak hledět na formu. Těžko by zabil přeživšího syna kvůli takové triviální záležitosti.
"Pak beru na vědomí toto prohlášení," potvrdil Aruka. "Pojď se mnou a ať tě tvůj sluha doprovodí. Přeji si s tebou mluvit o záležitostech mezi otcem a synem."
Aruka nečekal, aby se přesvědčil, že poslechne jeho příkaz. Předpokládal, že jakmile se obrátí, bude Valko krok za ním. Namířil si to od stolu k velkým dřevěným dveřím po levé straně. Byly hodně naleštěné a v tlumeném světle Valko viděl, jak pulsují energií. To bylo jasné varování. Tyto dveře jsou střeženy kouzlem a jen určití lidé je mohou otevřít, aniž by byli zraněni či zabiti.
Pán hradu položil ruku na dveře a ty se pod jeho dotekem otevřely. "Počkej venku," přikázal Nolunovi. Sundal louč z nejbližšího nástěnného svícnu a vedl Valka dál.
Jakmile prošli, viděl Valko, že jsou v krátké chodbě, na jejímž konci čekaly další dveře, také hlídané kouzlem. Když Aruka otvíral druhé dveře, prohlásil: "Je hloupé skrývat ochranná kouzla, protože já pasti neumisťuji a obchodníci s kouzly za takové drobnosti požadují neuvěřitelné ceny."
Při zmínce o obchodnících s kouzly se Valkovi lehce sevřel žaludek. Věděl, že je to slabé sevření, utajený strach z dětství, ale příběhy o ďábelských obchodnících s kouzly a o záhadných odvážných čarodějích byly jeho běžnou krmí na dobrou noc, a matka v něm zasadila zdravou nedůvěru k těm, kteří s pomocí zaříkávání a mávání prstů v mystických znameních uměli kouzlit ze vzduchu.
Místnost byla prostá, přesto krásná, pokud se dalo toto slovo opravdu použít. Jak matka Valkovi říkávala, krása byla vždy něco podezřívavého. Sváděla hlupáky, aby se nedozvěděli pravdu, neboť často zdobila věci nebo lidi, co za nic nestáli.
Aruka tuto místnost zabydlel dvěma židlemi a truhlou. Dokonce i kamenná podlaha byla ponechána bez jakéhokoliv znamení pohodlí. Žádné kožešiny, předložky z vlny ani přehozy místnost nezateplovaly. Přesto byla krásná. Všechny jednotlivé kameny byly vyleštěné, a ať už byl podivný materiál z čehokoliv, měl vlastnost odrážet světlo louče, jako by někdo rozbil poklad z drahokamů a nanesl je na povrch kamene. Každý odstín na prahu viditelného spektra přecházel

přes povrch v proměnlivých odlescích barev. Dávalo to na srozuměnou, že jde o cizí energii.
Jako by Aruka četl chlapcovy myšlenky, když dával louč do stojanu, protože řekl: "Tato místnost má pouze jediný účel. Tady uchovávám to, co je mi nejdražší." Ukázal Valkovi na židli, co byla blíže k jedinému oknu. "Přicházím sem přemýšlet a domnívám se, že barvy těchto stěn… mě osvěžují. A někdy sem přicházím s některými lidmi, s nimiž si přeji mluvit otevřeně."
"Myslím, že rozumím, otče," poznamenal Valko.
"Přeji si mluvit o tom, že jsem tvým otcem." Opřel se a chvíli jako by odpočíval.
Valko věděl, že je to možná lest, úskok, který ho má přinutit k předčasnému útoku, protože nebylo nevídané, že se nově jmenovaný dědic pokusil chopit moci. Určitým způsobem to Valkovi dávalo smysl. Tento muž by mohl být jeho otec, ale před pár dny byl pro něho ještě úplným cizincem, stínem, který si Valko nedokázal ani představit, přestože kladl matce nespočetné otázky.
Valko vyčkával.
"Naším zvykem je cenit si sílu nade vše," začal Aruka. Naklonil se dopředu. "Jsme násilníci a ctíme násilí a moc nade vše."
Valko nic neříkal.
Aruka ho sledoval. Po chvíli poznamenal: "Pamatuji si tvou matku velmi živě."
Mladík stále mlčel.
"Už jsi měl ženu?"
Valko svého otce odhadoval, pokoušeje se rozlišit, jestli existuje správná odpověď. Nakonec přiznal: "Ne. Moje skrývání bylo osamocené."
"Nemusím vědět, kde," přerušil ho otec. "Žádný otec by neměl vědět, kde se jeho přeživší syn skrývá a je vychováván. Mohlo by to svádět k vyhlazení takového místa při příští čistce." Pak tiše dodal s pobaveným úsměvem: "A pokud je to místo, kde vyrůstal silný syn, mohlo by to být… plýtvání."
Valko vyhrkl: "Stejné plýtvání jako zabít syna jiného muže, který byl poražen jen tak tak?"
Arukův obličej byl bez výrazu, kolem očí však měl slabé napětí. "Taková otázka hraničí s rouháním."
"Nemám v úmyslu nerespektovat Jeho Temnost, otče, ani jeho řád. Jen se ptám, co kdyby ten mladík, kterého jsem dnes zabil, byl lepší válečník než ten, co zvítězil v jiném zápase, v jiné pevnosti v rámci řádu? Není to plýtvání skvělého válečníka, který slouží řádu?"
"Záhadné jsou Jeho cesty," zanotoval otec. "Takové uvažování je uvažování mladíka. Je však lepší nechat si je pro sebe, nebo mluvit jen s těmi, co jsou pod pečetí mlčenlivosti: svým knězem, ošetřovatelem nebo…" Zasmál se. "Nebo vychovatelem, jako byla tvoje matka."
Aruka chvíli hleděl z okna na převalující se hladinu vzdáleného moře a čeření mihotajících se barev, jež hrály na jejím povrchu. "Bylo mi řečeno, že existuje říše, v níž slunce svítí tak jasně, že i bez čárů a kouzel by válečník mohl během hodin z jeho horka vzplanout. A ti, co tam žijí, nemohou vidět nádheru, kterou bereme jako danou." Zadíval se na syna. "Oni vidí pouze barvy, ale ne tmavý či světlý odstín. Slyší jen zvukové vlny ve vzduchu, ne však cinkání božího slova v nebi či vibrace celku pod svýma nohama."
"Jednou jsem viděl slepého muže, sloužil jako ošetřovatel."
Aruka si odplivl a udělal rituální znamení. "Pouze v této funkci se setkáš s takovou slabostí. Je mi líto, že jsi něco takového musel vidět v tak mladém věku. Ošetřovatelé mají svoje užití, Jeho Temnost to ví. On také ví, že bych tady neseděl a nepovídal si s tebou, pokud by se o mě po bitvě nepostarali. Ale to, co je v nich… tohle starání se o slabé… mě znechucuje."
Valko nic neříkal. Necítil se znechuceně, spíš ho to fascinovalo. Chtěl vědět, proč ošetřovatelé udržují slepého jedince naživu. Ptal se své matky a ona mu jen odpověděla: "Považují ho bezpochyby za užitečného." Jak mohl být slepý užitečný? Uvědomil si, že to musí být další z jeho, jak je otec právě nazval, "uvažování", a že by si to měl raději nechat pro sebe.
Aruka se opřel. "Žena. Musíme ti nějakou obstarat…" uvažoval. "Ale ne dnes v noci. Držel ses dobře a já jsem na tebe hrdý. Viděl jsem však dost bitevních šrámů, abych věděl, že jsi ztratil příliš mnoho krve, abys dnes v noci kromě spánku dělal něco jiného. Možná za den či dva. Tvá matka byla ta, která…" Jako by zabloudil v myšlenkách. "Mluvila o věcech. Když jsme po spojení leželi bok po boku, dumala o… spoustě věcí. Měla jedinečnou mysl."
Valko přikývl. "Ani někteří z vychovatelů, které jsem během svého skrývání potkal, nebyli nic ve srovnání s mou matkou. Jeden říkal, že viděla věci, které tam nebyly." Arukovi se rozšířily zorničky a Valko věděl, že je na pokraji fatální chyby. Pouhý náznak, že matku postihlo šílenství, mohl způsobit, že ho otec okamžitě odsoudí k smrti. Valko rychle dodal: "Možnosti."
Aruka se zasmál. "Často mluvila o možnostech." Zahleděl se z okna. "Někdy to, co povídala, hraničilo… nu, řekněme, že by pro ni nebylo dobré, kdyby ji při tom slyšel někdo z věštců. Zpovědník by ji varoval, přikázal kát se a modlil by se, aby znovu našla svoje zatemnění. V jejích náladách a povaze však bylo něco, co mi připadalo… vyzývavé." Podíval se dolů na své ruce, sepnul je před sebou a pokračoval: "Jednou se nahlas podivovala, co by se stalo, kdyby dítě vyrůstalo svému otci na klíně."
Valkovi údivem poklesla brada, ale pak ústa zavřel. "Takové myšlenky jsou zakázané."
"Ano." A se smutným úsměvem Aruka dodal: "Přesto bys toho měl o své matce znát víc než já. Ze všech žen, s nimiž jsem se spojil a o kterých jsem před svědky prohlásil, že porodí mého dědice, je ona tou, kterou si připomínám… nejčastěji." Vstal. "Často jsem si říkal, jaký budeš, zda budeš sdílet některé vlastnosti po matce."
Valko také vstal. "Přiznám, že mě občas nutila dělat podivné věci, ale nikdy jsem nezbloudil z Jeho učení a… neposlouchal jsem mnohé z toho, co se mě pokoušela naučit."

Aruka se zasmál. "Stejně jako já jsem při skrývání neposlouchal svoji matku." Položil ruku synovi na rameno. Pevně ho stiskl a dodal: "Zůstaň naživu, synu můj. Mám za sebou čtyřiapadesát zim, a přestože se v letech, co přijdou, objeví další synové, bude jich méně a méně. A já bych nebyl nepotěšen, kdybys byl tím, kdo nakonec setne mou hlavu, stejně jako jsem já připravil o hlavu svého otce. Stále si pamatuji hrdost v jeho očích, když jsem ťal do jeho krku, zatímco ležel na písku v aréně."
"Nezklamu tě," slíbil Valko. "Přesto doufám, že ten den je celé roky vzdálen."
"Stejně tak i já. Ale nejprve musíš zůstat naživu."
"Zůstat naživu," pronesl téměř rituálně Valko jako ozvěna. "Je-li to Jeho vůle."
"Je-li to Jeho vůle," zopakoval Aruka. "Co se tu projednalo, se nikdy nebude opakovat. Srozuměno?"
"Srozuměno, otče."
"Teď jdi, nech se sluhou doprovodit ke tvým komnatám a vyspi se. Ráno začne tvůj výcvik, aby ses stal budoucím lordem z Camareenu."
"Dobrou noc, otče."
"Dobrou noc, Valko."
Valko odešel a Aruka se vrátil ke svému křeslu. Díval se na moře a na hvězdy fascinován tím, co o nich věděl, a zvědavý na to, co nevěděl. Viděl světlo hvězd procházet hustým vzduchem Kosridi. Myslel na svoji třetí cestu do hlavního města, kde představí svého syna karanovi a kde syn odpřísáhne věrnost Řádu a tekaranovi, jenž sedí na starobylém trůnu vzdáleném celé světy. Myslel na svůj třetí den, kdy přetrpí věštce a jejich dlouhé vzývání, až se Valko bude odevzdávat Jeho temnotě a Jeho cestě.
Potom Aruka vstal a vytáhl jeden velmi starý svitek z truhly. Rozvinul ho a pomalu četl, protože čtení nikdy nebylo jeho nejlepší dovedností. Přesto znal každé slovo zpaměti. Přečetl slova na tom svitku dvakrát, odložil ho stranou a uvažoval, jako už dvakrát předtím, jestli tento syn je tím v tomto proroctví.

VIII

Nové pokyny

Pug čekal.
Po chvíli obchodník promluvil. "Ne, pane, ale nejsi daleko od pravdy." Pokynul Pugovi k malému stolu a dvěma židlím dostatečných rozměrů, aby poskytly pohodlné sezení pro člověka i pro něj. Když se Vordam usadil, pokračoval. "Pochopitelné nedorozumění. My z Ipiliacu jsme příbuzní Dasatů."
Pug si nebyl jistý, zda dokáže číst výraz cizího obchodníka, ale usuzoval, že na jeho tváři spatřil něco jako výraz překvapení. "Musím přiznat, že jsem vůbec nečekal, že tady v hostinci narazím na někoho, kdo by někdy o Dasatech slyšel, natož aby byl schopen Dasata na první pohled poznat."
"Slyšel jsem jejich barvitý popis," vysvětlil Pug. Rozhodl se zatajit svoji schopnost vycítit rozdíl mezi vibracemi v této místnosti a ve zbytku hostince U poctivého Johna. "Z důvodů, které v tuto chvíli nehodlám probírat, bych raději nerozebíral, proč informace potřebuji. Prostě je jen potřebuji."
"Informace patří vždy k nejcennějším komoditám." Obchodník sepjal ruce a opřel se o stůl, podobně jako to dělají lidé. "Pokud jde o důvody tvé žádosti, je to tvoje věc, ale cítím se nucen tě informovat, že jsem vázán několika výsadními sliby vzhledem k obchodům, které se zákazníky vedu zde v Síni." Jednou kývl. "Chápej, je to nezbytné, abych se v obchodě udržel."
"Co přesně děláš?"
"Pracně obstarávám nalezení položek a dalších… věcí. Méně častých artefaktů, jedinečných přístrojů, ztracených lidí, informací. Pokud máš něco, co bys chtěl najít lacino, zcela určitě nejsem tvoje první volba. Pokud máš něco, co chceš zoufale najít, jsem zcela určitě tvoje poslední možnost." Podíval se na Puga a mág si uvědomil, že začíná rozumět Ipilianově výrazu tváře. Obchodník byl zvědavý.
"Musím najít průvodce."
"Průvodců je spousta, i těch dobrých. Musíš potřebovat zvláštního průvodce, když jsi vyhledal mě. Kam se chystáš?"
"Kosridi," odpověděl Pug.
Pug nepochyboval, že výraz, který čte na Vordamově tváři, je výraz překvapení, jelikož měl obchodník rozšířené oči a ústa lehce pootevřená.
"Ty nemůžeš myslet vážně."
"Myslím. Velmi."
Dlouhou chvíli obchodník seděl a odhadoval ho. Pak prohlásil: "Smím se zeptat na tvoje jméno?"
"Pug z Midkemie."
Krátké přikývnutí. "Pak snad…" Vordam zvažoval volbu slov, než pokračoval dál. "Snad to možné je. Tvoje pověst v Síni je na vzestupu, mladý mágu."
Pug se usmál. Už to bylo pár let, co ho někdo označil za mladého.
"Znal jsem tvého učitele Macrose."
Pug přimhouřil oči. Bez ohledu na to, co ho v životě potkalo, vždy narazil na znamení, že jsou v tom někde prsty jeho tchána. "Opravdu?"
"Ano, před několika staletími měl tu možnost se mnou obchodovat. Když jsi s ním a se dvěma dalšími poprvé dorazil do Síně, váš průchod neušel pozornosti. Jak víš, Tomas z Elvandaru způsobil dost slušný rozruch, protože na první pohled vypadá jako navrátivší se Valheru, což je pro některé rasy na mnoha světech možný důvod k velkému strachu. Ta mladá žena, přestože podle všech zpráv pozoruhodná, byla a zůstává blíže neidentifikována."
Jestli si Pug dost dobře pamatoval, poté co zachránili Macrose ze Zahrady ve Věčném městě, se při zpáteční cestě na Midkemii prostřednictvím Síně nesetkali se žádnou jinou osobou. "Zjevně máš velmi přesné zdroje informací," usoudil

Pug. "Znal jsi Macrose dobře?"
Kupec poposedl a spustil levou ruku přes opěradlo židle do uvolněné polohy. "Znal ho vůbec někdo? Přesto jsem nepotkal nikoho, jako byl on."
Pug si uvědomil, že obchodník něco zamlčuje. Něco, co pravděpodobně nevyzradí, dokud nebude chtít. Proto se mág vrátil zpátky k důvodu své návštěvy. "Průvodce?"
Chvíli byl obchodník zticha. Potom prohlásil: "Je to velmi obtížné."
"Co je obtížné?"
"Pro jakoukoliv bytost z této roviny reality cestovat do království Dasatů."
"Přesto jsi tady a prohlašuješ, že jsi jejich příbuzný."
Vordam přisvědčil. Podíval se ke dveřím, jako by někoho čekal. Pomalu pronesl: "Chápej… velcí myslitelé a filosofové z myriády světů zápasili s podstatou reality. Jak vysvětlit existenci tolika světů, tolika vnímajících ras, tolika bohů a bohyň a, to především, tolika záhad." Zadíval se přímo na Puga. "Ty nejsi člověk, kterému bych musel popisovat podstatu zvědavosti. Takže nepochybuji, že jsi často trávil čas zvažováním těchto a jiných nezměřitelností."
"To trávil."
"Přemýšlej o všem, a myslím tím o všem, jako o cibuli. Každá vrstva, kterou oloupeš, má pod sebou další vrstvu. Nebo, pokud bys začal od středu, má nad každou vrstvou další vrstvu. Jen toto "vše" není koule, ale, no… vše. Vím, že jsi člověk pronikavého úsudku, Pugu z Midkemie, tak mi odpusť, jestli zním jako nudný přednášející profesor, ale jsou věci, kterým musíš rozumět, než vůbec zvážíš cestu do dasatského království. Nad a pod tímto vesmírem, který osidlujeme, existují jednotlivé reality, jež poznáváme pouze nepřímo. Hodně toho, co víme, je prosáknuto mysticismem a vírou, ale většina učenců, teologů a filosofů má za to, že existují jiné dimenze. Sedm vyšších a nižších úrovní."
"Sedmero pekel a sedmero nebes?"
"Tak je mnohé rasy nazývají," odvětil Vordam. "Jejich pravděpodobně mnohem víc, ale než dosáhneš sedmé úrovně, ať už nebes či pekla, neexistují za nimi žádné známky, jestli… no, jestli má vůbec smysl se jimi zabývat. Sedmé nebe je říše, o níž se věří, že je tak blažená, tak radostná, že mysl smrtelníka nedokáže obsáhnout ani její samotný pojem. Šesté nebe je zabydleno bytostmi, jejichž chytrost a krása by nám přinesly takový úžas a radost, že bychom umřeli zahlceni pocitem štěstí jen z toho, že jsme v jejich přítomnosti. Podle některých zpráv jsi měl co do činění s démony z pátého kruhu, z pátého pekla."
"S jedním z nich," zašklebil se Pug. "Málem mě to stálo život."
"Páté nebe je jeho protiklad. Tyhle bytosti se zabývají věcmi, které jsou za hranicí našeho chápání, ale ony nám nechtějí ublížit. Bylo by nebezpečné je i spatřit, tak intenzivní je podstata jejich bytí." Odmlčel se. "Za těmito takzvanými sférami či rovinami leží prázdnota."
"V níž dlí Běs," doplnil Pug.
"Aha," pravil Vordam. "Pověsti o tobě nepřehánějí."
"Měl jsem už s Běsem nějaká jednání."
"A přežil jsi, abys o tom mluvil. Moje úcta ke tvým schopnostem narůstá každou vteřinou. Běs je protiklad jak k nebesům, tak i k peklu, jelikož ty jsou obklopeny prázdnotou, která by je pohltila, kdyby mohla."
"Mluvíš, jako kdyby prázdnota měla vědomí."
"A nemá?" vznesl Vordam řečnickou otázku. "Přímo nad námi je tedy první nebe, stejně jako je zřejmě první peklo pod námi." Zahleděl se Pugovi do očí. "Takže, aby mezi námi nedošlo k nedorozumění, Pugu. Tam si přeješ cestovat. Jde o království Dasatů, o kterém mluvíš. Žádáš o průvodce, aby tě zavedl do pekla."
Pug přikývl. "Myslím, že chápu." Tvářil se zároveň zvědavě i chápavě. "Aspoň abstraktně."
"Pak mě tedy nech, abych ti poskytl méně abstraktní obrázek. Nedokážeš déle než chviličku dýchat vzduch nebo pít vodu. Vzduch může působit jako smrtící plyn a voda jako žíravina. To je analogie, ačkoliv pravda je pravděpodobně daleko jemnější, protože jejich vzduch nemusí usmrcovat a ani jejich voda neobsahuje kyselinu."
"Jsem… zmaten," připustil Pug.
"Představ si vodu stékající dolů z kopce. Čím šplháme do vyšších říší, z nejnižšího pekla do nejvyššího nebe… veškerá energie, světlo, teplo, magie, vše hoří jasněji, je teplejší, je mocnější, a proto všechna energie teče dolů od nejvyšší úrovně po nejnižší. Vzduch a voda ve světě Kosridi by doslova vycucla všechnu energii z tvého těla. Byl bys jako hrst suché slámy hozené na malý plamen. Na chvíli by se rozhořel jasněji a pak pohasl. Obyvatelé toho království mají stejně těžké časy u nás, i když by jejich problémy byly odlišné. Kdyby vypili všechnu nadbytečnou energii, jež by je obklopila, stali by se blaženějšími. Za chvíli by však byli jako lidé, co mají příliš mnoho co pít a jíst, a přemohla by je opilost a nenasytnost. Stěží by byli schopni se hýbat, dokud by jim jejich nestřídmost nezpůsobila smrt."
"Jak tedy můžeš ty, příbuzný Dasatů, existovat tady v Síni?"
"Než ti to vysvětlím, směl bych ti navrhnout, aby sis vybral společníky, které chceš, aby tě doprovázeli, a vrátil se s nimi sem?"
"Společníky?" podivil se Pug.
"Možná jsi ochoten riskovat a jít do království Dasatů, ale jen šílenec by se tam vydával sám." Obchodník sledoval Puga s výrazem, který se dal označit jako vypočítavý. "Navrhoval bych sice skupinu malou, ale mocnou." Vstal. "Vysvětlím ti zbytek, jakmile spolu dorazíte. Zatímco budeš pryč, dám se do hledání tvého průvodce, který bude také vaším učitelem."
"Učitelem?" zeptal se Pug.
To, jak se Vordam zatvářil, mohl Pug nazvat pouze úsměvem, zatímco někdo jiný by ten výraz asi posuzoval jako grimasu strachu. Vordam odvětil: "Vrať se sem za týden podle vašeho kalendáře a vše bude připraveno pro vaši výuku."

*
"Jaká výuka, otče?" zeptal se Valko.
Aruka se v křesle opřel. Zase byli v místnosti, do níž vzal syna k rozhovoru po jejich první společné večeři. "Existuje místo, které vlastní říše a kde cvičíme naše syny."
"Cvičíme? Myslel jsem, že ty mě budeš cvičit," pravil Valko. Raději stál u okna, než aby seděl proti otci. "Jsi skvělý válečník, který vládne tomuto domu už dvacet sedm zim."
"Vládnutí vyžaduje víc než schopnost stínat hlavy, synu."
"Nerozumím."
Aruka s sebou do místnosti přinesl dvě velké lahvice vína. Valkova stála netknutá na podlaze vedle křesla. Lord z Camareenu se napil ze své. "Vzpomínám si, jak jsem vyšel ze svého skrývání. Ve srovnání s tebou jsem byl v nevýhodě, protože moje matka nebyla tak chytrá jako ta tvoje. Uměl jsem bojovat. Nikdo bez toho ve skrývání nepřežije, ale schopnost někoho srazit k zemi a vzít si, co potřebuješ, je jen částí toho všeho." Prohlížel si syna. Za těch několik málo dní, co tu Valko žil, se Aruka začal na chlapce těšit. Před dvěma dny dokonce vyrazili na lov a on zjistil, že je docela schopný, i když zatím trochu neotesaný. Valko se beze strachu postavil před rozezleného mohutného tugashského kance, který bránil svoji bachyni a její vrh. Zručným pohybem mladík připravil zvíře o hlavu, čímž stvůře zabránil, aby ho zabila. Aruka se přistihl při podivné představě, že kdyby bestie zabila Valka, měl by pocit ztráty. Říkal si, odkud ten cizí pocit přichází a není-li to příznak slabosti nastupující s věkem - sentimentálnosti.
"To místo se jmenuje škola. Není odsud daleko, takže se budeš moci čas od času vracet na návštěvu. Je to místo, kde ti cvičitelé a vychovatelé ukážou věci, které budeš muset nakonec znát, až mě připravíš o hlavu a budeš po mě vládnout."
"To bude až za hodně let, otče, a já doufám, že až tak učiním, uvítáš to."
"Pokud mě ušetříš slabosti a prokážeš, že moje linie je silná, žádný muž nemůže žádat víc, synu."
"Co se budu učit?"
"Především schopnost učit se. Je to obtížná představa, sedět celé hodiny a poslouchat vychovatele a sledovat cvičitele, dokáže to ochromit mysl. Za další, budeš pilovat své válečné dovednosti. Pamatuji, jak jsem se jako dítě učil nejprve bojovat s dřevěnými holemi s ostatními chlapci, kteří byli ve skrývání. Pak následovalo noční přepadávání sousední vesnice, kde jsme ukradli, co bylo potřeba, a nakonec jsme se učili vyjednávat se cvičiteli, abychom měli dost zlata na koupi zbroje od obchodníka." Vzdychl si. "Zdá se to tak vzdálené. Ale žádné množství rvaček se staršími chlapci, ba ani tvoje vítězství nad Keskovým synem neznamená, že jsi zručný válečník. Máš přirozený talent, který je třeba uhladit, než budeš připraven přidat se k sadharinským jezdcům." Aruka poposedl, usrkl vína a pak dodal: "A, i když to může znít nepříjemně, vládce musí vědět, jak má jednat s podřadnými."
"Jednat s nimi? Nerozumím. Vezmeš si, co potřebuješ, nebo je zabiješ."
"Tak jednoduché to není. Vychovatelé tě naučí, jak mohou být věci složitější, ale nedělej si obavy, zdáš se být dost inteligentní, abys porozuměl. A cvičitelé ti ukáží, jak používat to, co tě vychovatelé naučili."
"Kdy půjdu do té školy, otče?"
"Zítra. Odjedeš s plným doprovodem, jak se sluší na dědice Camareenu. Teď jdi a nech mě přemýšlet."
Valko vstal. Netknuté pití zanechal vedle křesla. Jakmile se dveře zavřely, Aruka se podivil, jestli chlapec nějak uhodl, že ten nápoj byl otrávený, nebo jestli prostě jen neměl žízeň. Nikdy by ho při výcviku nenechal zemřít tak časně, ale malé svíjení se v bolestech bylo dobrým ukazatelem a ošetřovatel stál poblíž, aby podal protijed.
*
Jakmile se za Valkem zavřely dveře, slabě se usmál. Věděl, že přímo teď se jeho otec musí podivovat, jestli věděl, že je nápoj otrávený. Usmál se zeširoka. Zítra začne jeho seriózní vzdělávání, o němž mu vyprávěla matka. Těšil se na den, kdy pro ni bude moci poslat a říci jí, že vše, co ho naučila, nebylo nadarmo. Co mu vyprávěla o jeho otci, byla pravda, a co mu vyprávěla o škole, bude určitě taky pravda. Snad mu potom poví pravdu, proč ho před Arukou nechala lhát o své smrti. Zadumal se a náhle se mu vybavila její slova na rozloučenou: Vždy je nech, aby tě podceňovali. Nech je, aby si mysleli, že jsou chytřejší než ty. Zničí sami sebe.
*
"Výuka?" zeptal se Jommy. "Proč?"
"Protože," odpověděl Caleb, který právě dorazil z Čarodějova ostrova.
"Pug říká, že ji potřebujete," dodal Spear Sokol.
Tad a Zane si vyměnili pohledy. Věděli, že Jommy má chuť se hádat, a když se hádá, stává se tvrdohlavý jako mezek zarytý kopyty do země. Chlapci si hodně dlouho užívali vymožeností městského života a všichni si užívali rozptýlení i zábav, které nabízel Opardum, hlavní město olaského vévodství a nynější součást roldemského království.
Seděli ve vyprázdněné hlavní jídelně Říčního domu, restaurace, kterou Sokol otevřel po svém návratu do Opardumu. Byl to tak úspěšný podnik - lidé čekali hodiny na místa - že byl nucen rozšiřovat. Právě koupil vedlejší budovu a chystal se opět zvýšit kapacitu míst o polovinu. Lucian, který býval předtím, než se ke Spearovi přidal v Opardumu, v Roldemu Spearovým osobním kuchařem, se nechal oslovovat jako chef, což bylo bas-tyrské slovo pro mistra kuchaře. On a jeho žena Magary byli oslavováni po celém Olasku. Chlapci umývali v kuchyni nádobí a příležitostně vypomáhali jako číšníci. Nejlepší součástí práce bylo jídlo. Byly tu všechny možné skvělé pokrmy a na konci dne Magara, která měla pro chlapce slabost, často nechávala stranou vybrané zákusky nebo jiná lákadla, která by chlapci jejich postavení nikdy neokusili.
Chlapci dospěli k tomu, že hleděli na Speara jako na jakéhosi strýčka, který jim dovoloval takové radosti, jež by otec nepovolil. Ale otec, Caleb, dorazil včera v noci, poté co strávil s matkou Tada a Zana pár týdnů v soukromí, a co v dalším týdnu vyřizoval nějaké pochůzky pro svého otce.

Malý chlapec, který se pro ně stal jakýmsi bratrancem, tiše seděl a snažil se dostát svému jménu. "Se smíchem v očích" Sokol, takový sedmiletý rozumbrada, jakých už potkali spoustu, se marně snažil skrýt svou radost. Chlapec měl jméno po svém dědečkovi a byl starší ze Sokolových dvou dětí. To druhé bylo rozkošné malé děvčátko jménem "Západ slunce na vrcholcích".
Jommy vrhl po chlapci zamračený pohled a to narušilo rovnováhu. Smíšek nedokázal déle udržet své pobavení. "Co je tak směšné, Smíšku?" zeptal se Jommy.
"Půjdete do školy!" pokřikoval Smíšek. Po své matce měl nazrzlé vlasy a po otci podobu. V modrých očích se ďábelsky zablesklo, když se na Jommyho zašklebil.
Konečně se ozval Tad. "Nemysli si, že jsem tak hloupý, že se ptám, ale co přesně je škola?"
"Nejsi hloupý, když něco nevíš," uklidnil ho Caleb. "Jsi jen hloupý, pokud se na to nezeptáš. Škola je místo, kam chodí studenti studovat za učitelem. Jako když máte lektora pro mnoho chlapců a dívek ve stejnou dobu."
"Aha," pravil Zane, jako by rozuměl. Očividně však nechápal.
"V Roldemu mají školy," ozval se Tad. "Je jich hodně. Většinu vedou různé cechy. Liší se to v Království, v Keshi, i zde v Opardumu." Pohlédl na Jommyho a dodal: "A je to velmi odlišné od čehokoliv, co jsi znal dole na Novindu."
"Tam, odkud pocházím, školy máme," prohlásil Jommy s náznakem vzdoru v hlase, což bylo jasné znamení, že nikdy předtím ve svém životě o škole neslyšel. "Jen jsem nikdy žádnou neviděl, to je vše."
Své dny po příjezdu do Říčního domu dělili chlapci rovnoměrně mezi těžkou práci, která žádnému z nich nevadila, a drsnou zábavu. Během společně prožitého času ti tři vytvořili svazek bratrství, což mělo za následek, že byli neustále jednou nohou v potížích, pokud neplnili úkoly pro konkláve. Když plnili, bylo to obvykle pod vedením jejich nevlastního otce nebo jednoho z agentů určených Pugem. Ale když byli ponecháni svým vlastním záležitostem, nedostatek dohledu byl rozhodně znát. Mnohokrát musel v jejich prospěch zasahovat Spear s tím či oním městským úředníkem.
"Bude to pro vás dobré," zhodnotil Caleb. "Spear říká, že vy, venkovští chlapci, zřejmě vyhledáváte ve městě dle mého soudu až příliš mnoho potíží. Takže počínaje zítřkem už zde nebudete dál pracovat, ale stanete se studenty roldemské university. Pro ty hrdlořezy a šlapky, se kterými se družíte, odjedete jakoby lodí, ale později v noci vás Magnus vezme do Roldemu, kde se objevíte, jako byste přijeli lodí před rozedněním."
"Roldem!" zvolal Tad, náhle rozjařen. Podle Spearova mínění to bylo nejcivilizovanější město na světě, a jelikož se minulý měsíc podílel na jejich vzdělávání, jeho názor na věc měl na chlapce velký vliv.
"Myslel jsem, že říkáš, že budeme chodit do školy," pravil Jommy a už dál neskrýval svůj zmatek.
Spear se zasmál. "To je škola. Je to škola, kde se studuje vše, proto ten název. Budete se učit společně se syny roldemské šlechty a se syny ostatních národností kolem Královského moře."
"Syny?" zajímal se Tad. "Ne s dcerami?"
Spear zavrtěl účastně hlavou.
"Otcův názor na vzdělávání žen je… příznačný, možná jedinečný," poznamenal Caleb. "Ne, budete ubytováni s chlapci, většina z nich je o několik let mladší než vy, ale někteří jsou stejně staří."
"Ubytováni?"
"Ano, budete s ostatními studenty bydlet na univerzitě pod dohledem mnichů."
"Mnichů?" ozval se Zane. Jeho hlas prozrazoval, co se odráželo ve tvářích druhých. "Jakých mnichů?"
Sokol předstíral kašel, aby zakryl svůj úsměv. "Nu, bratři La-Timsy."
"La-Timsy!" vykřikl Tad. "Oni jsou…"
"Přísní?" napověděl Caleb.
"Ano, to jsou," souhlasil Spear.
"Velmi přísní," potvrdil Caleb, vrhaje pohled na svého přítele.
"Někteří by řekli, že trochu příliš přísní, ačkoliv jsem nikdy neslyšel, že by nějaký student z přílišné kázně zemřel," ukončil Spear.
"Nepijí nic jiného než vodu," zaúpěl Zane. "Oni… jedí okoralý chleba a tvrdý sýr a… vařené hovězí." Předvedl toužebný pohled směrem ke dveřím kuchyně.
"Kdo je La-Timsa?" zeptal se Jommy. "Jsem zmatený těmi všemi rozličnými jmény tady nahoře."
"Nejsem obeznámen se jmény, která používáte dole v Novindu…" zaváhal Spear. Podíval se na Caleba a pokrčil rameny.
"Durga," napověděl Caleb.
"Durga!" zvolal Jommy. "Žijí v celibátu! Bičují se navzájem důtkami! Skládají slib mlčení, který trvá celé roky! Žijí v celibátu!"
Spear vyprskl smíchy, což u jeho malého syna vyvolalo bouři veselosti.
"Sbalte si vše, co myslíte, že budete potřebovat. Pak máte hodinu na to, abyste šli ven a rozloučili se," smál se Caleb s ostatními. Potom zvážněl. "Říkám to teď, aby bylo jasno. Nastane den, kdy budete stát tam, kde teď stojíme Spear a já, v srdci konkláve. Nebudou z vás vojáci, ale generálové. Proto tam jdete."
Odešel a tři chlapci se s odevzdaným výrazem podívali jeden na druhého. Po minutě Tad prohlásil: "No, je to Roldem."
"A oni nás nemůžou na té univerzitě držet zavřené celou dobu, že ne?" ujišťoval se Zane.
Jommyho zachmuřená tvář se náhle vyjasnila a on se zeširoka usmál. "Můžou si to zatraceně zkusit, že?" Poplácal Tada po rameni. "No tak, musíme balit a pak je tu ta dívka, se kterou jsem se chtěl rozloučit."
"Shera?" zajímal se Zane.
"Ne," zavrhl Jommy.
"Ruth," doplnil Tad.

"Ne." Jommy vykročil ke kuchyni, za níž na ně čekaly jejich pokoje a věci.
"Milandra?"
"Ne," zamítl Jommy, když procházel dveřmi.
Zane popadl Tada za paži. "Jak to dělá?"
"Nevím," odvětil jeho nevlastní bratr, "ale skončí to, jakmile se dostaneme do Roldemu."
Zane si povzdechl. "Už teď se mi stýská po Opardumu."
Tad se opřel vedle dveří. "Chceš říct, že se ti stýská po jídle."
IX
Roldem
Chlapci je pomalu obestupovali.
Jommy, Tad a Zane vyčkávali, až se k nim víc než tucet univerzitních studentů přiblíží. Šli pěšky z doků, kam měli jakože dorazit, protože na Pugovu žádost je Magnus přenesl ke skladišti konkláve. Byli patřičně špinaví a zmačkaní, takže příběh, že strávili víc než měsíc v karavaně a pak týden na moři, by měl obstát. Každý měl na sobě dlouhou tuniku a kalhoty a přes rameno zavěšený cestovní vak.
Pozorovali, jak se studenti rozvinuli jako vějíř a vytvořili před nimi přibližně poloviční kruh. Prohlíželi si tři bratry od hlavy k patě, jako by odhadovali dobytek na trhu. Byli v rozmezí od dvanácti roků do zhruba téhož věku jako nově příchozí, i když se Jommy obával, že nejstarším studentem bude zřejmě ve svých téměř dvaceti letech on.
Všichni studenti byli oblečeni v oficiální oděv univerzity: černý plstěný baret posunutý na stranu, bledě žlutá košile, na ní dlouhá modrá tabarda lemovaná bílým proužkem a po stranách sepnutá, žluté kalhoty a černé boty. Každý nesl v levé ruce černé kožené pouzdro. Podle své tmavé pleti bylo zřejmě několik studentů z Keshe a podle různých přízvuků jich hodně pocházelo z jiných národů.
Jeden ze starších studentů s tmavými vlasy a očima, který se napůl posměšně šklebil, došel k Jommymu a prohlédl si ho od hlavy k patě. Pak se obrátil k pohrdavě se tvářícímu vlasatému výrostkovi po svém boku a pravil: "Kdopak to tady je?"
"Zřejmě venkovští balící," odvětil jeho přítel.
"Můžeš to poznat podle zápachu hnoje."
Jommy položil svůj cestovní vak. "Hele, kamaráde. Právě jsme vylezli z lodi, co byla na trochu rozbouřeném moři, a předtím jsme dlouho cestovali na voze, takže řekněme, že nemáme zrovna dobrou náladu. Tak proč nezačneme s tím "uděláme těm novým chlapcům tady z toho peklo" až zítra? Co ty na to?"
"Tenhle bambula chce odložit naše uvítání, Godfrey. Co si myslíš?" otázal se tmavovlasý mladík.
"Myslím, že je drzý, Servane."
"Takže je drzé, když chci být přátelský?" položil Jommy řečnickou otázku.
Servan přimhouřil oči, jak předstíral, že uvažuje. Po vteřině prohlásil: "Ne. To si nemyslím. Začněme hned." Zabořil prst tvrdě do Jommyho hrudi. "Proč nedáš dolů ten ranec, ať můžu hned začít s tvojí výchovou, rolníku. Začneme tím, že nadřízeným se neodmlouvá!"
Jommy si vzdychl. Pomalu sundal ranec. "Takže to tak bude, jo?" Položil zavazadlo a usmál se. Přitom udělal krok vpřed. "Hele, pravidlo je, že se mnou se dá vyjít stejně jako s každým jiným, ale už jsem toho zažil dost, abych věděl, že ať jde člověk kamkoliv, bez ohledu na národnost nebo postavení, denní dobu či měsíc v roce, -" Náhle zasáhl přímým pravým hákem Servana do čelisti, ten obrátil oči v sloup a poroučel se k zemi. "- najde idioty!"
K blonďákovi utrousil: "Chceš taky jednu?"
"Ne," odpověděl šokovaný chlapec.
"Pak buď tak laskav a řekni nám, kam mají jít noví studenti."
"Do kanceláře bratra Kynana." Godfrey ukázal k hlavnímu vchodu do univerzity. "Tam uvnitř po pravé straně druhé dveře."
"Díky, kamaráde," usmál se Jommy. "A až se tvůj přítel probere, řekni mu, aby si nedělal starosti. Myslím, že každý se občas dopustí chyby. Takže zítra můžeme začít zase znovu. Ale ještě jednou se nás pokusí označit jako "venkovské balíky", a já opravdu ztratím trpělivost."
Godfrey pouze kývl.
Jommy zvedl svůj cestovní vak a obrátil se na své společníky: "Tak tedy jdeme."
Vydali se přes velký dvůr od hlavní brány k rozlehlé budově, což byla roldemská královská univerzita, a zanechali za sebou mumlající skupinu, která se semkla kolem padlého spolužáka. K Jommyho boku se rychle připojil mladší student, vzhlédl na něj s divokou grimasou a nabídl: "Ukážu vám cestu!"
"To je hoch! Jak se jmenuješ?"
"Grandy, a jak ty?"
"Jommy. Tohle je Tad a Zane."
Chlapec nevypadal starší než dvanáct nebo třináct let a jeho úsměv byl nakažlivý. Tvář měl pihovatou a na hlavě hnízdo tmavě hnědých vlasů. Tvářil se téměř radostně.
"Jsi vždycky tak šťastný?" zeptal se Tad.
Grandy zavrtěl hlavou. "Ne, jen ve dnech, kdy někdo praští Servana do zubů."
"Stává se to často?" zajímal se Zane.
"Ne, dnes to bylo poprvé, ale budu pořád sledovat, kdy to budeš chtít udělat zas."
"Je to s ním docela těžký, co?" podotkl Jommy, když stoupali po širokých schodech vedoucích k masivním dvojitým dveřím.
"Víc než to. Je to rváč a… prostě je takový. Nevím proč. Má vše, na co si vzpomene."

"Překvapuje mě, že mu ještě nikdo nenabančil," podivil se Jommy.
"To asi proto, že jeho strýc je král," vysvětlil Grandy.
Jommy se zastavil tak náhle, že do něj Zane tvrdě narazil, zakopl a skončil na hromadě. Tad zíral na Grandyho a mrkal přitom jako sova, překvapená lucernou.
"Jeho strýc je král?" otázal se Zane a rychle vyskočil na nohy.
"Ne úplně," pronesl chlapec pronikavým hlasem. "Jeho otec je něco jako bratranec, synovec králova otce, starého krále, jestli chápete," úsměv se mu rozšířil, "ale mluví o králi jako o "strýci" a nikdo se o to nechce přít. Protože je pořád princ a vůbec."
Jommy stál bez hnutí a pak usoudil: "Tentokrát jsem do toho spadl, že?"
"Co chceš dělat?" zeptal se Tad.
"No, jak to tak vidím, měl bych si z něj buď udělat nového přítele, nebo ho zmlátit tak, aby se to bál někomu říct."
Grandy se hlasitě zasmál. "Nemyslím, že jedno z toho bude fungovat. Kdo je vaším patronem?"
"Patronem?" podivil se Zane. "Co tím myslíš?"
"Kdo vás dostal na univerzitu?" zajímal se čilý chlapec, zatímco vstupovali do vestibulu a mířili k velké chodbě táhnoucí se na obě strany. "Můj otec je bývalý kapitán královského loďstva a můj dědeček byl u starého krále - jak teď lidi nazývají dědečka současného krále - admirálem jižní flotily. Oba sem chodili, tak mě museli vzít jako dědictví. Když tady skončím, půjdu taky k námořnictvu. Tak kdo je váš patron?"
Tad se snažil vzpomenout, co jim Caleb řekl, aby tvrdili, kdyby jim někdo kladl takovou otázku, a pak začal: "Hmm, my jsme z Doliny snů, takže známe lidi jak v Království ostrovů a Velké Keshi -"
Zane mu rychle skočil do řeči. "Turhan Bey, velitel pevnosti, kancléř Velké Keshe." Chlapci potkali toho muže jen jednou, krátce, před necelým rokem, když bylo zmařeno spiknutí proti trůnu. Bylo nepravděpodobné, že by je velitel pevnosti ve Velké Keshi mohl vytáhnout z pouličního gangu, ale Pug byl úzce spojen s tímto mužem a on zjevně souhlasil, že bude hrát sponzora, aniž by příliš podrobně zkoumal Pugovy důvody.
Grandy se zasmál. "No, to je dostatečně vysoko postavená osoba, aby Servan přinejmenším dvakrát přemýšlel, než si bude stěžovat svému otci. A pokud to udělá, jeho otec bude dvakrát přemýšlet, než někomu zadá, aby vám podřízl hrdla. Jsme tady." Nyní stáli na pravé straně chodby před velkými dřevěnými dveřmi s malým okýnkem uprostřed.
"Třikrát zaklepejte, pak čekejte," doporučil Grandy. "Uvidíme se později." Pelášil pryč a tři nově příchozí pokrčili rameny.
Jommy třikrát zaklepal a čekali.
Po chvíli se špehýrka odsunula. Spatřili letmý záblesk světla a cosi jako lidské oko. Pak se okénko zavřelo. Dveře se rozletěly a v nich stál la-timský mnich. Byl vysoký, měl široká ramena i hruď a na sobě světle hnědou kutnu sahající až k zemi. Kápě kutny byla zrovna shozena a odhalovala stejně mohutnou hlavu, jež byla podle zvyklostí tohoto řádu hladce oholená. "Ano?"
Jommy mrkl na své společníky, kteří svým výrazem dávali najevo, že mluvení nechávají na něm, takže začal: "Bylo nám řečeno, že máme jít sem… pane."
"Říkej "bratře", ne "pane"," opravil ho mnich. "Vstupte."
Když byli tři chlapci v místnosti, pokračoval: "Zavřete dveře."
Zane je zavřel a mnich se posadil za velký stůl. "Jsem bratr Kynan, správce této univerzity. Budete titulovat všechny mnichy jako "bratry", a každého kněze, s kterým se setkáte, jako "otce". Je to jasné?"
"Ano… bratře," odpověděl Tad. Ostatní to o chvilku později zopakovali jako ozvěna.
"Kdo jste?"
Jommy vysvětlil: "Jsem Jommy, a to je Tad a Zane." Ukázal, kdo je kdo. "Jsme z -"
"Vím, odkud jste," přerušil ho mnich. Jeho obličeji dominovalo masivní obočí a hluboce usazené oči, které vzbuzovaly dojem, že se neustále zlobně dívá. Nebo snad, pomyslel si Zane, on se opravdu zlobně díval. "Nejste to, co jsem očekával, když jsem dostal žádost z císařského dvora v Keshi, abych přijal tři "slibné mladé muže" uprostřed roku." Zmlkl a pozoroval je.
Jommy se chystal něco říci, když ho bratr Kynan přerušil. "Budeš mluvit, jen když budeš vyzván, je to jasné?"
"Ano, bratře," potvrdil Jommy. Svým výrazem dával najevo, že není šťastný, když se s ním mluví takto.
"Budete muset pracovat tvrději než ostatní, abyste je dohonili. Naše výuka je nejvybranější na světě, tak se považujte za vyvolené, že jste byli přijati na univerzitu. Budete zde studovat řadu předmětů: historii, umění, odhalenou pravdu, kterou La-Timsa dala svým vyvoleným, stejně jako vojenskou strategii a taktiku. Tady studují nejvybranější mladí šlechtici z Roldemu, kteří se připravují, aby národu sloužili u pěchoty, v námořnictvu nebo na královském dvoře, takže je povinností všech, jakmile dokončí svá studia, aby strávili deset let ve službách, než se vrátí ke svým rodinám. Řada jich zůstává ve službách koruny po celý svůj život."
Tad a Zane si vyměnili starostlivé pohledy, protože jim dosud nikdo nic neřekl o službě Roldemu. O konkláve věděli to, že Pugovi nic nebrání, aby jim přikázal trávit roky u královského dvora či bojovat s nepřáteli Roldemu na zemi či na moři. Byl by to však menší šok, kdyby se jim o tom někdo zmínil. Jako by četl jejich myšlenky, bratr Kynan navázal: "Ti z vás, co nejsou občany Roldemu, nemají privilegium sloužit, ale místo toho se od nich vyžaduje, aby zaplatili větší sumu ve zlatě." Prohlédl si Jommyho od hlavy k patě. "Váš vzhled neodpovídá vašemu postavení, ale to teď nebudeme řešit. Zkrátka, půjdete vyhledat bratra Timothyho, který od vás převezme tyhle vaše šaty a uloží je. Odteď budete nosit univerzitní uniformy každý den, dokud neodejdete. Mezi studenty nejsou rozdíly v postavení, takže žádné tituly nejsou dovoleny. Budete se na každého obracet pouze jménem a na bratry a otce jejich titulem a jménem. Naše pravidla jsou přísná a netolerujeme neposlušnost. Teď si svlékněte tuniky."
Chlapci se rychle podívali jeden na druhého a pak upustili na zem své rance a shodili tuniky. "Klekněte si před stůl,"

vyzval je bratr Kynan. Znovu se podívali jeden na druhého, "Klekněte!" zvolal mohutný mnich a chlapci poslechli. Bratr Kynan zamířil do rohu místnosti a vrátil se s dlouhou holí z tmavého dřeva. "Tato hůl," ukázal, "je nástrojem nápravy. Za jakékoliv porušení pravidel budete odměněni ranami. Jejich počet bude dán vážností provinění." Náhlým švihem hole zasáhl přes ramena Jommyho, pak Zana a nakonec Tada. Všichni tři zamrkali, ale žádný z nich nevykřikl.
"To abyste věděli, čemu čelíte. Nějaké otázky?"
"Jedna, bratře," ozval se Jommy.
"Mluv."
"Jaký je trest za zbití jiného studenta?"
"Deset ran."
Jommy si povzdychl a pak prohlásil: "Tak dobře. Předpokládám, že bys mi je měl naložit, bratře, protože jsem udeřil mládence jménem Servan několik minut předtím, než jsem přišel sem."
"Dobrá," souhlasil mnich. Tvrdě desetkrát švihl Jommyho přes záda, zatímco Zane a Tad setrvali na kolenou a při každém dopadu hole mrkali. Když mnich skončil, vyzval je: "Vstaňte a oblékněte si tuniky."
Udělali, jak jim řekl. Bratr Kynan pak pokračoval: "Jsi inteligentnější, než vypadáš, Jommy. Trest za nepřiznání se je dvojnásobný. Dostal bys dvacet ran, kdyby někdo jiný ohlásil, že jsi Servana zbil."
Jommy jen kývl.
"Jděte chodbou a za posledními dveřmi vlevo najdete bratra Timothyho. Dohlédne na to, co potřebujete."
Tad a Zane si se známkami nepohodlí oblékli košile. Jommy za tu svoji jen škubl, zvedl vak a vyšel z místnosti. Na chodbě se Tad zeptal: "Nebolí tě záda."
"Samozřejmě, že bolí," opáčil Jommy. "Ale od mého táty to bylo horší, když jsem byl mladší než Grandy, a nelíbí se mi dávat takovému typu zadostiučinění."
"Jakému typu?" otázal se Zane.
"Jsou dva typy lidí, kteří trestají, starouši. Ti, co vědí, že je to nezbytné, a ti, co si to užívají. Bratr Kynan je ten typ, co si to užívá. Čím víc ukážeš, jak tě to bolí, tím víc se raduje."
Došli ke dveřím a třikrát zaklepali. Zevnitř se ozvalo: "Nestůjte tam jen tak v dešti! Pojďte dál!"
Zane se rozhlédl kolem. "V dešti?"
Jommy se zasmál a otevřel dveře. Ocitli se v další místnosti, která byla větší než kancelář bratra Kynana, ale místo nehostinného pracoviště to bylo opravdové skladiště. Podél stěny po jejich levici stály police od podlahy ke stropu a na všech spočívaly malé dřevěné krabice. Na každé bylo pečlivě namalované jméno a číslo. Musely jich být stovky, poněvadž místnost se táhla dál a dál se všemi těmi řadami polic, jež stoupaly od podlahy a bránily jim ve výhledu. Mezi policemi a holou zdí vpravo se táhly dvě úzké chodbičky a jedna chodbička byla mezi policemi na levé zdi a policemi, na které hleděli. Jedinou další výbavou v místnosti byl malý stůl a židle, na níž seděl mnich. Scvrklý malý muž byl snad nejmalinkatější bytostí, kterou kdy chlapci viděli. Průměrný trpaslík by se nad ním tyčil. Hlavu měl oholenou jako bratr Kynan, okázale však nosil zrzavý vous prokvetlý šedinami. Muž měl jasně modré oči a obličej jakoby zmrazený do strnulého úsměvu. "Noví chlapci!" oznámil radostně. "Slyšel jsem, že máme mít nějaké nové chlapce! To je prostě úžasné!"
"Bratr Kynan nám řekl, abychom šli sem," vysvětlil Tad. "Jsi bratr Timothy?"
"Ano, jsem, vskutku jsem to já." Neustále se usmíval. "Tedy začneme. Svlékněte šaty." Vstal a pospíchal do levé postranní uličky, zatímco chlapci zůstali překvapeně hledět jeden na druhého.
"Asi jde pro uniformy," navrhl Zane.
"Ne," řekl Tad. "Opravdu?"
Jommy mhouřil oči, když si stahoval tuniku. Než se bratr Timothy vrátil se stohem tří dřevěných krabic, které při každém jeho kroku hrozily, že spadnou, stáli chlapci nazí.
"Tady, bratře," nabídl se Tad, "dovol, abych ti pomohl." Popadl nejvrchnější krabici.
"To je dobré," pravil mnich. "Každý si vezměte jednu." Když všichni stáli a drželi krabici - uvnitř byly tuniky, kalhoty, klobouky a boty, stejně jako bílé spodní prádlo - mnich je vyzval: "Nestůjte tady jen tak jako hlupáci. Oblečte se. Jestli vám bude něco moc velké nebo moc malé, vytřídíme to."
Zabralo další minutu, než zjistili, že uniforma je Jommymu příliš malá, a ta, kterou měl Zane, až příliš velká. Vyměnili si je a seznali, že oba vypadají slušně. Boty byly něco jiného a malinkého mnicha to stálo několik výletů do zadní části skladiště, aby našel boty, které jim padnou. Ale nakonec všichni stáli oblečeni ve stejnokroji, který předtím viděli na ostatních.
Tad se náhle rozesmál a Jommy se otázal: "Co je?"
"Je mi líto, Jommy, ale…"
"Vypadáš směšně," dokončil Zane,
"No, žádný z vás nevypadá, že by nějak zapůsobil na dívky u kašny v Keshi, kde jsem vás kdysi poprvé potkal."
Tad se smál ještě víc.
"Dívky," vložil se do toho bratr Timothy. "O dívkách teď nemůžete mluvit. Není to dovoleno."
Všichni tři se přestali smát a Tad se zeptal: "Žádné dívky?"
"Žádné," odpověděl mnich. "Víme, jací mladí chlapci jsou, ano, to víme. Jen proto, že jsme řád s celibátem, neznamená to, že si nepamatujeme, i když není dobré si pamatovat příliš. Nuže, když jsem byl mládenec, než jsem byl povolán…"
Konec vyzněl do ztracena. "Ne, žádné dívky. Musíte studovat, ano, studovat, a cvičit, cvičit strašně moc. Ano, ale žádné dívky."
Podivný malý mnich vypadal, že na dané téma dosáhl bodu naprostého zmatku, takže se Jommy zeptal: "Bratře, co dál?"

"Dál?" otázal se mnich.
"Co máme dělat dál?" zřetelně vyslovoval Jommy.
"Ach, co máte dělat dál!" zvolal mnich, navraceje se do pobaveného stavu, v němž ho chlapci našli. "Nuže, budete studovat a cvičit."
Tad obrátil oči v sloup, zatímco Zane se rozhodl věci ujasnit. "On má na mysli, co máme dělat právě teď. Tady jsme hotovi?"
"Ano, ano. Přijdete sem, když budete potřebovat doplňky, a když si roztrháte oděv či budete potřebovat nové boty - i když otec nemá rád, když boty obnosíte."
"Jaký druh doplňků?" dožadoval se Tad.
"Ach, doplňky!" zvolal malý mnich a už byl znovu pryč vzadu v místnosti. O chvíli později se vrátil se třemi podivnými koženými pouzdry, která předtím viděli u všech ostatních studentů. "Zde jsou vaše doplňky. To jsou studentská pouzdra. Podívejte se dovnitř!"
Chlapci zjistili, že ta pouzdra jsou v podstatě dvě měkké kůže sešité dohromady, jedna větší než druhá, takže se vytvořila kapsa, která se překlápěla, a tudíž držela obsah brašny uvnitř. V ní našli malý nůž, malý džbánek se zátkou, půl tuctu brků a list papíru. V papíru, jenž byl ošetřen jakýmsi olejem či voskem, byly zabaleny další věci a taky malá krabička.
Jommy začal vytahovat krabičku, ale bratr Timothy ho zarazil. "Později. Můžeš se podívat později. Jen jsem se chtěl ujistit, že jsem vám nedal prázdnou brašnu. Nyní se naučte psát malým písmem."
"Malým?" podivil se Zane.
"Pak vám vydrží papír déle," odvětil Timothy.
"Kam půjdeme teď, bratře?" otázal se Jommy.
"Běžte do ubytovací síně. Ptejte se bratra Stephena, on je proktor." S mávnutím ruky dodal: "Nyní běžte pryč!"
"Bratře," zeptal se Tad, když se pohnuli směrem ke dveřím, "kde je ubytovací síň?"
"Ubytování je ve druhém křídle této budovy. Běžte zpátky vstupní halou napravo a v druhých dveřích po levé straně najdete bratra Stephena. Ten se o vás postará."
Vyšli z místnosti a vydali se zpátky chodbou. Na jejím konci dorazili k místnosti bez dveří. Byla to ohromná síň a podél všech stěn se táhly řady postelí. V nohách každé z nich stála dřevěná truhla.
Uličkou mezi truhlami kráčel další mnich. Ten vousy neměl. "Vy jste ti noví chlapci." Bylo to konstatování, ne otázka.
"Ano," odvětil Zane a rychle dodal, "bratře."
"Jsem bratr Stephen, proktor. Mám na starosti všechny studenty, kteří nejsou ve třídě, při modlitbách či jinak zaúkolováni jiným mnichem či knězem. Následujte mě." Otočil se a vedl je ke vzdálenějšímu konci síně. Ukázal na jednu postel vpravo a určil: "Jeden z vás bude spát tady." Pak ukázal na dvě postele na levé straně místnosti. "Dva z vás budou spát tam."
Chlapci se rychle podívali jeden na druhého, pokrčili rameny a Tad s Jommym šli vlevo, zatímco Zane si vzal postel vpravo. Když si na ni Zane začal sedat, mnich zvolal: "Nesedej si!"
Zane vystřelil do pozoru. "Promiň, bratře."
"Podívejte se do truhly."
To udělali a v každé truhle našli kartáč na boty, hřeben a velký hrubý lněný hadr, a taky břitvu a kus hrubého mýdla.
Zane se začal natahovat do truhly, aby prozkoumal hřeben, a mnich zavelel: "Ničeho se nedotýkej!"
Zane se zatvářil bolestínsky. "Promiň, bratře… zase."
"Podívejte se, jak je každý předmět uložený. Každé ráno vstanete, ustelete si postel a půjdete do koupelny. Tam se vykoupete, očistíte si vlasy, oholíte tvář a pak dáte svůj ručník sluhovi, který vám předá jiný, suchý. Potom se vrátíte sem. Vaše šaty budou poskládány předchozí večer a uloženy do truhly. Oblečete se a pak vrátíte každý předmět přesně tam, kde jej vidíte. Pokud některý nebude přesně umístěn, dostanete pět ran holí. Když bude nějaký předmět scházet, dvacet ran. Je to srozumitelné?"
"Ano, bratře."
"Nesmíte sedět na posteli, dokud nebude po večerních modlitbách. Pak ano, a to jednu hodinu, než usnete. Pokud budete přistiženi, že sedíte na posteli předtím, dostanete pět ran holí." Podíval se na tři chlapce a dodal: "Teď najděte představeného a on vám dá další pokyny. Jeho kancelář je na druhé straně od vchodu."
Zane chvíli otálel, hleděl dolů do truhly, a potom víko zavřel. Když se otáčel k odchodu, bratr Stephen se zeptal: "Kdo z vás udeřil Servana?"
Jommy se obrátil s výrazem lítosti. "Byl jsem to já, bratře."
Bratr Stephen se na Jommyho jen dlouze zadíval a pronesl: "Hmmm." Nato se otočil a odkráčel.
Když vycházeli z dormitáře, Tad se zajímal: "Zane, na co jsi to zíral?"
"Snažil jsem si zapamatovat, kde všechno leží. Nemám chuť na tu hůl."
"Zvykneš si na ni," pravil Jommy. "Kromě toho, budeš mít hodinu před spaním, abys stál a zíral do truhly."
"Ach, správně," pravil Zane bez nadšení.
Tři chlapci si říkali, do čeho že je to jejich nevlastní otec dostal.

X
Čistka

Valko se chystal na násilí.
Válečník, který stál proti němu, byl starý. Jeho jizvy vypadaly jako čestné odznaky a svým postojem dával najevo, že není žádný stařec, který čeká na syna, jenž by ho odpravil do věčných služeb Temného boha. Tento muž měl před

sebou ještě mnoho bitev.
Stál ve středu velké místnosti, zařízené ve stejném stylu jako cvičiště v Síni zkoušek na hradě Valkova otce. Místnost však byla mnohokrát větší. Na galerii mohlo sedět pět set jezdců a zároveň mohlo probíhat tucet soubojů. Valko se rozhlédl vpravo a vlevo, a viděl, že ostatní dasatští mladíci jsou také připraveni k boji.
Starý válečník byl oděn ve scourgské zbroji, která byla téměř shodná se zbrojí sadharinských jezdců: tmavě šedá přilba s otevřeným hledím, hrudní pláty, nárameníky a chrániče holení, ale na rozdíl od vysokých per na přilbě sadharinských byla ta jeho ukončena hrotem ozdobeným dvěma dlouhými stuhami z krvavě oranžové látky. Stařec promluvil rozkazovacím tónem. "Zemřete." Několik mladíků ztuhlo a pár jich pevně sevřelo meče. "Ale ne dnes."
Pomalu pochodoval před šestnácti mladými válečníky, kteří stáli v půlkruhu. Každému se postupně zahleděl do očí a přitom stále hovořil. "Přicházíte sem ke mně, protože jste přežili svoji první zkoušku. Přežití je dobré. Nemůžete sloužit tekaranovi, když jste mrtví. Nemůžete zplodit silné syny a chytré dcery, pokud nepřežijete. A vy chcete silné syny, kteří jednoho dne stanou zde kvůli svému výcviku, a chytré dcery, které ukryjí vaše vnuky, dokud nebudou připravení ke zkoušce. Takový je osud Dasatů."
"Takový je osud," zopakovali mladí válečnici rituálně.
"Druhá nejnádhernější věc, kterou můžete udělat, když vše ostatní selhalo, je statečně zemřít za císařství. Ta nejnádhernější věc, kterou můžete udělat, je donutit nepřátele císařství, aby zemřeli za nás. Každý hlupák dokáže hloupě zemřít. Hloupost je slabost. V zabití hlupáka není žádná sláva. Takový je osud Dasatů."
"Takový je osud."
Starý válečník pokračoval: "Jsem Hirea, jezdec Scourge. Někteří z vás jsou syny Scourge."
Několik mladých válečníků vykřiklo.
"Už ne," pravil Hirea a přidal na hlase jen trochu, aby vyjádřil svou nelibost. "Vy už nejste Scourge. Nejste syny Sadharinu. Nejste ani Kalmak, ani Černý hrom. Žádný Temný jezdec, Krveprolití či Remalu tady nestojí. Vše, co jste si o sobě mysleli, že jste, když jste sem přijeli, je minulostí. Teď patříte mně, dokud neusoudím, že jste připraveni navrátit se ke svým otcům, nebo dokud nebudete ležet mrtví na písku pod vašima nohama." Ukázal na písek, aby slova zdůraznil. "Tady se možná můžete hlásit ke svému dědictví jako praví rytíři smrti sloužící svým otcům či Temnému bohu. Pošlu vás ke kterémukoliv z nich se stejným potěšením." Přejel je pohledem. "Každému z vás bude určen partner do dvojice. Budete sdílet komnaty. Od této chvíle bude tento válečník vaším bratrem. S radostí položíte svůj život za jeho a on za ten váš. I když jsou vaši otcové nepřátelé, nezáleží na tom. On je váš bratr. To je vaše první lekce. Nyní," ukázal rychle na dva mladé válečníky na obou koncích půlkruhu, "Ty a ty, krok vpřed." Ti tak učinili a on na každého ukázal, "Tvé jméno!"
Oba válečníci uvedli svoje jméno a Hirea pravil: "Jste teď bratry, dokud toto místo neopustíte. Potom se můžete po libosti vzájemně pozabíjet, ale do té doby budete jeden pro druhého umírat." Ukázal za sebe. "Stoupněte si za mě."
To zopakoval s dalšími dvěma mladíky, a ještě se dvěma, než došel k Valkovi. Do páru k němu byl přidělen syn Remalu jménem Seeleth, syn Silthe, lorda z Rianty. Valko nic neříkal, když byli vybíráni do dvojic zbývající válečníci, ale nebyl si jistý ohledně svého nového "bratra". Remalu byli známí na celé Kosridi jako fanatici. Mnozí jejich mladíci se vzdali cesty meče, aby se stali kněži smrti. Sloužit Temnému bohu byla čest a nikdo by proti tomu nic nenamítal, ale hodně Dasatů to považovalo za méně mužnou cestu. Kněží umírali ve vysokém věku a neměli syny, které by mohli uznat za své. Každý syn kněze byl odsouzen stát se podřadným. Každý válečník by dal přednost smrti, kdyby ho přežilo jeho dítě, které se stalo podřadným. Ať si podřadní plodí svůj vlastní druh.
Kolovaly také řeči, že hodně z nich patří do Řádu mágů smrti. Měli vztah k mocným lordům na jiných světech a byli příbuzní rádcům samotného tekarany. Ze všech rodin na Kosridi byli Remalu nejvíce nenáviděni a současně nejobávanější a nejvíce nedůvěryhodní.
"Mnozí z nich brzy zemřou, bratře," zašeptal Seeleth.
Valko nic neříkal a odpověděl pouze jedním krátkým kývnutím.
Když před Hireou stálo osm párů bratrů, přikývl a ukázal na první pár. Potom rukou opsal oblouk, aby naznačil, že se obrací na všechny. "Každý z vás bydlí na pokoji se dvěma postelemi," pravil Hirea. "Vy, co jste byli po mé levici, když jsem vás vyvolával, přestěhujte své věci do pokoje obsazeného vaším bratrem. Večeře při západu, pak návrat sem na váš první cvičný zápas. Běžte!"
Mladí válečníci vykročili v uspořádaném šiku. Brzy se Valko ocitl ve svém pokoji a sledoval, jak Seeleth ukládá svých pár věcí do truhly v nohách druhé postele. Valko zaznamenal, že Seelethův majetek zahrnuje několik docela záhadných položek, které starostlivé matky dávají svým synům. Seelethova matka asi vyšla ze skrývání, aby zaujala čestné místo u otcova dvora, nebo mu je dala předtím, než skrývání opustil. Ale několik předmětů bylo zřejmě poněkud temnějšího charakteru, než aby to byly pouhé cetky, a byla z nich cítit magie. Ochranná kouzla? Amulety pro štěstí?
Seeleth se na Valka zeširoka usmál, když si sedal na postel. Valkovi připomínal hladového zarkise - obávaného nočního lovce na planinách. "Vykonáme velké činy, Valko," zašeptal.
"Proč šeptáš?"
"Nikomu nevěř, bratře."
Valko jednou kývl. Jestli je to tak, pomyslel si, proč bych měl věřit "bratrovi", který jím bude jen do našeho odchodu?
Seeleth byl očividně zvláštní. Čím víc o něm Valko přemýšlel, tím víc si myslel, že asi patří k těm, co se z nich stávají kněži smrti. "Pojďme na hlavní jídlo," navrhl Valko a zvedl se.
Seeleth také vstal. Udělal však krok vpřed těsně ke svému novému "bratrovi" a zahleděl se mu přímo do očí. To byl buď akt důvěry nebo výzva. Jelikož na tasení zbraní nedošlo, Valko usoudil, že Seeleth k němu má důvěru. "Vykonáme velké činy," zašeptal. "Třeba budeme těmi, co najdou a zničí Bílého."
"Bílí jsou mýtus," vrátil mu Valko. "Představovat si takové bytosti je… šílenost!"

Seeleth se zasmál. "Takové rozčílení kvůli mýtu!"
Valko cítil, jak v něm narůstá hněv. "Jsme tady, abychom se vycvičili, bratře. Nestarám se o ambice syna Remalu, ani neztrácím čas fantazijními vizemi slavných výprav. Jsou pro děti, co si hrají ve skrývání. Můj otec mi rozkázal, abych byl tady, proto jsem zde. Hirea mi poručil, abych tě volal svým bratrem a zemřel pro tebe, když bude zapotřebí. Poslechnu. Ale neotravuj mě svými myšlenkovými pochody, bratře, jinak tě zabiju."
Seeleth se znovu zasmál. "Odpovídáš jako každý správný dasatský válečník," zhodnotil a pak vyšel z místnosti směrem k jídelně. Valko stál hodnou chvíli zmatený a kladl si otázku, jaký to vše mělo smysl. Mluvit o Bílém bylo neslušné, dokonce rouhačské, něco, o čem nemluví ten, kdo chce přežít drsnou realitu dasatského života. Připustit, že Bílý možná existuje, bylo jako připustit, že Temný není všemocný. Přesto, kdyby taková bytost skutečně existovala a kdyby někdo dokázal být tím válečníkem, který ji sprovodí ze světa, byl by zajisté oslavován. Ale jak by mohl Bílý existovat, aniž by Temný nebyl nejvyšší? Ta jediná otázka odporovala logice. Bylo to dostatečně rouhačské, aby mohl být ospravedlněn a nemusel se obhajovat před Hireou, když by Seelethovi usekl hlavu? Zabitím Remalu by si vysloužil jméno svého otce. Zvažoval to ale jen chvíli, pak otázku odložil stranou a vydal se za Seelethem na večeři.
*
Byla to malinká chybička, ale taková, po níž zůstal mladý válečník ležet na písku. Krev mu protékala mezi prsty, jimiž si držel ránu.
Hirea přešel a pohlédl na zraněného mladíka. Jeho cvičný protivník se také podíval dolů a tvářil se neproniknutelně.
Hirea se obrátil k vítězi tohoto zápasu. "Běž si stoupnout támhle." Ukázal k místu na okraji cvičiště.
Hirea chvíli mlčel. Potom se zeptal: "Co potřebuješ?"
Zraněný mladý válečník dokázal jen stěží mluvit, jak se kroutil na podlaze a svíral si břicho. Konečně pravil: "Ukonči to."
Hireova ruka vystřelila k jílci meče a než ostatní mladí válečníci dokázali plně postřehnout pohyb, šel meč dolů a ukončil mladíkův život. Několik válečníků se začalo smát jeho neštěstí. Valko a Seeleth mezi nimi nebyli. Hirea pohlédl na ty smějící se a pronesl: "Byl slabý! Ale ne tak slabý, aby žádal o ošetřovatele." Podíval se dolů. "To není k smíchu. Nezaslouží si lítost, ale není to k smíchu." Volnou rukou naznačil, aby odnesli chlapcovo tělo a dva podřadní stojící poblíž přispěchali, aby zvedli tělo bez života a odnesli je pryč do místnosti pro mrtvé, kde rozkladatelé rozeberou tělo a sklidí vše, co je k užitku. Zbytek bude smíchán s pící pro dobytek. Takovým nepatrným způsobem ještě poslouží.
"Někdo tady nerozumí?" Když nikdo nepromluvil, Hirea pokračoval: "Máte dovoleno položit otázku. Nenaučíte se nic, když budete zticha."
Ozval se válečník na druhé straně místnosti. "Hireo, co bys udělal, kdyby požádal o ošetřovatele?"
Hirea zvedl meč. "Sledoval bych, jak pomalu vykrvácí k smrti. Utrpení by mu bylo odměnou za jeho další slabost."
"No, to by teprve bylo k smíchu," pravil Seeleth.
Hirea ho zaslechl a otočil se. "Ano, to by bylo." Posměšně si odfrkl a pak zvolal: "Vraťte se na svá místa!" Obrátil se k protivníkovi mrtvého muže. "Budu tvým partnerem při výcviku, dokud nezemře někdo další. Pak se ten, kdo zabije, stane tvým novým bratrem." Střetl se s očima mladíka, co právě smrtelně zranil svého bratra, a pochválil ho: "Dobrý zásah."
Mladík přikývl, neodvážil se usmát a jeho nervózní výraz naznačoval, že právě uvažuje, zda přežije zbytek dnešního výcviku.
*
Mladí válečníci byli probuzeni uprostřed noci sluhy. Podřadní byli při buzení válečníků opatrní. Do všech pokojů vstoupili tiše, na mladé muže šeptali a pak prudce ustoupili z dosahu, aby náhle procitnuvší mladý válečník neproklál čepelí nejbližší cíl. Zvěst byla burcující: Hirea říká, abyste se ihned připravili k odjezdu.
Válečníci spávali v tmavých nočních košilích podle dasatské módy, zato se zbraněmi po ruce. Sluhové se rychle do pokojů vrátili, aby mladým bojovníkům pomohli rychle vysvléci noční košile a obléci si jednoduché spodní prádlo, ovázat nohy a kotníky a obléci lehkou košili. Nato přišly vycpávky a lehký kabátec, pak zbroj. Každý válečník, který přežije výcvik, najde kompletní šatník vhodný pro každou příležitost, až se vrátí domů, ale během výcviku měli z šatstva jen toto: bitevní zbroj a noční košili.
Mladí bojovníci pospíchali do stáje, kde jim už lokajové připravili osedlané varniny. Oři bušili do podlahy a v očekávání lovu řehtali. Valko šel ke svému koni, mladé klisně, co ještě neměla hříbě, a než se vyšvihl do sedla, poplácal ji silně po plecích. Samice lehce pohodila mohutnou hlavou, že poznala svého jezdce. Potom zaržála, když se Valko chopil otěží a jednou silně škubl, aby dal na srozuměnou, že velí on. Varninové byli hloupými zvířaty a člověk jim musel neustále připomínat, kdo je tady pánem. Dobří jezdci si vybírali samce pro jejich agresivitu, ale většina jezdců sedlala kleštěnce a mladé samice.
Valko čekal, až zbývající válečníci nasednou. Z původních šestnácti jich zůstalo jen deset. Z těch šesti, co zemřeli, si svůj osud zasloužili všichni, to Valko věděl, ale něco na smrti toho posledního, mladíka jménem Malko, ho trápilo. Dělal partnera Seelethovi a utržil menší zranění, sotva jen říznutí do masité části předloktí, a dokonce přitom ani neupustil meč. Při takovém zranění bylo povoleno, aby si je ošetřil sám. Valko viděl, jak Malko dává znamení Seelethovi, aby přerušili zápas, a Seeleth ustoupil. Uznal přerušení. Malko začal přendávat meč z pravé ruky do levé a Seeleth vyčkával. Potom, když byl Malko nejméně schopný se bránit, syn Remalu zaútočil. Jednoduchým úderem do krku, který Malka okamžitě usmrtil.
Nikdo nic neřekl. Valko si nedovedl představit, že by Hirea to zabití neviděl, neboť zraku starého válečníka nic neuteklo. Přesto nic neudělal. Valko čekal, že bude Seeleth potrestán, že ho starý učitel i zabije za porušení pravidel boje, ale Hirea se jen otočil zády, jako by nic neviděl.
Valka to znepokojilo, ale ne tak, aby se zeptal. Otázky, které nebyly očekávány, byly nebezpečné. Příliš mnoho otázek

znamenalo, že válečník si není jist sám sebou. Ztráta jistoty byla slabost. Slabost byla smrt.
Přesto byl stále znepokojen. Pravidla se nedodržovala, přesto nenásledovalo žádné potrestání. Co znamenala tahle lekce, říkal si Valko. Že vítězství nebere ohledy na pravidla?
Hirea se zvedl ve třemenech na zádech starého samce, stejně zjizveného veterána, jakým byl on sám. Dal znamení a jezdci vyjeli ze stájí. Zastavili se ve vchodu do dvora. Hirea zvedl ruku, aby je zklidnil, a pak promluvil. "Válečník musí být připraven odpovědět na volání ve kteroukoliv dobu, denní či noční. Nyní vpřed!"
Mladí válečníci následovali svého instruktora, který je vedl dlouhou vinoucí se cestou ze staré pevnosti, jež byla nyní jejich domovem. V dávných dobách náležela pevnost náčelníkovi starobylého kmene, jehož jméno bylo nyní známo pouze archivářům. Přesouvající se písky, které byly základem dasatské společnosti, pohltily další rodinu. Možná svazek rodin přehodnotil věrnostní slib a zanechal spojeneckou rodinu jejímu trpkému osudu, zatímco hledal mocnějšího ochránce. Možná ochránce opustili klienti, kteří hledali větší moc ve vytváření nových spojenectví.
Valko si uvědomil, že se to nikdy nedozví, dokud si neudělá čas a nevyhledá archiváře, což bylo něco, na co měl málo času a ještě méně chuti. Valko nechal své smysly přizpůsobit se noci. Dával noci přednost. Nedostatek viditelného světla byl víc než kompenzován jeho schopností vidět horko, a v menším stupni cítit pohyb. Jako všichni jeho rasy se dokázal lehce přizpůsobit většině prostředí, dokonce i hlubokým studeným tunelům a jeskyním. Jelikož strávil většinu svých dní ve skrývání jako takovém, vyvinula se u Valka výjimečná dovednost posuzovat vzdálenosti a tvary, bez ohledu na zřetelnost, za pomocí ozvěny.
Jak projížděli po stezce, ponořil se do krajiny - prázdná, uválená pole, vzdálené kopce téměř nepostřehnutelné vzhledem k tomu, že byly trochu tmavší než okolní vzduch. Celkový dojem byla temnota, kromě míst, kde malinké teplé body odhalovaly škodnou a její predátory. V dálce bylo vidět smečku zarkisů, jak honí hbitou kořist na poli, snad lopera či dartera. Smečka zarkisů byla nebezpečná pro jednoho člověka a jedenáct jezdců by dost zaměstnala. Jelikož je Dasatové léta zabíjeli, měli zarkisové z ozbrojených jezdců strach. Žili tu však další noční dravci, kterých bylo třeba se vyvarovat: keskash, dvounohý lesní lovec ze zálohy, který vyrážel z úkrytu a strhával jezdce z oře čelistmi tak silnými, že trhaly i zbroj. Úkryt dravce maskoval vlhký povlak, který se rychle vypařoval a skrýval tak jeho tepelný obrys, dokud nebyl takřka u své kořisti.
Ve vzduchu kroužily noční pounceři. Jejich nepatrný intelekt se zcela soustředil na odhad šance na přežití, jakmile napadli zvažovanou kořist. Nic na tomto světě si totiž neuchovalo život bez boje. Horké obrazy létavců byly mlhavě rozmazané, protože jejich velká membránová křídla rychle rozptylovala teplo. To je chránilo před odhalením jak těmi, které vyhledávali k jídlu, tak před létajícími klawci, mocnými letci, kteří kroužili vysoko nad nimi. Klawci se vznášeli v horní atmosféře, občas i míle nad povrchem, dokud nevypustili plyny ze svých vnitřností, které jim dodávaly vztlak. Potom na obloze či na povrchu útočili na cíle, jež neměly podezření. S prásknutím připomínajícím hrom zvedali mohutná křídla, když z volného pádu přecházeli do náhlého vzedmutí, držíce kořist v hladových pařátech. Mocná křídla bila do vzduchu, jak stoupali vzhůru oblohou, zatímco vysávali tekutiny z těl těch, které uchvátili do svých spárů. Než dosáhli vrcholku, nechávali dopadnout vysátou mrtvolu, která se v kotrmelcích snášela pomalu zpět k povrchu. Klawci měli dostatek síly, aby uchvátili varnina a zvedli ho, a jejich spáry dokázaly projít i kyrysem. Stávalo se to zřídka, ale nebylo neslýchané, když uchvátili jezdce ze sedla a odnesli ho.
Valko se oddal noci. Jako většina jezdců z této výpravy po většinu dní ve skrývání spával a vydával se za dobrodružstvím po západu slunce, aby kradl co potřeboval. Jeho matka mu říkala, že až jednou vyhledá a vyhraje své místo jako otcova pravá ruka, začne si cenit denního světla. Nikdy o své matce nepochyboval. Byla to žena mocného intelektu a bystrého úsudku, a ještě nepřišel na nic, v čem by se mýlila. Říkal si však, jestli se vůbec někdy bude v drsném dni po konejšivé noci cítit pohodlně.
Ptal se sám sebe, proč podnikají tento náhlý noční výlet. Věděl však, že je lepší neklást žádné otázky. Hirea jim řekne, co potřebují vědět, až to budou potřebovat vědět. Dasatský způsob byl předvídatelný podle komplexní sady vztahů, a když nastal čas pro slepou poslušnost, jakákoliv otázka by zcela určitě mladému válečníkovi přinesla smrt.
Jeho varnin těžce oddychoval, když překonávali další kopec. Tato stvoření byla totiž šlechtěna k překonávání krátkých vzdáleností ve vysoké rychlosti, a ne na vytrvalostní jízdu. Jenže na starém hradě nebyl ustájen ani jeden tažný varnin. Každý mladík věděl, že usedlejší zvíře je pro bitvu špatné. Často jim však dávali přednost při delších cestách. Valko došel k závěru, že buď Hireu k povolání mladých jezdců vedly hrozivé okolnosti, nebo že se prostě nestaral, jestli zvířata nejsou způsobilá. Valkovi nezáleželo na tom, jestli zda jeho oř trpí, jen se mu nelíbilo dívat se na zničeného dobrého válečného oře, a kdyby oř padl, nechtěl jít zpět k hradu pěšky.
Když sjížděli z kopce, Hirea je zastavil. Několik varninů oddechovalo s rozšířenými nozdrami a třesem, jak bojovali o dech. Valko planě uvažoval, jestli by se varninové a tažní varninové nemohli nějak zkřížit, což by vedlo k oři, který by měl jak vytrvalost, tak i náležitosti potřebné pro zuřivou bitvu. Dal si načas, aby si otázku zapamatoval a mohl ji pak položit chovateli na panství svého otce. Takový oř by posílil Camareen, pozvedl jejich postavení v Sadharinu a možná je i přivedl blíže ke karanově dvoru, neboť takové zvíře by pro císařství mělo velkou cenu.
Pak to Valko vycítil. Pocit povědomý jako matčin hlas, pocit, že je blízko skrývání. V duchu bojoval mezi myšlenkami a pocity. Viděl, jak i ostatní jezdci vypadají pohnutě a zmateně.
Před několika málo týdny by byl mezi těmi, co hledají útočiště před nočními jezdci a snaží se splynout s okolní krajinou. Přinutil se myslet. Proč by tady, v nízkých úrodných kopcích, po nichž běhají zarkisové, keskashové a jiné nebezpečí, mělo být skrývání? Chtěl, aby jeho mysl přestala bojovat mezi přáním se schovat a přáním lovit. Tam! Viděl to. Tok, jenž se dost hluboko zařezával do bahna pod nimi a který nebyl vidět z cesty. Měl by vést z kopců k východu. Ať byl poblíž schovaný kdokoliv, hnalo ho to dolů z hor - možná místní pán postřehl možnost skrývání na svých pozemcích a neměl úspěch při pronásledování uprchlíků. Nebo se možná uprchlíci přemisťovali v rámci cvičení, jako to jeho matka během jeho dětství udělala mnohokrát - ačkoliv jeho matka by nikdy nezavedla jeho a ostatní děti do takového

nekrytého postavení.
Přirozeným přáním dasatských válečníků bylo zničit všechny potenciální mladé mužské soupeře či ženy příliš mladé nebo staré na to, aby se množily. Jak ho jeho matka učila, kdyby válečníci byli příliš úspěšní, rasa by vyhynula. I kdyby se poctivě nesnažili provést čistku slabých, osud rasy by nakonec vedl k vyhynutí. Jeho matka byla pozoruhodný učitel, vždy Valkovi předkládala něco k úvaze. Vícekrát si povšimla, že inteligence není užitečným darem od Temného a že zvířata, která jsou víc v rovnováze s řádem přírody, přežívají v lepších poměrech než Dasatové. Jen každé páté dítě se dožilo dospělosti, proto množení mladých vyžadovalo takové úsilí.
Dokonce i abstraktní přemýšlení o množení uprostřed lovu způsobilo, že Valka rozbolelo celé tělo. Kdyby byla poblíž vhodná samice k páření, vzal by si ji tuto noc, i kdyby patřila k podřadným! Byly to taky tyto první touhy, které donutily jeho matku, aby ho poslala za otcem, neboť jakmile byl schopen plodit, byl připraven na zkoušku. A navíc byl smrtelně nebezpečný každému nezralému Dasatovi ve skrývání. Valko si říkal, kde asi jeho matka teď je. Věděl, že jakmile odešel, ona a další matky ze skrývání se asi přestěhovaly na další bezpečné místo, možná do jedné z vesnic podřadných ve vysokých horách.
Valko potřásl hlavou, aby si ji pročistil. To byla šílenost, to lpění na minulosti, když čistka právě začínala! Viděl, jak ho Hirea pozoruje, neboť on jako jediný z jezdců měl rozhled. Neváhal, nýbrž pobídl ostruhami stále ještě po dechu lapajícího varnina, aby vyrazil po břehu směrem k řece. Jeho podezření, že se někdo ukrývá pod ochranným převisem skal, se potvrdilo. Jakmile kopyta jeho varnina narazila na vodu, začali utíkat.
Valko ve tmě neviděl jasně obrysy, ale jak se pohybovali, kryt z mokrého bláta začal odpadávat z horních částí těl a voda v řece jim omyla nohy a stehna. Byl tam půl tucet mladíků a tři dospělé samice. Vytáhl meč a napřáhl se. Jedna samice hnala mladé před sebou, zatímco dvě další se otočily, aby mu čelily. Najednou si přál, aby byl den, protože z jejich tepelného tvaru nedokázal říci, jestli jsou ozbrojeny. Věděl, že zoufalé samice budou při obraně mláďat útočit proti válečníkovi ve zbroji třeba i jen zuby a nehty, pokud nebudou mít jinou možnost, a dvě dospělé dasatské samice nemohl mladý válečník brát na lehkou váhu.
Byl dychtivý zabíjet. Dychtění jeho meče po krvi mu pulsovalo v uších jako starodávný zpěv a Valko si uvědomil, že to, co slyší, je tlukot jeho vlastního srdce.
Bylo by ukvapené vyrazit vpřed a najet na první samici varninem a přitom druhou zasáhnout mečem. Také však věděl, že ať zaútočí na kteroukoliv, ta druhá na něj zcela jistě skočí a bude se snažit ho strhnout ze sedla.
Jako kdyby je řídila jedna mysl, obě samice se rovnoměrně rozestoupily, čímž ho donutily vybrat si jednu z nich. Na poslední chvíli navedl Valko varnina na okraj břehu, pryč od jedné samice a mimo dosah té druhé. Neztrácel čas tím, že by ji zasáhl zespodu, protože věděl, že se velmi pravděpodobně úderu meče vyhne sehnutím a mohla by ho popadnout za botu a vyhodit ze sedla.
Předstíral nápřah mečem a když se začala sklánět, kopl ji do tváře. Potom seskočil z oře, přistál patou na jejím hrdle a rozdrtil ho. Byl dost blízko, aby slyšel smrtící zavrčení druhé samice, která téměř s jistotou věděla, že zemře, ale udělá to ráda, aby zachránila své mladé. Přikrčila se a v pravé ruce svírala čepel.
Valko slyšel, jak ostatní jezdci konečně sjíždějí dolů z břehu, a věděl, že za okamžik budou vedle něho a budou se snažit přemoci další samici a mladé. Vztek, že nebude u toho, jak zabíjejí děti, ho naplnil již tak povážlivou chutí po krvi, že se líně rozmáchl k úderu na její hlavu, jako by nebral zřetel na to, jak nebezpečná může samice s dlouhou dýkou být. Jak očekával, vyhnula se úderu lehkým přikrčením a zaútočila dýkou do místa, kde neměl krk chráněný kyrysem. Valko však úder jen předstíral. V posledním okamžiku stočil čepel dolů, zasáhl samici do ramene a než aby se pokoušel jí silou oddělit hlavu od krku, jen trhl mocně čepelí zpět a otevřel na jejím krku hlubokou ránu, z níž vytryskla fontána krve. Samice udělala vrávoravý krok směrem k němu a pak se zhroutila na kolena.
Aniž by čekal na její pád dopředu, obešel ji. Ostatní jezdci kolem něj procválali. Chytil svého varnina, nasedl a chystal se mu zarýt ostruhy do slabin, když Hirea zvolal: "Valko! Čekej tady!"
Mladý bojovník zarazil svého oře, ale potřeba zabíjet mu stále pulsovala v hrudi. Seděl a chvěl se. Poslechl ale až když Hirea zavelel: "Stůj."
Hirea dojel vedle něj. Oři stáli naproti sobě, takže jezdci hovořili tváří v tvář. "Jak jsi to věděl?"
Valko nemohl popadnout dech.
"Dýchej pomalu a oprosti svou mysl od zabíjení. Nejsi zvíře. Jsi Dasat."
Pro Valka to bylo obtížné. Nechtěl nic víc, než jet za ostatními, najít ty ze skrývání a sekat a řezat, dokud řeka nebude oranžová jejich krví. Zaskřípal zuby.
"Mysli!" zakřičel Hirea. Jeden z mála okamžiků, kdy zvýšil hlas. "Nenech žádnou část sebe, aby přemohla tvoji mysl! Tvá mysl, Valko! Na prvním místě je vždy mysl. Nejsi zvíře. Teď mysli!"
Valko se donutil soustředit na svou ruku, v níž držel otěže. Potom se soustředil na třes, který v otěžích cítil, jak zvíře čekalo na další povel, připraveno odpovědět na volání k lovu, vybuzené pachem krve ve vzduchu. Valko cítil, jak se jeho myšlenky přesouvají od zvířete k řece, jejich okolí až k Hireovi samému. Konečně pomalu zasunul meč do pochvy.
"Dostali jsme zprávu od obchodníka, že na západě viděl ve vzduchu kouř. Z tohoto malinkého kousku informace jsem hádal nejpravděpodobnější místo, kde by se mohli schovávat. Tys však našel jejich přesnou polohu. Projeli bychom kolem a oni by se dostali do toho vzdáleného lesa. Jak jsi to věděl?"
Valko odpověděl pomalu s hlasem plným emocí. "Věděl jsem, že jsou tam dole."
"Ale jak? Já jsem je necítil, protože bláto jejich pach maskovalo, a neviděl jsem je."
"Také bych se tam schoval," pravil Valko. "Také bych to tak udělal."
Hirea starýma očima studoval mladou tvář. Rysy neviděl ostře, ale cítil krev, jak mladíkovi pulsuje pod kůží. Valko věděl, že musel mít obličej jako hořící maska ve tmě, když k němu Hirea dojel.
"Přemohl tě svár mezi tvým výcvikem jak se schovat a přáním zabíjet. Přesto jsi nad sebou znovu získal kontrolu

rychleji než kterýkoliv mladík, kterého jsem kdy cvičil."
Valko pokrčil rameny. "Prostě jsem to udělal."
"Aha," reagoval Hirea. Naklonil se a pravil: "Poslouchej, mladý lorde z Camareenu. Scourge se moc nezabývá mladíky ze Sadharinu, ale ty máš… potenciál. Není zrovna v zájmu tvém či tvé rodiny, abys tento potenciál dával najevo příliš časně. Musíš se naučit kráčet po tenké hranici mezi silou a slabostí. To je rovnováha, která tě udrží naživu, dokud nenajdeš své vlastní místo v řádu Dasatů. Dnes v noci jsi dvakrát zabil. Dvě dospělé samice v rozkvětu. Na mladíka to není bezvýznamné. To zasluhuje ocenění. Ale abys předehnal ostatní a zabil jich tuto noc víc… to by bylo… nápadné. A být nápadný je něco, co si teď právě nepřeješ." Hirea lehce obrátil svého oře. Naznačil Valkovi, aby postavil varnina vedle něj. "Pojď, podíváme se, jak si vedou ostatní."
Valko se zařadil vedle svého učitele.
"Cítím v tobě krev a chuť k páření, mladý Camareene. Pokud podle všeho můžu soudit, budeš brzy zpátky na hradě svého otce." Poposedl a opět ztišil hlas. "Ale ne příliš brzy, protože to by bylo taky nápadné." Ukázal prstem. "Ostatní jsou támhle. Jestli některé z těch dětí uniklo, nechám válečníky jít pěšky zpátky do pevnosti a vést oře, a když budou muset bojovat se smečkou zarkisů, dobře jim tak. Odměním tě," pravil Hirea. "Pošlu podřadnou samici do tvého pokoje, jakmile se vrátíme. Smrdíš potřebou páření. Nechám ji, aby tě naučila hry jazyka a rukou, ale nespáříš se s ní. Svého otce bys nepotěšil, kdybys zahájil množení třeba i s neuznaným podřadným dřív, než bys zaujal své místo v jeho domě. Zasloužíš si však uznání, že jsi byl první, kdo skrývání našel, a první, kdo zabil. Poděl se o tu samici se svým bratrem nebo ne, jak budeš chtít, ale pamatuj, že cos udělal dnes v noci, bylo pozoruhodné."
Valko přikývl. Uvědomil si, že brzy bude muset tohoto starého muže zabít.
XI
Delecordia
Výhled to byl ohromující.
Pug, Nakor, Magnus a Bek právě podle Vordamových podrobných instrukcí prošli východem ze Síně světů a stanuli na vrcholku nad městem Shusarem, na světě Delecordii. Jak je Dasat varoval, ze tří východů, o nichž bylo známo, že spojují Delecordii se Síní, byl tento nejméně používaný, a to ze zcela zjevného důvodu. Ústil totiž na větrem bičovanou římsu, kde bylo tak tak místo pro čtyři stojící muže, a dolů do bezpečí vedla pouze jedna úzká pěšina.
Pug neměl obavy, že by spadl. Ovládal dost magických dovedností, aby ochránil sebe i ostatní, ačkoliv nikdo z jeho společníků by pravděpodobně jeho pomoc nepotřeboval. Magnus uměl levitovat a létat lépe, než kterýkoliv jiný student v historii Čarodějova ostrova. Nakor měl vždy po ruce nějaký "trik", a i když Bek létat neuměl, vše, co o sobě dosud odhalil, vzbuzovalo v Pugovi neodbytný dojem, že na zabití mladého válečníka by bylo potřeba něco většího šťouchnutí než z malé hory.
"Podívejte na to," zašeptal Bek. "To je zajímavé." Nakor byl nucen souhlasit. "Ano, velmi zajímavé." Obloha byla tvořena barvami, se kterými se nikdy nesetkali. Zářila všemožnými odstíny celého spektra. Ty pulsovaly a rozsvěcely se v krátkých intervalech, nikdy však nezůstávaly dostatečně dlouho, aby si na ně oči přivykly. Každý náraz větru či pohyb mraku na nebi se zdál být ohraničen těmito podivnými barvami. Pug chvíli mlčel a pak prohlásil: "Už jsem jednou takové barvy viděl."
Magnus pohlédl na strmý svah hory vinoucí se dolů od místa, kde stáli. "Kdy to bylo, otče?"
"Když jsem byl chlapec. Během jízdy s lordem Borricem, kdy jsme s ním já a Tomas cestovali, abychom varovali krondorského prince před tsuranskou invazí. Pod trpasličími horami jsme narazili na vodopád se stejnými barvami. Ze skal prosvítaly nerostné žíly, které díky pěnivé energii vody ve světle našich luceren zářily. Od té doby jsem takové barvy neviděl - nikdy ne tak živé."
"Líbí se mi to!" zvolal Ralan Bek, jako kdyby ten div měl vůbec potřebu být zdůrazněn křikem.
"Opravdu?" poznamenal Nakor. Žádný ze zážitků s tímto mladým mužem ho nepřipravil na to, že by uvažoval o nějakém jeho estetickém cítění.
"Ano, Nakore." Bek se zadíval vzhůru na nebe s výrazem blízkým uchvácení. "Je to pěkné. Mám rád blesky a způsob, jak můžeš vidět vítr."
"Ty můžeš vidět vítr?" zeptal se Magnus.
"Ano. Ty ne?"
"Ne," přiznal Magnus.
Nakor zašilhal. "Aha, teď ho vidím…" Obrátil se ke dvěma mágům. "Když se zkusíte podívat skrz vzduch, do prostoru za ním, uvidíte tlak větru, podobně jako když se voda čeří přes hladký povrch skály. Zkuste to."
Pug to zkusil a po chvíli začal vnímat, co ti dva muži viděli. "Je to jako tetelení vedra na poušti," poznamenal nakonec.
"Ano!" pravil Bek. "Jen je to větší. Můžeš to vidět za tím."
Pug přimhouřil tázavě oči, když se podíval na Nakora, který jen zavrtěl hlavou. "Vidí hlouběji než kdokoliv z nás."
Pug se to rozhodl v tuto chvíli nezkoumat. Vítr byl mrazivý a vzduch měl hořkou příchuť. V dálce viděli svůj cíl, město Shusar. "Podívejte, jak je veliké," upozornil je.
Dlouho hovořil s Kašparem o jeho vizi v horách zvaných Příbytek bohů a vyptával se na každý detail. Jedna z věcí, kterou Kašpar zdůrazňoval, byla nadměrná velikost dasatských měst.
Pug se pokoušel uklidnit, ale zážitek ze vstupu na Delecordii si vyžádal své. "Myslím, že přizpůsobení se zabere nějaký čas."
"Raději bychom měli vyrazit dolů, otče," navrhl Magnus. "Vordamovy lekce pomáhají, ale cítím, jak mi začíná být špatně. Musíme brzy dorazit ke Kastorovi."
Pug souhlasně kývl a začali sestupovat po stezce. "Jakmile budeme moci, pokusím se o malý skok na místo v dohledu, ale obávám se, že asi nebudu schopen svoji mysl správně zaostřit. Cítím se, jako by mi dali uspávací lektvar."

Nakor přisvědčil. "Je to tu zajímavé, ale není to tu dobré. Ano, musíme najít toho kamaráda Kastora."
Jak Pug předpověděl, nebyl schopen provést kouzlo, které používal při cestování na krátké vzdálenosti, když se chtěl přenést na jakékoliv místo v dohledu. Nakor sledoval, jak se Pug marně snaží, a pak pravil: "Ano, ano, to jsem si myslel. Hmota zde je odlišná od té, co máme doma. Je deformovaná… špatným směrem."
"Co tím myslíš?" zajímal se Magnus, zatímco se stále plahočili dolů po dlouhé pěšině k silnici, která vedla do města.
"Nevím," odvětil Nakor. "Tak o ní uvažuju. Hmota má pravidla. Když na ni nějak působíš, chová se určitým způsobem. Zatlačíš na pravé straně a jde doleva. Zatlačíš dolů a ona jde dolů. Hmota tohoto světa… je, jako bys na ni zatlačil, a ona zatlačila zpátky, nebo ji zmáčkneš, a ona se chce vysmeknout." Zazubil se a dodal: "Zajímavé, a kdybych měl čas, myslím, že bych přišel na to, jak s ní zacházet."
"Jestli se o nás bude moci postarat Kastor," prohlásil Pug, "jak Vordam říkal, že může, měli bychom pak mít čas, aby ses to naučil, Nakore. Magnus se mnou zrovna tak."
Bek ukázal rozmáchlým gestem, kterým obsáhl celý výhled. "To je nádherné místo, Nakore. Opravdu se mi líbí."
Nakor pohlédl na mladého společníka. "Jak se cítíš?"
Bek pokrčil rameny, zatímco kráčel dolů úzkou pěšinou těsně za Nakorem. "Cítím se dobře. Proč? Ty ne?"
"Nikdo z nás se tu necítí dobře, a ty ano?" zajímal se Nakor.
"Ano. Je to špatně?" zeptal se mohutný mládenec.
"Zjevně ne," odpověděl Magnus.
Pěšina se rozšiřovala, když dosáhli nižších kopců. Po přibližně dvou hodinách stálé chůze došli k okraji široké cesty, téměř silnice, která vedla do města. Kolem projížděl vozík tažený čímsi, co z větší části vypadalo jako kůň, ale mělo to širší plece a kratší krk. Zvíře řehtalo, jak je vozka na vysokém kozlíku zezadu pohánět dlouhým bičem, očividně předmětem kontroly. Když je vozík míjel, vozka je přelétl pohledem. Ale pokud byl překvapený, že vidí pět lidí stojících na kraji silnice, nedal to na sobě znát.
"Tak si říkám, jak to zastavuje," prohlásil Pug.
"Možná to prostě přestane pobízet a ono se to z vděčnosti zastaví?" navrhl Nakor.
Magnus se zasmál tak hlasitě, až se Pug otočil. Jeho starší syn zřídkakdy vykazoval nějaký smysl pro humor a při těchto řídkých příležitostech, když tomu tak bylo, to jeho otce vždy překvapilo.
Vydali se po silnici a drželi se krajnice, jelikož na komunikaci byl docela provoz. Pug už navštívil jiné světy, léta žil na Kelewanu s Tsurany a strávil čas s bytostmi bez lidských smyslů, ale na tomto místě bylo cosi, co ho fascinovalo víc, než s čím se kdy setkal. Toto místo a tito lidé byli cizí způsobem, o němž nikdy neměl ponětí, že je možný.
Vordam byl ve všech svých instrukcích zcela přesný. Zodpověděl několik otázek, ale jen ty, které se týkaly toho, jak se Pug a jeho přátelé rychle a účelně dostanou k obchodníku Kastorovi. Hodně otázek Vordam přenechal Kastorovi, jako kdyby měl důvod být obezřetný, což nebylo Pugovi jasné.
Město bylo velkolepé. Jak se sunuli po silnici a každou minutou se dostávali blíže, Pug viděl, že kameny temných hradeb lehce odrážejí světlo a vydávají barevné odstíny, jako by se světlo rozkládalo do spektra jako olej na vodě. Jsou v kameni miniaturní krystaly? uvažoval Pug.
Jak se blížili k ohromným bránám, divy narůstaly. Kameny byly sestaveny tak těsně, že se hradby zdály být bezešvé. Podle lidských měřítek se tyčily do výše jedenácti či dvanácti pater.
"Jaký druh nepřátel to očekávali?" podivil se Pug.
"Ó, možná prostě mají rádi opravdu vysoké věci," odpověděl Nakor a přešel na levou stranu masivního vchodu do města. "No, to je zajímavé," usoudil.
Nebyly to brány v tradičním stylu lidí, ale spíš dovnitř vtažené masivní částí hradeb, které se přesouvaly na závěsech nepředstavitelné konstrukce. Nakor se zasmál. "Nemuseli je používat pěknou chvíli."
Jakýsi druh stromu vyrostl těsně vedle stěny a blokoval tak vtažený segment. "To by při zavírání brány dělalo problémy," usmál se Magnus.
"Myslím, že by nějaký způsob našli," reagoval jeho otec, když vstoupili do ipiliackého města Shusaru. "To, že jsou mírumilovní, je vítaná zpráva."
"Nebo vybili všechny své nepřátele," navrhl Bek.
Pug se úkosem podíval na mladíka a spatřil, jak si vše kolem sebe prohlíží, jako by měl hlavu na obrtlíku. Oči měl doširoka otevřené a široký ztuhlý úsměv na tváři. "Mám rád tyhle lidi, Nakore," pravil Bek. "Tohle je zajímavé a nádherné místo."
Pug neměl jako Nakor smysl pro způsob, jakým tento podivný chlapec uvažoval, ale znal ho dost dobře, aby věděl, že to bylo od Beka největší možné vyjádření toho, co by jiní označili jako radost. Bek žil na vyšším prahu existence, jako by ho těšilo cokoliv, co poskytovalo emocionální vrchol, ať už to byl sex, násilí nebo krása. Pug by rád věděl, a nebylo to poprvé, proč jeho budoucí já trvalo na tom, aby ten mladík byl v této společnosti. Malinké kousky velmi komplexní mozaiky nyní začaly zapadat na místo. Bek byl z nich všech nejméně dezorientovaný a nejméně se trápil při příchodu do tohoto království. Vlastně vypadal, že si toho užívá, zatímco jeho tři společníci pociťovali narůstající nepohodlí a nevolnost.
Pokud jejich přítomnost vyvolala mezi Ipiliany nějaký rozruch, maskovali ho dobře. Pug si všiml, že ve skutečnosti většině kolemjdoucích stáli čtyři lidé stěží za pohled.
Byl nucen připustit, že jakmile přivykl cizímu vzezření Ipilianů, jevili se mu jako pohledná rasa. Byli vysocí, téměř s královským držením těla, a pohybovali se plynule a půvabně. Ženy byly okouzlující, pokud ne zřetelně atraktivní dle lidských měřítek. Pohybovaly se s ještě větším půvabem než muži, téměř až svůdně, přestože vypadaly, že si toho nejsou vědomy, pokud Pug zaznamenal. Když spolu muži a ženy na tržišti žertovali a hlasitě se zdravili, byly v tom zřejmé hravé momenty. Podle jakéhokoliv měřítka, které mohl Pug použít, vypadali jako šťastní lidé.

Než došli na náměstí, které jim Vordam popsal, ucítil Pug svírání hrudi, dech se mu zkrátil a chtělo se mu kašlat. Ostatní, až na Beka, s tím také bojovali. Pug se zastavil před kašnou, která ho udivila svou krásou. Byla z křišťálu, jenž světélkoval, a voda stékala v plochách. Vydávala harmonické zvuky pokaždé, když kapky dopadly na křišťálový povrch.
"Tam," ukázal prstem Pug. "Ten obchod s červenými dveřmi."
Skupina jezdců na koních projížděla náměstím. Všichni byli oděni v černé tuniky s nachovým lemem a všichni měli na zádech bílé štíty. Každý muž měl klobouk, který vypadal jako zhotovený z nějaké plstěné látky, a boty sahající ke kolenům s vysokou chlopní spadenou dopředu. Skvělý vzhled byl umocněn tím, že všichni muži měli malou bradku. Jeli klusem na stvořeních připomínajících podivné koně a Bek se rozesmál jako dítě. "Cha! To jsem zvědav, jestli dovedou bojovat?"
Pug se okamžitě podíval, aby měl jasno, jestli si Bek hodlá tu otázku ověřit, ale ulevilo se mu, když ho viděl jen obdivně a s ústy dokořán přihlížet. Naznačil ostatním, aby jeli za ním, a vydali se směrem k svému cíli. Pug se rozhlédl ulicí na obě strany. To aby odhadl, jak se místní k obchodům přibližují. Jestli klepají a pak po výzvě vstoupí, nebo jestli prostě vstoupí.
Když viděl, že do obchodů se vchází a vychází bez problémů, zatlačil na dveře do obchodu a otevřel. Uvnitř nenašli nic, co by připomínalo obchod u lidí. Žádné pulty, žádné police, žádné běžné vybavení nebo třeba vystavené zboží na prodej. Místo toho byly na podlaze rozházeny polštáře kolem velkého přístroje, z něhož vedlo několik hadic z tkané látky. Na vrcholku aparatury spočívala velká nádoba.
Zpoza korálkového závěsu vyšel Ipilian, vysoký a hubený i podle měřítek své rasy. Měl na sobě nařasený hábit v duhových barvách, které se při chůzi měnily. Na chvíli se zastavil, zadíval se všem do tváře a potom pronesl větu v cizím jazyce. Když neodpovídali, zkusil jiný jazyk. Ten Pug rozpoznal.
"My nejsme z tohoto světa," vysvětlil Pug. "Jsme z Midkemie."
"Vítejte v mém obydlí," oslovil je podnikatel v keshanštině. "Zřídkakdy mívám lidské zákazníky. Musíte být ti, o kterých mluvil Vordam. Čím vám mohu sloužit?"
"Hledáme průvodce na svět Kosridi."
Pug zaznamenal na obchodníkově tváři překvapení.
"Hledáte cestu do další roviny?"
"Je to možné?" zeptal se Pug.
"Ano, ale obtížné. Však by vás Vordam neposlal, kdyby to považoval za nemožné. Jste bytosti značné síly, když jste se dostali do tohoto obchodu bez použití mocné magie."
"Která, zdá se, tady nefunguje," poznamenal Magnus. "A dýchání je stále obtížnější."
Kastor přisvědčil. "Můžu pomoci." Zmizel v zadní části obchodu. Vrátil se s malým měšcem a vyprázdnil jeho obsah do nádoby na přístroji. Pak přidal tekutinu a téměř okamžitě se nad nádobou objevila lehká mlha. "Když se nadechnete mlhy skrz ty hadice, myslím, že zjistíte, že vaše potíže s dechem se upraví."
"Nepotřebuji to," odmítl Bek.
Ipilian minutu mladého muže studoval a potom tiše usoudil: "Myslím, že máš pravdu."
Pug chvilku váhal, zatímco Nakor a Magnus začali inhalovat z malých hadic. Nemělo význam se obávat. Neměli jinou volbu. Byli zde a museli věřit této bytosti. Pug zhluboka vdechl a zadržel kašel, jak dráždivá mlha začala působit na jeho plíce. Po několika hlubokých vdeších jeho problémy ustaly.
Po jednom dlouhém nádechu Nakor prohlásil: "To je velmi dobré."
"Odpusťte mi, že to říkám přímo," pravil Kastor, "ale zjistíte, že čas je proti vám, pokud byste se rozhodli nepokračovat dál s vaší žádostí."
"Nehodláme se vrátit zpátky."
"To říkáte, ale jsem si jistý, že nerozumíte spoustě věcí ohledně místa, které hledáte. Nebudu souhlasit, abych vám pomohl, dokud si nebudu jistý, že opravdu rozumíte."
Pug přikývl.
"Dasatové vás zabijí, sotva vás spatří. Jen proto, že existujete. Je to rasa příbuzná té naší, ale řízená skutečností, kterou si sotva umíte představit, natož zcela pochopit. Vše, co je možným ohrožením, je třeba beze zbytku zničit, a cokoliv neznámého znamená ohrožení, a proto je zničeno. V průběhu dějin padlo pod nadvládu těchto lidí dvanáct světů. Pět z nich bylo obydleno jinými rasami. Vždy ten svět zcela vyčistili od původní rasy, takže dnes každé zvíře až po nejmenší hmyz, každá rostlina, každá forma života pochází z domovského světa Dasatů, z Omadrabaru."
Pug rozpoznal název z vlastního vzkazu sobě samotnému, nic však neříkal. Chtěl hloubat nad tím, proč musí uskutečnit tuto takřka nemožnou výpravu a jít do samotného srdce nejnebezpečnějšího ohrožení, jemuž čelí jeho vlastní svět.
"Přijímám tvoji výstrahu," souhlasil Pug. "Dasatové jsou obávaní a vražední."
"Nesmiřitelní, příteli. Nikdy žádného nepřinutíš, aby s tebou mluvil, natož aby vyjednával. Takže ti musím nejprve sdělit, že přežít na Kosridi déle než pár minut bude mnohem obtížnější podnik, než pouhá příprava vašich těl, abyste na tom světě přežili."
"Vordam se o tom zmínil," připustil Pug. "Přirovnal to házení slámy do plamene."
"Spíš hořlavý olej," opáčil Kastor. "Přirovnání nechme stranou, diskutujme o tom, že jste vycvičeni, abyste přežili, ale ještě musíte přežít setkání s Dasaty. Aby tomu tak bylo, bude zapotřebí magie ohromujících rozměrů, protože budete muset vypadat jako Dasatové se vším všudy. Musíte nejen vypadat jako oni, ale mít smysly, které předčí ty vaše. Oni například vidí teplotu vašeho těla, stejně jako já, a vy zářite jasněji než oni. Musíme zvážit tolik detailů, včetně vašeho tělesného pachu a výšky vašeho hlasu. Navíc musí to kouzlo vydržet ne pouhé minuty či hodiny, ale týdny, možná i měsíce. K tomu se musíte naučit jejich jazyk, kulturu a chování, abyste zapadli. A musíte mít dostatečné postavení,

abyste se vyhnuli…" Rozhodil rukama. "To je nemožné."
Pug ho sledoval. "Nemyslím. Mám pocit, že víš, jak můžeme takové věci provést. Ty v tom však nevidíš žádný profit."
"Není pravda. Za tento výcvik budu žádat cenu, které by se král na vašem světě zalekl." Přimhouřil oči. "Vordam by vás neposlal, kdybyste neměli prostředky ji zaplatit."
"Můžu platbu zajistit," potvrdil Pug,
"Jsem zvědavý. Jaký druh platby?" zeptal se Nakor.
"Obvyklý," prohlásil Vordam. "Cenné kovy. Zlato z vašeho království je vzhledem ke své intaktnosti obzvláště užitečné. Stříbro z opačného důvodu. Jisté drahokamy, opět pro svoji použitelnost stejně jako pro krásu. Jako mnoho jiných ras nás těší věci, které jsou jedinečné nebo přinejmenším jde o typické, umělecké či kuriózní předměty." Podíval se na Nakora a oznámil: "Nejvíc ze všeho si cením informací."
"Spolehlivost a nepravděpodobnost," prohlásil Nakor.
"Ano," souhlasil Kastor. "Chápeš." Podíval se na Magnuse. "A ty?"
"Asi ne," usoudil mladší mág, "ale jsem syn svého otce a jdu tam, kam jde on,"
Kastor položil tutéž otázku Bekovi. "A ty, mladý bojovníku. Rozumíš?"
Bek se jen zazubil a Puga zaskočilo, jak mladě tentokrát vypadá. "Nestarám se. Jen dokud se můžu dobře bavit, Nakor povídal, že bude legrace, tak jdu s ním."
"Velmi dobře." Ipilian vstal. "Začneme ihned. Především musíme společně najít řešení pro myriádu problémů, ale žádný z nich nás tolik netlačí jako vaše schopnost dýchat na Kosridi vzduch, pít vodu a udržet si životní energii v těle."
Naznačil jim, aby ho následovali, a vedl je za korálkový závěs. Vzadu v budově objevili průchod, který vedl do mnohem větší budovy. Do skladiště naplněného řadami a řadami polic.
Jakmile prošli skladištěm, vedl je do chodby s dveřmi po obou stranách. Na konci chodby ukázal na dvoje dveře a poručil: "Tady budete bydlet. Během hodiny se vrátím s několika lektvary, léky a prášky, abyste je spolkli. Bez nich budete brzy nemocní tak, že vám už nikdo nebude schopen pomoci. Navzdory těmto prostředkům se musíte připravit, že vám v mnoha příštích dnech bude hodně špatně. Až budete plně aklimatizováni na náš svět, začneme se čtyřmi vlastními lekcemi. Připravíme vás na cestu do druhé úrovně, což vám bude připadat, jako byste celý proces začínali znovu a znovu. Zahájíme přestavbu myšlení, takže vaše chápání magie vám umožní provádět vaše magické umění. Začneme s vaším porozuměním Dasatům, jejich jazyku a víře, a jak se chovat, abyste byli jako oni, takže vás nezabijí, a plně pochopíte, proč podstupujete úkol tak monumentální stupidity."
Aniž by řekl cokoli dalšího, odešel a zanechal čtyři muže samotné v chodbě. Po chvíli Pug otevřel jedny ze dvou dveří. Naznačil Magnusovi, že by se měl připojit, a nechal Nakora a Beka, aby vstoupili do druhých.
*
Po dvou týdnech jim začalo jídlo chutnat normálně a vzduch sladce vonět. Záchvaty žaludečních křečí, návaly kašle, malátnost a náhlé pocení ustaly. Kastor zajistil řadu lekcí u ipiliackého mága, bytosti jménem Danko, kterým byl Nakor okamžitě fascinován a který zřejmě zájem malého hráče opětoval. Jakmile skončili s cvičením, ti dva se toulávali po městě s Bekem v patách, zatímco Pug a Magnus zvažovali další problémy, které bylo třeba řešit.
Pug se synem využili nepřítomnosti ostatních, aby se posadili a probrali jednu otázku, kterou ještě musel Pug uspokojivě všem vysvětlit: proč se vydali na tuto výpravu?
"Abych řekl pravdu, synu, nevím," přiznal Pug.
Magnus seděl na slamníku, nohy zkřížené pod sebou a usmíval se. "Matka by se zaradovala, kdyby takové přiznání slyšela."
Pug zvažoval celé měsíce, zdali říci rodině o zprávách z budoucnosti, ale opatrnost mu v tom vždy zabránila. Vzdychl si. "Schází mi právě teď víc, než dokážu říci, synu. Podstoupil bych jeden z jejích špatných výlevů, jen abych slyšel její hlas."
Magnus se zeširoka usmál. "Můžu si pouze představit, co by sis vyslechl, kdyby slyšela, že to označuješ jako výlevy."
Pug se zasmál. Pak se zatvářil znepokojeně. "Magnusi, právě teď ti můžu říct jen to, že vím, že je naprosto nezbytné cestovat na domovský svět Dasatů, do samotného srdce jejich říše a že se tam musíme dostat přes určitý svět, na němž, jak se domnívám, najdeme příčinu těch nájezdů na Kelewan a původ trhlin. Potom musíme udělat vše, co zjistíme že bude potřeba, abychom zachránili Kelewan i náš svět."
"Nerozumím však tomu, proč bychom to všechno měli riskovat. Talnoy je bezpečně zkrocen ve Shromáždění a žádné další trhliny Midkemii netrápí. Proč talnoye nezničíme? Tomasovy vzpomínky Dračích vládců říkají, že nejsou schopni odolat všemu. Nebo ho aspoň přestěhujme někam jinam, možná na nějaký opuštěný svět?"
Pug si vzdychl. "To všechno jsem už zvažoval, a víc než to. Jestli se zkoumáním toho přístroje ve Shromáždění dokážeme dozvědět něco cenného, stojí to za risk. Netoužím vyrušit ze spaní žádného talnoye, kteří jsou před Dasaty stále ukryti pod ochrannými kouzly na Novindu. Když bude třeba, Shromáždění může talnoye přestěhovat trhlinou zpátky na náš ostrov na Midkemii, a tvoje matka ví, co musí udělat, když to bude nezbytné."
Magnus vstal. "Pojďme se projít. Potřebuji nějakou změnu. Žaludek mě už vůbec netrápí a tahle místnost je jako vězení."
Pug souhlasil. Vyšli z obchodníkova obydlí. Měli být zpátky do západu slunce, kdy se k nim měl připojit Danko k dalšímu cvičení v magii. Nakorovo pozorování "hmoty", chovající se na tomto světě odlišně, se ukázalo jako užitečné. Jakmile ipiliacký mág lekci zahájil, Pug rychle rozpoznal, že vše v této říši se řídí odlišnými zákony a vyžaduje nová pravidla, aby magie fungovala. Bylo to, jak si Pug povšiml při první lekci, jako učení se novému jazyku.
Na náměstí narazili na další z ipiliackých slavností, která byla v plném proudu. Puga pobavilo zjištění, že tito lidé mají takových událostí hodně. Některé připomínaly svátky či významná historická výročí. Tato slavnost měla zřejmě co do činění s jídlem, protože ti z procesí rozhazovali do davu malé koláčky.

Pug chňapl ze vzduchu cukroví velikosti muffinu a uždibl z něho. "Není špatné," usoudil, podávaje půlku Magnusovi, který zvednutím ruky nabídku odmítl.
Přešli náměstí a odvážili se do malé uličky vedoucí k hlavní třídě, stále udiveni velikostí ipiliackého města. Budovy se zvedaly do výšky tuctu pater, všechny měly hladký povrch z leštěného kamene. Na tomto městě nebylo nic, co by vzdáleně připomínalo některé z lidských měst, které kdy otec či syn navštívili. Nebyla to žádná ze spěšně postavených konstrukcí vídaných v Království, ani žádný z příbytků proti počasí, běžných na Žhnoucích pískách v Keshi, kde domy byly bobkovitá tmavá útočiště proti dennímu vedru, ani na Kelewanu, kde budovy byly jednotně natřeny nabílo, aby odrážely sluneční svit, a usedlosti byly stavěny ze dřeva a papíru s posunovacími stěnami pro vstup příjemného větříku, a kde se nacházela spousta kašen a jezírek.
Z jedné boční uličky se blížil malý průvod. V nosítkách, která nesli dle ipiliackých měřítek statní nosiči, si hověla bohatá žena. Magnus s Pugem ustoupili stranou, když je královská žena míjela. Zkrášlená byla způsobem, jenž by se dal označit pouze jako provokující. Na sobě měla úzký opasek posázený šperky, z něhož visely ty nejprůsvitnější sukně, které toho pro představivost ponechávaly jen velmi málo, a živůtek složený ze složitého korálkového vzoru, který se přesouval a hýbal a odhaloval pod sebou mučivé odlesky holé kůže. Ženiny černé vlasy, nejběžnější odstín u těchto lidí, byly vyčesány nahoru, spojeny zlatým kruhem a spadaly jí do týla jako koňský ohon. Na každém prstě měla drahokam.
Jak se vzdalovala, Magnus poznamenal: "Tahle aklimatizace, kterou procházíme, má zajímavý efekt, otče. Ta ženská mi připadá atraktivní."
"Je to pohledná rasa, jakmile si zvykneš na jejich cizí zjev," podotkl Pug.
"Ne, mám na mysli atraktivní tak, jak by mi asi připadala přitažlivá lidská žena. Což je divné."
Pug pokrčil rameny. "Možná ano, možná ne. Elfí královna mi připadala krásná dle jakéhokoliv měřítka, a přesto to nebylo ryzí fyzické nutkání. Tomase však její krása uchvátila dávno předtím, než se změnil v to, čím je dnes. Možná to má co dělat se změnami, kterými se sami poddáváme, nebo jde možná jen o to, že máš obsažnější pohled na krásu než tvůj otec."
"Možná," připustil Magnus. "Rád bych věděl, kdo to asi je. Kdybychom byli v Keshi, myslel bych, že patří ke šlechtě či že je z nižší královské krve. V Krondoru by to byla kurtizána nějakého bohatého muže." Zavrtěl odevzdaně hlavou. "Tady? Dokážeme se naučit dost o Dasatech za… cokoliv blížící se rozumnému času, abychom přežili návštěvu jejich světa?"
Pug si vzdychl. "Myslím, že můžu říct s určitým přesvědčením, že přežijeme, ale pokud jde o to, jak jsem k této víře dospěl…" Zase jednou zauvažoval, jestli má synovi říci o zprávách z budoucnosti. "Řekněme, že věřím, že tato výprava je méně nebezpečná, než jak vypadá."
Magnus byl minutu zticha a pak prohlásil: "Musíš přestat s tím, že se mnou zacházíš jako se svým synem, otče. Jsem a byl jsem léta tvým nejnadanějším studentem. Jsem v některých dovednostech téměř tak mocný jako ty nebo matka a obávám se, že vás možná jednoho dne předčím. Je mi to jasné. Ty se mě snažíš chránit?"
Pug ho přerušil. "Kdybych se tě snažil chránit, Magnusi, byl bych tě nechal doma na ostrově s matkou a bratrem." Rozhlédl se, jako by se pokoušel zformulovat myšlenky, a pečlivě vybíral slova. "Nikdy netvrď, že se tě snažím chránit, Magnusi. Byl jsem zticha víc než mockrát, když ti něco hrozilo, a každá částečka ve mně ječela, abych poslal někoho jiného. Možná se jednoho dne staneš otcem, a když to nastane, pochopíš, o čem teď mluvím. Kdybych pouze chtěl, abys byl v bezpečí, nebyl bys tady."
Magnus stál s rukama založenýma a upřeně na něj hleděl. Na okamžik Pug spatřil v synovi svou ženu, její postoj i výraz. Nakonec Magnus vzdychl. Podíval se Pugovi do očí a pravil: "Promiň, otče."
"Nech to být," odvětil Pug a stiskl mu paži. "Chápu tvé zklamání. Není dne, abych si nepřipomněl svoje, když jsem nabíral svoji sílu. Připomenu ti, že tvůj růst je mnohem jednodušší, než ten můj."
Magnus se vřele usmál. "Uvědomuji si to." Věděl, že otec bojoval a zároveň se učil u svého prvního rádce, starého mága nižší stezky Kulgana, protože v té etapě svého života byl Pug rozeným adeptem vyšší stezky. Šlo o rozlišení, které už dnes nemělo význam, ale bylo dost podstatné, když byl ještě chlapcem. A poté přišly čtyři roky strávené v otroctví, pak další čtyři roky výcviku ve Shromáždění mágů na Kelewanu. Ve srovnání s tím byl Magnusův výcvik nesporně idylický.
"Ještě stále zbývá přesně zjistit," pokračoval Pug, "jak přežijeme nadcházející výpravu."
Zezadu se ozval hlas neakcentovanou keshanštinou. "To je přesně ta otázka, kterou byste si měli klást."
Pug a Magnus si vůbec nevšimli příchodu řečníka, takže oba zareagovali rychle. Zaujali pozici, která mohla být označena jen jako obranná: váha rovnoměrně rozložená, kolena lehce přikrčená a ruce poblíž dýk u opasku. Ani jeden se necítil dostatečně způsobilý, aby se pokusil o magickou obranu.
"Uvolněte se. Kdybych si přál vaši smrt, byli byste už oba mrtví," pravil řečník, vysoký Ipilian s tváří, která se nejvíce ze všech, co dosud viděli, podobala té lidské. Mohly za to hluboko posazené oči a husté rozježené černé obočí. Vlasy měl až po ramena, další neobvyklý rys mezi těmito lidmi, protože většina mužů si je zkracovala v týle či výše. Vrásčitý obličej napovídal, že už má nejlepší léta za sebou, oči měl však ostražité a zrak pronikavý. Nesl se a oblečen byl tak, že připomínal válečníka. Prošívaná kazajka, postroj ze zkřížených kožených řemínků, na němž byly zavěšeny zbraně, jezdecké kalhoty a boty napovídaly, že jde o jezdce.
"Jmenuji se Martuch," představil se klidně. "Jsem váš průvodce. Patřím k Dasatům."
XII
Nepřátelé
Miranda hodila vázou.
Zlost převážila nad sebekontrolou a Miranda musela dát průchod svému vzteku. Ihned toho aktu litovala. Ta

jednoduchá, ale robustní kamenina se jí líbila. Miranda proto soustředila svoji mysl a zastavila keramickou nádobu jen několik palců před protější zdí, takže se neroztříštila. Přivolala si vázu zpátky do ruky a znovu ji postavila na stůl, kde stála před chvílí.
Caleb vstoupil právě včas, aby byl svědkem výjevu. "Otec?" zeptal se.
Miranda kývla. "Chybí mi a jsem kvůli tomu…"
Caleb se zazubil a na chvíli Miranda rozpoznala úsměv svého manžela. "Netrpělivá?" nabídl.
"Moudrá volba slov," zhodnotila. "Jsou nějaké zprávy?"
"Ne, od otce či Magnuse nejsou žádné, ani je v krátké době neočekávám. Ale došla zpráva ze Shromáždění se žádostí, aby ses tam při nejbližší možné příležitosti ukázala."
Miranda provedla v duchu hrubý výpočet a uvědomila si, že na obou světech je dopoledne. Rozdílná délka dne byla příčinou dlouhých údobí, kdy odpoledne na jednom světě bylo hlubokou nocí na druhém. "Pojedu hned," oznámila Calebovi. "Máš službu, dokud se nevrátím."
Caleb zvedl ruce. "Víš, že hodně…"
"…mágů nemá rádo, když máš službu ty," dokončila Miranda. "Já vím. A je mi to jedno. Tohle je ostrov tvého otce a můj, a proto je to tvůj ostrov, když tady nejsme. Kromě toho je Rosenvar ještě na Novindu s talnoyi a Nakor a tvůj bratr jsou s otcem, takže se prostě budeš muset srovnat s několika malichernými nepříjemnostmi, které to přináší. Jestliže vznikne spor, uklidni ho nebo aspoň odlož rozhodnutí, dokud jeden z nás nebude zpátky. A kromě toho, synu, možná na Kelewanu nebudu dlouho."
"Můžu pouze doufat," prohlásil Caleb.
Když matka odcházela, otočila se a zeptala: "Nějaké zprávy od chlapců?"
Caleb pokrčil rameny. "Nemají možnost se s námi rychle spojit, matko. Požádal jsem dvojici našich agentů v Roldemu, aby na ně dohlédli, když budou moci. Kolik však potíží můžou mít, když jsou na univerzitě obklopeni samými la-timskými mnichy?"
*
"Jsi v dost velkém průšvihu," usoudil Zane.
"Dost velkém," zopakoval Tad.
Jommy po nich vrhl zlý pohled, když vykročil na cvičiště. Studenti trénovali šerm a i když Jommy věděl, jak ubít člověka jílcem, proříznout mu hrdlo poté, co ho kopne do slabin, a celou řadu dalších špinavých triků, které ho Caleb dokázal naučit, tohle byl turnajový souboj s meči. A souboj měl pravidla, jejichž dodržování hlídal mistr šermíř. Jommyho protivníkem byl Godfrey, Servanův nejbližší spojenec, a podle toho, jak držel zbraň, mu šerm nebyl cizí.
Když mistr šermíř ukázal dvěma protivníkům, aby se setkali ve středu plochy, Jommy si škubnutím uvolnil těsný límec kazajky. Zbytek třídy tiše přihlížel. Všichni byli pod dozorem půltuctu mnichů.
Mistr šermíř promluvil dostatečně silně, aby se jeho hlas nesl nad mumláním chlapců. "Toto cvičení má demonstrovat protiúder." Obrátil se na Jommyho. "Jelikož má Godfrey s mečem větší zkušenosti, zahájíš útok ty. Můžeš vést úder jakkoliv, vrchem, středem či nízko, ale jen s lehkým či žádným dotekem. Je to jasné?"
Jommy přisvědčil a vrátil se ke dvěma nevlastním bratrům. Tad mu podal přilbu s proutěnou maskou vpředu a látkou vzadu. Jommy si ji nasadil a zaujal výchozí postavení.
"Začněte!" zavelel mistr a Jommy zaváhal. Potom zahájil vysokým úderem. Pokoušel se, jak nejlépe v rámci pravidel mohl, Godfreymu useknout hlavu.
Godfrey úder snadno odrazil stranou, natáhl ruku a tvrdě zasáhl Jommyho hruď. Pak, poté co stáhl meč zpět, s ním švihem zasáhl jedinou odkrytou část Jommyho těla, a to hřbet ruky.
"Au!" zakřičel Jommy. Upustil meč ke zjevnému potěšení ostatních studentů, kteří se hlasitě rozesmáli.
"Zvedni svůj meč," vyzval ho mistr.
"Udělal to schválně," obvinil Jommy protivníka, zatímco si klekal, aby zbraň zvedl.
Godfrey si stáhl přilbu a pohrdavě se na Jommyho šklebil.
"Šermíř, který obviňuje soupeře, jen aby zamaskoval své vlastní nedostatky, je ubožák," přezíravě pravil mistr šermíř.
Jommy na něho dlouho zíral a nakonec prohlásil: "Dobře. Dáme si to ještě jednou."
Sundal si přilbu, přešel k Zanovi a předal mu ji. Rukou si prohrábl nepoddajné vlasy, pak jednou kývl, když si znovu bral pokrývku hlavy. Jakmile si přilbu opět nasadil, obrátil se čelem ke Godfreyovi.
"Ten pohled se mi nelíbí," ozval se Tad.
"Pamatuješ, co se stalo posledně, když jsme ho viděli?"
"Ta krčma v Keshi?"
"Ano, kde ten voják řekl té dívce -"
"Té, co se Jommymu líbila?" vzpomínal Tad.
"Přesně té."
"To nebylo dobré."
"Ne, to nebylo," přitakal Zane.
"Tohle nemůže dopadnout dobře," usoudil Tad.
"Ne, to nemůže," souhlasil Zane.
Jommy přešel do středu. Mistr souhlasil. "Znovu." A odkázal dva zápasníky na jejich místa. "Posledně," promluvil k přihlížejícím studentům, "tento mladík -" ukázal na Jommyho, "- přehnal svůj útok, ztratil rovnováhu a cíl svého zásahu. Odkryl se protivníkovi na jednoduchý zásah mečem, což ho ještě víc vyvedlo z míry a on zůstal odkrytý pro protiúder." Přejel pohledem oba soupeře a zavelel: "Začněte!"
Jommy začal přesně tak jako posledně. Zopakoval každý pohyb až k okamžiku, kdy Godfrey srazil stranou jeho meč.

Jommy však tentokrát nenatáhl zcela paži, ale zakroužil čepelí kolem Godfreyovy, takže jeho jílec se ocitl na vnitřní straně jílce druhého chlapce. To Godfreye přinutilo provést krouživý pohyb, jímž se snažil Jommyho čepel zachytit a zase ji silou dostat ven.
Ale místo aby Jommy znovu zakroužil, zvedl čepel jakoby na pozdrav. Tento nečekaný pohyb způsobil, že se Godfrey zapotácel. Ta chvilka Jommymu stačila. Jenže místo aby o krok ustoupil, získal tak prostor a vrátil se k původnímu směru úderu, který bylo třeba ke konečnému zásahu, ohnul Jommy jen loket a co největší silou vrazil jílec meče Godfreymu do obličeje.
Přilby na cvičení byly určeny k ochraně před špičkou či ostřím meče, nechránily před plným zásahem rozzlobeného mladíka značně velikého a silného.
Síťoví se shrnulo a Godfrey šel do kolen. Zpod masky mu tekla krev. "Faul!" zvolal mistr šermíř.
"Pravděpodobně," podotkl Jommy. "Ale už jsem v boji viděl horší."
Mistr šermíř se podíval na služebně staršího mnicha, bratra Samuela. Ten se dokázal kontrolovat, aby se nerozesmál, ať už z jakékoliv příčiny. Samuel, bývalý voják roldemského vojska, než byl povolán La-Timsou, měl na starosti vojenský výcvik studentů. Jommy, Tad a Zane si toho muže okamžitě zamilovali a jemu se zřejmě zamlouval jejich drsně ostrý přístup k předmětu. Třebaže tři chlapci byli daleko za ostatními, pokud šlo o historii, literaturu, filosofii a umění, bylo jasné, že jejich předchozí "vzdělání" zahrnovalo slušné množství pěstních soubojů a šermu. Možná nebyli určeni k řádnému souboji, byli to však slušní rváči. Bratr Samuel naklonil hlavu a povytáhl obočí, jako by mistru šermíři říkal: "Ty vyučuješ, tvoje věc."
"Tohle je Dvůr mistrů!" zvolal mistr šermíř, jako by to vše vysvětlovalo. "Tyto lekce mají zdokonalit šermířské umění."
"Takže jsem vyhrál," prohlásil Jommy.
"Cože?" Mistra šermíř se zatvářil, jako že nevěří vlastním uším.
"Jasně," pravil Jommy a dal si přilbu pod pravou paži, takže mohl gestikulovat levou rukou.
"To je odporné!" křičel Servan.
Jommy se zhluboka nadechl a tónem, jakým se mluví s malými dětmi či s velmi hloupým dospělým, pronesl: "Věděl jsem, že nepochopíš, Servane."
Obrátil se na mistra šermíře. "Můj protivník se pokoušel vést útok tak, abych se snažil odklonit jeho čepel a přitom udělal krok zpět, správně?"
Mistr šermíř mohl jen přisvědčit.
"Takže kdybych to udělal, on by odsunul moji čepel stranou a učinil náhlý výpad, a pokud bych nebyl o dost rychlejší než on - což nejsem - dotkl by se mě a já bych prohrál. Nebo by mi čepel srazil směrem dovnitř, poté rychle pokračoval v původním směru výpadu a pravděpodobně by se dostal do výhodného postavení přede mne a znovu by mě zasáhl. Ještě jeden zásah a vyhrál by kolo. Na druhou stranu, když ho praštím do tváře a on nevyhraje kvůli faulu, musíme začít znovu a tentokrát možná vyhraju já."
"To je…" mistr šermíř nenacházel slov.
Jommy se rozhlédl po místnosti a zeptal se: "Co? Nemá se snad po faulu tak pokračovat?"
Mistr šermíř potřásl hlavou. "Kolo je skončeno. Prohlašuji Godfreye za vítěze."
Godfrey, který si stále ošetřoval krvavý nos, jen stěží vypadal jako vítěz. Škaredě se podíval na Jommyho, který se na oplátku jen usmál a pokrčil rameny.
Bratr Samuel přikázal chlapcům, aby se převlékli do uniforem. Dnešní lekce skončila. Servan šeptal cosi do ucha zraněnému Godfreymu a ten zlobně hleděl na Jommyho.
Bratr Samuel obešel všechny hochy ve třídě a u každého se zastavil. Seznamoval je s několika postřehy ohledně jejich stylu boje. Když se dostal ke třem chlapcům z Čarodějova ostrova, pravil: "Tade, velmi dobře. Rychlost je dobrá výhoda. Ale buď trochu víc opatrný, když se snažíš předvídat příští tah svého soupeře." Podíval se na Zana a poznamenal: "Musíš víc předvídat. Jsi příliš opatrný."
Pak se obrátil na Jommyho. "Nikdy bych tě nevzal na turnaj, chlapče, ale můžeš kdykoliv stát po mé levici na hradbách." Mrkl na něj a odkráčel.
Jommy se usmál na své nevlastní bratry. "No, je pěkné vědět, že někdo oceňuje mé lepší stránky."
Zane se podíval za Jommyho na Servana s Godfreyem. "Asi bude jediný." Ztišil hlas. "Jsi na dobré cestě udělat si pár velmi mocných nepřátel, Jommy. Nebudeme pořád na univerzitě a králové příbuzní budou mít asi velmi dlouhé prsty."
Jommy si povzdechl. "Máš pravdu, ale nemůžu si pomoct. Je to jako s těmi pekařskými chlapci dole v Keshi. Když vidím násilníky, mám chuť rozbíjet hlavy. Možná je to proto, že jsem byl nejmenší z celé rodiny."
Tad vyvalil oči. "Ty jsi byl nejmenší?"
"Úplně mrňavý," potvrdil Jommy, když si při oblékání přetahoval tuniku stejnokroje přes hlavu. "Mí starší bratři, to byli velcí kolohnáti."
Zane se podíval na Tada. "Nejde mi to na rozum."
"No tak," pravil Jommy, když skončil s oblékáním. "Musíme se dostat zpátky k ostatním."
Studenti následovali bratra Samuela zpátky do univerzity, kde se vrátili do svých tříd. Pro tři chlapce z Čarodějova ostrova to znamenalo návrat do skromné studovny vyhrazené jen pro ně, v níž se setkali se svým učitelem, bratrem Jeremym, který se jim pokoušel předat základní znalosti z matematiky. Zane měl pro ni přirozený talent a nedokázal pochopit, proč asi Jommy a Tad mají takové potíže s něčím, co on sám považoval za překvapivě jednoduché.
Po dvou hodinách matematiky nastal čas k večeři. Při večeři se mlčelo, protože studenti jedli s mnichy a čas od času s jedním z la-timských knězů. Rychlá snídaně a polední jídlo bývaly hlučné a tak živé, jak jen jídelna plná chlapců mohla být. Jedinými zvuky během večeře však bylo řinčení nádobí, když se sklízelo ze stolu, a zvuk nožů a lžic o nádobí.
Jommy nemohl mluvit, ale nic mu nebránilo v tom, aby rýpl loktem do Zana, který na oplátku šťouchl do Tada. Jommy

ukázal nepatrným pohybem hlavy, že někdo zvláštní sedí v čele stolu. Ten muž byl vysoký, starší klerik, podle šatů kněz nějaké důležité hodnosti. Očima jakoby upřeně sledoval tři chlapce z Čarodějova ostrova. Klerikovo zírání bylo Jommymu velmi nepříjemné a on rychle zabořil nos do talíře.
Po jídle měli studenti určeny jednotlivé povinnosti až do hodinky volna před spaním. Místo aby tři chlapci zamířili do kuchyně, kde měli tento týden službu, přistoupil k nim bratr Stephen. "Pojďte se mnou," vyzval je. Obrátil se zády a odcházel, aniž by počkal, jestli půjdou za ním.
Chlapci šli za proktorem, až došli k jeho kanceláři. Vstoupili a našli klerika, který předtím seděl v čele stolu, jak na ně čeká. Ukázal jim, aby zavřeli dveře. Potom se posadil za stůl bratra Stephena. Postupně si všechny chlapce prohlédl a nakonec pronesl: "Jsem otec Elias. Jsem opatem zdejší univerzity. I když to tak asi nevypadá, tato škola je ve skutečnosti opatství. Vy tři jste si nějak dokázali rozhněvat několik velmi mocných lidí. Setkal jsem se už s mnoha dotazy na vás, včetně jednoho od vyslance samotného krále. Týkaly se důvodů, proč jste tady, proč vás sponzoruje keshanský šlechtic se značným vlivem společně s císařem a jeho bratrem, a celá řada dalších obtížných a trapných otázek. Stačí jen říci, že jsem během několika týdnů, co jste tady, vedl několik velmi nepříjemných výměn korespondence."
Jommy se chystal promluvit, pak si připomněl, že nesmí mluvit bez dovolení. Opat to postřehl a zeptal se: "Chceš něco říci?"
"Ano, otče." Zmlkl.
"Tak to řekni, chlapče."
"Ach, no, tedy…" začal Jommy. "Otče, nepřišli jsme sem hledat potíže. Čekaly už na nás, když jsme sem dorazili. Nevím, jestli je to prostě tak, nebo jestli ještě předtím, než jsme vůbec strčili nos do této budovy, někdo rozhodl, že by bylo docela pěkné si s námi pohrát. Je však pravda, že bychom raději vešli dovnitř, ohlásili se bratru Kynanovi a řídili se pravidly, jak nejlépe dovedeme. Ale Servan se rozhodl, že jeho životním dílem je udělat nám z každého dne peklo, a i když se dá se mnou vycházet lehce, prostě nevím, jak bych tohle mohl ignorovat po dobu… ať už tady máme být jakkoliv dlouho."
"Jak dlouho tu zůstanete je jedna z věcí, o níž si promluvíme." Opat lehce přimhouřil tmavé oči, zatímco postupně studoval jejich tváře. "Povězte mi, co vám řekli, že tu máte očekávat?" zeptal se a otázku směřoval na Jommyho.
"Otče," odpověděl Jommy, "pravda je, že nám toho moc neřekli, jen že sem máme přijít z -"
"Vím, že pocházíte z Olaska, stejně tak znám i tu barvitou povídačku o karavaně z Doliny snů. Také vím, že jste nepřijeli lodí."
"- z Olaska," dopověděl Jommy. "Řekli nám jen, abychom se připravili, přišli sem a naučili se všemu, co nás tu budou učit."
Opat byl chvíli zticha. Prsty bubnoval bezmyšlenkovitě o stůl, až to Jommymu lezlo na nervy. Konečně otec Elias promluvil. "Máme zvláštní vztah s vašimi… rádci." Znovu studoval jejich tváře. "I když zcela neuznáváme, že jsou všechny jejich cíle v souladu s těmi našimi, přesto uznáváme, že jsou činiteli dobra a jako takovým jim má být dána nejširší možná volnost, pokud jde o důvěru." Opřel se a přestal bubnovat, za což byl Jommy vděčný. "Obávám se, že kdybych zmínil muže jménem Pug, vy chlapci jste o něm nikdy neslyšeli."
Tad zavrtěl hlavou a totéž udělal Zane, zatímco Jommy prohlásil: "Nemůžu říci, že jsem slyšel, otče."
Opat se usmál. "Velmi dobře. Budeme pokračovat s šarádou, ale stejně jako celou řadu dalších věcí týkajících se toho muže, o němž jste nikdy neslyšeli a který, jak si myslím, je váš adoptivní či pěstounský dědeček, jestli je to tak správně, necháme i toto zahaleno ve stínu. Ale měl vám říci toto, nebo to aspoň měl udělat Turhan Bey. Toto je nejskvělejší instituce svého druhu na světě, v mnoha ohledech jedinečná, a cvičíme zde syny Roldemu a zbytku světa, aby z nich byli vůdcové. Většina našich mladých mužů se dává k námořnictvu - jsme ostrovní národ - ale někteří vstupují do naší armády či do ostatních úřadů. Nerozlišujeme chlapce, co nejsou z Roldemu. Někteří z těch nejchytřejších, co zde studovali, slouží národům, které v tom či onom čase byli našimi nepřáteli. Učíme je, protože lidé se nebojí věcí, které jsou jim známé. Jsme si jisti, že za ty roky měli mocní muži pochopení pro Roldem díky času, který tu strávili. A tím se raménko vah vychyluje v náš prospěch proti válce, nebo jsou prostě připravenější, aby nám naslouchali. Abych to zkrátil, bude vám poskytnuto stejné vzdělání jako ostatním chlapcům a nezáleží na tom, jak dlouho tu budete - týden, měsíc nebo rok - každý den budete zvládat předměty, které jsou před vámi. Navíc přestanete s tím nekonečným nepřátelstvím k ostatním chlapcům. Takže provedu nějaké změny. Všichni se přestěhujete do pokojů starších chlapců. Obvyklé pravidlo je: tři do jednoho pokoje."
Ta zpráva je překvapila. Od starších chlapců se očekávalo, že ukončí svá studia během příštího roku, nebo šlo o slibné mladší hochy jako byl Grandy, u nichž se mělo za to, že trávení času ve společnosti starších studentů jim prospěje. Zazubili se jeden na druhého, ale jejich radost neměla dlouhého trvání.
"Vy dva," oslovil otec Elias Tada a Zana, "budete sdílet pokoje s Grandym." Zane si vyměnil pohled s Tadem.
"A ty, Jommy," pokračoval opat, "se přistěhuješ k Servanovi a Godfreymu."
Jommy stěží dokázal potlačit sten. "Otče, proč mě prostě neoběsíš?"
Opat se pousmál. "Zvykneš si. Vy všichni, protože jestli si ode dneška jeden z vás vysloužípotrestání, trest obdrží vás všech šest. Jestli jeden z vás má dostat holí, dostanou všichni. Je to jasné?"
Jommy ztratil řeč. Jen přikývl.
"Dobrá, tak běžte a přestěhujte si věci. Vaše nové úkoly má na starosti bratr Kynan a ten vaše pozdní příchody nebude trpět."
Tři chlapci přikývli. "Ano, otče." A opustili místnost. Na chodbě udělal Jommy dva dlouhé kroky, zastavil se, rozpřáhl ruce a při pohledu vzhůru ze sebe vydal zvuk čistého vzteku. "Argghhh!"
*

Jommy strčil do dveří a uviděl tři obličeje, které překvapeně vzhlédly. Grandy se zazubil, Godfrey zamračil, ale Servan vyskočil, jako by usedl na žiletku, a vyhrkl: "Co si myslíš, že děláš?"
S drzým úšklebkem Jommy vysvětlil: "Koukám, jestli je tohle správný pokoj." Předvedl, jak se rozhlíží kolem, a usoudil: "Ano, je."
Grandy se ohlédl přes rameno na dva starší chlapce. Když viděl jejich vztek z toho vpádu, jeho úsměv se rozšířil. "Nazdar, Jommy. Co děláš?"
"Stěhuju se," odpověděl Jommy. Otočil se a vlekl dovnitř svůj kufr. "A ty se stěhuješ vedle k Tadovi a Zanovi. Raději pohni kostrou."
"Opravdu?" divil se Grandy.
"Kdo to schválil?" vykřikl Servan.
Jommy táhl svůj kufr přes práh. "Myslím, že se jmenoval otec Elias. Znáš ho? Má to na starosti."
"Kdo?" otázal se Servan.
"Otec Elias, opat této -"
"Já vím, kdo to je!" zařval Servan a vystrčil bradu, když rázoval směrem k Jommymu.
"No, no," zvedl Jommy pravou ruku. "Pamatuješ posledně?"
Servan zaváhal a zastavil se. "To se na to podívám."
"Dobře se bav," popřál Jommy vesele, když mladý šlechtic prošel kolem svého nového spolubydlícího.
"Raději běž," poradil Jommy Grandymu.
"Počkej," přikázal Godfrey.
Grandy zaváhal a Jommy ho uklidnil. "Běž. Je to v pořádku."
Grandy se začal natahovat pro svůj kufr, když Godfrey zavelel: "Řekl jsem, aby sis sedl!"
Jommy udělal výhružný krok směrem ke Godfreyovi. "A já mu řekl, že je vše v pořádku!"
Godfrey si sedl, oči měl vyvalené.
Grandy táhl svůj kufr od nohou postele ven ze dveří a Jommy vlekl svůj na uvolněné místo. Podíval se na Godfreye a zeptal se: "Takže sezení na posteli je v tomto pokoji v pořádku?"
Godfrey vyskočil, jako by se spálil. "Jen když jsou dveře zavřené!"
Jommy se ušklíbl. Několik minut ticha ukončil Servanův návrat. Protáhl se kolem Jommyho a postěžoval si Godfreyovi: "Vězíme tu s ním."
Jommy zavřel dveře, přešel k nyní již své posteli, sedl si a prohlásil: "Takže fajn. O čem si chcete povídat?"
*
Miranda kráčela cílevědomě chodbou a nevšímala si překvapených tsuranských mágů, které míjela. Když dorazila ke dveřím do místnosti, v níž zkoumali talnoye, vešla dovnitř a našla čtyři tsuranské Ctihodné zaměstnané tímto přístrojem.
"Rozbili jste ho?" zeptala se neformálně.
Alenca se otočil s hořkým úsměvem. "Mirando! Jak nádherně vypadáš."
"Rozbili jste ho?" zopakovala.
Lehce mávl rukama. "Ne, nerozbili. Vzkazoval jsem, že náhle přestal fungovat."
Miranda prošla kolem starého mága a jeho tří společníků k márám, na nichž talnoy spočíval. Nemusela se ho dotýkat, aby poznala, že je s ním něco jinak. Byla to drobná změna, bez nejpronikavější magické citlivosti by nebyla postřehnutelná, ale bylo to… jako by tam cosi nebylo.
"Je to prázdné," prohlásila. "Ať bylo předtím uvnitř cokoliv, je to teď… pryč."
"To je náš závěr," souhlasil Wyntakata. Gestikuloval jednou rukou, zatímco v druhé držel hůl. "Zkoušeli jsme novou řadu kouzel - vytvořených skupinou nejnadanějších mágů nižší stezky v císařství - a dali jsme stvoření jednoduchý příkaz, abychom mohli sledovat, jestli je to kouzlo chrání… a ono se nepohnulo. Všechny možné použitelné zkoušky říkají, že ať byla předtím hybná síla jakákoliv, nyní schází."
"Duše je konečně pryč," zašeptala Miranda.
Alenca se zatvářil pochybovačně. "Jestliže to skutečně byla duše s vnitřní silou, pak je pryč."
Miranda neřekla nic o dalších talnoyích stále nehybných v jeskyni na Novindu. Vzdychla si, jako by byla zklamaná. "Aspoň jedna dobrá věc. Domnívám se, že se teď můžeme přestat obávat trhlin z dasatského světa směrem sem."
"Kéž by to byla pravda," povzdechl si Alenca.
Mág jménem Lodar, jehož Miranda znala jen od vidění, oznámil: "Měli jsme dnes ráno hlášení poté, co jsme objevili, že je talnoy nehybný. Jak to obvykle děláme, vyslali jsme dva naše členy, aby hlášení prověřili."
"Vrátili se s líčením, že viděli něco příšerného," hlásil Alenca. "Část lesnaté krajiny byla… holá. Všechny přeživší živé bytosti nasávala nově vzniklá trhlina. Museli jsme poslat Matemosa a Gilbarana, aby ji zavřeli. Dalo jim to pořádně zabrat, než ji dokázali zavřít. Ale nejdivnější na tom bylo, že šlo o trhlinu zpátky do světa Dasatů, a energie nasávaná trhlinou - která měla velikost zhruba lidského těla - byla tak prudkým vírem, že by strhla dospělého muže."
"Ne," pronesla Miranda pomalu, "tohle není divné. Divné je, jak se mohla otevřít trhlina odsud do světa Dasatů. Protože ty původní obvykle vedou od nich sem a ne naopak. Což znamená, že je to polovina ze dvojice…" Otočila se a chytla Alencu za rameno. "Je tu ještě jedna, kterou jste nenašli, a je tam někde venku. Musíte ji najít!"

XIII
Změna

Valko prudce zaútočil. Jeho protivník ztratil rovnováhu, zavrávoral dozadu a Valko se na něj vrhl. Objal soupeře kolem pasu, zvedl ho, udělal dva rychlé kroky a praštil s ním o zeď. Zabořil přitom své rameno bezmocnému muži do břicha.

Ze cvičitelových plic vyletěl tím nárazem vzduch a Valko měl pocit, že slyší praskat žebra.
Valko povolil, o krok ustoupil, a když se soupeř začal sesouvat do kleku, zvedl prudce pravé koleno a plnou silou ho zasáhl do tváře. Zbytek z jeho již tak zakrváceného nosu se roztříštil.
"Dost!" zakřičel Hirea.
Valko se zarazil, přemohl touhu stoupnout si protivníkovi na krk, rozdrtit ho, a tak připravit mladého muže o život. Podíval se na zbývající válečníky, kteří ho chladně pozorovali. Věděl, že si všichni, dokonce i jeho "bratr" Seeleth, myslí: Sleduj pozorně, možná budeš muset jednoho dne toho Valka zabít. Ten zápas byl testovací, přestože o výsledku se už od samého začátku nedalo pochybovat. Valko věděl, že je rychlejší a silnější, a po první minutě poznal, že je i chytřejší. Na okamžik teď pocítil náhlou únavu. Únava byla větší, než jaká se po tomto druhu úsilí dala očekávat.
Hirea k němu přistoupil. "Toto je cvičení, ne aréna. V tuto chvíli je to možná vashta, je to však dostatečně zkušený rváč, aby většinu z vás něco naučil." Zrakem přelétl ostatních devět jezdců. Všichni čekali na příležitost pustit se do protivníka, který jim bude vybrán. "Pro dnešek to stačí. Vraťte se do svých pokojů a přemýšlejte o svých chybách. Neradujte se z úspěchu. Jste ještě děti."
Zbývajících devět válečníků, kteří v kleku obklopovali prostor pro zápas, se zvedlo. Když se Valko pohnul, aby se k nim přidal, Hirea ho zarazil. "Počkej chvíli, Valko."
Jakmile byli sami, pokračoval: "Když ti dal Faroon ruku na paži, udělal jsi něco, aby ses z jeho držení dostal. Ukaž mi to."
Valko přikývl a čekal. Hirea uchopil mladého bojovníka dost hrubě za levou paži a Valko automaticky ruku zvedl, popadl Hireu velmi bolestivě za kůži na hřbetu jeho pravé ruky a mocně trhl dolů. Prsty pravé ruky Valko spojil k sobě a tvrdě je Hireovi vrazil do pravé strany krku. Svoji nohu položil za Hireovu levou a najednou ležel starý instruktor na písku a hleděl na zaťatou pěst, která mu mířila do obličeje. "Zadrž!"
Valko ustoupil. Hirea prohlásil: "Ještě nikdy k nám žádný nový válečník nenastoupil s tím, že by už uměl rychlou pěstní bojovou techniku. Dokonce ani ti, které jsem celé roky trénoval ve Scourge, neumějí to, co jsi právě udělal tak hbitě a snadno." Starý zápasník se postavil na nohy a zajímal se: "Kdo tě učil?"
"Moje matka," přiznal Valko. "Vysvětlila mi, že ve skrývání by mohla nastat chvíle, kdy by mě třeba napadl válečník, a já bych měl na svoji obranu jen holé ruce."
Hirea bez varování tasil meč a mávl s ním nad hlavou tak, že kdyby mladý bojovník neudělal krok vpřed, přišel by o hlavu. Kdyby o krok ustoupil nebo se pokusil sehnout, úder by mu roztříštil rameno či hlavu. Valko zahákl levou paži za Hireovo rameno, ukročil za jeho pravou nohu a udeřil dlaní starého bojovníka do hrdla, jak nejsilněji dovedl, čímž ho poslal k zemi. Když Hirea padal, Valko šel do kleku a v posledním okamžiku, než se kolenem dotkl písku, si stoupl a přišlápl Hireovi ruku s mečem. Pravačkou se napřáhl, aby starému muži rozdrtil hrdlo.
"Zadrž!" dokázal ze sebe dostat Hirea. Zvedl přitom levou ruku dlaní vzhůru na znamení úpěnlivé prosby.
Valko zaváhal. Nutil se mluvit klidně, až přitom skoro syčel. "Proč? Je čas výcviku, staříku, a čas zabíjení. Proč bych tě teď neměl připravit o hlavu? Jsi slabý a prosíš o slitování?" Poslední slova vyplivl, jak mu připadala oplzlá.
"Ne," pravil starý muž. "Ale jestli si přeješ žít, vyslyš mě."
Valko se sehnul a vzal Hireovi meč z ruky. Přiložil jeho špičku starému muži k hrdlu a levou rukou naznačil, aby se zvedl.
"Na světě je jen málo těch, co by uměli totéž, co ty. Pověz jméno své matky."
"Narueen. Cisteenská cvičitelka."
Hirea si nevšímal čepele na svém krku. "Ne, tou ona nebyla." Rozhlédl se, aby se ujistil, že je nikdo nemůže zaslechnout. "Co ti teď řeknu, by nás oba stálo život, kdyby nás slyšel někdo jiný. Tvoje matka, ať už bylo její pravé jméno jakékoliv, byla kouzelnice krve. Jen hrstka lidí dokáže vyučovat to, co ses naučil, a patří k nim pouze jediný spolek žen ze Dvanácti světů, Oranžové sesterstvo."
"To je mýtus…" Valko studoval obličej starého muže a dodal: "Stejně jako Bílý."
"Za mýty se skrývá mnoho skutečného, mladý válečníku." Hirea se ještě jednou rozhlédl kolem. "Nyní dávej bedlivý pozor. S nikým o tom nemluv. Existují tajemství, o kterých možná ani nevíš, že jsou. A existují lidé, co by ti stahovali kůži z těla v tenkých proužcích, jen aby se ta tajemství dozvěděli. Pošlu tě brzy k tvému otci. Mohls mě dnes připravit o hlavu, neexistuje nic dalšího, co bych tě mohl naučit, ale než odjedeš, promluvíme si o tom ještě jednou. Jsou věci, na které se tě musím zeptat, a věci, které ti musím říci." Odvrátil hlavu, nevšímaje si meče na hrdle. "Kdyby se kdokoliv, a Seeleth především, ptal, proč jsem tě zdržel, řekni mu jen, že jsme opravovali tvoji chybnou práci nohou. Teď jdi do svého pokoje a umyj se." Ukázal na svého asistenta výcviku, který stále ležel v bezvědomí, a pokračoval: "Faroon je možná stejně hloupý jako vashta, ale ty právě teď jako tohle zvíře smrdíš."
Valko otočil meč a vrátil ho učiteli. "Neřeknu k tomu všemu nic. Bylo však pro mě těžké nesetnout ti hlavu, staříku."
Hirea se zasmál. "Možná ještě dostaneš šanci. Nemám žádného žijícího syna a jednoho dne, možná brzy, tě asi vyhledám, abys můj život ukončil. Moje kosti začínají cítit chlad a můj zrak není tak ostrý, jako když jsem byl mladý. Nyní jdi!"
Valko poslechl. Hirea byl dnes možná jeho obětí, stále to však byl jeho učitel, a jako takového ho musel poslechnout. Právě však řekl něco, co mladého bojovníka znepokojilo. Když Valko kráčel zpátky do svého pokoje, uvažoval, jestli o jeho matce říkal starý muž pravdu. Určitě nebyla jako jiné ženy, a když bývali sami, často hovořili o mnoha věcech, které byly zakázané. Mohla být kouzelnicí krve? To bájné sesterstvo bylo zakázáno samotným tekaranou. Všechny členky měly být už dávno vypátrány a bez váhání zabity. Nejvyšší kněží Jeho Temnosti je prohlásili za kacířky a jejich vůdkyně byly proklety.
Velmi unavený Valko si náhle pomyslel: Matko, co jsi to udělala?
*

"Calebe, do čeho jsi nás to dostal?" naříkal Tad, když se tiskli ke skalní stěně.
"Nemyslím, že nás slyší," křičel Jommy proti větru.
Zane neříkal nic. Drkotal zuby a držel se Tada za tuniku, aby nespadl.
"Lezte nahoru!" volal Servan. "Nejprve se musíte dostat nahoru a potom dolů!"
Jommy přikývl a pravil jen tak hlasitě, aby ho slyšeli pouze Tad se Zanem. "Nesnáším, když má pravdu."
"Hele, přestaň se tím zabývat a začni se starat o to, jak dostaneme Grandyho dolů," napomenul ho Tad.
Jommy přisvědčil, pak vyšplhal na úzkou římsu nad Tada a slezl dolů mezi něho a Zana, který trochu uhnul, aby mu udělal místo.
Šest chlapců sedělo jako na bidýlku na hoře vzdálené půl dne jízdy od města Roldemu. Cílem cvičení bylo naučit se spolupracovat v obtížných situacích, což v tomto případě znamenalo vyšplhat na vrchol skalního útesu bez pomoci provazů či nástrojů. Nacházeli se zrovna pár yardů pod vrcholkem, když od severu přišla nečekaná bouře, která přinesla prudký déšť a nepříjemný vítr.
Pět ze šesti chlapců bylo ve snesitelném postavení. Byli zavěšeni pod skalním převisem, což byla dobrá pozice pro přečkání bouře, jež by měla během hodiny či dvou ustat. Grandy však byl v nesnázích.
Náhlý poryv větru menšího chlapce málem sfoukl ze skalní stěny, když přelézal po římse, jak se všichni snažili dostat dolů. Sklouzl na skalní plošinu několik yardů pod ostatní chlapce a teď tam v panické hrůze visel za konečky prstů.
Servan rychle zorganizoval ostatní. "Jommy, přitiskni se ke skále. Pak ať tě Zane, Tad a Godfrey spustí ke Grandymu, abys ho dokázal chytit za ruce!"
"Proč ty jsi jediný, kdo tady jen tak stojí?" volal Jommy.
"Protože z nás čtyř jsem nejslabší," odpověděl Servan. Což byla pravda. Servan byl velmi dobrý šermíř, fyzicky však na tom byl dokonce hůř než Godfrey, a ten byl o dost slabší než tři robustní mladíci z Čarodějova ostrova.
Proti tomu nemohl Jommy nic namítat. Servan se zachoval čestně, když ve snaze dostat Grandyho do bezpečí odložil svoji marnivost.
Sto stop pod nimi se zoufale pokoušeli šplhat po povrchu mokrých skalisek dva mniši, aby jim pomohli. Dařilo se jim však ještě méně než šesti chlapcům, protože měli sandály a dlouhé šaty.
Jommy napůl sjel a napůl byl spuštěn po skále, po jejímž povrchu stékala voda a která skýtala jen málo záchytných bodů. "Držte pevně!" volal na Tada a Godfreye.
Godfrey s Tadem ho drželi každý za jednu nohu, zatímco Zane, nejpodsaditější a nejsilnější z těch tří, ležel svojí plnou váhou na zádech a držel je přitom zezadu za tuniky. Jommy se natáhl dolů, popadl jednou rukou Grandyho za košili a zakřičel: "Vytáhnu tě!"
"Ne!" volal Servan. "Chytni ho, pevně drž a my vytáhneme tebe!"
Po skalní stěně se pomalu směrem vzhůru pohyboval podivný řetěz vytvořený z chlapců. V tom Grandyho náhle zachvátila panika a on se pokusil vyšplhat Jommymu po paži. Jommy cítil, že mu chlapcova košile klouže v ruce, a zkusil se otočit. Neuvědomil si, že jeho samotného jen stěží drží Godfrey s Tadem. Začal se jim vysmekávat a pak jim vyklouzl. Nejprve Tadovi a potom Godfreyovi. Ve stejném okamžiku Grandy bleskově vyšplhal k místu relativního bezpečí, zatímco Jommy se na místě převrátil, nohy mu prolétly kolem hlavy a on najednou cítil, jak klouže dolů po skále nohama napřed a hrabe rukama ve snaze najít nějaký úchyt. Servan prudce dosedl a klouzal za Jommym. Pak se přetočil, nevšímaje si řezů a šrámů od skal. Obrátil se hlavou napřed, skoro střemhlav po skalní stěně. Dokázal se natáhnout a popadnout Jommyho za límec tuniky.
Zane stihl Servana zachytit, když se řítil kolem něj. Ten zakřičel bolestí, jelikož mu Zane touto akcí málem vykloubil kyčel. Jommy naslepo natáhl ruku a Servan ho za ni uchopil. "Nepouštěj!" řval Jommy.
"Nepustím!" křičel Servan.
Jommy se přinutil ke klidu a zavolal na Servana: "Co teď?"
Královský bratranec se sklebil bolestí, ale oči z Jommyho nespouštěl. "Nemůžu se pohnout. Použij mě jako provaz a vyšplhej po mně."
Jommy použil veškerou sílu levé ruky, aby se vytáhl. Pravou ruku natáhl a popadl Servana za pásek u kalhot. Vyhledal špičkou pravé nohy trochu lepší oporu ve štěrbině a posunul se. Potom levou ruku zašátral dostatečně vysoko, aby se pevně chytil masité části Servanova pravého stehna. Ještě jednou se přitáhl a na ramenech ucítil Godfreyovy ruce, které mu pomohly na římsu.
Jakmile byl Jommy v bezpečí, obrátil se a pomohl Zanovi vytáhnout zpátky na římsu Servana. Šest chlapců sedělo a těžce oddychovalo námahou, hrůzou a bolestí. Mrzli na římse v padajícím dešti. Jommy pohlédl na Servana. "Jsi blázen, kamaráde, víš to?"
"Nemám tě rád," odpověděl Servan, "ale to neznamená, že tě chci vidět mrtvého."
"Já tě taky nemám rád," pravil Jommy. Servan měl pořezaný obličej, nateklou tvář a vzhledem k tomu, jak si třel pravou ruku, asi i vykloubené rameno. Jommy si kvůli k hustému dešti nebyl zcela jistý, ale připadalo mu, že má Servan oči napuchlé od slz, jak ho to asi bolelo. "Ale dlužím ti život."
Servan se dokázal slabě usmát. "Trošku trapná situace, že?"
"Nemusela být," odvětil Jommy. "Nevím, proč jsi cítil potřebu ukázat nad námi svoji převahu, když jsme se tu poprvé objevili, a právě teď je mi to jedno. Zachránil jsi mi život. Klouzal jsem ze skály a zastavit mě mohl jen pád na dno. Takže když se někdo zeptá, budu první, kdo řekne, že nejsi zbabělec. Šílenec možná, ale ne zbabělec."
Náhle se Servan usmál. "Hele, nemohl jsem tě nechat spadnout potom, co ses málem zabil, když jsi šel pro mého bratrance."
"Bratrance?" podivil se Tad. Podíval se na Grandyho. "On je tvůj bratranec?"
Grandy, zuby drkotaje zimou, přisvědčil: "Ano. Nezmínil jsem se?"

"Tak ty jsi další králův synovec?" zajímal se Tad.
"Ne," pravil Servan. "On je králův syn. Grandyho starší bratr je korunní princ Constantine z Roldemu. Což znamená, že jednoho dne z něho bude mladší bratr krále."
"K čertu!" zvolal Jommy. "Jaké lidi to člověk potkává!"
Najednou se Servan rozesmál. Zvuk byl tak nefalšovaný - úleva z napětí a strachu - že ostatní chlapci si nemohli pomoci a přidali se k němu.
Bratr Thaddeus, mnich, který se k nim pokoušel vyšplhat, se nacházel tucet yardů pod nimi a volal: "Čekejte tam! Bratr Malcolm pospíchá zpátky k univerzitě. Přivede bratra Micaha. Zůstaňte tam a držte se!"
Chlapci se k sobě v dešti přitiskli. Micah nebyl vlastně řádový mnich, nýbrž mág nižší stezky, jenž sídlil na území univerzity. Kromě řady věcí dokázal i ovládat počasí.
Než Micah dorazil, chlapci na tom byli skrznaskrz bídně. Nekontrolovatelně se třásli a stěží byli schopni pohybu. Micah provedl kouzlo, aby zmenšil zuřivost bouře. Vytvořil tak kolem chlapců větší kapsu mírnějšího počasí. Dosah kouzla byl téměř sto yardů všemi směry, takže uvnitř kapsy namísto nečekaného přívalu padal jen mírný jarní deštík.
Když dravý proud na pár minut polevil, bratr Thaddeus vyšplhal po skalní stěně, takže mohl chlapcům pomoci, aby se dostali dolů na širší římsu. Odtamtud vedla relativně snadná cesta až k úpatí hory, za normálních podmínek slabé tři hodiny chůze. Jak sestupovali po kluzké stezce, Jommy se obrátil na Grandyho a zeptal se: "Proč ses nikdy nezmínil, že jsi králův mladší syn?"
Grandy, který se chvěl a vzhledem k tvrdé zkoušce vypadal zle, odpověděl: "Jestli sis všiml, nikdo na univerzitě o své rodině moc nemluví. Považuje se to za nevychované. My všichni jsme studenti."
Jommy kývl, ačkoliv nechápal. Během doby, co byl na la-timské univerzitě, padlo několik nepodstatných poznámek o tom či onom studentovi, že je synem šlechtice či bohatého obchodníka. Když o tom však přemýšlel, uvědomil si, že nikdo nepředstoupil a neřekl, kdo má jakého otce. Grandy byl výjimka, když se zmínil, že Servan je bratranec z královské rodiny.
Jommy se cítil zmateně. Vyčerpaně, otlučeně a úplně zmateně. Z výrazu tváře svých nevlastních bratrů poznal, že se Tad a Zane cítí naprosto stejně.
Spatřil koně, jak čekají na úpatí stezky. Aspoň nebudou muset jít zpátky do města pěšky. A až tam budou, bude tam suché oblečení a teplé jídlo.
Jakmile došli na lepší podklad stezky, přidali do kroku, a když byli dostatečně blízko, aby cítili vlhký zápach koňské srsti a štiplavý pach mokrého dřeva, Jommy se znovu podíval na Servana. Nebyl ve stavu, kdy by si dokázal přesně uspořádat myšlenky, co je tenhle královský mladík ve skutečnosti zač, ale rozhodl se, že se věci nevrátí tam, kde byly předtím. Viděl, že Godfrey kulhá, a aniž by řekl slovo, trochu zpomalil, přidal se k němu a přehodil si chlapcovu ruku přes ramena, aby mu tak pomohl přenést váhu ze zraněného kotníku.
*
Valko tiše stál s dalšími devíti přeživšími mladými válečníky. Hirea a jeden starší válečník naznačili mladíkům, aby se seřadili. Jakmile byli všichni na místě, Hirea prohlásil: "Být nemyslící zabiják se nedá vůbec srovnat s tím, když přinesete čest a slávu vaší říši, vaší společnosti a jménu vašich otců. Dobře zabít je umění a nic neposkytuje větší radost, než když se díváte na zručného zabijáka, který likviduje slabocha. Není nad to, s výjimkou umění množit se."
Několik mladých mužů se zasmálo.
Hirea pokračoval: "Nemluvím o spaní se ženou, vy hloupí tavakové!" Polní zvíře, kterým je oslovil, bylo dobře známé svou sexuální aktivitou a současně neuvěřitelnou stupiditou.
Teď se několik válečníků zatvářilo zmateně. Všichni se ve skrývání zmocňovali žen. Pro mladého muže to byl jeden ze znaků, že se blíží doba jeho zkoušky. Když se soutěžení mezi chlapci ve skrývání stalo příliš násilným, jejich matky se snažily je dostat zpět na území jejich otců.
Hirea se zasmál. "Jsou tu mezi vámi tací, jejichž matky se spolu s nimi vrátily do pevností, hradů či usedlostí jejich otců?"
Dva mladí válečníci zvedli ruce.
Ukázal na ně. "Mají štěstí. Jejich matky jsou chytré, stejně jako jejich otcové jsou silní. Jejich matky byly nezapomenutelné. Jejich otcové chtěli, aby se vrátily, možná aby zplodily dalšího syna. Někteří z vás museli otcům připomínat matky." Potřásl hlavou. "Pro Dasaty je přirozené, že ideální párování nebývá časté, je však žádoucí nejen pro šanci na lepšího potomka, ale také proto, že ideální párování dělá člověku život snesitelnější, radostnější."
Ukázal na muže po svém boku. "Toto je Unkarlin, jezdec ze Strážců krve." Obrátil se na něho a zeptal se: "Kolik přeživších synů a dcer je ve tvém domě?"
"Jsem třetí syn a pátý ze sedmi dětí."
"Ze stejné matky?"
Unkarlin souhlasně kývl a několik mladých válečníků zahučelo údivem. Dva, dokonce tři potomci stejných rodičů bylo neslýchané, ale sedm! To bylo neuvěřitelné!
"Tak se rodí dynastie!" vzkřikl Hirea. "Když vaši synové zabijí své nepřátele a přisvojí si kořist, pak do rodiny přibude bohatství, usedlosti, podřadní a více jezdců! Rodina tohoto muže je částečně zodpovědná za moc a úspěch Strážců krve. Porovnejte vaše otce a kolik příbuzných mužů s ním jede. Kolik strýců a bratranců počítáš k Sadharinu, Valko?"
Během týdnů, které Valko strávil s otcem, než přišel k Hireovi na výcvik, tyto detaily zjistil. "Můj otec je nejstarší v Sadharinu, Hireo! K jezdcům řadí mladšího bratra a čtyři vzdálené bratrance. Od nich mám dvacet sedm bratranců a šestnáct vzdálených bratranců."
"Kolik jezdců je v Sadharinu?"
"Devadesát sedm, padesát lordů."

"Kromě padesáti lordů ze Sadharinu má Valko čtyřicet devět příbuzných!" Rozhlédl se po místnosti. "Stěží můžeš mít silnější vazby! Ale abyste vyšlechtili takovou sílu a mohli mít k dispozici takovou moc, musíte moudře vybírat, koho budete mít v posteli, mladí hlupáci! Jsou ženy, po nichž budete toužit, až vás tělo bude bolet, ale ty jsou jen ztrátou času a semene. I když budete mít silnějšího syna s podřadnou, stále bude rodem patřit k podřadným. Když budete mít syna z válečnické rodiny, ale bude to rodina slabá, bez mocných patronů či pokrevních svazků, co získáte? Nic. Oni získají připojením k vaší linii, ale vás to stáhne dolů. Musíte vyhledávat sobě rovné, nebo, pokud jste dostatečně chytří, jestli je ve vás cosi jedinečného," přitom jako by hleděl přímo na Valka, "pak budete při páření hledět vzhůru. Všichni, kdo budete moci spát s některou ze žen příbuzných karanovi, bez ohledu na to, jestli je tou nejošklivější ženou, které jste se kdy zmocnili, pak to udělejte. A jestli si ji ponecháte, než počne dítě, modlete se, aby to dítě bylo válečníkem největšího věhlasu, protože pak budete mít svazky, díky nimž se vaši nepřátelé budou třást při pouhém pomyšlení na vás. Potom se můžete povznést nad politiku vašeho národa i nad politiku vašeho světa a dosáhnout moci na Dvanácti světech." Odmlčel se, aby se ubezpečil, že všichni mladí válečníci zaujatě poslouchají.
"Ale počátek všeho tkví v tom, že pochopíte, proč je množení umění."
Nyní, pomyslel si Valko, jsou válečníci připraveni pochopit svůj příští úkol. Tvářil se stejně zaujatě jako student vedle něj, ale nic z toho, co Hirea právě řekl, pro něj nebylo nové. Matka s ním o takových věcech mluvívala celé hodiny. Valko věděl, že největší hloupost je ztrácet čas se ženami nižšího postavení, než bylo jeho, pokud to nemělo připoutat vazala či třeba lorda s nepřeživšími syny, protože země a dobytek měly větší cenu než synové z nižších domů. Ale on se bude cíleně snažit vylepšit své postavení. Věděl, že matka od něho očekává rychlý pokrok a že se z něj během deseti let stane lord z Camareenu. Že během dvaceti let bude mít silné syny, kteří ho budou spojovat s mocnými domy.
Valko chápal jen část matčina plánu. Nepochyboval o tom, že má matka plán, protože nevychovala žádného hlupáka. Věděl, že někde, někdy, se mu opět matka odhalí, a pak se přesně dozví, co se za jeho výcvikem skrývá.
"Nyní," oznámil Hirea, "půjdeme na slavnost do města Okory. Setkáte se tam s dcerami a ženami z rodin bohatých a mocných mužů. Vybírejte moudře, mladí válečníci, protože to ony budou prvními, které vám pošlou syny. Syny, kteří se v příštích letech vrátí do domů vašich otců, a na vás bude záležet, jací synové to budou."
Valko si v duchu pomyslel: Jen tahle jediná věc bude na nás. Pak už to bude matka, kdo dítě zformuje.
*
Pug bojoval s nutkáním něco dělat, a to cokoliv. Chtěl totiž být tak nehybný, jak jen to bylo možné. Seděli v kruhu. Vpravo od Puga byl Magnus, Nakor pak po jeho levici, Bek vedle Nakora a naproti Pugovi seděl Dasat jménem Martuch.
V průběhu předcházejících dvou dnů mluvil Martuch s Pugem a Nakorem při několika příležitostech. Odpovídal na otázky, jež byly přímo spojeny s touto výpravou, a rovněž hovořili o světských věcech. Aspekty lidské existence Martucha fascinovaly stejně, jako všechno dasatské zajímalo Puga a Nakora. Pug však dost obtížně hledal označení svého vztahu k jejich průvodci. Kdyby se někdo zeptal, asi by měl tendenci říci, že ho považuje za příjemného společníka.
"Buďte klidní, přátelé," pravil Martuch. "Takhle je to lepší. Čím víc bojujete, tím je změna méně snesitelná."
Už druhý týden procvičovali magii ve městě Susharu. Martuch byl zjevně obeznámen s řadou řemesel a magie byla jedním z nich. Vysvětlil jim, že na dasatských světech jsou "obchodníci s kouzly" považováni za řemeslníky s trochu vyšším postavením než kováři či tesaři. Ale ujistil je, že jakmile zvládnou používat svůj um na Delecordii, bude fungovat i ve světě Dasatů.
Stále však ještě neodsouhlasil, že je bude doprovázet. Řekl, že své rozhodnutí sdělí, až nastane čas. Ale zatím neřekl ani ano, ani ne. Nebylo jasné, co chce bližším poznáním Puga a jeho společníků získat, ale zjevně příliš nepospíchal, aby své rozhodnutí zveřejnil.
"Musíte být trpěliví," vysvětloval Martuch. "Jakmile bude tento postup ukončen, budete moci dýchat vzduch, pít vodu a jíst stravu Dasatů, a budete zvnějšku vypadat jako Dasatové. Existuje zvláštní kouzlo, které použijeme a které způsobí, že budete vypadat jako jedni z nás. Pravděpodobně se však na vás budou divně dívat kněží smrti, pokud se náhodou k některému z nich dostanete blíže. Být vámi, tomu bych se vyhnul. Máte výhodu v jedné věci: ipiliačtí mágové jsou nad knězi smrti, protože jejich magie není zcela závislá na nekromancii. Různými tajnými prostředky můžeme zajistit, aby vaše přestrojení sneslo bližší zkoumání. Ale to je to poslední, kvůli čemu bychom si měli dělat starosti. Protože co se týká temperamentu a přirozenosti, lišíte se od Dasatů stejně tolik, jako oni od vás. Existuje tisíce způsobů bytí, pohledu na život a řešení každodenních problémů, které budete muset zvládnout. Některé se asi naučíte rychle, zatímco na jiné nikdy nedojde."
Zahleděl se jim postupně do tváří. "Jsme rasa válečníků, a to říkám bez vychloubání. Není to tak, že bychom byli jediní válkychtiví lidé, co existují, jsme však rasa vyšlechtěná k boji. Věděli jste, že zabíjíme své mladé?"
Pug si vzpomněl na poznámku pronesenou Kašparem. "Něco takového jsem už slyšel."
"Každé dítě může vyrůst v hrozbu, v soka, a jako takové musí být vyhlazeno, než by tohoto stupně existence mohlo dosáhnout."
Nakor tím byl fascinován. "Jak jste tedy jako rasa přežili?"
"Jsme nebezpeční, dokonce i jako děti. Jsme lstiví. Máme matky, jejichž osudem je chránit děti, dokud nejsou dost staré, aby se chránily samy. Dozvíte se více o skrývání a dalších věcech, které můj lid bere jako dané, ale ne všechno najednou. Pro dnešek se soustřeďme na to, jak se udržíte naživu déle než hodinu poté, co vkročíte na některý z Dvanácti světů."
"Přece ale nemůžou být všichni členové tvého lidu válečníci, že ne?" zeptal se Magnus.
"Ne, existují válečníci a jejich doprovod, pak jejich děti a nižší bratři a sestry. Tato kasta není jasně vymezená. Stejně tak byste mohli považovat členy svého národa za bytosti "normální", a všechny ostatní, které potkáte, za "cizí"."

Podíval se jim do očí. "Na mém světě budete cizinci, takže bude nejlépe, když vám najdeme úlohu, ze které mají Dasatové jakousi obavu, než aby se jí zabývali. Máte nějaké léčitelské schopnosti?"
"Vím něco o léčivých bylinách a taky jak obvázat zranění," ozval se Nakor.
"Na mém světě léčbu provádějí lékaři a klerikové, ale nějaké základní znalosti mám," přidal se Pug.
"Pak budete členy cechu ošetřovatelů."
"Ošetřovatelů?" zeptal se Magnus.
"Každý, kdo není součástí vládnoucí třídy, je označen jako "podřadný"," objasnil Martuch. "Zvláště opovrhovanými jsou ošetřovatelé, protože se snaží starat o ty, co nepatří k jejich vlastní rodině."
"Přesto strpíte jejich přítomnost?" zajímal se Pug.
"Ano," odvětil Nakor. "Protože jsou užiteční!"
Martuch se usmál a na chvíli měl Pug pocit, že za kamenným výrazem byl jakýsi záblesk. "Ano. Uhodil jsi hřebík na hlavičku. Ty, kterých se bojíte, si usmiřujete. Ty, co mohou být hrozbou, ničíte. Ale ty, kteří nebudí ani obavy ani nejsou hrozbou, ale mohou být užiteční, ty si držíte poblíž. Uděláte si z nich podřízené a chráníte je před ostatními vládci, které by třeba mohlo napadnout je vyhladit."
Martuch vytvořil mávnutím ruky ve vzduchu kruh. "Za těmito zdmi leží město, které má mnohem víc společného s vaším světem než s tím mým. Zatímco zdejší lidé jsou mými vzdálenými příbuznými, žijí už dost dlouho v tomto pokrouceném prostoru, na tomto místě v půli cesty mezi první a druhou rovinou, že mnoho z našich… způsobů zapomněli. Jsou zde obchodníci, prodavači a baviči, stejně jako je najdete na vašem světě. Podle našich měřítek se nacházejí tito naši vzdálení bezstarostní bratranci na pokraji šílenství - a ti z vašeho světa jsou pak pro nás úplní šílenci."
"Pořád se máme co učit," povzdechl si Pug.
Bek konečně promluvil. "Nic z toho nechápu. Jen chci něco dělat."
"Brzy," chlácholil Nakor nepokojného mladého muže.
"Beku," oslovil ho Martuch, "proteď jsme skončili. Proč nejdeš ven a trochu se neprovětráš?"
Bek se podíval na Nakora, který kývl. Jakmile mladý muž odešel, Nakor se zeptal: "Proč jsi chtěl, aby odešel?"
"Protože se ho spousta z toho ani nedotkne, přestože je v mnoha směrech Dasatům podobnější, než si kdokoliv z vás dokáže představit." Podíval se na Nakora. "On jde s tebou?"
"Udělá, co mu řeknu. Přinejmenším ještě po malou chvilku."
"Hlídej ho." Martuch se obrátil k Pugovi. "Proč jsi ho přivedl?"
"Bylo mi to řečeno," odpověděl Pug.
Martuch přikývl, jako by to bylo vše, co potřeboval vědět. "Možná bude důležitý."
Nakor pohlédl na Magnuse a pak prohlásil: "Musím se tě na něco zeptat, Martuchu."
"Na co?"
"Proč nám pomáháš, když neznáš náš záměr?"
"Vím víc, než si myslíš, Nakore Isalánče," odvětil Martuch. "Váš příchod nebyl neohlášen. Před několika měsíci jsme obdrželi zprávu, že někdo z první roviny reality bude hledat přístup na můj svět."
"Zprávu?" zajímal se Pug. "Od koho?"
"Mám pouze jméno," přiznal průvodce. "Kalkin." Pug ztuhl. Dokonce i Nakor vytřeštil oči. Magnus promluvil jako první. "To neznamená, že to byl Kalkin nebo Banath. Jen někdo použil jeho jméno."
"Ale kdo by ho znal?" zeptal se Pug. "Kdo, kromě nejužšího kruhu konkláve vůbec ví o Kašparově vizi na střeše Příbytku bohů?"
"A proto, přátelé, vám asi pomáhám. Pokud prokážete, že jste schopni podstoupit to, co musí být uděláno, abychom vás dostali na dasatské světy. Protože ať si toho jste či nejste vědomi, hrajeme hru bohů a riskantní sázky jsou mnohem vyšší, než si vůbec dokážete představit. V sázce není jen váš svět, stejně je na tom i můj svět. Všude kolem číhá obrovské nebezpečí. Celé národy mohou vymřít."
XIV
Slavnost
Pug mávl rukou.
Martuch zvedl ruce a před jeho zkříženými zápěstími se objevil lesknoucí se disk, virtuální energetický štít. Modrý blesk, který Pug vykouzlil, byl odražen k obloze, aniž by někoho zranil.
Pug, Nakor a Magnus se v časném odpoledni setkali s Martuchem, který je zavedl na relativně opuštěnou louku v kopcích za městem, kam se dalo dojít pohodlnou procházkou. Pug si všiml, že jsou všude akry kultivované půdy, ale žádné farmy.
"To není náš způsob," pravil Martuch. Vysvětlil jim dále, že farmáři jsou dělnická vrstva, která pracuje pro sdružení pěstitelů, mlynářů, exportérů zrní a produktů, a která žije ve shlucích místností ve velkých budovách, jež označil jako "apartmány". Každé ráno farmáři vyjížděli s vozy ven a vraceli se po západu slunce. Martuch říkal, že je to odkaz jejich dasatského dědictví, neboť na Dvanácti světech početní převaha není pouhou frází, ale zásadou, podle níž se žije. Smečky predátorů na dasatských světech jsou takové, že osamocená farmářská rodina v malém domě by nepřežila ani rok.
Pug dále zaznamenal, že Martuch používá termín "náš způsob". I když si snad o Ipilianech myslel cokoliv, bral je jako rovnocenné Dasatům.
"Dasatové magii často považují za další nástroj," prohlásil Martuch, "což samozřejmě znamená za další zbraň. Myslím, že jakmile poznáte záludnosti práce s magií v tomto prostředí, vaše mistrovství v tomto předmětu z vás udělá nejpřednější uživatele magie, Pugu." Obrátil se na Nakora s Magnusem. "Vy všichni tři budete pravděpodobně patřit k

nejvyšší třídě. Ale nepodceňujte nelítostnost těch, se kterými se asi střetnete. Půl tuctu kněžích smrti se vám možná nevyrovná jednotlivě, ale jako skupina vás přemůžou. Dle vašich měřítek jsou to fanatici, stejně jako jsou v té říši všichni muži, ženy a děti. Žijí tak, že se to ani nedá označit jako "kód". Je to sada bezmyšlenkovitých reakcí vybroušená tisíciletími života ve světě, v němž zaváhání znamená vyhlazení." Podíval se na tři uživatele magie a dodal: "Když budete myslet, zemřete."
"Líčíš pochmurnou skutečnost," ozval se Magnus.
"Oni znají pouze tohle. Pro ně to není pochmurné, protože oni jsou naživu. To oni přežili a jsou z nich vítězové - dokonce i ten nejposlednější z nich - a v tom nacházejí hrdost a uspokojení. Nejnižší z podřadných, kteří vykonávají ten nejméně významný úkol, se mohou cítit nadřazeni synovi samotného tekarany, který selhal. Jde o smysl pro místo ve společnosti, jenž vy ještě nedokážete ocenit."
"Přemýšlel jsem o tom už spoustu hodin, Martuchu," přiznal Nakor. "Rád bych věděl, jak se stalo, že jsi jiný než tvoji bratři?"
"To necháme na jindy, ale ten čas se blíží. Dnes jsem se rozhodl sdělit vám svoji volbu. Povedu vás, kam si přejete jít. A navíc vám dám slib, že udělám vše, co je v mých silách, abych vás přivedl zpátky domů."
"Když o tom mluvíme," podotkl Magnus, "poté, co proděláme všechny ty změny, jak přežijeme, až se vrátíme domů?"
"Řekl bych, že v dobrém stavu," odvětil Martuch. "Vzhledem k rozdílům mezi druhou a první rovinou reality je přirozené, že jakmile se vrátíte domů, začnete se navracet do svého původního stavu. Asi se vám bude chtít zůstat pár dní v posteli a bezpochyby se budete cítit na umření, ale neumřete. Představte si třeba, že je vám špatně od žaludku nebo že je to následek nadměrného pití minulou noc, jen to bude o dost horší a potrvá to asi týden. Pak to přejde. V řádu přírody je elegance, vznešený pokrok vesmíru, který podněcuje věci, aby se vracely tam, kam patří. Když někam prostě nepatříte, vesmír má snahu vám odpustit, a přijme vás zpátky, jakmile se vrátíte." Zašilhal na Puga. Ten si už dříve všiml, že tento zvyk obvykle znamená, že je Martuch velmi zvědavý, jakou dostane odpověď na následující otázku. "Tak, můžu teď znát důvod, proč se chcete vydat do nebezpečí někam, kam by žádný soudný zástupce vaší rasy nechtěl nikdy jít?"
Pug pohlédl na Nakora, který jednou souhlasně kývl. Pak se Martucha zeptal: "Co víš o talnoyovi?"
Martuch vyvalil oči. "Za prvé, že byste to slovo ani neměli znát, natožpak co to je. Za druhé, že je to… rouhání. Proč?"
"Jednoho máme."
Nyní vypadal Martuch, že je doopravdy v šoku. "Kde? Jak to?"
"To je ten důvod, proč musíme jít na dasatské světy," pravil Pug. "Všechno ti povím včas, ale pro teď pochop, že příčinou našich obav je přítomnost talnoye na mém světě."
"No, to by měla být, člověče," odvětil Martuch. "Je to bytost, která vzbuzuje strach dokonce u nejstatečnějších dasatských hrdinů dávnověku. Je to monstrum z nejkrvavějších dnů v dlouhé a vražedné historii mého lidu." Odmlčel se a pak dodal: "To věci mění."
"Jak?" zeptal se Pug. "Neměníš své rozhodnutí?"
"Ne. Naopak, nyní jsem ještě víc přesvědčen, že vás vezmu tam, kam si přejete jít. Opravuji svá slova, že hrajete hru bohů, nyní totiž hrajete mnohem vyšší sázku, než si vůbec umíte představit. Ale musím jít a s někým si promluvit. A on pak pohovoří s někým dalším. Až se poradíme, vrátím se, a až tady budu, sedneme si a probereme věci, které si žádný smrtelník, člověk či Dasat nikdy ani neuměl představit, natož aby jim musel čelit." Rozhlédl se kolem, jako by měl náhle obavu, že by je mohl někdo slyšet. Vzhledem k jejich umístění to bylo gesto téměř humorné, ale ne že by to Pug bral na lehkou váhu. "Vrátím se tak rychle, jak budu moci. Mělo by vám být jasné, že nikomu jinému, dokonce ani Kastorovi, o tom nesmíte nic říct. Teď se vraťme do města a já vyrazím."
Pug a ostatní si vyměnili pohledy a pak následovali očividně rozrušeného Dasata.
*
Valka slavnosti nebavily. Byly divné a otravoval se na nich, i když mu předtím matka taková společenská setkání popisovala. Jako by ovládal neobyčejnou schopnost vidět, co jiní vidět nemohli, nebo si možná mnohem snadněji nevšímal toho, co ostatní zaslepovalo či klamalo. Jeho matka to označila jako "společenský boj" Dasatů.
Jak Hirea předpovídal, většina jeho spolužáků-válečníků ze sebe dělala tavaky - až na Seeletha, který se stejně jako Valko uchýlil do rohu místnosti, aby pozoroval a hodnotil.
Několik žen, mladších dcer podružných válečníků a jedna obzvláště krásná dcera podřadného cvičitele, co se specializoval na velkoobchod se zbraněmi a zbrojí, už mu učinilo nabídku. Valko mohl říci, že otec té krásky je hmyz, ale velmi úspěšný hmyz. A jeho dcera byla výjimečně atraktivní a používala svoji krásu jako beranidlo na městskou bránu. Valko nepochyboval, že při dostatku vína se několik jeho hloupějších kolegů o ni začne prát, možná že i poteče krev. Valko sledoval, jak se pohybovala, jak jí jinak velmi těsný oděv slibně zvýrazňoval všechny křivky těla, a jak se usmívala. Měl za to, že je asi nejnebezpečnější osobou v místnosti.
Zvažoval, co předtím Hirea říkal o vztahu mezi rodinami a klany, domy a dynastiemi. Také si pamatoval, co ho matka navzdory konvenční moudrosti naučila. Že páření s dcerou nižšího válečníka není úplně špatné, pokud to vyprodukuje úspěšného potomka, který může tohoto válečníka a jeho rodinu připojit k němu jako vazala. Matka ho učila, že křížení "vzhůru" není jediná cesta k úspěchu. Křížení "dolů", které zajistí široký základ, může přivést mnoho mečů na pomoc při jakémkoliv sporu, který by Valko vyvolal.
Rozhlížel se po místnosti a zvažoval, že ve skutečnosti tu zřejmě není příliš možností k množení se. Pouze jedna mladá žena vypadala, že se blíží Hireovým požadavkům, ta však byla obklopena pěticí Valkových společníků.
Přišel k němu Seeleth. "Nehledáš spojení na dnešní noc, bratře?"
Valko mu věnoval nedůvěřivý pohled a zavrtěl hlavou. Všiml si, že se Seeleth rozhodl nosit na své zbroji znak Remalu. Nebylo to zakázáno a Valko si mohl zvolit znak Camareenu nebo znak Sadharinu. Nevybral si ani jeden. Ale divné bylo,

že si Seeleth vybral a vystavil na odiv spíš znak společenský než znak rodinný, že se hlásil spíš k otcově sdružení než k jeho rodině. Valko měl chuť se na to zeptat, ale jako se všemi věcmi, které se týkaly Seeletha, si pomyslel, že je lepší mlčet. Valko se už dříve rozhodl, že příležitost pro páření kvůli výhodě je chytrá věc, a věděl, že Hirea to ví. Starý válečník stál u stolu hostitele, naslouchal právě probíhající konverzaci, ale očima neustále v místnosti vyhledával své svěřence a posuzoval jejich chování.
Valko věděl, že během večera se jeho kamarádi opijí a budou dělat hlouposti. Nevěděl však, jestli se to od nich očekává a jestli by neměl dělat totéž, nebo jestli to bylo něco, čemu se měl vyhnout. Na jednu stranu si nepřál mrhat časem a energií na cosi nevýhodného, ale na druhou stranu měl na paměti Hireovo varování, že se nemá příliš odlišovat.
Zatímco tu volbu zvažoval, zeptal se svého společníka: "A ty nehledáš ženu, "bratře"?"
Seeleth se zašklebil jako hladový zarkis. "Abych řekl pravdu, není tady žádná, co by stála za pozornost. Nemyslíš si to taky?"
Valko na něj pohlédl úkosem, a pak obrátil pozornost k podlaze. Právě se rozhodl. "Myslím, že by to mohla být žena, co právě mluví s Tokamem."
"Proč? Její otec je nižší rytíř."
"Ale její matka je mladší sestra Unkarlina, který má vysoké postavení u Strážců krve." Než mohl Seeleth promluvit, Valko od něj odstoupil a cílevědomě vyrazil směrem k té ženě. Byla atraktivní a on cítil, jak se mu začíná zrychlovat tep při vyhlídce na možné páření s ní či na boj s Tokamem o ni. Věděl, že neudělá ani jedno z toho, ale tím, že projevil zájem, jednal dostatečně předvídatelně, aby odvrátil jakékoliv podezření, kdyby byl sledován. Také se vyhnul ztrátě času s nějakou jinou ženou, která by opravdu neměla ideální postavení, což by v důsledku bylo plýtváním.
Pohlédl na Hireu a viděl, že ho starý válečník sleduje, jak přistupuje k páru, který mluví potichu a je očividně pohroužen do konverzace. Mohl to být náznak souhlasu, co viděl v očích starého muže?
Valko se rozhodl, že si opravdu musí soukromě promluvit - a to brzy.
*
Tad se neklidně vrtěl, Zane zíral a Jommy se šklebil. Přijetí v paláci nebylo dle jejich měřítek nic "skromného". Podél obou stran dlouhého koberce vedoucího k trůnu bylo nejméně dvě stě dvořanů a podél stěn stály v pozoru dva tucty královské stráže, první královští dragouni. Byli v plné parádě. Na hlavě měli nízkou kulatou čapku z bílé kožešiny s černou šálou, která jim spadala na levé rameno, dále krémově zbarvené kabátce s červenými hvězdičkami a černé nažehlené kalhoty zastrčené do černých holínek.
Chlapci byli taktéž oblečeni ve svých nejlepších šatech, které si museli spěšně zakoupit, jakmile předvolání do paláce dorazilo. Mniši neviděli rádi, když byl narušen jejich pravidelný rozvrh, ale ani vysoce postavený kněz La-Timsy nemohl ignorovat královské předvolání.
Zejména Jommy byl naparáděný jako bantamový kohout. Měl na sobě svůj první skutečně slušivý kabátec ze zeleného manšestru se zlatými knoflíky, vpředu rozepnutý, dále pak košili z bílého plátna s velkými volány vpředu, kterou Tad považoval za děsnou, ale odpovídala současné roldemské módě, k tomu těsné černé kalhoty a kotníkové boty.
Zanovi se nelíbily boty, neboť jak zjistil, nehodily se k ničemu, co vyžadovalo opravdovou obuv, a přitom nebyly ani tak pohodlné jako nazouváky.
Nyní byli chlapci připravení, že budou představeni roldemskému králi.
Vedle Jommyho se objevil Servan a zašeptal: "To máš za to, žes zachránil princův život."
"Kdybys mě byl varoval," pravil Jommy, neztráceje svůj úsměv, "byl bych tam toho malého prevíta nechal sedět doteď." Servan se usmál a podíval se jinam.
Servan a Jommy se nestali přáteli, ale dosáhli jakéhosi smíru. Servan a Godfrey se ke třem chlapcům z Čarodějova ostrova začali chovat zdvořile a Jommy se s nimi přestal rvát.
Královský ceremoniář udeřil do podlahy koncem těžké dřevěné hole a hala ztichla. "Veličenstvo!" ohlásil. "Pánové, dámy, gentlemani a všichni zde shromáždění! Sir Jommy, sir Tad a sir Zane z královského domu v Keshi!"
"Sir?" podivil se Tad. "Kdy k tomu došlo?"
Servan zašeptal: "No, museli něco vymyslet, abyste vypadali důležitě. Teď přejděte ke králi, ukloňte se stejně, jako se ukloním já, a neklopýtněte!"
Tři chlapci kráčeli po dlouhém koberci k označenému místu šest kroků před trůny a uklonili se, jak jim bylo předvedeno.
Na dvojici trůnů seděl král Carol a královna Gertrude. Po královnině boku stála malá dívka, ne víc než osm či devět let stará, princezna Stephane, a po králově pravici stáli tři synové: korunní princ Constantine, mladík téměř stejného věku jako byli tři chlapci, princ Albér, hoch o dva roky mladší, a samozřejmě princ Grandy, který se na své přátele zubil.
Constantine a Albér na sobě měli uniformu královského námořnictva, zatímco Grandy byl oblečen v prosté tunice, pokud ovšem zlaté šňůry a diamantové knoflíky považujete za prosté.
Král se usmál a pronesl: "Máme k vám velký dluh, mí mladí přátelé, jelikož jste zachránili život našeho nejmladšího syna."
Těm třem bylo řečeno, aby nemluvili, dokud nebudou vyzváni přímou otázkou. Jommy si však nemohl pomoci a vyhrkl: "Nechci pochybovat o té cti, Veličenstvo, ale ve skutečnosti byl tvůj syn v malém nebezpečí. Je to podnikavý mladík, který se o sebe dokáže postarat. Byl jen na nepohodlném místě."
Na chvíli dvůr ztichl, ale pak se král rozesmál. Grandy koulel očima, ale na svého spolužáka se zazubil.
"Stejně jako nás těší myslet si, že náš nejmladší chlapec se dokáže postarat sám o sebe, jak pravíš, víme také z toho, co nám bylo řečeno, že jeho život visel na vlásku, a navíc ty sám jsi riskoval mnohem víc, abys ho zachránil. Proto je naším potěšením odměnit vás následovně." Pokynul hlavnímu ceremoniáři, který předstoupil.
"Od nynějška," zvolal hlavní ceremoniář, "se na vědomost dává v celé říši Roldemu, že tito tři muži zde předstoupení budou rytíři královského dvora, se všemi udělenými privilegii a ctí náležejícími tomuto postavení, s vděčností dvora za

jejich hrdinský čin při záchraně života našeho milovaného syna, Grandpreye. Navíc budou nosit titul rytíř královského dvora po celý život. Tak prohlášeno tento den královským výnosem."
"Grandprey?" zašeptal Tad.
Zane se podíval na chlapce, který vypadal, že se dívá do nebe, jako by naznačoval, že si jméno nevybral on, nýbrž jeho matka.
Chlapci nic neříkali, zatímco královský dvůr zdvořile tleskal. Královská rodina však vypadala, že svoji vřelost a díky vůbec nepředstírá. Jommy to tedy považoval za znamení, že Grandy jejich hrdinství v horách barvitě vylíčil.
Král vstal a sestoupil po třech schodech k chlapcům. Současně se po jeho boku objevilo páže v královské livreji a neslo velký podnos. Podnos byl pokryt bílým sametem, na němž spočívaly tři zlaté brože s královským státním znakem. Král vzal brože z podnosu a osobně je postupně připjal na límce všem třem chlapcům. Potom o krok ustoupil.
Jommy se zahleděl k místu, kde stál Servan. Mladý muž naznačil, aby se uklonili. Tak to rusovlasý chlapec udělal a Tad se Zanem ho ihned následovali. Král se vrátil na trůn a prohlásil: "Recepce začne, jakmile bude dnešní slyšení ukončeno."
Servan naznačil chlapcům, aby se vrátili cestou, kterou přišli. Chlapci ustupovali pozpátku a klaněli se. Pak se otočili a kráčeli k východu.
Jakmile byli venku, přistoupili k nim Servan a Godfrey. Servan podotkl: "To bylo dobré. Nezakopli jste, i když držet ústa zavřená je pro tebe asi problém, že?"
Jommy měl tak dobré vychování, že vypadal rozpačitě. "No, já vím, ale nebyla to tak obtížná situace, a tys riskoval mnohem víc než já s Grandym, abys mi zachránil krk. Měli by dát ocenění tobě."
Servan pokrčil rameny. "Nebudu s tebou diskutovat, ale pamatuj, nedávají ocenění za záchranu tvrdohlavých venkovských chlapců. Kromě toho, já už dvorní rytíř jsem."
"Tak o čem to tedy všechno bylo?" zeptal se Zane.
"Znamená to, že jste rytíři až do své smrti, ale nemůžete předávat titul na své syny. Ti budou sedláci jako vy," vysvětlil Godfrey.
Zane zakoulel očima. "Bezva."
Tad se zasmál. Jejich vztah ke Godfreyovi se také změnil, když ne v přátelství, tak aspoň v opatrnou toleranci.
"Pojďte se mnou," vyzval je Servan. "Musíte být na recepci, než se tam objeví královská rodina. Nesnažte se vínem polít vaše nové šaty. Bohové vědí, kdy zase budete mít možnost tak dobře se obléknout."
Jommy poklepal v hravém gestu Servanovi na rameno tak silně, až se Servanovi lehce podlomila kolena. "Ty jsi nesnesitelný posměváček. A právě když jsem si začínal myslet, že jsi posměváček snesitelný."
Tad, Zane i Godfrey se společně zasmáli.
Vstoupili do královské přijímací síně s klenutým stropem a se skleněnými stěnami od podlahy ke stropu, za kterými se třpytilo odpolední slunce. Přítomen byl celý dvůr, a když Jommy spatřil tolik hezkých dívek, šťouchl nejdříve do Tada a pak do Zana.
"Dívky!" vydechl Zane tak hlasitě, že ho zaslechlo několik poblíž stojících šlechticů. Vyvolalo to u nich několik udivených pohledů a pár se jich zatvářilo pobaveně.
"Chovej se slušně," varoval Godfrey. "To jsou nejvznešenější dívky v království a vy jste špatně vychovaní klackové."
"Má to být "špatně vychovaní klackovití rytíři", děkuji mnohokrát," napomenul ho Tad. "Kromě toho, kdo ti dneska pomohl složit tu zkoušku z geometrie?"
Godfrey se zatvářil trochu rozpačitě, ale souhlasil: "Velmi dobře. Jste dobře vychovaní klackové."
"Dobře vychovaní klackovití rytíři," opravil ho Jommy.
Škádlení ustalo, když došli na svá určená místa ve středu kruhu sestavenému z velkých kulatých stolů. Každý z nich byl bohatě prostřen. Vedle čekali číšníci, jejichž úkolem bylo zajistit, aby si roldemská šlechta a čestní hosté nemuseli opatřovat jídlo a pití sami.
Vstoupila královská rodina a všichni se uklonili. Když král došel ke třem čestným hostům, dal znamení hlavnímu ceremoniáři. Ten udeřil holí o kamennou podlahu. "Jejich královská Veličenstva jsou potěšena, že vás mohou přivítat!"
Hned poté začali číšníci plnit talíře a poháry. Chlapci byli instruováni, aby si nebrali žádné jídlo ani pití, dokud neopustí královu společnost. Tad a Jommy čekali, zatímco Zane se špatně skrývaným znepokojením sledoval, jak se zásoby na stolech rapidně zmenšují.
"Tvoje skromnost ti svědčí, mladíku," promluvil král, "ale nikdy nediskutuj s králem na veřejnosti, když ti předává vyznamenání."
Jommy se začervenal. "Moje nejhlubší omluva, Veličenstvo."
Král dal znamení a objevilo se páže s podnosem, na němž spočívaly tři malé váčky. "Úřady, které vám byly uděleny, jsou spojeny s některými menšími statky, z nichž budete pobírat roční malé stipendium. To je vaše výplata za tento rok."
Podíval se na královského dvořana, jenž stál poblíž, a muž doplnil: "Sto zlatých mincí, Veličenstvo."
Král přikývl, zvedl jeden váček a předal ho Jommymu. Další dva pak dostali Tad a Zane. "Vaši roční výplatu si můžete vyzvednout v královské pokladnici každý rok v tuto dobu."
Chlapci ztratili řeč. Sto roldemských zlatých mincí bylo víc než dobrých tři sta běžných zlaťáků v Dolině snů, kde vyrůstali. Byl to příjem srovnatelný s příjmem mlynáře Hodovera ve Hvězdně, nejbohatšího muže, jakého kdy Tad a Zane poznali.
Jommy nikdy nepotkal nikoho, kdo by tolik vydělával. Všichni tři si ve stejné chvíli mysleli totéž: jsou bohatí!
"Běžte a užívejte si pozornosti," vyzval je král. "Dnes večer se vrátíte na univerzitu, a pokud je mi známo, mniši se jen

stěží nechávají ovlivnit tituly a bohatstvím."
Chlapci se uklonili a o krok ustoupili. Pak se otočili a splynuli s davem. Připojil se k nim Servan s Godfreyem, zatímco Grandy si k pětici razil cestu.
"Grandprey?" zeptal se Tad.
Grandy pokrčil rameny. "Jméno dědečka mojí matky. Nekonzultovala to se mnou."
Jommy předvedl úklonu. "Výsosti!"
Grandy hravě kontroval: "Sire Jommy."
"Když je řeč o jménech," začal Servan, "co je vlastně zač jméno "Jommy"?"
Jommy pokrčil rameny. "Je to rodinná přezdívka. Ve skutečnosti jsem Jonathan, ale můj o stupínek starší bratr byl batole a nedokázal to jméno vyslovit, tak na mě volal "Jommy" a mně to zůstalo. Nikdo mi neříká "Jonathane"."
Pážata přinesla jídlo a všichni mladí muži se obsloužili plnými talíři a poháry piva. "Užijte si to," pravil Servan. "Protože při západu slunce jsme zpátky v něžné péči la-timských bratrů."
"Ano," potvrdil Tad s úsměvem, "ale do té doby máme jídlo, pití a hezké dívky k flirtování."
Jommy zvedl hlavu jako vyplašený jelen. "Dívky!" probral se, zatímco se rozhlížel po místnosti. "K čertu se mnou, a já jsem teď rytíř!"
Všech pět chlapců se rozesmálo. Jommy se zašklebil a prohlásil: "Do dnešního rána jsem byl venkovský chlapík, který neměl co nabídnout, ale teď jsem pohledný mladý rytíř s budoucností, kterému se poštěstilo stát se blízkým přítelem královského prince. A teď, když mě, vy chuligáni, omluvíte, se půjdu podívat, na kolik dívek dokážu udělat dojem, než nás odvlečou zpátky na univerzitu."
"Ten "sir chuligán" jsi ty," ohradil se Tad, ale předal svůj sotva načatý talíř poblíž stojícímu pážeti.
Zane začal hltat jídlo a s plnými ústy zamumlal: "Dohoním vás za minutu!"
Dožvýkal poslední sousto a pak spěchal za nevlastními bratry. Godfrey se podíval na Grandyho a Servana. "Ať bohové ochraňují roldemské dcery."
Servan se uchechtl. "Znáš už tyhle dívky celý svůj život, Godfreyi. Lituj ty chlapce."
Grandy se hlasitě rozesmál.

XV
Bílý

Valko zvedl meč.
Jeho otec pozdrav opětoval ze vzdálené hradby rodinného hradu. Vítal tak doma přeživšího syna po absolvování výcviku. Vedle Valka jel Hirea. Po skončení výcviku prostě informoval syna Camareenu, že s ním pocestuje na statky jeho otce. Pak bude pokračovat domů do města Talidanu, které se nacházelo poblíž hlavního sídla oblasti, města Kosridi. V přiměřené vzdálenosti za nimi jeli dva Hireovi sluhové.
Jak tak jeli bok po boku, Hirea prohlásil: "Nastal čas, abychom si otevřeně promluvili, mladý Valko."
"Rozhovor, o kterém ses zmínil to odpoledne na cvičišti," odvětil mladý válečník, "a na který jsem marně čekal?"
"Čas i okolnosti si žádají své," pravil starý učitel. "Mám toho na srdci jen málo, tvůj otec ti poví víc. Teď ti jen řeknu, že tvoje matka před tebou řadu věcí tajila, abys do dnešního dne neprozradil ji či sebe. Ona a já jsme se setkali. Je to pozoruhodná žena. Proto musíš vědět, že vše, co tě tvoje matka naučila, je pravda. Vše, co jsi viděl od chvíle, kdy jsi vyšel ze skrývání, je klam."
Valko prudce otočil hlavu. Zíral na starého muže. "Co…?"
"Chuť po krvi, kterou v jistých časech cítíme, touha zabíjet mláďata, to vše je klam. To vše nám bylo násilím vnuceno, ale není to správný dasatský způsob."
Valko otevřel ústa. Není divu, že mu tohle starý válečník nebyl schopen říci na veřejném místě. Srdce se mu prudce rozbušilo.
"Tvůj otec ti brzy o všem poví víc. S nikým nemluv o tom, co jsem ti právě řekl, a na nic se mě už neptej," pokračoval starý učitel. "Zde se naše cesty rozdělují, ale věř, že příští den bude pro tvoje přežití rozhodující. Až se znovu potkáme, pochopíš, proč jsem tak obezřetný." Jednou zamával směrem ke vzdálenému hradu, aby pozdravil Valkova otce, pak svého varnina na odbočce k hradu obrátil a naznačil sluhům, aby ho následovali. Valko zůstal na silnici sám.
V rozpacích sledoval, jak odjíždějí. Přemýšlel o vážných věcech, které mu Hirea právě sdělil. Příští den bude pro tvoje přežití rozhodující… Rád by věděl, co to znamená. Zcela určitě představoval navracející se syn, který obstál ve zkoušce i ve výcviku, pro svého otce nebezpečí. A Valko byl pravděpodobně tím nejnebezpečnějším protivníkem, s jakým se kdy jeho otec během let střetl. Také však věděl, že otec je asi tím nejnebezpečnějším nepřítelem, jakému bude stát brzy tváří v tvář on. Hirea byl možná skvělý instruktor, ale své nejlepší dny už měl za sebou. Aruka byl stále šermíř, jehož bylo třeba se bát.
Valko jel pomalým krokem, nechtěl dát najevo přílišnou netrpělivost. Dojel k hradní bráně a všiml si, že brána je na počest jeho návratu doširoka otevřená. Toho gesta si cenil. Obvykle se pro jednoho jezdce otevírala jen půlka vrat. Zaznamenal, že uvnitř hlavního hradního nádvoří stojí otec na balkóně a sleduje ho. S očima sklopenýma k zemi přistoupil k Valkovi jeden podřadný, správce otcova majetku, a pravil: "Mistře Valko, tvůj otec si přeje, aby ses vyspal a odpočinul si. Přijme tě ve svých soukromých komnatách, až něco sníš."
"Nebudu s ním dnes večeřet?" podivil se Valko, když sesedal z koně.
"Ne, pane," odvětil muž a nepatrně se nahrbil, jako by očekával trest za to, že přináší zprávy, jež by se daly považovat za špatné. "Má v tuto chvíli jiné záležitosti, ale přeje si tě vidět, jakmile to okolnosti dovolí. Jídlo ti přinesou do tvého pokoje."
Valko se rozhodl tu záležitost se sluhou nerozebírat. Nezamlouvalo se mu, že má večeřet sám. Čas, který strávil s

ostatními devíti přeživšími válečníky ve výcviku, ho naučil cenit si společnosti, kterou po většinu dětství postrádal. Nechal podřadné, aby odvedli jeho oře, a pomalu kráčel do otcova velkého hradu. Jako u všeho dasatského, i styl architektury v sobě nesl povýšenost, že větší znamená mocnější. Budova byla celé roky rozšiřována, až přesáhla vnější hradby, a vzniklé přístavby pro vazaly a podřadné, jakož i pro ostatní jezdce Sadharinu, pokud zde sídlili, daly vznik stavbě, kterou bylo obtížné bránit. Když Valko vstoupil do velkých dvojitých dveří, které dole dominovaly nádvoří, uvědomil si, že by mohl navrhnout minimálně tři, pokud ne víc, důmyslných plánů, jak obléhat a dobýt otcův majetek. Rozhodl se, že jakmile bude vládnout, první jeho povinností bude napravit tato stavební přehlédnutí a nedostatky. Kráčel rozlehlými síněmi, a ať se podíval kamkoliv, viděl jen dasatskou tradici: masivní sloupy bez ornamentů, holé stěny s pečlivě sestavenými kameny táhnoucími se tak daleko, kam až oči dohlédly. Protože chyběly otvory pro lučištníky, znamenalo to, že podél zdí je mnoho slepých míst. Ztéci tento hrad by nebylo vůbec snadné, nebylo to však úplně nemožné. Když Valko vystoupal po schodech k rodinným komnatám, rozhodl se, že nejlepší by bylo prostě postavit více stráží a hlídek na strategická místa na hradbách.
Dorazil do svých komnat. Rád by věděl, jestli každý syn vidí hrad svého otce jako útočiště a současně jako cenu pro vítěze. Strčil do dveří a zjistil, že otec pokoje zrenovoval. Jednoduchá postel, ve které zde posledně spal, byla nahrazena velkou postelí, na níž byly navršeny kožešiny a která pokoji dominovala. Tam, kde bývaly prosté bedny, v nichž přechovával svoji zbroj, byly nyní zdobně vyřezávané truhly z ebenu, a na odložení zbroje zde byla figurína. Stěny zdobily tapisérie v jasných barvách, které činily pokoj zatepleným a útulnějším.
K mladému válečníkovi přispěchali podřadní, aby mu pomohli při odkládání zbroje, a další přinesli velkou vanu, v níž se mohl vykoupat. Rychle se odstrojil. Přitom si uvědomil, že je rozbolavělý, unavený a že už koupel opravdu potřebuje. Když se v horké vodě uvelebil, sloužící mu ihned začali do vlasů vtírat sladce vonící masti a omývat tělo měkkými žínkami. Valko si nikdy v životě nedopřál takovou luxusní péči a stěží věděl, jak má reagovat.
Po koupeli mu dali na výběr z bohatě zdobených šatů, a on zvolil jedny tmavě modré s bílým lemováním a s abstraktními, zlatem vyšívanými vzory, které velmi lahodily jeho oku.
Jakmile vanu odnesli pryč, přinesli čtyři podřadní muži do místnosti velký stůl. Na stole ležel široký výběr jídel, několik druhů vín a pivo.
Valko se po dlouhé jízdě cítil vyhládle a bez váhání zasedl za stůl. Zatímco jedl, sloužící se vytratili. Zůstala s ním jen jedna služebná, mladá žena neobyčejné krásy, která tiše a trpělivě čekala, dokud nedojedl. Pak tiše pronesla: "Jsem zde k potěšení mladého pána. Poučili mě, že si nesmím činit nároky, takže v případě, že otěhotním, nebude mít dítě právo na vyhlášení otcovství."
Valko si mladou ženu zkoumavě prohlédl. Uvědomil si, že i když si moc přeje se s ní milovat, podivné chování otce a Hireovo varování mu tíží mysl. Nakonec odmítl. "Ne dnes v noci… jak se jmenuješ?"
"Naila, můj pane."
"Možná pro tebe pošlu zítra večer, ale právě teď si potřebuji odpočinout."
"Jak si mladý pán přeje." Uklonila se a pak se zeptala: "Přeješ si, abych odešla nebo zůstala?"
"Zůstaň, než dojím, a vyprávěj mi o otcově domácnosti. Co se přihodilo během mé nepřítomnosti?"
"Jsem si jistá, že jsou tu jiní, kteří by ti to pověděli lépe než já."
"Bezpochyby," souhlasil Valko a plácnutím ruky naznačil, že si má dívka sednout vedle něj. "Ale do té doby bych dal přednost tvému vyprávění. Určitě máš oči k vidění a uši k slyšení. Čeho sis všimla, zatímco jsem byl pryč?"
Podřadná žena si nebyla zcela jistá, jak má odpovědět, a tak začala recitovat dlouhou litanii hradních klepů, drbů a spekulací. Většinu z nich považoval Valko za neškodné a nudné. Ale čas od času řekla něco, co ho zaujalo, a následující otázky mu ozřejmily několik užitečných skutečností.
V podstatě, uvažoval, je to mnohem užitečnější střetnutí, než nějaké obyčejné páření. Nevšímal si svého těla, které toužilo po této dívce, a pokračoval v kladení otázek do pozdní noci dlouho poté, co dojedl.
*
Uprostřed noci někdo zaklepal. Jako první se chystal vstát Jommy, když se dveře otevřely a v nich stál bratr Kynan.
"Oblečte se. Buďte potichu," nařídil třem mladým mužům.
Jommy se podíval na Servana, který pokrčil rameny. Godfrey mrkal, jako by se právě probral po ráně palicí.
Když se oblékli, zjistili, že před dveřmi pod mnichovým bedlivým dohledem tiše stojí Tad, Zane a Grandy. Bratr Kynan si přiložil prst na ústa a pokynul šesti studentům, aby šli za ním.
Došli k místu určení, ke kanceláři proktora, aniž by padlo jediné slovo. Když však Godfrey procházel dveřmi, nedokázal se udržet. "Kolik je hodin?" zašeptal Servanovi.
Servan lehce varovně zvedl obočí, zevnitř tmavé místnosti se však ozvalo: "Hodina po půlnoci, řekl bych."
Otec Elias odkryl stínítko lucerny a odhalil sám sebe za proktorským stolem. "Počkej venku, bratře, buď tak laskav," vyzval bratra Kynana.
Kynan jednou kývl a opustil místnost.
Opat vstal. "Z toho, co jsem slyšel, vás šest už zřejmě své neshody vyřešilo. Je to pravda?"
Jommy si vyměnil pohled se Servanem a přikývl. Servan prohlásil: "Ano, otče. Dospěli jsme ke… smíru."
"Dobrá. Doufal jsem v přátelství, ale bude mi stačit i uctivé příměří. Takže, jste tady proto, abych se s vámi rozloučil."
Chlapci se podívali jeden na druhého a Jommy se zeptal: "Otče, ty odcházíš?"
"Ne já, vy odcházíte," odvětil opat. "Existují věci, které mi není dovoleno vám říci, ale toto nyní vědět můžete. Vás šest patří k rytířům roldemského dvora, a jako takoví máte jisté povinnosti, stejně jako privilegia, jež k vašemu postavení náležejí. Také jste šestice nadaných mladých mužů se slibnou budoucností.
A ty především, můj princi," obrátil se na Grandyho, "máš větší zodpovědnost a větší povinnosti."
Jommy se zatvářil znepokojeně, což neuniklo opatově pozornosti. Usmál se. "Neboj se, mladý Jonathane. Probíral jsem

s Turhanem Beyem tvoji budoucnost. Souhlasil s vaším příštím úkolem."
Při slově "úkol" Jommy, Tad a Zane jako jeden muž zpozorněli. Opat sice neřekl, že jde o příkazy z konkláve, ale jako by se to právě stalo.
"Všichni budete po nějakou dobu sloužit v armádě."
Tváře studentů vyjadřovaly různý stupeň nedůvěry.
"V armádě?" zeptal se Grandy.
"Tvůj otec již dva syny u námořnictva má, mladý princi. Roldem potřebuje generály stejně, jako námořnictvo potřebuje admirály, a ty si vedeš dobře." Obrátil se na Jommyho, Tada a Zana. "Přestože vy tři nemáte žádné předchozí vzdělání, vedli jste si zvláště dobře vzhledem ke krátké době, co jste tady. Nic nás nenutilo udělat z vás školáky, jen jsme se potřebovali ujistit, abyste při odchodu byli trochu dokonalejší, než když jste sem přišli. Váš výcvik v armádě je takovým dalším cvičením, při němž se naučíte myslet vojensky a poznáte skutečné velení. Abych to uzavřel, jste všichni přiděleni jako poručíci k první armádě, ke královskému pluku. Venku na vás čekají vozy, ty vás zavezou k přístavišti. Tam najdete loď, která vás vezme do Inaska. Zřejmě nějaký lupičský či jiný baron z bardacké Pevnosti právě vtrhl do Aranoru a snaží se tak využít místní poněkud chaotické situace, která tam panuje od chvíle, co jsme ke Království připojili Olasko. Budou z vás skvělí mladí důstojníci a pomůžete generálu Bertrandovi vyhnat tyto nájezdníky zpátky za hranice." Sklonil hlavu. "Ať vás ochraňuje La-Timsa. Ať žije Roldem."
"Ať žije Roldem," zopakovali Servan, Godfrey a Grandy, zatímco tři chlapci z Čarodějova ostrova se ke konci jen slabě přidali.
Přede dveřmi na ně čekal bratr Kynan. Ukázal chodbou směrem ke stájím, kde čekal vůz.
"Co naše věci?" zajímal se Servan.
"Dají vám vše, co budete potřebovat," odvětil mlčenlivý mnich, a když bylo šest chlapců na voze, naznačil vozkovi, aby se rozjel.
*
Pug se s trhnutím probudil v pokojíku v zadní části Kastorova obchodu. Něco bylo jinak. Bylo to něco venku? Neslyšel žádný zvuk, který by ho vzbudil. Byla tma a nikdo jiný se nehýbal, i když se Bek ve spánku čas od času převalil, jak se mu zdály sny, které si nikdy nedokázal zapamatovat.
Pak si Pug uvědomil, že rozdíl, který cítí, není cosi zvenčí, ale spíš něco uvnitř. Uvnitř něho. Změnil se. Vstal, šel k oknu a vyhlédl ven.
Najednou viděl tento svět, jak by ho viděl Dasat! Scházela mu slova, jimiž by popsal, čeho je svědkem. Za spektrem fialové a červené byly barvy, viděl mihotání energií. Až se z toho tajil dech.
Na noční obloze spatřil Pug hvězdy, které by pro člověka byly neviditelné. Jejich přítomnost prozrazovala energie, kterou žádný člověk z Midkemie nedokázal vnímat. Hvězdy nevyzařovaly světlo, Pug však viděl jejich teplo, vzdálené tolik mil, že se to nedalo vyjádřit žádným číslem.
"Je to ohromující, že?" ozvalo se náhle za ním.
Pug si nevšiml, jak se k němu Ralan Bek blíží, natož aby ho slyšel, jak vstal a stoupl si. Skutečnost, že už nedokáže registrovat mladíkovu přítomnost, Puga znepokojila. Nedal na sobě nic znát a místo toho přisvědčil: "Ano, je to ohromující."
"Nevrátím se," prohlásil mladý válečník.
"Kam?"
"Na tvůj svět, na Midkemii. Já… tam nepatřím."
"Ty patříš sem?"
Bek chvíli nic neříkal, pozoroval oblohu a pak konečně odpověděl: "Ne. Ani sem ne. Patřím tam, kam půjdeme."
"Jak to víš?" zeptal se Pug.
"Nevím jak," odvětil Bek, "prostě to vím."
Pug zmlkl. Dlouho se díval, jak Bek pozoruje oblohu, a potom se vrátil na svoji matraci. Zatímco Bek vyhlížel z okna, Pug tam ležel ve tmě a žasl nad svým vlastním šíleným plánem. Věděl, že jde o jeho plán, protože všechny ty vzkazy byly psány jeho rukou a skoro celých padesát let mu žádný z nich neradil špatně.
Občas Puga zarazil jeho vlastní styl či nedostatek informací při jednotlivých příkazech či instrukcích. Věděl, že by měl myslet na to, že v budoucnu má asi dobrý důvod pro tajuplnost, přestože ho to teď frustrovalo… Měl chuť hlasitě si zařvat. Z časových paradoxů se mu motala hlava.
Ležel v posteli až do rozednění a zápasil se stovkami pochybností a dalšími stovkami démonů ve své mysli.
*
Valko se náhle probudil. Někdo mluvil. Ten hlas byl tichý a nebyla v něm hrozba. Obrátil se a zjistil, že je to Naila. Neopustila ho, ale mluvila k němu, a když usnul, lehla si k němu. Držela ho, jako ho držívala jeho matka, když byl dítě. Překvapeně zjistil, že je to zkušenost příjemná a uklidňující. "Tvůj otec tě k sobě volá," pravila tiše.
Navlékl šat a následoval ji, dokud se nezastavila před dveřmi do otcovy soukromé komnaty. Jednou na ně zaklepala a pak, aniž by si vyžádala Valkova svolení, pospíchala pryč, jako kdyby jí to předtím přikázali.
Dveře se otevřely, ale místo otce tam čekal jakýsi muž. Valko zajel rukou instinktivně k pasu, ale zbroj a zbraně zanechal na figuríně ve svých komnatách. Kdyby byl ten muž nepřítel, byl by Valko už mrtvý.
Ale muž ve dveřích neudělal žádné útočné gesto. Pouze Valkovi lehce pokynul. "Tvůj otec tě očekává."
Valko věděl, že nemá jinou volbu, než vstoupit. Pokud bylo předurčeno, že má zemřít teď a tady, nebylo v jeho moci, aby odložil nevyhnutelné.
V pokoji byly do půlkruhu rozmístěny čtyři židle proti jedné židli. Tři z nich byli obsazeny. Aruka seděl na židli, která byla přímo proti té osamocené. Vedle něho byl muž oblečený jako kněz smrti. Z jeho označení Valko usoudil, že zaujímá

vyšší hodnost. Z druhé strany vedle Valkova otce seděl Hirea. Ten se odvážil slabounce usmát, když se Valko zatvářil překvapeně. Muž ve dveřích mu byl neznámý. Byl však oděn jako válečník, stejně jako Valkův otec. Byl ve zbroji a měl meč.
"Sedni si," poručil mu otec a ukázal na prázdnou židli naproti sobě.
Valko provedl, co mu přikázal, a stále mlčel. Druhý válečník zaujal zbývající židli a Aruka konečně promluvil. "Jsi na křižovatce, synu." Pomalu vytáhl meč a položil si jej na kolena. "Jeden z nás dnes večer zemře."
Valko vyskočil ze židle, zvedl ji, připraven použít tuto neohrabanou zbraň jako poslední východisko. Kněz smrti mávl rukou a Valko náhle ucítil, jak ho začínají opouštět síly. Během několika vteřin nebyl schopen židli udržet, a ta mu vypadla z rukou. Kněz smrti udělal gesto a síla se chlapci začala vracet.
"Nedokázal bys nám odolat, kdybychom si přáli tvoji smrt, mladý válečníku. Ale věz, že je naším nejupřímnějším přáním, abys zůstal naživu."
"Jak to?" zeptal se Valko, opíraje se o spadenou židli. Čekal, až se mu obnoví všechny síly. "Můj otec říká, že jeden z nás dnes večer zemře. To nemůže myslet vážně, že se cítí starý a že si přeje čestnou smrt tak brzy."
"Má na mysli právě to," potvrdil kněz smrti.
Aruka opět pokynul Valkovi, aby si sedl, a mladý bojovník se váhavě posadil. "Co uslyšíš dnes večer, začalo před staletími," začal Aruka. "Jednoho dne, ne nepodobnému tomuto, byl jeden z mých mnoha prapradědečků přiveden před svého otce přímo v této místnosti, kde seděli čtyři muži, stejně jako nás vidíš sedět teď. Pověděli mu věci, kterým mohl jen stěží uvěřit. A přesto, když se noc změnila v rozbřesk, byl stále naživu a plně věřil všemu, co mu sdělili. Tak to šlo po generace, neboť v hluboké historii Camareenu je ukryto tajemství. Buď budeš to tajemství v následujících letech střežit, nebo si je tuto noc vezmeš s sebou do hrobu. Před mnoha lety jsem seděl tam, kde sedíš teď ty, stejně jako můj otec a jeho otec předtím. Seděli jsme, poslouchali, nemohli uvěřit, co bylo řečeno, ale když bylo vše řečeno a vykonáno, pochopili jsme. A když jsme pochopili, naše životy se navždy změnily. A co víc, každý z nás - od onoho předka až ke mně - složil slib a vydal se na cestu. Ta má v tyto dny stále ještě probíhá."
"Cesta?" podivil se Valko. "Kam?"
"K místu v duši," pravil kněz smrti.
V duchu začal Valko okamžitě uvažovat. Matka ho varovala, aby kněží smrti neposlouchal, neboť byli z hlediska Temného nejvyššími hned po tekaranovi. Jako takoví mohli nařídit, že jakákoliv odchylka od přijatého chování může být označena za rouhání a vést k okamžité likvidaci. Matka ho také upozornila, že až moc často taková obvinění souvisejí s majetkem, postavením, starou krevní mstou nebo se samicí výhodnou pro spojenecký svazek, a mají málo co do činění s doktrínou.
Kněz smrti cosi z Valkova výrazu vyčetl, protože prohlásil: "Vím, že tě matka varovala, abys neposlouchal členy našeho bratrstva. Ale odlož stranou, co si myslíš že víš, a uč se."
"Jak víš, před čím mě matka varovala?" zeptal se Valko vyplašeně.
Aruka se zasmál. "Protože je tvoje matka jedním z nás, a kdyby mohla, seděla by na páté židli. Je s námi alespoň v duchu, když už ne myslí a tělem."
Valko nechápal, ale v hloubi srdce věděl, že příštích pár minut jeho života bude rozhodujících.
Aruka se podíval nejprve na jednu stranu, potom na druhou, a všichni tři muži společně přikývli. "Můj synu, už dlouho před tvým početím existovaly plány, které si žádaly stvoření někoho takového, jako jsi ty."
Valko se podivil nad volbou slova "stvoření", ale rozhodl se být zticha.
"Stejně jako přede mnou můj otec, jsem byl i já vychován k jednomu účelu. K účelu, jenž, jak doufám, bude zcela naplněn dnes v noci." Aruka se odmlčel. Buď čekal, že jeho syn bude mít poznámku či dotaz, nebo prostě proto, aby si uspořádal myšlenky. "Buď to pochopíš nebo ne, ale na tvém porozumění závisí naše společná budoucnost. Vše, co víš o našem národu, o Dasatech, je klam."
Nyní Valko nedokázal odolat nutkání a ozval se: "Klam? Co tím myslíš? Jaký klam?"
"Ve všem," odvětil otec.
Jako další promluvil kněz smrti. "Jsem otec Juwon. Jako dítě jsem věděl, že jsem povolán k něčemu jinému, než abych byl válečníkem. Když jsem se vrátil na panství svého otce a zkrotil všechny, které na mě poslal, aby mě vyzkoušel, a vyhrál jsem, odešel jsem, abych vyhledal nejbližší opatství. Tam jsem se cvičil, dokud jsem nenabyl hodnosti kazatele a později diákona. Nakonec jsem dosáhl vysvěcení na kněze a jsem nyní vyšším knězem západních zemí. Ale hned od počátku jsem věděl, že mě nepovolal Temný, ale někdo jiný."
Valkovi vstávaly vlasy na hlavě. Přece tento vysoce postavený kněz smrti nemohl nikdy pronést takové rouhám? Jiné volání než od Temného neexistovalo. To také říkali všichni, které kdy znal… všichni kromě jeho matky.
Valko mlčel.
"Jsem Denob z Jadmundieru," představil se muž ve zbroji. "Byl jsem ve výcviku s tvým otcem, společně s Hireou. Osud nás tři vybral, abychom se stali bratry, i když to na počátku nebylo žádnému z nás zřejmé." Podíval se na Hireu.
"Viděl jsem do tebe hlouběji, mladý Valko," převzal slovo starý cvičitel, "než si myslíš. Také jsem mluvil s tvou matkou a ona mi řekla, co mám v tobě hledat. Neshledal jsem na tobě vadu."
"Když jsme bojovali, přemohl jsem tě holýma rukama. Proč jsi mě oklamal?" zvolal Valko. "Proč jsi jednal, jako bys moji matku neznal, a pak jsi mi řekl, že je kouzelnice krve?"
Hirea se usmál. "Přemýšlel jsi o tom, co jsem říkal?"
"Ano," přiznal Valko. "Přemýšlel."
"A tvůj závěr?" zeptal se kněz smrti.
Valko byl chvíli zticha. Potom slabým hlasem prohlásil: "Věřím, že moje matka je kouzelnice krve."
"Pak jsi právě udělal první krok," pravil otec. "Když jsme se já a tvoje matka spojili, dávno předtím už bylo rozhodnuto,

že počneme zvláštní dítě. Generace Dasatů se množily a jejich potomci se dále spojovali, abys jednoho dne seděl na této židli ty."
"Už před lety nás všechny na tuto cestu povolaly věštby a znamení," dodal otec Juwon. Naklonil se dopředu a podíval se Valkovi přímo do očí, což by za jiných okolností byla výzva. "To zvláštní dítě jsi ty a proroctví se začalo naplňovat."
"Jaké proroctví?" zeptal se Valko.
Kněz smrti se opřel a rozhovořil se, jako by recitoval starou známou liturgii. "Na počátku byla rovnováha a v té rovnováze spočívaly všechny věci. Existovalo potěšení a bolest, naděje a zoufalství, vítězství a prohra, začátek a konec, a všechny bytosti mezi nimi žily, množily se a umíraly. A věci se vyvíjely tak, jak měly. Ale jednoho dne započal boj a po mohutných bitvách a příšerné oběti byla rovnováha zničena."
"Nechápu," přiznal Valko. "O jaké rovnováze to mluvíš?"
"Rovnováze mezi zlem a dobrem," odpověděl kněz.
Valko zamrkal. "Těm slovům nerozumím."
"Slova jsou ztracena, protože jsou ztraceny základní pojmy," vysvětlil Aruka. "Proč si myslíš, že ošetřovatelé převzali léčení?"
Valko pokrčil rameny. "Jsou slabí. Jsou…" Myšlenku nedokončil, protože vlastně neměl ponětí, proč si ošetřovatelé zvolili svůj způsob života.
"Proč by někdo se zdravým rozumem volil život, kterým opovrhují ti, jimž slouží?" otázal se Hirea. "Stejně snadno se mohli stát obchodníky, cvičiteli nebo vychovateli. Ale místo toho si vybrali řemeslo, které sice je užitečné, ale přináší jim trvalé opovržení. Proč?"
Opět Valko nedokázal vysvětlit důvod. V hloubi duše však cítil, že je něco špatně.
"Snášejí to, co snášejí, protože to jsou dobří muži a ženy," pravil otec Juwon. "Jsou dobří, protože si vybrali, že budou pomáhat druhým jen pro uspokojení z uzdravování, z pomáhání nebo z napravování škod, z kladení potřeb druhých nad svoje vlastní."
"Nerozumím," řekl Valko, ale namísto vzdorovitého tónu měl klidně přemítavý hlas, jako by si opravdu přál pochopit, co mu říkají. Věděl, že hluboko ve svém nitru začíná chápat.
"V dávných dobách," pravil kněz smrti, "existovaly v každém muži, ženě a dítěti dva hybné impulsy. Impuls vzít si, co chceš, bez ohledu na ostatní. Spatřit a uchvátit, chtít a zabít, žít prostě bez ohledu na ostatní. Kdyby se takto žilo, nebylo by pokroku, růstu, byla by jen nekonečná krevní msta a zápas."
"Ale tak tomu bylo odjakživa," namítl Valko.
"Ne!" zarazil Aruka svého syna. "My čtyři zde jsme živým důkazem, že tomu tak vždy není. Každý z nás by s radostí položil život za ostatní."
"Ale proč?" divil se Valko. "On je Jadmundier," ukázal na Denoba, "Hirea je ze Scourge, a on?" namířil prst na otce Juwona "Je kněz smrti. Nejste vázáni pouty ani slibem věrnosti jeden druhému, nejsou tu žádné společenské vazby, žádné smlouvy ani povinnosti."
"To není pravda," odpověděl otec. "I když možná Scourge bojovali po boku Sadharinu či proti Jadmundieru, my tři jsme jako bratři."
"To je ten druhý hybný impuls," pokračoval otec Juwon. "To nutkání držet při sobě, sdílet břemena a pomáhat jeden druhému. Tím jediným teď Dasatové pohrdají, přestože někteří z nás to ještě cítí, jinak by se nikdo nikdy nestal ošetřovatelem či cvičitelem. Proč si vybírat život, kterým upadneš v opovržení a vyvoláš vůči sobě nenávist?"
Teď se Valko zatvářil poraženecky. "Nerozumím."
"Říká se tomu "osvícená spoluúčast", synu," poučil ho Aruka. "Proto mohou válečníci odložit stranou neshody a pomáhat jeden druhému, protože je to k našemu vzájemnému užitku. A my čtyři zde v této místnosti patříme jen k několika z mnoha, co pochopili, že se náš lid stal ztracený bez druhého impulsu, bez impulsu starat se o druhé. Jediný vztah v našich lidech, kde je ten impuls stále ještě čistý, je mezi matkou a jejím dítětem. Vzpomeň si na svoji matku, jak se o tebe celé ty roky ve skrývání starala, a ptej se sám sebe, proč je to jediné období, kdy my Dasatové tento rys vykazujeme."
"Ale vy čtyři jste ho našli?" nadhodil Valko.
"Povolal nás někdo vyšší," pravil Aruka. "Sloužíme jinému pánovi než Temnému."
"Komu?" vykřikl Valko, který nyní seděl na krajíčku židle.
"Sloužíme Bílému," odpověděl Aruka.
*
Valko ztuhl. Bílý byla pohádka, kterou vykládaly matky, aby strašily svá mláďata. Přesto tu před ním seděli čtyři muži - tři válečníci a jeden kněz smrti - a vykládali, že slouží bájné bytosti.
Ticho se protahovalo. Nakonec Aruka poznamenal: "Nic neříkáš."
Valko volil slova velmi pečlivě. "Naučil jsem se, a to především od své matky, že mám o všem pochybovat." Posunul se na židli, jako by si snažil udělat větší pohodlí při boji s tak obtížnými představami. "Kdybyste se mě před chvílí zeptali, byl bych řekl to, co by dle mého předpokladu řekl každý dasatský válečník: Bílý je mýtus. Je to pohádka, vymyšlená knězi smrti, aby udrželi věrné na uzdě, nebo je to bajka vytvořená potomky tekarany, aby dodali váhu prohlášení, že si Temný jeho rod vybral, aby ochraňoval lid Jeho Temnosti před pronikavostí světla. Nebo je to možná jen pohádka, kterou si předávali naši předkové a která nic neznamená. Říká se, že Bílý je bytost, jež přivádí nevěrné k šílenství a nutí slabé provádět nerozumné činy, což je označí, aby všichni Dasatové viděli, že jsou zasaženi. Říká se, že i pouhé déletrvající pomyšlení na Bílého je nebezpečné. Pro mě Bílý vždy znamenal šílenství. Až do tohoto večera bych nebyl věřil, že taková bytost jako Bílý skutečně existuje. Přesto tu jen tak sedíte a nic neskrýváte, takže bych měl předpokládat, že vy čtyři jste šílenci, jelikož prohlašujete, že jste ve službách čehosi, co mimo mýtus neexistuje. Neviděl

jsem však u Hirey ani u tebe, otče, nic, co by ukazovalo na iracionalitu. Takže jsem nucen předpokládat, že Bílý je skutečný a že svět není takový, jaký mi řekli, že je."
Aruka se opřel a přímo zářil pýchou. Pohlédl na otce Juwona, který promluvil: "Uvažoval jsi logicky dobře, mladý Valko. Předpokládejme, že je Bílý skutečný. Co myslíš, že to je?"
Valko zavrtěl hlavou. "Netroufám si ani hádat."
"Hádej," přikázal otec.
"Bílý není bytost," začal pomalu Valko. "Jinak by existovalo víc… neuvěřitelných historek. Svědků, odkazů, a tak podobně. Musel by být nesmrtelný, protože legenda existuje už celá staletí. Ani jednou jsem neslyšel o někom, kdo by třeba znal někoho, kdo by viděl nějaký projev Bílého, takže to nemůže být osoba ani stvoření."
Otec Juwon kývl na znamení souhlasu.
"Takže," pokračoval Valko, "to musí být něco abstraktního." Podíval se na čtyři muže. "Možná spolek jako Sadharin či Scourge."
Aruka přisvědčil. "To je, ale ještě něco víc." Podíval se na Hireu.
"Sledoval jsem tě, mladý Valko, a viděl jsem tě zabíjet," pravil Hirea. "Přesto jsi v tom nenacházel potěšení."
Valko pokrčil rameny a odvětil: "Já… ne. Nenacházel. Mám pocit…"
"Jaký pocit?" zeptal se Denob.
"Mám pocit… plýtvání. Dokonce i když se rozzuřím nebo mám chuť prolévat krev, jakmile to pomine, mám pocit… prázdnoty." Podíval se na otce. "Mladý válečník, s nímž jsem bojoval při své zkoušce, syn lorda Keska… Viděl jsem takové, kteří by proti němu na cvičišti neobstáli. Byla náhoda, že jsme se střetli. Kdyby potkal někoho jiného, byl by do dneška ve službách svého domu a Sadharinu. Neexistuje žádná výhoda, ale náhoda. A náhoda… občas neměří všem stejně, že?"
Otec Juwon kývl. "To neměří. Ztratili jsme mnoho skvělých mladých válečníků kvůli pouhé náhodě, a podřadní válečníci přežili."
"To je plýtvání," zopakoval Valko.
"Je to špatně," potvrdil Aruka. "Jestli dokážeš pochopit tuto věc, pak jsem spokojený, že tuto noc zemřu."
"Proč by sis přál tuto noc zemřít?" podivil se Valko. "Proč by měl kdokoliv z nás zemřít? Je to kvůli tomu… tajemství, které nosíte? Můžu tomu jen stěží uvěřit, ale jestli říkáte, že sloužíte právě Bílému, pak budu sloužit s vámi. Máš mě mnoho co učit, otče, a uplyne mnoho let, než ti setnu hlavu."
"Ne, musíš mě o ni připravit dnes v noci."
"Ale proč?"
"Aby ses, až přijde rozbřesk, stal lordem z Camareenu. Pak musíš povolat svoji matku a ustanovit ji vládnoucí ženou tohoto domu a začít plodit syny. Tvoje matka vybere ženy a ty ti dají silné syny z dobrého spojení. A ty musíš porozumět mnoha věcem, které tě nemohu naučit. To musí udělat tvoje matka. Neboť brzy u nás nastane čas změny a ty musíš po mnoho let zůstat lordem z Camareenu a zcela pochopit svůj osud."
"Jaký je můj osud," zeptal se Valko. "Že si musím tohle vyslechnout a… věřit tomu?"
"Tvoje matka ti vše poví. Bude zde během dvou dnů," vysvětlil Aruka. "Ale než půjdu, vyhrazuji si potěšení říci ti, co musíš vědět. Vybuduješ spojenectví, které tu ode Dnů tvoření nebylo, a ty nebo tvůj dědic se musíte tohoto spojenectví chopit a po Hvězdném mostě dojet do Omadrabaru. Tam musíte udělat to, co se v historii Dasatů ještě nikdy nestalo. Musíš setnout hlavu tekarany. Musíš zničit císařství Dvanácti světů a vysvobodit Dasaty z moci Temného."
XVI
Lord
Aruka se připravoval na smrt.
Valko ještě jednou vznesl námitku: "Je to plýtvání a je to zbytečné."
"Jsi mladý," prohlásil otec Juwon. "Máš moc, jsi nadaný a na svůj věk citlivý. Jsi však nezkušený."
Aruka klečel před synem a loučil se. "Naslouchej jim. Otec Juwon tu zůstane jako tvůj "duševní rádce" a Hirea s Denobem tě budou pravidelně navštěvovat. Ostatní se s tebou také seznámí. Na prvním místě však musíš vzhlížet ke své matce a pak k otci Juwonovi, synu, protože oni budou tvým srdcem a tvojí myslí, dokud nedozraješ, aby se naplnil tvůj osud. Musíš být vládnoucím lordem Camareenu, ne jen něčím synem. Je nezbytné, aby ses rychle pozvedl a aby tě všichni uznali, neboť velký zápas se blíží, a ty musíš být připraven, až přijde. Tvoje matka bude skvělou paní tohoto hradu. K mému nekonečnému zármutku zde nikdy v době mého vládnutí nepobyla delší dobu. Naučila mě víc, než jsem si představoval, že je možné se od ženy naučit, a lituji toho, že ji už neuvidím. S prelátem tak mocným, jako je otec Juwon, který bude tvým osobním rádcem, začneš s velkou prestiží a vlivem. Oni tě povedou a ochrání před těmi, co se tě budou snažit rozdrtit, a budou štítem proti těm, kteří si přejí stáhnout tě k sobě dolů."
Podíval se na otce Juwona a kývl. "Jsem připraven."
Otec Juwon pohlédl na svého starého přítele a pak na Valka. Mladík spatřil v očích kněze vlhký odlesk. Upřímný projev slabosti od kněze smrti? To dokazovalo mnohem víc, než cokoliv jiného, co si Valko zatím vyslechl, že vše, co mu řekli, je pravda. Nebo že to aspoň byla pravda taková, jakou znali tito muži.
Vyšší kněz ze západních zemí pronesl: "Jsme tak daleko od světla, my, kteří sloužíme Bílému, že dokonce ani nemáme jméno pro Toho, jehož se snažíme uctívat. Tato bytost žila ztracena kdesi v čase a tím směrem se modlíme, ať dobrota trvá, dokud nenastane čas a současně se neobjeví cesta, aby se navrátila k našemu ztracenému lidu. Přesto však přejeme našemu bratrovi, ať se nad ním tato bytost smiluje, a víme, že jde o největší oběť, jaká může být od někoho žádána." Podíval se na Valka. "Udělej to rychle a se ctí a respektem."
Lord z Camareenu podal svůj meč jílcem napřed synovi a Valko zbraň uchopil. Zhluboka se nadechl a pak jedním

hbitým pohybem švihl prudce mečem dolů a čistě oddělil otci hlavu od trupu.
Oranžová krev vytryskla obloukem, jak se Arukova hlava překutálela po podlaze a jeho tělo se zhroutilo. Valko stál nad otcovým tělem. Díky dasatskému křížení, trvajícímu po generace, v něm narůstal pocit triumfu. Byl teď lordem z Camareenu! Byl teď… pak ho zasáhl další pocit. V hloubi žaludku ho svíralo cosi tmavého a studeného. Bylo to mnohem chladnější, než pouhý pocit marnotratnosti, který měl předtím, když viděl někoho zbytečně padnout. Byla to osamělá, tupá bolest v srdci, a on pro ni neměl jméno. Podíval se na Juwona s tichou otázkou v očích.
"Říká se tomu smutek," vysvětlil kněz smrti. "Co cítíš v srdci, tomu se říká smutek."
Valko cítil, jak mu vlhnou oči, a studený stisk mu sevřel srdce. Podíval se na tři zbylé muže v místnosti. "Přece nemůžete chtít sloužit tomuhle?" Hlas měl plný neznámých emocí.
"Ale ano," potvrdil Hirea. I on měl v hlase smutek, když hleděl na mrtvého starého přítele. "Zemřít ze šlechetného důvodu neumenšuje ztrátu, mladý příteli. Tvůj otec byl můj nejstarší společník a jediný bratr mého srdce, kterého jsem znal. Budu na něj myslet každý den po zbytek svého života."
Po Valkově tváři tekla jediná slza. "S tím se nemůžu srovnat," vzdychl.
Otec Juwon položil ruku na rameno mladého lorda. "Musíš. To tě zachrání. A zachrání to i náš lid. Vím, že je toho k pochopení hodně, ale včas porozumíš. Jen věz, že nejtěžší úkol máš teď za sebou."
Dívaje se dolů na tělo muže, jehož sotva znal, Valko prohlásil: "Proč cítím takový… smutek? Já… byl to cizinec."
"Byl to tvůj otec," pravil Denob. "V dávných časech by tě byl miloval, jako tě milovala tvoje matka."
"To může být?"
"Kvůli tomu bojujeme," vysvětlil Juwon. "Teď předstoupíme a oznámíme osazenstvu hradu, že ses právě stal lordem z Camareenu. Pak pošleme zprávu ke dvorům Sadharinu a karanovi. Potom přichystáme tento dům pro tvoji matku, protože jí tu bude velmi zapotřebí, mladý příteli."
Valkovi vypadl otcův meč z ruky. Hleděl na bezhlavé tělo a kývl. Ano, víc než kohokoliv jiného je tu zapotřebí jeho matky.
*
Z dálky se lesnatou krajinou nesly zvuky těžkých dobývacích strojů vlečených přes hřeben mulami. Vozkové práskali biči a volali na tvrdohlavá zvířata, která bojovala, aby dostala náklad na stezku, jež k takovému účelu nebyla nikdy určena.
Vůz se šesti mladými roldemskými rytíři poskakoval a třásl se, jako by narážel do každého kamene, každé spadlé větve a každé vyjeté koleje na stezce. Dalo se tedy předpokládat, že než dojedou do cíle, budou pasažéři po takové cestě plní modřin a šrámů. Z Roldemu do říčního olaského přístavu jménem Brána použili rychlou veslici. Odtamtud odjeli říční lodí nahoru do města Široké Meziříčí, které bylo usazeno v trojúhelníku země mezi dvěma řekami, Lorem a Aranem, jež vyznačovaly hranice mezi vévodstvím olaským, knížectvím aranorským a spornými zeměmi na jihu, které si přivlastňovalo víc než šest různých národů. Prohlásit, že ta oblast je problematické místo, bylo podceňování, a od Kašparova sesazení před několika lety byly vztahy ještě napjatější.
"Tak jsme tady, mladí důstojníci," zahalekal vozka, veselý mužík jménem Alby, který zuřivě a bez přestání popotahoval z fajfky naplněné nejlevnějším a nejsmrdutějším tabákem. Veselý vozka měl také otravný zlozvyk po celou dobu mluvit a neposlouchat, co mu říkali chlapci, a to včetně dvou příkazů prince Grandyho, aby přestal kouřit ten tabák. Podle svého nejlepšího soudu chlapci dospěli k závěru poté, co tato tvrdá zkouška začala, že Alby musí být hluchý jako poleno.
Sotva se dokázali pohnout, ale povedlo se jim slézt z vozu. Když celá šestice stála pevnýma nohama na zemi, Jommy poděkoval: "Díky za svezení."
Aniž by se Alby ohlédl, odpověděl: "Velmi rádo se stalo, mladý pane."
"Ty slyšíš?" podivil se Grandy.
"Samozřejmě, že ano, mladý pane! Proč jste si mysleli, že ne?"
"Protože jsem ti už před několika hodinami nařídil, abys přestal kouřit ten hloupý tabák."
Starý muž se ohlédl a usmál. "A předpokládá se, že já budu poslouchat rytíře-poručíka, kterému teče mlíko po bradě? Tuto armádu řídí generálové a rotmistři, mladý pane. Měl by ses to rychle naučit. Hezký den." Švihl otěžemi, jeho kůň se pohnul, a za sebou nechali stát šest pošramocených a otrávených mladých důstojníků před velitelským stanem.
Servan se podíval na stráž a oznámil: "Máme se hlásit u generála Bertranda."
"Pane," zasalutoval strážný a zmizel ve velkém velitelském stanu.
Ihned se mezi chlopněmi stanu objevil známý obličej. To Kašpar z Olaska vystrčil hlavu, aby se podíval, kdo jsou ti noví důstojníci. Usmál se. "Počkejte minutku, mládenci."
"Kašpar," vydechl Tad.
"Ty ho znáš?" podivil se Godfrey.
"Je to bývalý vévoda z Olaska," vysvětlil Zane. "Divím se, co tady dělá."
"Čekám, že to hodně brzy zjistíme," poznamenal Servan.
Jak Servan předpověděl, o chvilku později vyšel Kašpar z velitelského stanu v doprovodu statného staršího muže, oblečeného ve špinavé, krví potřísněné tabardě s královským roldemským erbem. Vlasy měl neupravené a rozcuchané, jako by si před chvílí sundal přilbu. Zahleděl se na chlapce a pravil: "Gentlemani, vítejte ve válce."
Chlapci zasalutovali, jak byli instruováni, a slova se jako první ujal Grandy. "Jak můžeme sloužit, generále?"
Generál Bertrand se usmál, mezi černými vousy předvedl stále ještě bílé zuby. "Pro začátek se jen nenechejte zabít, Výsosti. Nemám ponětí, proč váš otec schválil tento nápad, že vás vystaví nebezpečí, ale jestli tu máte sloužit, pak služte. Kašpar z Olaska působí při tomto tažení jako konzultant, jelikož je velmi obeznámen s okolní krajinou."
"Jezdíval jsem sem lovit," objasnil Kašpar.

"Pane," zeptal se Tad. "Co tady máme dělat?"
"Nu, máte pozorovat a učit se," odvětil generál. "A nakonec velet. Ale teď musím vědět, kdo z vás je nejrychlejší běžec."
Žádný z chlapců se necítil obzvláště hbitý po dlouhé jízdě na poskakujícím voze. Bez váhání však Jommy s Godfreyem vyhrkli: "Tad."
Generál kývl a předal Tadovi srolovaný pergamen. "Vzhůru po téhle stezce a přes hřeben, kolem mužů, kteří táhnou vzhůru naše dobývací stroje. Najdeš tam pěší rotu pod velením kapitána Beloita. Předej mu to a počkej na odpověď. Nyní odchod."
Tad na okamžik zaváhal, ale pak zasalutoval a vyběhl.
"Zbytek půjde se mnou," vyzval je Kašpar.
Když byli kousek od velitelského stanu, Kašpar se zastavil. "Jsme v patách zmatenému útěku jakýchsi bardackých pěšáků, kteří si mysleli, že tudy zaútočí a že si snad pro sebe i odkrojí malou baronii. Dokud posloucháte rozkazy, měli byste být v bezpečí, ale ani na chvíli nepředpokládejte, že za těmito stromy není nebezpečí." Podíval se na Grandyho. "Zvláště ty, mladý princi." Potřásl hlavou. "Když jsem tě viděl posledně, myslím, že se ti prořezávaly zuby."
Grandy se pokusil zatvářit vážně, ale nešlo mu to.
"Držte se poblíž velitelského stanu," přikázal jim Kašpar, "dokud nepřinutím generála, aby vás přidělil k některému oddílu, v němž bude zapotřebí přísný poručík, který nemá žádnou představu, co právě dělá, a pak vás tam pošleme." Rozhlédl se, jako by očekával nebezpečí. "Tihle bardačtí psi mají určitě někde tam venku jízdní oddíl a my nemáme ponětí kde. Tak dávejte pozor, protože jestli se ti bastardi ukážou, začne tu být všude kolem rázem velmi rušno." Všiml si, že s sebou nemají zbraně. "Či to byl nápad poslat vás šest do boje beze zbraní?"
Všichni si vyměnily pohledy a Jommy je začal hájit: "Otec Elias říkal, že nám dají vše, co potřebujeme, jakmile opustíme univerzitu. Hádám, že tuto stránku věcí přehlédl."
Kašpar zavolal na stráž, která stála poblíž. "Vezmi tyto mladé důstojníky k zásobovacímu vozu!" Obrátil se k pětici zbývajících chlapců. "Každý z vás dostane meč a důstojnický kyrys. Pokud budou mít jezdecké holínky vaší velikosti, vyměňte si je za ty gentlemanské střevíčky, co máte na nohou. Pokud ne, budete to muset zvládnout s nimi. Vedou sem právě nějaké náhradní koně. Měli by tu být před západem slunce. Můžete se pak projet."
Chlapci se pokusili o přehlídku nepovedených pozdravů a Kašpar se musel krotit, aby se nerozesmál. Když pak byli na cestě dolů z kopce k zásobovacímu vozu, Kašpar si pro sebe zabručel: "Pugu, co máš v úmyslu?"
*
Miranda se jen stěží dokázala ovládat. "Co tvůj otec zamýšlí?" vyzvídala na Calebovi.
Její mladší syn seděl na divanu v otcových soukromých komnatách ve vile na Čarodějově ostrově. Zvedl ruce na znamení, že se vzdává. "Nikdy jsem nebyl dobrý v určování pohnutek, proč vy dva děláte to, co děláte, matko."
Miranda rázovala po místnosti. "V síních Shromáždění mám mrtvého talnoye, a myslíme si, že je někde na planetě toulavá trhlina, kterou zřejmě nejmocnější mágové z obou světů nedokážou najít. Tvé nevlastní děti jsou kdesi venku s Kašparem a hrají si na vojáky a tvůj otec je… někde."
"Co bys chtěla, abych udělal?" zeptal se Caleb.
Miranda těžce vzdychla a sedla si. "Jen… poslouchej."
"To můžu," usmál se její syn s žalostným výrazem. Věděl, jak matka šílí, když je otec mimo dosah. Většina věcí, které Pug bez ohledu na nebezpečí podnikal, jí nevadila, pokud se s ním mohla spojit. Dávalo jí to pocit jistoty, kterého zřejmě měla zapotřebí.
"Pomohlo by, kdybych zdůraznil, že je otec pravděpodobně nejschopnějším mužem ze dvou světů, který je tam, kde je?"
"Ale tady toho zůstalo tolik, co by zasloužilo jeho pozornost," namítla a hned, jak to vyslovila, věděla, že je to malicherná stížnost. "A na Kelewanu."
"Jako třeba najít Leso Varena?"
Přikývla. "Zjevně se poučil ze svých minulých chyb. Zatím tady není ani ten nejjemnější závan jeho ďábelské magie, který by kdokoliv, ať už tsuranský Ctihodný či někdo z nižší stezky, dokázal detekovat. Naštěstí by tsuranská hrůza z nekromancie měla vše dostatečně usnadnit, abychom ho našli, kdyby začal vraždit lidi kvůli jejich životní síle."
"Pokud se nerozhodl nabrat jiný směr."
"Jako třeba?"
"Jestli zopakuje svoji lest z Keshe a usídlí se ve vysoce postavené rodině či dokonce v rodině císaře, mohl by tím způsobit dost značnou škodu."
"Ať to zkusí," prohlásila Miranda, "Od reforem posledních dvou císařů jsou zákulisní hříčky rady asi stejně nezáživné, jako když se kočkují dvě podvyživená koťata. Deset let nedošlo k politické vraždě a patnáct let nenastal žádný nezákonný vojenský konflikt mezi klany či rodinami. Je tam větší klid než tady."
"Přesto by možná stálo za to, aby ses vrátila na Kelewan a soustředila své schopnosti k nalezení Varena. Tys ho ještě nepotkala?"
"Když udeřil, byla jsem na Ostrově!" připomněla Miranda synovi.
"A já chtěl říci "kromě toho prvního setkání na Ostrově, díky kterému ho můžeš asi poznat spíš než kdokoli jiný na Kelewanu"."
"Klidně jsem mohla stát vedle něj, Calebe, a nepoznat ho. Existuje asi nějaký… druh magie, kterou používá a kterou by dokázal rozpoznat tvůj otec. Ale když o něm člověk nemá ani tušení, zatímco on si jen tak stojí a mluví…"
"Možná existuje jiný způsob."
"Jaký?"

"Vyptávej se. Hledej nějaké možné náznaky, například kdo chyběl na Shromáždění v neobvyklou dobu."
"Shromáždění má přes čtyři stovky členů," upozornila Miranda syna. "Počítat příchody a odchody mužů, kteří jsou zvyklí, že je bez řečí vyslyšen každý jejich rozmar, může být trochu obtížné."
"Pak se tedy zeptej, jestli se někdo nechová podivně. Podle otce to někomu, kdo okupuje cizí tělo, chvíli trvá, než se přizpůsobí."
"Má pravdu," souhlasila Miranda. Zastavila se, jako by jí něco napadlo. "Můj otec míval o nekromancii knihy, které jsou teď tady na ostrově."
"Asi bych ti tedy poradil, abys do nich nahlédla, protože jestli toho muže nemůžeš najít, třeba dokážeš najít tu magii."
"Právě jsi mi vnukl nápad," vyhrkla Miranda a rychle vyběhla z místnosti.
Caleb se podíval na dveře, kterými matka právě prošla, a klidně poznamenal: "Není zač."
*
Pug stál a čekal. Dasat Martuch stál vedle Magnuse a po jeho druhém boku stál jakýsi kněz z místního chrámu. Právě se učili ovládat jazyk Dasatů díky "trikům", které předtím použil Nakor. Šlo o druh magie, jejímž svědkem byl Pug během Trhlinové války a kterou používal ishapianský kněz jménem Dominic. Místní kněz byl nezbytný, protože Nakorovo ovládání "triků" bylo ještě ve fázi pokusů. Nakor se bude muset ještě zdokonalit, než zariskuje a zapojí cokoliv, co má něco společného s myslí.
Pug jen věděl, že to trvalo dobrou hodinu. Teď však mluvil plynule dasatským nářečím a v hlavě mu hučelo. Magnus vypadal, že je mu na zvracení.
"Nevolnost přejde," uklidňoval je Martuch.
Jediný, kdo při té zkušenosti nevykazoval žádné potíže, byl Bek. Ten byl teď zřejmě nefalšovaně vzrušený při představě, že se mají přesunout do druhé roviny reality.
"Než odjedeme," prohlásil Martuch "jsou věci, které pro cestu musíte vědět, a jsou věci, které budete potřebovat znát, až tam dorazíme. Delecordia je svět, který nějakým způsobem dosáhl rovnovážného stavu mezi první a druhou říší reality. Velcí ipiliačtí myslitelé o tom mají mnoho teorií a spekulací, ale nikdo nyní neví, jak, proč, či kdy se to stalo. Ani my nic nevíme o nějakém takovém podobném místě."
"Síň je velký prostor," zazubil se Nakor. "Vsadím se, že jednoho dne nějaké další místo najdete."
Pug věděl, že je lepší se s Nakorem nesázet.
"Lidi, které tu vidíte," pokračoval Martuch, "jsou potomky uprchlíků. Před staletími, kdy předkové dnešního tekarany získali nadvládu nad Dasaty, byla světová válka, a ti, kteří byli proti jeho vládě, uprchli sem. Podrobnosti jsou ztraceny v dávnověku." Rozhlédl se. "Ipiliané jsou lidé, se kterými byste se mohli domluvit, najít společný základ, dohodnout se na podmínkách, ale my, Dasatové, se na rozdíl od vás Ipilianům vůbec nepodobáme."
Zkoumavě se zahleděl na Puga. Pug jeho pohled vydržel a pochopil. "Co jsi tady, neustále se sebou bojuješ, že?"
"Víc, než si vůbec umíš představit. Stojí mě to značné úsilí, abych netasil meč a nezahájil jatka. Ipiliané a ostatní rasy jsou tím, co mě naučili si hnusit. Nižší bytosti, slaboši, kteří nestojí za existenci." Martuch si vzdychl. "Prý bude časem můj boj méně zjevný, méně vědomý, a já věřím, že tomu tak bude." Odvážil se toho, co Pug začal považovat za dasatský úsměv. "Už jsem měl i celé minuty, kdy se mi nechtělo setnout vám hlavy." Pak zvážněl. "Když odsud odjedeme, bude to něco úplně jiného, než co jste kdy zažili, protože ve druhé říši neexistují žádné "dveře" do Síně, nebo aspoň nikdo nenašel něco jako Síň v nižších říších reality."
Pug ho přerušil. "Jak to víš?"
"Až přijde čas," zvedl Martuch ruce. "Až se dostaneme na naše místo určení, bude dost času odpovídat na takové akademické otázky." Rozhlédl se. "Teď se však musíme soustředit na přežití. Pamatujte si, že není úniku. Neexistuje místo, kam byste mohli utéci. Jakmile jednou budete na Kosridi, vězíte tam. A musíte tam zůstat, dokud vaše záhadná mise nebude za vámi. A vždy, v každý bdělý okamžik, si musíte připomínat, že nejnebezpečnější osoba mezi Ipiliany je pro vás menší hrozbou, než nejněžnější duše mezi Dasaty. Jste označeni jako ošetřovatelé, což je stejně riskantní jako bezpečné. Většina Dasatů ošetřovateli opovrhuje kvůli jejich morálnímu postavení a snaze pomáhat ostatním. Přesto vám to pomůže zamaskovat jakýkoliv hrubý omyl, jehož se třeba dopustíte." Zvedl ruku. "Varuji vás, neříkejte a nedělejte nic, dokud jako první nepromluvíme my. Existují nesčetné způsoby, jak se můžete nechat zabít, a já vás nemůžu chránit, dokud nedosáhneme našeho bezpečného útočiště. Bude ze mne válečník, jezdec Sadharinu. To je jeden z válečnických spolků, o kterých jsem se již zmínil. Jste pod mou ochranou, protože vás považuji za užitečné, ale pokud byste udělali nějakou chybu, bude se ode mne očekávat, že vás zabiju stejně rychle jako nějakého cizince. Takže dbejte na mé varování: když budu muset, zabiju jednoho z vás, abych naši misi zachránil. Rozumíme si?"
Podívali se jeden na druhého a Pug věděl, na co myslí Magnus. Že by měl Martuch co dělat, aby zabil kohokoliv z jejich čtveřice. Nikdo neřekl ani slovo, jen na znamení souhlasu kývli.
"A konečně, za žádných okolností na nikoho nemluvte, pokud vám nedám instrukce. Velice obezřetně budeme cestovat na svět Kosridi a na hrad jednoho spojence, několik týdnů cesty od hlavního města. Zůstaneme tam. Tam také vylepšíte váš podvod. Jiní Dasatové než já vás naučí, jak být Dasaty. Poté pojedeme do města Kosridi a vydáme se po Hvězdném mostě ke třem světům, dokud se nedostaneme na Omadrabar." Dívaje se na Puga, dodal: "Věřím, že než to vykonáme, budeme mít oba jasnou představu, jak je tato výprava šílená a jaký z toho budou mít prospěch obě naše záležitosti."
Pug si v duchu pomyslel: Můžeme pouze doufat.
XVII
Válečníci
Jommy mávl mečem.
Grandy, který stál na úpatí kopce, jeho signál opětoval. Chlapcům byl přidělen relativně bezpečný úkol. Měli dohlížet

na skupinu raněných vojáků za frontou. Jommy, Servan a Tad byli právě nahoře na hřebenu a pátrali, jak se nejlépe dostat z oblasti hlavního konfliktu, zatímco Grandy, Zane a Godfrey se drželi dole u třech vozů se zraněnými muži. Několik chodících raněných poskakovalo vedle vozů, které byly terénem dostatečně zpomaleny, aby s nimi vojáci udrželi krok. Vozy mířily po cestě přes horskou louku, kterou křížilo několik zvířecích stezek. Díky odpolednímu slunci byl teplý a jasný den, krajinu však místy překrývaly hluboké stíny a udržet pomalu jedoucí vozy na příkré cestě z hor bylo ošidné. Kdyby vpředu neprozkoumávali terén tři chlapci, vozy by snadno mohly sklouznout po usychajícím bahně dolů do neznáma. Jommy věděl, že hned za tímto posledním hřebenem se nachází cesta přímo dolů, která je dovede k čekajícím člunům.

Konflikt dosáhl vrcholu asi pět mil severovýchodním směrem, když síly generála Bertranda a Kašpara zahnaly bardackou pěchotu do zálivu. Nájezdníci se ukryli ve staré hraniční pevnosti, nyní napůl zbořené živly. Roldemští dotáhli dobývací stroje, dvě malé trebuchety a dvě velké balisty, aby druhou polovinu pevnosti přeměnili v rumiště. Po bardacké jízdě nebylo ani stopy. Táborem běžely zvěsti, že už je zpátky za hranicemi, v Pevnosti.

Servan se obrátil na Jommyho. "Jakmile budeme za tím hřebenem, myslím, že bychom měli spatřit poměrně klidný potok vtékající do řeky. Lodě by tam ještě měly být -" Náhle se odmlčel.

Jommy to zaslechl ve stejném okamžiku. "Koně!"

Ani jednomu z chlapců se nemuselo připomínat, že veškeré roldemské jezdectvo je vpředu, kde zabezpečuje ochranu dobývacích strojů. Jommy vyrazil dolů z kopce, půl kroku za Servanem a jeden krok před Tadem, který překvapeně hleděl na své dva společníky, jak utíkají dolů z kopce. Pak k němu pronikl Jommyho výkřik a Tad zaslechl údery kopyt o skálu v dlouhém průsmyku.

I Grandy, Zane a Godfrey to zaslechli. Zranění muži, kteří byli schopni pohybu, začali ostatním pomáhat z vozů. Jakmile kavalerie udeří, všichni, které zastihne na otevřeném voze, budou mrtví.

K šestici mladých důstojníků byli přiděleni čtyři lučištníci a dva šermíři. Než si Jommy dokázal rozmyslet, co dělat, Servan už vydával rozkazy. "Ty, ty a ty," ukázal postupně na první tři lučištníky. "Nahoru na ty skály a střílejte na první hlavu, kterou uvidíte v tom průsmyku, ať už to bude muž či kůň, to je mi jedno." Čtvrtému lučištníkovi pravil: "Chci tě támhle -" A ukázal na převis, který se tyčil po pravici obránců. "A zkus jim zabránit, aby se otočili směrem k tobě." Na dva bojeschopné strážce a ostatní chlapce zakřičel: "Odhákněte ty vozy a převraťte je na bok! Do toho!"

Jommy neviděl žádný důvod, proč by měl rozebírat, kdo z nich je tady vlastně starší, protože vůbec neměl představu, co dělat. A Servana aspoň muži poslouchali. Mladý princův bratranec zvolal: "Každý, kdo dokáže zvednout zbraň, za vozy. Zbytek nahoru touto stezkou," ukázal na zvířecí stezku vedoucí přes hřeben, "a schovejte se, jak nejlépe umíte!"

Ti, co mohli, pomohli nahoru na stezku těm, kteří se nedokázali sami hýbat. Půl tuctu zraněných mužů se připojilo k lučištníkům a šermířům.

Servan chytil Grandyho a přikázal mu: "Nahoru po stezce s raněnými." Když princ váhal, zařval: "Běž! Chraň je!"

Grandy přikývl a udělal, co mu řekl. Jommy věděl, že Grandy je schopen poskytnout ochranu asi jako veverka, ale rozkaz dal chlapci cíl a ten přitom nepřišel o svoji čest.

Vozy byly převráceny a Jommy zkontroloval, že jsou všichni připraveni, jak nejlépe mohou. Koně se nyní volně potulovali mezi stromy. "Připravte se!" zvolal Jommy a posunul se, aby mohl vyhlédnout, odkud přijde hrozba.

Pak byl náhle vzduch plný válečného křiku a šípů.

Prvním jezdcům dali zabrat tři lučištníci, kteří vyprázdnili nejméně čtyři toulce. A když se jezdci pokusili otočit, čtvrtý střelec zabil první dva muže, kteří stačili ustoupit za linii útoku.

Zadní jezdci se přikrčili k šíji svých ořů a zaútočili na vozy. Podle jejich výstroje poskládané z hadrů Jommy usoudil, že jde většinou o žoldáky, protože nepostřehl ani uniformy, ani žádnou organizaci. Bylo mu jasné, že kdyby jim nabídli cestičku k úniku, chopili by se jí. Proto přeběhl, postavil se vedle Servana a prohlásil: "Když se probijí k severu, necháme je jít."

"Necháme je jít?" podivil se mladý šlechtic.

"Ano! Jsou to námezdní šermíři a v boji bez šance na vítězství nebudou chtít zemřít."

Pak jezdci zaútočili na vozy. Jommy viděl, jak Tad mávl mečem a srazil jednoho jezdce z koně, zatímco Zane vyskočil z úkrytu za jedním z vozů a strhl ze sedla dalšího bardackého muže. Jak Jommy předpokládal, jezdci nepotřebovali ani minutu, aby pronikli po stranách tří převržených vozů. Teď stál tváří v tvář dvěma ozbrojencům, kteří se pokoušeli dostat za obránce.

Zranění muži bojovali, jak nejlépe mohli, Jommy však věděl, že stojí proti přesile. Lučištníkům rychle dojdou šípy, a to neměli ani meče a štíty, jen zákopové nože. Jommy si vybral nejbližšího jezdce a tvrdě na něj zaútočil. Muž čepelí zastavil Jommyho meč a rychle začal zasazovat krátké údery, které kavalerie upřednostňovala a které znemožňovaly, aby se k jezdcům někdo příliš přiblížil. Jommy byl nucen ustoupit. Další jezdec se dostal k Jommymu z levé strany. Chlapec se přikrčil a mečem kolem sebe rychle opsal kružnici. Jezdcův meč prošel bez úhony nad Jommyho hlavou, ale Jommyho čepel se jezdci zakousla hluboko do nohy. Muž zařval bolestí. S jedinou zdravou nohou se nedokázal udržet v sedle.

Když Jommy viděl, jak se kůň bez jezdce otáčí, bezmyšlenkovitě udělal dva kroky vzad a skočil do sedla, než se první jezdec stihl obrátit a dorazit k němu. Jommy byl dobrý šermíř a dobrý jezdec, ale nikdy předtím z koňského hřbetu nebojoval, dokonce ani při tréninku ne. Z vyprávění Caleba, Kašpara a Speara Sokola věděl, že zkušený válečný kůň by měl poznat podle stisku nohou, co si jeho jezdec přeje. Jommy však neměl žádnou představu, jestli je či není tohle zvíře zkušené. Nebyl taky jeho stálým jezdcem. Rychle levou rukou chytil otěže a pravou zvedl právě včas, aby blokoval úder prvního jezdce.

Jommy švihl pravou rukou prudce do strany, což téměř vyhodilo ze sedla. A kůň se otočil na místě! Tlak Jommyho nohy na levý bok koně, spolu s lehkým tahem za otěže způsobil, že oř sledoval přirozený pohyb Jommyho úderu.

Mladík zaryl paty koni do slabin a zaútočil na prvního jezdce. Muž se otočil ve chvíli, kdy ho Jommy dostihl a rozmáchl se vražednou čepelí.
Muž v sedle se pokusil uhnout dozadu, ale převážil se, a v tom okamžiku ho Jommy měl. Po předešlém mávnutí se Jommy zotavil a zasadil muži vražednou ránu, čímž ho úplně vyhodil ze sedla. Jommy obrátil koně a spatřil, jak Servan, Tad, Godfrey a Zane tvrdě odolávají půl tuctu jezdců. Jommy vyrazil.
Jel na koni jako blázen a donutil šílené zvíře, aby se tvrdě napasovalo mezi dva oře. Nevšímal si jezdce vlevo, doufaje, že kvůli tomu nepřijde o hlavu, vymrštil se ze sedla a strhl přitom jezdce po pravé straně z koně.
Rázem se Jommy válel po zemi, dloubal, kopal, lezl po kolenou, kousal a šťouchal jílcem meče, protože neměl dost prostoru, aby se rozpřáhl. Koně ržáli na poplach a bušili kopyty všude kolem chlapce, který divoce zápasil v jednom klubku s protivníkem. Jommy se modlil, aby na něho vyplašený kůň nešlápl.
Zasáhl jílcem meče muže do čelisti a viděl, jak muž obrací oči v sloup. Jommy ho praštil ještě jednou a voják ochabl, ale jen na okamžik. Byl to zkušený válečník a bez ohledu na to, jak byl Jommy silný, zažil už muž pravděpodobně tvrdší rány. Potřásl hlavou, aby se vzpamatoval, a chystal se rozmáchnout pěstí, když ho do spánku zasáhla špička holínky. Oči se mu protočily.
Někdo Jommyho pevně uchopil zezadu za tuniku uniformy a postavil ho na nohy. Když ho Zane pustil, poznamenal: "Jsem rád, že ses k nám mohl přidat."
Jommy se obrátil a zasáhl mečem jezdce, který se snažil utéci. Jezdci ustupovali. Jak Jommy předpokládal, měli namířeno k severní stezce.
"Nechte je jít!" zvolal Jommy. Pak si uvědomil, že nikdo z jeho malého oddílu není ve stavu, aby je pronásledoval.
Jommy nechal klesnout meč a tvrdě dosedl na zem. Veškerá síla z něj vyprchala, jako když z prasklé dýně vyteče tekutina.
Servan se posadil vedle něj. "To bylo tak tak."
Jommy přikývl. "Přesně. Dobře jsi to všechno zorganizoval. Velmi působivé."
"Díky," odpověděl Servan.
Přispěchal Tad. "Jdu se podívat za Grandym, jestli je vše v pořádku."
Jommy přikývl a Godfrey se rozhodl: "Jdu s ním."
"Sledoval jsem tě, jak jsi vjel s koněm do té rvačky, ty šílenče," pravil Servan. "Skoro jsi přišel o hlavu, když jsi strhával toho muže ze sedla. Jezdec z druhé strany tě tak tak minul."
"No, víš, že se říká "škoda každé rány, která padne vedle"."
"To se říká, jo?" Servan se usmál a pak se rozesmál. "A jak ses válel v tom prachu! Jak jsi kousal, kopal a tak. Vážně jsi mu chtěl ukousnout ucho?"
"Ukousni vše, co můžeš," odvětil Jommy. "Odvedeš jeho pozornost a nezabije tě."
Servan se smál. "Teď jsem pochopil, jak jsi to myslel."
"A co?"
"To cvičné kolo tehdy na dvoře mistrů. Když jsi mě praštil do obličeje."
"Jak jsem to myslel?"
"Jak uděláš cokoliv, jen abys vyhrál," odpověděl Servan. "Souboj asi není tou vhodnou přípravou na to, čím jsme právě prošli."
"Nevidím na tobě žádné zranění, takže předpokládám, že sis vedl dost dobře."
Servan se znovu zasmál. "Pravda. Je to vždycky takové?"
"Co?"
"Ten pocit? Mám skoro závrať."
Jommy přikývl. "Někdy. Jsi k čertu rád, že ještě pořád dýcháš. Ne jako tihle chlapi." Ukázal na půl tucet těl kolem. "Člověk se z toho může i zbláznit."
"Aha," pravil Servan a opřel se zády o převrácený vůz.
"Jindy je ti z toho na srdci tak těžko, až si seš jistý, že tou bolestí zemřeš," pokračoval Jommy, když si připomněl mučení zajatého Nočního dravce, Jomo Ketlamiho. Na minutku svěsil hlavu. "Ale většinou jsi zároveň tak unavený, že se nemůžeš ani hnout."
Sevan se zhluboka nadechl. "Raději bychom měli svolat chlapce." Vstal a obrátil se, aby Jommymu nabídl ruku.
Větší chlapec se jí chopil, a když stáli tváří v tvář, Jommy podotkl: "Jedna věc."
"Jaká?"
"O tom kole na dvoře mistrů. Tak… ty tedy říkáš, že jsem vyhrál?"
Servan se zasmál a zvedl ruce. "Ne, to neříkám."
"Ale právě jsi řekl…" začal Jommy, ale královský bratranec se k němu otočil zády a začal mužstvu udílet rozkazy.
*
Valko stál chvíli bez hnutí. Potom se přesunul k obrovskému oknu s vyhlídkou na nádvoří. Na hřbetě malého varnina na něj vjížděla jeho matka, oblečená, jak si ji pamatoval z období skrývání. Nevěděl, co čekal, snad si ji představoval v nějakém královském dvorním rouchu či že ji podřadní přinesou v nosítkách. Sesedla a předala otěže lokajovi. Pak spěšně vstoupila do pevnosti.
Valko vyšel z pokojů, které používal, než pro něj připraví otcovy komnaty. Pod hořkým dojmem z otcovy smrti rozhodl, aby všechny jeho osobní věci odstěhovali. Vůbec to nebyl ten vítězný pocit, který si jako dítě představoval, ani žádný okamžik slávy, když začal budovat svou vlastní říši.
Matka vstoupila do dlouhé chodby vedoucí ke komnatám jeho otce a Valko na ni zavolal: "Matko, tady!"
Pospíšila k němu. Vypadala přesně tak, jak si ji pamatoval. Byla vysoká, rázná a pořád ještě krásná, jen s náznakem

šedin na spáncích, zatímco jí stále ještě tmavé vlasy padaly na ramena. Chápal, proč po ní mnoho mužů touží, ale teď pochopil, proč byl jejím jediným dítětem. To vše bylo součástí plánu.
Oči měla nejpozornější, jaké kdy Valko viděl, a její pohled ho ihned zahltil pocitem závratě a děsu. Byla to jeho matka a láska mezi matkou a synem byla pro Dasaty jedinečná. Byla by stokrát zemřela, jen aby ho zachránila.
Objala ho něžným stiskem, jenž trval okamžik, a poté prohlásila: "Musíme být sami."
Valko ukázal ke komnatám vedle otcových, které pro ni vyčlenil. "Zítra převezmu komnaty pána domu," pravil, když s ní vcházel do jejích pokojů.
Znovu se na něj podívala. Hodnotila, ale nic neříkala, dokud nebyli sami a dveře se za nimi nezavřely. Když se chystal promluvit, zvedla ruku, aby ho umlčela. Léta poslouchání zvítězily a on se zarazil. Ten pokyn ho nejednou ve skrývání zachránil. Matka zavřela oči a mumlala slova, kterým nerozuměl. Nakonec oči opět otevřela.
"Nikdo nás nesleduje."
"Tak je to pravda. Jsi kouzelnice krve."
Přikývla. "Těší mě, že tě vidím naživu, synu. To potvrzuje moji víru v tebe. Navíc to znamená, že ses stal mužem, za něhož jsem se modlila, aby ses jím stal."
"Modlila? Ke komu? Podle toho, co mi řekli, určitě ne k Jeho Temnosti."
Přisvědčila a naznačila, že by se měl usadit v křesle vedle lenošky. Rozhlédla se po pokoji a uznale přikývla. Zdi byly jako v ostatních částech hradu z černého kamene, ale Valko poručil dvěma podřadným ženám, aby je zakryly způsobem vyhovujícím ženám karanovy domácnosti, a ony se o to postaraly. Přestěhovaly sem nejkrásnější tapisérie z hradu a pokryly jimi stěny. Na podlaze ležely bohaté vlněné předložky zhotovené z ahasanské vlny a postel byla vysoko zastlána hustými kožešinami. V místnosti hořely navoněné svíčky a kolem dokola byly rozestavěny vázy s květinami.
"Líbí se mi, jak jsi mě přivítal, synu." Matka usedla na postel.
Přikývl. "Jsi moje matka," pravil, jako by to vše vysvětlovalo.
"A ty jsi můj syn." Zkoumala jeho tvář. "Jsi také syn neobyčejného muže."
Náhle měl Valko podivně dusivý pocit v hrudi. "Já vím. A když pomyslím na Aruku, proč jen cítím tu… divnou… bolest uvnitř… nevím, jak ji nazvat."
"Jmenuje se to lítost," vysvětlila. "Je to jeden z mnoha citů, které Dasatové dávno ztratili." Pohlédla ven z okna na zapadající slunce, odrážející se od moře. "Ptal ses, ke komu se modlím. Pro tu sílu nemáme žádné jméno, jen "Bílý". Dokonce ani nevíme, jestli je to bůh nebo bohyně."
"Myslel jsem, že všichni byli zničeni při nástupu Temného."
"V to tě nechávali věřit kněží smrti. Je to protiklad všeho, co ztělesňuje Temný."
"Mám tolik otázek…" začal mladý válečník.
"A my máme čas, ale nejprve musíš vědět, jak zůstat naživu. Bílý slouží jako pohádka pro děti před spaním, aby se polekaly a zalezly. Aby si všichni Dasatové mysleli, že je to bezvýznamný mýtus, něco, z čeho vyrosteš. Slouží k tomu, aby z většiny Dasatů byli nevěřící, a tato lest je mnohem účinnější, než jednoduché popření. Kdysi dávno bylo sesterstvo kouzelnic krve v dasatské společnosti na stejné úrovni jako kněží smrti. Kněží sloužili všem bohům, nejen Jeho Temnosti, a sesterstvo se zabývalo hlavně přírodou a životními silami. Krev není jen cosi viditelného ve chvíli, kdy ji pliveš na písek v aréně nebo na bitevním poli, ale je to samotná podstata života, která proudí tvými cévami. Ztělesňuje všechny bytosti, které stojí proti kultu Temného, a když on dosáhl prvenství mezi bohy, staly jsme se kacířkami a byly jsme proklety. Sesterstvo kouzelnic krve existuje tajně celá staletí, synu. Sloužily jsme, jak nejlépe jsme uměly, abychom moc Temného omezily."
"Mě připadá, že jste selhaly." Valko se v křesle opřel. "Vím, že jsem mladý, matko, ale pamatuji si mnoho věcí, které jsi mě učila během skrývání, a teď si uvědomuji, že jsi mi tím poskytla hodně kousků do skládačky. Když se skládaly dohromady jedním způsobem, výsledkem byl první obrázek, ale když jiným…"
Přikývla. "Moudrý pohled od někoho tak mladého. Jsi ten očekávaný, Valko z Camareenu. Po generace kouzelnice krve čekaly na takového, jako jsi ty, neboť existuje proroctví, které nikdo mimo sesterstvo nezná celé. Takoví jako tvůj otec, Hirea a Denob, kteří slouží Bílému, ti znají jen jeho část. Budeš první mimo sesterstvo, kdo je pozná celé." Odmlčela se, jako by přemýšlela, jak nejlépe začít. Pak se podívala na syna a krátce se usmála.
"V dávných dobách existovala rovnováha a všechny věci byly, jak mají být. Ale k udržení rovnováhy byl zapotřebí zápas, protože stejně jako při všech zápasech se rovnováha čas od času vychyluje. Když povstaly síly Temného, byly opakem těch sil, které uctívaly bohy a bohyně, jejichž jména jsou pro nás nyní ztracená, protože pouhá znalost těchto jmen je zakázaná. V období Velké čistky dostal každý Dasat na vybranou. Buď bude uctívat Temného, nebo zemře. Mnozí si zvolili smrt, protože věděli, že život pod nadvládou Temného bude beznadějný a zoufalý."
Valko ji přerušil. "Ale Temný měl vždy nadvládu…" Svěsil hlavu. "Unáhlil jsem se."
"K tomu tě vychovali. A byly věci, které jsem ti nemohla sdělit, když jsme byli ve skrývání. Nemohla jsem riskovat, že bys to třeba řekl jinému dítěti. Tak zakořeněná je tato víra, že byly matky, které by obětovaly své vlastní děti, aby upozornily kněze smrti na to, co je považováno za kacířství."
Valko vstal a přešel k oknu. Potřásl hlavou.
"Musíme toho hodně probrat a ty se musíš hodně naučit," pokračovala matka. "Za týden tady musíš uvítat celý Sadharin, abys oslavil svůj nástup jako lord z Camareenu. Do té doby musíš beze zbytku pochopit, co budeš muset udělat v následujících několika letech. Neboť ty máš možnost, která nebyla dána žádnému Dasatovi od vzniku naší rasy."
Valko se díval ven z okna a tvářil se utrápeně. "To proroctví, o kterém jsi mluvila?"
"Ano, synu. Musím ti je podrobně popsat, a k tomu se musíš naučit mnoho dalších věcí. Protože jestli je proroctví pravdivé, a my věříme, že je, brzy na Dvanácti světech nastanou změny a my musíme být připraveni. Víme, že povstane

jeden, aby vyzval Temného, a jeho jméno bude Zabíječ boha."
Valko zbledl. "Já jsem…"
"Ne, ty nejsi Zabíječ boha, synu. Ale musíš pro něj připravit cestu."
"Jak to mám udělat?"
"To nikdo neví." Matka vstala a postavila se vedle Valka. Slunce se schovalo za temné mraky vznášející se nad obzorem. "Dnes byl krásný den, ale myslím, že zítra bude pršet."
"Taky si to myslím." Podíval se na ni. "Co mám dělat, dokud nebudu znát svůj úkol?"
"Hraj roli vládce Camareenu, jak ti určil osud. Poslala jsem zprávu a mé sestry se pomalu vydají na cestu sem, některé mladé a krásné, některé s mladými a krásnými dcerami. Všechny budou moudré a všechny budou vědět víc, než jakákoliv žena, kterou potkáš. Budeš otcem mnoha synů, Valko, a věz, že existují další synové sesterstva, kteří povstanou, aby vládli místo svých otců. A jakmile nastane čas, kdy se objeví Zabíječ boha, my ze sesterstva a muži, které milujeme, my všichni povstaneme a zničíme kněze smrti, tekaranu a jeho dvanáct karanů, a osvobodíme dasatský lid."
Valko se cítil zahlcen. Jeho mysl to stěží dokázala pojmout, natož si představit, jak se toho dá dosáhnout. Chlapci, kteří právě vyšli ze skrývání, i děti v něm, věděli, že tekarana je první mezi smrtelníky, požehnaný Jeho Temností, a že jeho vojska vládnou Dvanácti světům a během staletí už rozdrtila tucty dalších světů. Tato říše existovala víc než tisíc let…
Opřel se rukou o zeď a položil si na ni na chvíli čelo. "Je toho až příliš."
"Tak budeme postupovat pomalu, synu. Něco sníme a po večeři si promluvíme. Pak se pořádně vyspíme."
Valko se zhluboka nadechl, zvedl hlavu a podíval se na matku. "Je tu jedna věc, kterou bych rád věděl teď, matko."
"Co je to?"
S podivným leskem v očích ji Valko vyzval: "Vypravuj mi o mém otci."
XVIII
Hostina
Grandy se zasmál.
Roldemský princ byl opilý. Byla to vůbec první oslava, při níž měl dovoleno jíst a pít jako ti starší. A trocha piva s patnáctiletým chlapcem zamávala.
Oba jeho společníci byli o tři roky starší, a tři chlapci z Čarodějova ostrova pili jako muži už téměř dva roky. Proto společně se Servanem a Godfreyem sledovali mladého prince s lehce skrývaným pobavením. Grandy se to odpoledne sice držel z dosahu konfliktu, ale Servanův příkaz, aby hlídal utíkající raněné, mu poskytl pocit účasti přesahující jeho skutečný příspěvek, který se dal srovnat s pocitem nejostřílenějšího vojáka ve vojsku.
Seděli kolem ohniště několik kroků od generálova stanu a naslouchali historkám, které vyprávěli účastnící bleskového útoku na starou pevnost. Velitel oddílu z Pevnosti zhodnotil neblahé vyhlídky poté, co první kameny z trebuchet dopadly na jeho klíčové obranné pozice, a vzdal se. Jak bylo při tak rychlém a relativně snadném vítězství zvykem, historky se stávaly veselejšími, jak noc pokračovala a pivo a víno tekly proudem. Konečně poslední z mazáků vstal a ponechal chlapce jejich zábavě.
Kašpar pomohl generálu Bertrandovi vyjednat podmínky kapitulace. Poražení nájezdníci se teď pod dohledem utábořili půl míle dál po silnici. Vyrazí na dlouhý pochod domů beze zbraní a bez čehokoliv, co jim vojáci dokázali zabavit. Jejich důstojníky si podrží kvůli výkupnému, aby se Aranoru zaplatily náklady na obranu.
Nejnovější roldemská provincie měla k Roldemu dlouhé historické vazby, knížectví bývalo v dávných dobách součástí Království. Rychlost odpovědi však útočníky zaskočila. Kašpar znal Bertranda, neboť sloužil pod současným rytířem-maršálkem v Opardumu, Quentinem Havrevulenem, mužem, jehož Kašpar vlastnoručně vybral, aby velel vojsku v době, kdy on vládl Olasku.
Kašpar vyšel z generálova stanu a přišel si sednout na kládu vedle Servana. "Máte tu takovou malou a tichou hostinu," zhodnotil.
Jommy se zasmál, očividně připilý. "Proviant'ák s sebou vzal dost jídla na měsíc, Kašpare. Hádám, že se s tím nechtěl táhnout celou cestu zpátky do Opardumu, tak všechno uvařil."
"Dobře udělal," schválil bývalý vévoda. "Hodně z toho by se stejně vyhodilo, až bychom dorazili -" chystal se říci "domů", jelikož hlavní město Olaska bývalo celý život jeho domovem. Skoro tři roky však už nebylo, takže místo toho dořekl: "- tam."
Kašpar se podíval na šest chlapců z univerzity. "Vy, mládenci, jste si dnes vedli dobře," pravil. "Ti bastardi, co vás napadli, se chovali jako stádo dobytčat ve špatné náladě a hledali, koho by ztrestali, než utečou zpátky přes hranice. Zabili jste jich šest, zranili dalšího půl tuctu a zatočili s nimi." Usmál se na Servana. "A nejlepší na tom je, že jsi neztratil ani jednoho muže. K těm, co jsi měl předtím, ti přibyli dva lehce ranění, ale jinak to byl skvělá práce."
"Takový je Servan," ozval se Jommy. "Všechno na místě zorganizoval, jako to dělá už celý svůj život, Kašpare."
"Každý dělal svoje," prohlásil Servan. "Dali se do toho a drželi se."
"No, to je dobré, protože budeme potřebovat velitele do bitvy, a to brzy."
"Proč?" zeptal se Godřrey. "Chystá se Roldem válčit s Bardocem?"
Kašpar zavrtěl hlavou. "Ne, mladý příteli." Zahleděl se do tmy a v očích měl smutek. "Brzy půjdou do války všichni."
Godfrey vypadal, jako by se chtěl ještě na něco zeptat, ale Jommyho varovný pohled ho umlčel. "Když jsem byl chlapec," pokračoval Kašpar, "otec mě sem brával na lov. Byl jsem tady už několikrát."
"Musí být divné, vracet se," poznamenal Tad. "Myslím tím, když už nejsi vévoda."
Kašpar se usmál. "Život má ve zvyku dělat změny, aniž by se s tebou radil, Tade." Přejel je pohledem. "Děláte si plány, ale osud vždy nenaslouchá tomu, co chceme." Vstal a podíval se na rozjařený obličej mladého prince. "A ty, mladý pane, budeš mít zítra velmi krušné ráno, jestli nepřestaneš pít pivo. Smím ti poradit, aby ses napil trochu vody, než

ulehneš?" Aniž by Kašpar čekal na princovu odpověď, otočil se ke generálovu stanu.
Jommy zívl. "No, měli bychom asi zalehnout, protože časně ráno budeme na nohou a na pochodu."
Godfrey sledoval, jak Kašpar mizí v generálově stanu. "Přemýšlím, co myslel tím "do války půjdou všichni"."
Zane se podíval na Tada, který zase pohlédl na Jommyho. Jommy pokrčil rameny a náhle bylo ticho. Grandy seděl, usmíval se a vzhlížel na společníky, kteří pod dojmem obav náhle zmlkli. Úsměv se mu vytratil z tváře a Jommy se konečně podíval dolů, položil ruku princi na rameno a rozhodl: "Dostaneme do tebe nějakou vodu, mládenče. Kašpar má pravdu. Když to neuděláme, bude z tebe ráno hloupé štěně."
Aniž by dále hovořili, ulehli ostatní chlapci kolem ohniště, jak nejlépe uměli, zatímco Jommy odvedl Grandyho, aby našli velké vědro s pitnou vodou.
*
Valko stál v čele stolu, do jehož starobylého dřeva bušili pěstmi v rukavicích jezdci Sadharinu a na znamení souhlasu křičeli. Nový lord Camareenu pozval ostatní vůdce spolku na oslavu svého nástupu k moci.
Jakmile bylo tělo Valkova otce umístěno v hrobce jeho předků, Narueen velmi pečlivě poučila syna, jak má dále správně postupovat. Poslali formální vzkaz karanovi do města Kosridi, v němž oznamovali Valkovo nástupnictví v Camareenu a žádali o potvrzení, které bylo pouhou formalitou, jak Valka ujišťovala matka. Potom museli vzkázat každému z pokrevního příbuzenstva, co byl zapsán v seznamu v Síni předků - další formalita - a pak pozvat sadharinské jezdce, o čemž matka usoudila, že je to mnohem víc než formalita. Neboť bratrstvo Sadharinu bylo víc než pouhá rodina. Byl to válečnický spolek, který mohl ovlivnit císařskou politiku, dokonce i přesunout rovnováhu moci mezi frakcemi, naklonit si klany a zničit rodiny. Narueen už jmenovala Valkovi čtyři jezdce, jejichž dcery byly výhodnými partiemi. Právě tuto noc si musel jednu vybrat, aby mu porodila první dítě. Než to ráno vyšlo slunce, Narueen si ve tmě šeptala, a nyní byly plány v pohybu. Sesterstvo kouzelnic krve ovládalo věci jako nikdo jiný a ona určí, jestli se mladému lordovi Camareenu narodí synové či dcery. Během měsíce budou počati dva synové a pak dvě dcery, řekla Narueen.
Jejich skrývání bude úplně jiné, než dosud bylo v historii Dasatů, protože učinili zvláštní opatření, jež zahrnovalo sympatizující ošetřovatele, sesterstvo kouzelnic krve a několik důvěryhodných válečníků, kteří zajistí, aby místo tohoto skrývání nebylo nikdy objeveno a nikdy tam nebyla provedena čistka. Během dvaceti let se na hradě Camareenu objeví tucet silných synů a dcer a Valkova nadvláda započne.
Valko vstal a zvolal: "Ať žije Sadharin!"
Padesát lordů Sadharinu za hulákání válečného popěvku zabušilo do stolu ještě silněji. Lord Andarin z Kabeskoo vykřikl: "Ať žije lord Valko!"
Valko zvedl láhev vína a vyprázdnil ji. Jeho matka předtím zajistila, aby byl obsah láhve silně zředěn vodou. I kdyby totiž všichni ostatní lordi Sadharinu padali opilí, ona chtěla, aby syn zůstal při smyslech.
U stolů pod masivní dřevěnou tabulí, jež sloužila lordům Sadharinu, seděly ženy a dcery a pobaveně pozorovaly své muže. Nejedna dcera se pokusila očima kontaktovat mladého lorda.
Ale Valko měl oči jen pro svou matku, která se vznešeně pohybovala mezi hosty, aby se ujistila, že je o všechny dobře postaráno. Zastavila se před dcerou lorda Makary a položila ruku na dívčino rameno. Valko na sobě nedal nic znát, ale věděl, že je to matčin jasný pokyn, s kým by měl dnes v noci spát. Pozorně, si dívku prohlédl. Byla hezká a sledovala ho až příliš hladově. Věděl, že když jí dovolí se prohlásit, bude z toho mít radost. Její otec náležitě uvítá těsnější spojení s nastupujícím mladým lordem, protože bude považovat Valka za svého vazala, i když dost brzy pozná, že je tomu právě naopak.
Valko se rozhlédl po místnosti a usmál se. Večeře se každou minutou stávala nevázanější. Nasával jejich uznání a radoval se ze své mladistvé síly. Jak začala převažovat jeho dasatská přirozenost, mnohé z toho, co ho matka učila, se začalo vytrácet, a on se dlouze napil z láhve. Chtěl víno!
Otočil se, že nechá na stůl donést na stůl další džbán, ale něžná ruka na zápěstí mu v tom zabránila. Matka nějak přečetla jeho náladu a zabránila, aby ztratil soudnost. "Je čas na zábavu, synu," pronesla dostatečně potichu, že ji nikdo kromě něho nemohl slyšet.
Valko na ni chvíli zíral a pak kývl. "Mí lordi!" zvolal. "Zábava pro vás!"
Dveře do síně se otevřely a dovnitř vběhlo tucet sloužících. Nesli obrovskou hliněnou nádobu. Současně přivlekli vzpírajícího se mladíka, svázaného na rukou i na nohou. Valko se zazubil, když oznámil: "Tento mladík se pokoušel dostat do hradu svého otce, aby uchvátil místo v jeho domě. Včera v noci byl chycen do vadoonského oka!"
Oznámení vyvolalo záchvaty smíchu, neboť stupidního býložravce bylo možné snadno chytit. Na prvním místě bylo zvíře ceněno jako zdroj kožešiny, ale škody, které způsobovalo ničením ovocných stromů, obtěžovaly vlastníky ovocných sadů. Mladík musel být velmi neopatrný či velmi hloupý, aby vklopýtal do takové pasti.
"Nechte mě jít!" křičel mladík, když ho strkali do nádoby. Kdyby mu dali šanci, byl by připraven bojovat holýma rukama i nohama. Sluhové ho však přitlačili dolů, takže měl kolena u brady. Přestože by asi bojoval velmi odhodlaně, z této pozice se nedokázal dostat bez cizí pomoci, kterou mu však nikdo nehodlal nabídnout.
Valko vykřikl: "Jsi zvíře! Jsi příliš hloupý na to, abys bojoval o svoje místo mezi muži. Zemřeš jako zvíře!"
Mladík začal vydávat zuřivé vrčení a neartikulované skřeky. Hosté na slavnosti se smáli, protože při jeho nemohoucnosti bylo jeho marné snažení i zuřivost komické. Valko dal znamení a sloužící začali na mladíka nalévat vědra vody. Plival a řval a smích v místnosti se stupňoval.
"Za starých časů," prohlásil Valko, "se považovalo za zábavné umístit slabocha do studené vody a pak ji pomalu přivést k varu. Dnes už nepotřebujeme žádný oheň, protože existují prostředky, které totéž udělají bez žáru." Dal pokyn a dva sloužící vyprázdnili obsah dvou vaků do vody. Pak o krok ustoupili.
Činidla začala reagovat a voda zabublala. Zoufalý mladíkův křik se ze zuřivého rychle změnil v trýznivý. Něco ze směsi

vycáklo na sluhu stojícího příliš blízko a on si bolestí rozdrápal oči.
Hosté se začali nekontrolovatelně smát. Čím hlasitěji vězeň ječel, tím víc hosté propadali záchvatům veselosti.
Mládenec si šplíchl tekutinu na ramena, krk a tvář a začaly se mu tvořit puchýře a červeno-oranžové rány.
Ječení trvalo přibližně čtvrt hodiny, a když byl vězeň na pokraji smrti, Valko viděl, jak se hosté zvedají ze sedadel a lačně přihlížejí. Valkovi bylo jasné, že jsou ženy připraveny, řada z nich si přejížděla rukama po celém těle. Spousta mužů zřetelně dávala najevo svoje choutky.
Matka měla pravdu. Jedna smrt připravená ve správnou chvíli byla účinnější než občasné zabíjení, které se při takových událostech obvykle předvádělo. Sledovat půl tuctu podřadných, jak je ušlapávají zvířata či žere vyhladovělý zarkis, představovalo přílišné rozptylování pozornosti, ale jedna, umělecky zinscenovaná smrt přinesla intenzivní prožitek.
Valko dal znamení sluhovi. "Zeptej se dcery lorda Makary, jestli by se ke mně nepřipojila." Sluha odběhl k určené dívce a něco jí šeptal. Otočila hlavu a oči se jí hladově rozzářily, zatímco rukama svírala látku svých šatů. Valko věděl, že kdyby si přál, dovolila by mu vzít si ji přímo teď, před zraky shromážděné společnosti.
Několik sadharinských lordů opustilo čelo tabule a stálo těsně u žen, s nimiž budou dnes v noci spát. Valko zauvažoval, kolik se objeví prohlášení, a jak roky půjdou, kolik synů dorazí na hrady jako výsledek páření dnešní noci.
Jen Valko, jeho matka a hrstka sadharinských jezdců věděla, že každé spojení je řízeno kouzelnicemi krve a že každé dítě, které se dnes počne a které přežije skrývání, se stane sluhou Bílého.
Pro Valka bylo těžké myslet na Bílého, když byl v tu chvíli lapen krví a choutkami. Usmál se, když mladík naposledy vydechl, a prohlásil: "Slaboch."
Matka mu pošeptala: "On se nepokoušel přejít přes území Camareenu, synu. Snažil se dostat do tohoto hradu. Byl to Arukův syn. Byl to tvůj bratr."
Valko cítil, jak v něm narůstá podivný chlad, a hlava se mu zatočila. Jeho oči se střetly s matčinými a v tu chvíli se cítil tak zmateně, že nevěděl, jestli se dokáže udržet, aby ji neudeřil. Přesto ho její jemný dotek dokázal uklidnit. "Kdybys udělal cokoliv jiného, než jsi udělal, jevil by ses svým hostům osudově slabý. Byl bys všem ukázal, že nejsi hoden vládnout Camareenu. Jen poznej cenu toho, co děláš. Právě jsi zahájil boj, synu, a bolest, kterou nyní cítíš, se během nadcházejících let mnohokrát vrátí." Hladila ho po tvářích, jako to dělávala, když byl malý. "Teď jdi," zašeptala. "Odlož stranou všechny myšlenky na bolest a trápení, na krev a smrt. Jdi, zplodť dnes v noci mocného syna."
Valko zahnal svůj zmatek, zvedl se od tabule a zjistil, že na něj dívka čeká u dveří vedoucích ze síně do jeho komnat. Položil jí ruku kolem pasu a přitiskl k sobě, divoce, hladově a bez něžností. Potom ji vzal za ruku a vedl ji do své ložnice.
*
Večeře byla podivná. Pug seděl v čele stolu, Martuch naproti němu. Kolem nich se tiše pohybovali Ipiliané v nezvyklých šatech, beze slova pokládali nádobí a odnášeli je, plnili láhve a poháry.
Martuch trval na tom, aby takto večeřeli celý týden, než odjedou. Říkal, že je to nejlepší způsob, jak si zvyknout na vše dasatské.
"To jídlo není přesně takové, jaké budete jíst na Kosridi, ale blíží se mu. A to tak, že když vám předloží běžné jídlo, nebudete reagovat zbrkle. Ti, co vás obsluhují, se chovají jako podřadní, tak je sledujte. Téměř určitě nikdy nebudete sedět u stolu, jako je tento, protože takto večeří válečníci. Muži a ženy jedí společně pouze když jsou sami, třeba po páření."
Pug přikývl. Martuch byl vzorný učitel, pamatoval na milión podrobností z dasatského života. Pug si neuměl představit nikoho vhodnějšího, kdo by je na výpravu připravil.
Celé týdny se učili jazyk a přesvědčivou historku. Jsou tři ošetřovatelé, sloužící Martuchovi, a mladý válečník Bek je syn vzdáleného šlechtice z nižší společnosti, který je právě na pouti do tekaranova města Omadrabaru. Což nebylo neobvyklé, zvláště když se mladý válečník hodlal stát knězem smrti. Protože v Omadrabaru se nacházel velký chrám Temného, v němž podle Martucha setrvával živý bůh a z něhož vycházela veškerá moc.
Pug si dělal starosti o Beka, přestože Nakor tvrdil, že mladého válečníka uhlídá. Tady na Delecordii byl Bek jako úplně jiná bytost a Pug byl zvědavý, jaké změny přinese druhá úroveň reality. V mnoha směrech se z Beka stával Dasat. Stačilo mu jen jednou říci, co se od něho očekává, a on to bezchybně splnil.
Nakor už od prvopočátku naznačoval, že má podezření, jako by v Bekovi setrvávalo něco cizího, nebezpečného, možná i cosi, co mělo vztah k Bezejmennému. Ale možná tato temnota pocházela od dasatského Temného. Pug nesnášel, když tu bylo tolik neznámého. Přesto věřil, že přinejmenším musí přežít. Jak by si jinak posílal zpátky ty vzkazy?
Velké obavy měl o Magnuse a Nakora, neboť byl hluboce přesvědčen, že jeho dohoda s Lims-Kragmou, když ležel na pokraji smrti v její síni, nebyla planou hrozbou. Že bude přihlížet, jak všichni, které miluje, včetně jeho dětí, umírají dříve než on. Ale každý den se modlil, aby tento den nebyl oním dnem, kdy ta bolest začne. Přišel ten čas, říkal si, kdy mu osud určil, že má na této šílené výpravě ztratit syna a Nakora?
Pug odsunul obavy stranou. Věděl, že starost o něco, co nemůže kontrolovat, je plýtváním jak mentální, tak emocionální energie. Všichni členové konkláve s plným vědomím souhlasili, že se vydají do nebezpečí a že při tom budou riskovat svůj život pro vyšší dobro. Přestože si toho byl Pug vědom, neumenšilo to jeho obavy.
Martuch bude hrát rádce mladého Beka, válečníka, který je zavázán Bekovu smyšlenému otci. Dasatská spojenectví byla tak komplexní a ve skutečnosti tak víceúrovňová, že nikdo jiný než cvičitel, který pracuje v Síni předků, nedokázal přesně odlišit všechny zmiňované lordy, rodiny, klany či válečnické spolky.
Pug se v souvislosti s tím zeptal: "Martuchu, říkal jsi, že budeš sadharinským jezdcem. Jsi jím doopravdy, nebo je to jen převlek?"
Starý válečník přikývl. "Jsem z toho spolku. Zjistíte, že mezi dasatskými válečníky je velmi respektovaný a že má dlouhou a slavnou historii. K jeho členům patří také řada těch, co sympatizují s naší věcí." Natáhl se pro plod pomby,

rozloupl jej palci a mocně se zakousl do štiplavé dužniny. "Agenti Temného by nechtěli nic jiného, než se tohle dozvědět, Pugu. Odhalit, že někdo ze Sadharinu sympatizuje s Bílým, by zaručilo naprostou likvidaci tohoto spolku. Tekarana ze vzdáleného Omadrabaru by asi nařídil celou oblast na Kosridi zničit, jen aby se ujistil, že "infekce" byla dočista vyhlazena. Tisíce by zemřely."
"Bílý?" zeptal se Pug. "Kdo, nebo co je Bílý?"
"To je dlouhá historie," odpověděl Martuch, "nebo spíš řada dlouhých historek. Ale měli byste vědět, že ve ztraceném dávnověku existovaly dvě síly, které vládly celému vesmíru, Temný a Bílý."
"Aha," pravil Nakor. "Zlo a dobro."
"Tak jim říkáte vy." Martuch pokrčil rameny. "Stále zápasím s pojmy, i když jsem je přijal za své. Po celý život slýcháme, že "Bílý" je jakási bytost, jíž je třeba se bát, nemoc v těle dasatské společnosti, a nejednou mě matka jako dítě ve skrývání strašila, že když budu neposlušný, půjdu k Bílému."
Rozesmál se při té vzpomínce. "Co by si myslela nyní?" Položil nůž. "Bílý je organizace, ale je to také víra, vášnivá naděje, že existence je něco víc, než bezmyšlenkovité zabíjení a čistky. To, co byste považovali za civilizované způsoby - hudba, umění, literatura - toho máme málo. Jsou to věci, které Ipiliané berou jako dar, a já mám podezření, že i lidé tak činí. Když jsem poprvé narazil na knihu, která nebyla náboženskou doktrínou či varovnou bajkou o moci Temného, jen stěží jsem mohl věřit vlastním očím. Jaká šílenost posedla někoho, že sedl a dal slova bez významu na papír pro zábavu druhých? A hudba, co není vojenskou písní či chrámovým hymnem. Podřadní mají své pracovní písně, ale hudba, která je určena pro potěšení samotné? Podivné. Poslali mě sem, abych se tyto věci naučil, Pugu. Jelikož jsem Dasat, který s vámi dokáže nejlépe komunikovat, svěřili mi úkol, abych vás doprovázel."
Znovu Puga začalo mučit podezření, že je tu ještě něco dalšího, než že jim Vordam jen našel průvodce. "Kdo tě poslal?" Pug už tu otázku položil už předtím a zase dostal tutéž odpověď. "Hodně věcí se dozvíš, ale ne tuto a ne teď." Martuch svým tónem nenechával nikoho na pochybách, že o tom nebudou dále diskutovat.
"Srozuměno," kývl Pug. Došel k závěru, že nic, co se týká Dasatů, není jen napůl. Byli to ti nejnebezpečnější smrtelníci, které kdy potkal. Nejen, že byli rychlejší než lidé, zlomyslnější než trollové na lovu a stejně odvážní jak nejstatečnější tsuranští válečníci, ale jejich mysl se nedala označit jinak, než jako vražedná. Smrt byla jejich odpovědí na většinu společenských problémů a Puga udivovalo, jak taková společnost mohla vzniknout či přežít.
Připomněl si Nakorovy časté poznámky, že definice zla je šílenost, a pokud to byla pravda, Dasatové byli těmi nejšílenějšími bytostmi ve dvou vesmírech. Z toho, co mu řekla věštkyně a co byl schopen si dát dohromady z Martuchových řečí, nebyla tato společnost vždycky taková. Nástup Temného boha Dasatů byl zahalen v dávnověku, zmaten mýtem a legendou, objevil se však v jejich historii relativně pozdě. Do té doby byli stejní jako Ipiliané. Složití, většinou mírumilovní a pracovití.
Pug dále pokračoval: "V naší historii je období známé jako Války Chaosu, kdy smrtelníci a nižší bohové povstali proti vyšším bohům. Pro nás je to období dávno ztraceno a víme o něm málo. Nástup Temného přišel po nějakém takovém konfliktu?"
"Ano," potvrdil Martuch. "Říká se, že vítězové píší dějiny, a kněží smrti nedělají rozdíl mezi církevním zákonem a historií. Co se nás týká, dějinami jsou posvátné svitky Jeho Temnosti. O rozdílech vím jen díky ipiliackým záznamům, které se vrací zpátky před odchod Ipilianů z Omadrabaru."
"Pokud čas dovolí, rád bych ty záznamy viděl."
"Dovolí, a bylo by to moudré využití vašeho zbývajícího času."
"Jak se přihodilo, že jsi přišel na Delecordii?"
"To je vyprávění na někdy jindy a měl by vám to říci někdo jiný. Ale o následující jsem ochoten se podělit: do doby před dvaceti pěti lety, počítáno dle vašeho času, jsem byl jako ostatní mladí dasatští válečníci. Přežil jsem skrývání, našel cestu do hradu svého otce a zabil ve zkouškové síni, abych si zasloužil své místo v jeho službách. Přivítali mě v Sadharinu a dělal jsem vše, co každý správný dasatský válečník. Lovil jsem děti při čistkách, zabíjel ženy, které se snažily je chránit, pářil se s ženami, se kterými to bylo politicky výhodné, a byl neustále připraven odpovědět na karanovo volání do zbraně. Dvakrát jsem pomáhal potlačit povstání, nebo aspoň tak je nazývali ti, co se snažili zničit své protivníky, a třikrát jsem sloužil ve válečných taženích proti znepřáteleným vojenským spolkům. Na těle mám šest těžkých zranění a těch lehkých víc, než dokážu spočítat. Nepochyboval jsem však o své nadřazenosti. Přišli synové a přežili, a já našel ženu, co mě potěšila dost na to, abych ji povolal do svého domu, když dorazil její syn. Měli jsme to, co byste nazvali "rodina". Tento pojem v dasatské mysli neexistuje, ale takový jsem byl. Šťastný muž se svojí rodinou ve svém světě. Potom se něco stalo a život, který jsem znal, se změnil. Nikdy už se na sebe nebudu moci dívat měřítky své rasy. A od té doby pracuji, abych změnil svůj lid."
Zahleděl se do dálky, jako by vzpomínal. "Moje žena - manželka, když chcete - mi často připomíná, že jí chybím. Moji synové při vládnutí naší malé usedlosti odvádějí slušnou práci a žijeme v čase relativního míru." Položil slupku z ovoce, které právě dojedl, a otřel si ruce do ubrousku. "V dasatském království je vše, jak má být," dodal hořce. "Jediní lidé, kteří mají umřít, jsou ti nevinní."
Pug nic neříkal.
Martuch se zachichotal. "Víte, že v dasatském jazyce neexistuje slovo pro "nevinný"? Nejbližší, co máme, je "nezakrvácený", znamená to "někdo, kdo má ještě vzít život"." Potřásl hlavou, když se natahoval pro pohár vína. "Abyste měli nevinnost, musíte vysvětlit pojem "vina". To je další slovo, které nemáme. My mluvíme o "odpovědnosti". Myslím, že je to proto, že vina je už mrtvá… uvnitř." Vstal. "Omluvte mě. Vypil jsem toho příliš mnoho." Otočil se na Puga. "Archiv je na této ulici, když vyjdeš, tak vlevo. Vypadá stejně jako ostatní budovy, nad vchodem však visí modrý prapor s bílým kruhem. Běž tam a oni ti ukáží, cokoliv si budeš přát vidět. Vrátím se zítra pozdě odpoledne. Přeji vám dobrou noc." A s těmi slovy odešel.

Magnus se obrátil na otce. "Divné."
"Ano, velmi," přisvědčil Pug. "Z dasatského pohledu…"
"Jste slabí a zasloužíte smrt," dokončil suše Bek.
"Můj otec je stěží slabý," namítl Magnus. "Nikdo z nás není."
"Nemám na mysli tebe a tvého otce," pravil mladý bojovník. "Mám na mysli lidi. Jste slabí a zasloužíte smrt."
Pug zaznamenal, že Bek mluví o lidech jako "vy" a ne jako "my". Podíval se na Nakora, který lehce zavrtěl hlavou.
"Otče," prohlásil Magnus, "myslím, že si půjdu lehnout. Chci před spaním chvíli meditovat."
Pug souhlasil a mladší mág opustil místnost. Sloužící stáli a čekali. Pug si uvědomil, že neodejdou, dokud u tabule nebude prázdno. Dal znamení Nakorovi, který navrhl: "Beku, pojďme se projít."
Ralan Bek čiperně vstal. "Dobře. Rád se procházím v tomto městě. Je tady tolik zajímavých věcí k vidění, Nakore."
Pug s Nakorem vstali a následovali Beka ven ze dveří do časného večerního vzduchu. Pug se zhluboka nadechl.
"Hádám, že jsme se úplně přizpůsobili, protože teď je to cítit stejně jako vzduch v Krondoru či v Keshi."
"Lépe," dodal Nakor. "Není tak zakouřený a smradlavý."
Kráčeli ulicí a Pug poznamenal: "Podle všeho, co vidím, mají Ipiliané lepší vkus než lidé."
"Ano," potvrdil Bek. "Toto je velmi pěkné město. Mohla by to být legrace dívat se, jak hoří."
"Asi ne," řekl Nakor rychle. "Oheň jako oheň, je to stejné."
"Ale představ si, o kolik by byl ten oheň větší, Nakore."
Pug zašeptal: "Možná je v něm trochu z Prandura?" Odkazoval tak na boha ohně, známého jako "Spalovač měst".
Nakor se zachechtal. "Beku, chtěl bys vidět něco nového? Něco úžasného?"
"Ano, Nakore, chtěl bych. Toto je velmi zajímavé místo, zajímavější než většina, ve kterých jsem byl. Nedávno jsem se ale při tom všem sezení a mluvení začal nudit."
Pug se podíval na Nakora, který mu pokynul, aby počkal. "Archivy můžeš jít navštívit zítra. Tohle je něco, co bys měl taky vidět." Šli městem a zdvořile kývnutím hlavy zdravili obyvatele, které míjeli. Dostávalo se jim jen občasných udivených pohledů. Oba, Martuch i Kastor, se zmínili, že návštěvníci z jiných světů jsou na tomto světě raritou. Došli k východní bráně města a Nakor ukázal. "Nahoře na tom kopci."
"Co jsi nám to chtěl ukázat?" zajímal se Pug.
"Počkejte," odvětil malý hráč s potěšeným zábleskem v očích.
Vyšplhali na kopec a pak Pug s Bekem spatřili to, co jim Nakor chtěl ukázat. Ve velké vzdálenosti se od východu zvedala mihotavá čára, stoupala na noční obloze a ztrácela se v dálce.
"Co je to?" zeptal se Bek.
"Hvězdný most," odpověděl Nakor. "Martuch mi říkal, že ho možná za jasné noci uvidíme. To město tam je Desoctia a Ipiliané most používají k cestování na svět zvaný Jasmadine. Bylo mi řečeno, že je to stejná magie, jakou použijeme k cestování mezi dasatskými světy my."
"Jak daleko je to město?" otázal se Pug.
"Asi dvě stě mil vzdušnou čarou."
"Pak ten most musí být hodně velký," usoudil Bek.
"Nebo hodně jasný," podotkl Pug.
Nějakou dobu stáli tiše a jen se dívali na vzdálené mihotání světelného mostu, který by je měl přenést do jiného království reality.

XIX

Kosridi

Martuch zvedl ruku.
Všichni k němu obrátili zrak. Čtyři lidé a jeden dasatský válečník stáli uprostřed velké klenuté místnosti, na místě, které mohl Pug považovat za srovnatelné s jeho Akademií ve Hvězdně, kde se dalo studovat a vzdělávat se. Během posledních několika dní tady už byl, stejně jako v archivu, a snažil se dozvědět o Dasatech co nejvíc - čehož bylo v podstatě velmi málo, jelikož se zřejmě ipiliacké dějiny zabývaly osudem Ipilianů, až když přišli na Delecordii.
To málo, co přečetl, nebylo povzbudivé, jelikož ipiliacký pohled na Dasaty jako celek byl přesně takový, jaký by člověk očekával od poraženého národa, který popisuje své utiskovatele. I přesto měl Pug pocit, že pro přípravu na tuto neuvěřitelnou cestu udělali maximum.
Klenutá místnost byla síní využívanou pro schůze a společenská setkání, a jak mu sdělil ipiliacký kouzelník, který měl na starosti tuto fázi přesunu do druhé říše, byla dostatečně velká, aby mohli mít soukromí a nebudili pozornost. Pug, Magnus a Nakor dychtivě naslouchali kouzelníkovi, když jim popisoval, co udělá, aby jim na jejich výpravě pomohl. Pug však cítil, že ani jemu není použité tajemné umění zcela jasné.
"Za chvíli začne přechod," oznámil Martuch. "Jestli budete mít štěstí, nic podobného jste dosud nezažili. Uskutečnil jsem ten přechod už tucetkrát a pokaždé jsem si přísahal, že je to naposledy. Jste připraveni?"
Pug stál a držel Nakora za ruce, a ten zase držel Beka. Vedle Puga z druhé strany stál Magnus a jednu ruku měl propletenou mezi pažemi svého otce a druhou mezi Martuchovými. Martuch je předtím varoval, že budou přeneseni říší, o níž mluvil jako o "šedé", a že všechny jejich smysly při tom budou zmatené. Přechod potrvá krátce a oni budou mít pocit, že se zastavil čas.
Ipiliacký kouzelník, který byl povolán, aby na tento přechod dohlédl, si dal také hodně záležet, aby Puga, Nakora a Magnuse varoval, co mají čekat. Bekovi to bylo jedno a na varování nehleděl. Vypadal nadšeně, že konečně putuje na "další místo".
Pug se zhluboka nadechl a pak prohlásil: "Připraveni."
Martuch jednou kývl na kouzelníka a ten zvedl nad hlavu svoji hůl, aby dokončil kouzlo, které začal provádět před

necelou hodinou.
Najednou místnost kolem nich zmizela. Pug se pokusil nadechnout. Věděl, že tu není žádný vzduch, neboť to místo poznal! Byl opět na půli cesty! Na toto místo ho vzal Macros Černý, když ke konci Trhlinové války zavřel první tsuranskou trhlinu. Věděl přesně, proč ho Martuch varoval. Pug rozprostřel svoji mysl a rychle před svými společníky zvedl štít, stejně jako jeho kdysi chránil Macros.
Otče, dostihly Puga Magnusovy myšlenky. Kde to jsme?
Jsme v prostoru mezi okamžiky, synu. Jsme v pralátce vesmíru, mezi prameny, které Nakor nazývá "látkou", jsme v absolutní prázdnotě.
"Můžeš mluvit," upozornil ho Nakor. "I když nic nevidím."
Pug a ostatní se náhle objevili a Martuch se ozval: "Jak…?"
"Už jsem tady byl," vysvětlil Pug. Obrátil se na Magnuse. "Vzal mě sem tvůj dědeček. Tohle je říše prázdnoty, kde bohové bojovali ve Válkách Chaosu."
"Nikdy to ještě netrvalo tak dlouho…" stěžoval si Martuch.
"Možná je to proto, že je nás pět," navrhl Bek, zjevně fascinován, že za nimi opravdu nezůstává vůbec nic. Prázdnota byla dalekosáhlou nicotou. Žádné světlo, žádný zvuk, žádné vnímání.
"Děkuji ti za ochranu, Pugu," pravil Martuch. "Přechod je vždy studený a bolestivý."
"Až dorazíme, nebude to příjemné," odvětil mág. A jako na potvrzení jeho slov se přechod do druhé reality zkroutil. Zažívali pocit, jako by se jim mysl a tělo trhaly na malinkaté kousíčky. Jak to Puga vtahovalo do dasatského světa, něco se mihlo mimo jeho zorný úhel. Pokusil se ten pohyb sledovat, ale jeho tělo bylo vytrženo z prázdnoty, a on náhle stál na kamenné podlaze v místnosti z černého kamene. Byl na Kosridi.
*
Pug cítil, jak mu bolest probíhá nahoru a dolů každičkým nervem těla. Stál a lapal po dechu jako po dlouhém běhu. Byli tam všichni a drželi se za ruce stejně jako na Delecordii.
Když se Pug uvolnil z Nakorových a Magnusových paží, trochu se zapotácel. "Bylo tam…" začal.
"Co?" zeptal se Nakor a tvářil se neobvykle starostlivě.
"Něco…" dopověděl Pug. "Řeknu vám to později."
Soustředil se na své okolí a musel několikrát zamrkat, jako by měl něco s očima. Pak si uvědomil, že mnohem víc než na Delecordii vidí věci, které lidská mysl není schopna vidět. Odstíny barev a pulsující energie byly všude. Místnost, v níž se zhmotnili, byla obložena černým kamenem, se kterým už se Pug setkal na Delecordii. Tady však jakákoliv změna měla za následek mihotání barev. Výsledek byl téměř omračující.
Pak si uvědomil, že nejsou sami. V místnosti čekaly dvě osoby, muž a žena. Pug mohl tu ženu popsat jediným slovem - královská. Vysoké obočí a rovný nos jí navzdory cizím rysům dodávaly okouzlující vzhled. Tvar očí byl téměř kočičí a rty měla plné.
Muž byl oblečen ve válečnické zbroji. Cosi v jeho tváři však Pugovi říkalo, že jde o mladíka. Žena se podívala na Magnuse a lehce povytáhla obočí, když prohlásila: "Tenhle vypadá skoro jako Dasat, synu. Je dokonce hezký. Škoda, že není válečník."
Pug se podíval na svého syna a uvědomil si, že na něm lpí zvláštní kouzlo. Viděl stejně tak Magnuse, jehož znal, jako i Magnuse, který vypadal dasatsky. Jako by ty dva obrazy byly položeny přes sebe. Usoudil, že Magnusova výška, jeho štíhlé rysy a dlouhý nos budou odpovídat parametrům krásy tohoto národa.
Mladý muž předstoupil a představil se: "Jsem lord Valko. Toto je můj domov. Jste vítáni. I když přiznávám, že mám co dělat, abych vás nezabil. Na cizích bytostech je cosi, co mě uráží. Budu se snažit svůj odpor ovládat."
Pug se podíval na Martucha, který mu vysvětlil: "Považuj to za nejvlídnější přijetí, jakého se ti kdy dostane v dasatském obydlí, příteli." Obrátil se na Valka. "Jsem Martuch, lord ze Setwaly. Jedu se Sadharinem."
"Buď vítán, rytíři Sadharinu!" zvolal Valko, což bylo dle Puga opravdové vřelé přijetí. Rytíři se objali, rituálně se poplácali po zádech a při podání rukou uchopili jeden druhého za zápěstí. Pak mladý hradní pán spočinul pohledem na Bekovi.
Ralan Bek stál s hlavou sklopenou a vzhlížel zpod hustého černého obočí. Oči mu plály jako uhlíky odrážející světlo plamene a výraz jeho tváře se dal označit pouze jako hladový. "Martuchu, můžu ho zabít?" zeptal se.
Bek byl oblečen jako dasatsky válečník a ve své roli se našel. Martuch zavrtěl hlavou. "Je to náš hostitel, Beku."
Ralan zařval, jako by celý život byl zvyklý říkat ta slova: "Já jsem Bek! Sloužím Martuchovi ze Setwaly a jedu se Sadharinem!" Zazubil se jako přitroublý vlk a ukázal na Valka. "Můj pán říká, že tě nesmím zabít, a ani se nesmím zmocnit ženy stojící za tebou. Budu ctít jeho přání a kontrolovat svoji touhu."
"Je to blázen?" zeptal se Valko.
Jeho matka se zachichotala. "Schází mu způsoby, ale roli mladého dasatského válečníka hraje dobře." Poplácala Valka po rameni. "Většina mladých mužů ve skrývání mě za učitele neměla. Jeho chování dobře poslouží těmto… osobám."
Pug chápal její volbu slov. Dasatové znamenalo "lidé", ale slovo, které užila, bylo neurčité. Ani podřadní, ale zcela určitě ne Dasatové.
"Je hluboká noc," oznámil Valko. "Potřebujete si odpočinout?"
"Ne," odpověděl Martuch, "ale potřebujeme informace. V sázce je teď mnohem víc, než jsme si představovali."
Pug měl za to, že je za tím talnoy. Žádná další diskuse o tom stvoření zatím neproběhla, a když se pokusil tento námět znovu otevřít, byl odmítnut.
"Přesuneme se do soukromé komnaty, kde můžeme probrat vše, co je třeba upřesnit," prohlásila žena.
Valko vypadal neklidně. Puga udivilo, jak rychle se on sám naučil číst z výrazu dasatské tváře. Věděl, že za to částečně může jejich výcvik na Delecordii, ale zbytek byl výsledkem dovedných kouzel, která použil ipiliacký kouzelník.

Mladý lord z Camareenu vysvětloval: "To jen, že… vypadají jako podřadní, a přesto se k nim musím chovat jako k hostům!"
Řekl to tak, že Pug okamžitě postřehl urážku, která v tom byla skryta. Ale mladíkova matka odpověděla: "Ať tě zevnějšek neklame. Všechny tyto… osoby vládnou velkou mocí, jinak by tu nebyly. Každý z nich je silnější než ten nejmocnější kněz smrti. Pamatuj si to."
Aniž by Valko ještě něco řekl, otočil se a vykročil, jako by očekával, že všichni bez řečí půjdou za ním. Pug mrkl na Martucha, který naznačil, že ho bude s Bekem následovat a nakonec že půjde paní hradu. Pug pochopil, že jde o příkaz, kterým se začínají přizpůsobovat své roli v této společnosti.
Pug se v duchu pomodlil ke všem možným bohům, kteří by ho mohli vyslyšet, aby pokud možno všichni tuto cestu přežili.
*
Nic, co dělali na Delecordii, nepřipravilo Puga a jeho společníky na to, co je čekalo na Kosridi. Dokonce i v relativním bezpečí hradu lorda Valka je cizí rysy této reality téměř zahlcovaly. Pug přejel rukou po stole a žasl, co cítil pod konečky prstů. Bylo to dřevo skoro jako každé jiné. Bylo tmavé, hustě žilkované, jaké by si mohl vybrat i výrobce nábytku u nich doma v Midkemii, ale nebylo to dřevo v pravém slova smyslu. Jako by šlo o živou věc, která měla stejný účel jako strom v této říši. Rovněž tak i kameny díky svým tmavým skvrnám trochu připomínaly žulu a živce, tady však byla v kameni navíc zachycena energie, jako kdyby jejich tvorba hluboko pod pláštěm tohoto světa ještě úplně neskončila. A dychtilo to po další energii. Když se Pug dotkl stolu, cítil, jak mu ji to přes konečky prstů chce z těla vysát.
"Úžasné," zašeptal. Čekali v komnatě, kterou jim stranou přidělil lord Valko a jeho matka.
"Ano, reagoval jsem naprosto stejně, když jsem na Delecordii přišel poprvé," potvrdil Martuch. "Když jsem prostřednictvím Síně navštívil svůj první svět, nemohl jsem se skoro ani hnout, jak jsem jím byl unesen. Z našeho pohledu, Pugu, je tvoje realita příšerně jasná a horká. Když nemáš schopnost se koncentrovat, je toho až příliš. Je to jako naslouchat jednomu rozhovoru v rozlehlé síni plné mluvících lidí. V první řadě toho můžeš docílit jen soustředěním, pak je to snazší."
"Martuchu," ozval se Nakor. "Proč by chtěl někdo z tohoto světa vtrhnout do první roviny?"
"Proč osoby, lidé nebo národy dělají něco, co je dle našeho mínění šílené?" Pokrčil rameny. "Mají svoje důvody. Proto jste tady? Máte strach z invaze Dasatů na váš svět?"
"Možná," připustil Pug. "Tato obava nás částečně žene dopředu. Stejně tak můžeme brzy zjistit, že se mýlíme a že vaše rasa náš svět neohrožuje."
"Snad nastal čas na trochu otevřenější rozhovor," usoudil dasatský válečník. Seděl na stoličce stále ještě ve zbroji, zatímco ostatní posedávali na dvojici pohovek přecpaných polštáři. Bek seděl a díval se z okna, jako by se nemohl nabažit výhledu. Pug jeho okouzlení chápal. Měnící se odstíny noci, když nastával den, předváděly nekonečnou hru energií, která byla uklidňující pro oči. I ten nejdrobnější detail této říše dokázal nastartovat obrazotvornost. Už předtím se Pug přistihl, jak je tím výhledem zhypnotizován. Svým cizím způsobem to bylo krásné, ale Pug si musel stále připomínat, že jejich přizpůsobení se dasatské rovině existence je jen iluze a že i ta nejběžnější věc, se kterou se setkají, může být nebezpečná, ba dokonce vražedná. Pug se znovu vrátil k Martuchovi. "To bych uvítal."
"Za prvé," pokračoval Martuch, "se nesmíte na našem světě zmiňovat o talnoyovi, dokud nepotkáte Zahradníka."
"Zahradníka?" podivil se Magnus. "To je jméno nebo titul? Na našem světě to slovo znamená ten, kdo pečuje… o rostliny v zahradě."
"Tady je to totéž," řekl Martuch. "Tím jménem ho označujeme, aby ostatní nemohli poznat, o koho ve skutečnosti jde."
"Kdo to tedy je?" šel Nakor k jádru věci.
"Je to náš vůdce. Lepší označení nemáme, ale raději bych o něm neměl povídat já, ale Narueen. Ona ho potkala. Já ne."
"On je váš vůdce, ale ty ses s ním nepotkal?"
"Je to složité. Celá léta žili mezi Dasaty ti, kteří se nedokázali přimět, aby přijali učení Jeho Temnosti jako celek znalostí. Mám za to, že i mezi vašimi lidmi jsou ti, co zpochybňují autoritu a kritizují konvenci."
"Přesně tak," potvrdil Pug, dívaje se na syna. "Pravidelně se to objevuje ke konci dětství. Zeptej se kteréhokoliv z lidských rodičů."
Magnus se pousmál. Jako dítě býval svéhlavý jako jeho matka, a když ho otec začal učit, bývalo mezi nimi hodně hádek, než Magnus nakonec uznal otcovu moudrost i znalosti.
"My nemáme dětství jako vy," uzavřel Martuch, "takže vyjdu z toho, že chápeš, co tím myslím. Ti, kteří zpochybňují učení Temného, jsou odsouzeni k smrti. Proto se ti, co mají pochyby, rychle naučí být zticha. Dlouho dobu však v naší společnosti existovaly frakce, Sesterstvo kouzelnic krve z nich bylo tou… "nejznámější" či "nejhanebnější", takovými slovy bychom je nazvali v našem jazyce. Celá staletí soupeřily s kněžími smrti, každý z nich měl vliv na něco jiného. Existovala rovnováha. Pak se věštci a kněží začali sesterstva obávat a s požehnáním tekarany je označili za odpadlíky. Honili je a ničili. Několik jich uniklo a udrželo starobylou tradici při životě. Teď se opět mezi námi objevily, přestože pro většinu z nás jsou to bytosti mytické a legendární. A pak tady existují muži jako já, kteří neměli důvod zajímat se o uspořádání, ale kteří se přesto ptají." Martuch se vyklonil vedle Beka z okna. "Pro vás je toto cizí místo, přátelé, ale pro mě je to domov. Vše je tady, jak má být… podivné a exotické. Ale i když je to můj domov, cítil jsem, že je něco špatně, že něco není v rovnováze. Náhoda ze mne udělala to, co jsem dnes."
Martuch se vrátil ke své židli a posadil se. "Viděl jsem světy na první rovině reality, Pugu. Viděl jsem muže, jak bezmyšlenkovitě zašlápnou hmyz, možná ze zvyku nebo z hluboko zakořeněného hnusu k havěti. Tak vám asi můžu nejlépe přiblížit, jak my, dasatští muži, reagujeme, když spatříme děti. Když jsem poprvé viděl muže a ženy jiné rasy, jak pečují o své děti, drží je, jdou přes přeplněné tržiště a vedou je za malinké ručičky, stěží jsem mohl uvěřit svým smyslům. Nevím, jestli to dokážu vysvětlit, ale bylo to pro mě stejně odpudivé jako každá zvrácenost prováděná na

veřejnosti, kterou si dokážete představit. Matku, která peskuje své dítě za potulování se v davu, tu bych dokázal pochopit, neboť naše matky nás během skrývání brání zuby nehty." Odmlčel se. "Ale když vidím otce, jak zvedá své dítě, jen aby je rozesmál…" Vzdychl si. "Trápí mě to víc, než si vůbec umíte představit. Až jsem z toho nemocný. Myslím, že byste to asi pochopili, kdyby vás náhle magie přenesla na místo, kde byste přihlíželi čistce. Vidět dospělé muže ve zbroji, jak jedou nocí na koních, řítí se křovím v lesích, útočí na tábory vyděšených dětí a rozzuřených matek, z nichž se jich spousta vrhá na špičky kopí a nožů, aby svým mláďatům poskytla nepatrnou šanci na přežití. No, a celou dobu se ti válečníci smějí a žertují, zatímco nemluvňata umírají… Při tom pohledu byste cítili totéž, co cítím já, když vidím muže líbat dítě na tvář. A přesto jsem hluboko v srdci věděl, že to špatné není v tom otci a dítěti, ale ve mně a v mé rase."
"Jak jsi dospěl k tomuto názoru?" zajímal se Nakor. "A jak ses poprvé dostal na první kruh reality?"
Martuch se s úsměvem podíval na Nakora. "Všechno má svůj čas, příteli." Opět se zvedl a začal přecházet, jako by si snažil uspořádat myšlenky. "Poprvé jsem pocítil tu špatnost, jak jí říkám, během velké čistky. Jezdci Sadharinu se doslechli, že jeden cvičitel - vlastně obchodník - při západu slunce zahlédl kouř v hlubokých lesích jen půl dne jízdy od tohoto hradu. Východním směrem odsud začínají hory řadou úpatí a v té oblasti je mnoho jeskyní a starých dolů. Ani pro dobře organizované síly by nebylo možné všechny za rok prozkoumat, natož najít stěhující se tábor žen a mláďat. Vyjeli jsme při západu slunce, abychom mohli napadnout tábor uprostřed noci, a než jsme k táboru dojeli, ucítili jsme ve vzduchu kouř a uslyšeli tiché zvuky matek, jak broukají svým mláďatům. Naplnilo nás to chutí po krvi a nepřáli jsme si nic jiného, než tyto věci rozprášit, rozsekat a rozdupat kopyty našich varninů. Jedna žena musela být vzhůru, protože než jsme vtrhli do tábora, zaslechli jsme varovný křik. Naše ženy jsou chytré a nebezpečné, když chrání svá mláďata. Několik jich stáhlo válečníky ze sedla holýma rukama a umřelo, jen aby zajistilo svým dětem bezpečí. Jednomu válečníkovi jakási žena rozervala hrdlo svými zuby. Zabil jsem tu noc tři ženy, abych pomohl jednomu z mých jezdeckých bratrů znovu získat svého oře, a když nasedl, byl tábor prázdný. Nocí se nesl křik a řev. Naříkání dětí umlčovaly zvuky mečů sekajících do masa všude kolem mě v temnotě. Cítil jsem, jak mi krev buší ve spáncích, a ztěžka jsem dýchal. Je to stejný pocit, jaký máme, když se chystáme k páření. V mé mysli jsou ty rozkoše rovnocenné, dělat lásku či brát ji. Jel jsem na oři podrostem kolem tábora, a když jsem vjel do křoví, cosi jsem ucítil. Podíval jsem se dolů a pod nízkou větví se krčila žena a držela v náručí svého mladého syna. Nikdy bych ji byl nespatřil, kdybych jel dál nebo kdybych se ve správném okamžiku nepodíval dolů. Dostala by se za nás a díky náhodě by se dokázala dostat na svobodu a do bezpečí."
Martuch přestal přecházet a zahleděl se na Puga. "Pak se stala neuvěřitelná věc. Rozpřáhl jsem se mečem a chystal se zabít nejprve tu ženu - ona byla nebezpečí - a pak chlapce. Ale místo aby skočila a zachránila tak své dítě, přivinula je těsněji k hrudi a podívala se mi přímo do očí, Pugu. Hleděla na mě a řekla… "prosím"."
"Mám zato, že to bylo… nečekané," poznamenal Pug.
"Nepředvídatelné," opravil ho Martuch a usedl znovu na stoličku. ""Prosím" je slovo, které Dasatové zřídkakdy slyší, až na frázi podřadných "prosím, račte, pane", nebo když válečník či kněz říká "to bych si vyprosil", ale jako naléhavá prosba, ne, to není náš způsob. Jenže něco v očích té ženy… v těch očích byla síla a moc. To nebyla prosba slabé ženy, ale žádost o cosi hlubšího, než je bezmyšlenkovité zabíjení."
"Co jsi udělal?" zeptal se Magnus.
"Nechal jsem je jít," odpověděl Martuch. "Zvedl jsem meč a odjel."
"Neumím si představit, jaký to asi musí být pocit," poznamenal Pug.
"Stěží si to umím představit já sám," souhlasil Martuch. "Jel jsem za ostatními, a než nastal rozbřesk, třináct žen a dvacet cizích dětí bylo zmasakrováno. Cestou zpátky do velké síně Sadharinu se ostatní jezdci smáli a žertovali, ale já se držel zpátky. Neměl jsem pocit úspěchu ani hrdosti. V té chvíli jsem si uvědomil, že jsem se změnil a že není co oslavovat, když jsou poraženi ti, kdo jsou méně schopní se bránit. Žena s nožem se nemá podceňovat, ale já byl na hřbetě vojensky vycvičeného varnina, v plné zbroji, měl jsem meč a dýku a u sedla válečný luk. Měl bych se cítit uspokojen, protože jsem ji zabil? Měl bych mít pocit triumfu ze zabití dítěte, jehož jedinou zbraní jsou zuby a nehty?" Zavrtěl hlavou. "Ne, věděl jsem, že je něco strašně špatně. Ale jako mnozí jiní, kteří k tomuto názoru došli, jsem předpokládal, že je chyba ve mně, že jsem ztratil pravdu Jeho Temnosti. Proto jsem vyhledal kněze smrti, aby mi poradil." Martuch se podíval na Puga a pousmál se. "Osud tomu chtěl, že jsem se dostal k muži jménem Juwon, knězi smrti, který zaujímá nejvyšší hodnost mimo hlavní chrám, nejvyššího kněze, který má při soudním rozhodování na starosti celou tuto oblast císařství. Poslechl si můj příběh a pak se mi svěřil, že stávající postup těch ve službách Temného je, že každý, kdo přichází s pochybnostmi, které jsem právě vyslovil, má být okamžitě prověřen, vyslýchán a odsouzen k smrti. Měl jsem to štěstí, že jsem se svěřil nejvýše postavenému prelátovi v oblasti, který zároveň tajně pracoval ve službách Bílého. Vyslechl mě, poprosil, abych o té záležitosti mlčel, ale požádal mě, abych se vrátil. Během následujících měsíců jsme spolu mnohokrát sedávali celé hodiny, než mě vzal stranou a řekl, že jsem povolán sloužit Bílému. Než mi toto odhalil, už jsem sám dospěl k závěru, že je v tom něco víc, než pouhé zaváhání nad zabitím jedné ženy a jednoho dítěte. Od té doby jsem vícekrát mluvil s ním, s Narueen a dalšími moudrými muži a ženami, s kněžími, s kouzelnicemi krve a s ostatními. Začal jsem vidět mnohem víc, než co mě jako chlapce naučili." Martuch se naklonil dopředu. "Tak jsem začal sloužit Bílému. A ještě víc, začal jsem Bílého milovat a nenávidět vše spojené s Jeho Temností."
"Jak ses dostal na první rovinu reality?" zeptal se Nakor.
"Poslal mě Zahradník."
"Proč?" zeptal se Pug.
"To on je v nejužším kontaktu s Bílým," ozval se ženský hlas ode dveří. "Nezkoumáme jeho rozkazy. Když nám řekne, abychom šli do jiné reality, Martuch nebo já či někdo jiný, kdo slouží Bílému, jdeme."

Pug se otočil a okamžitě ztuhl a sklopil zrak k zemi. Magnus a Nakor ho ihned následovali.
"Rychleji," napomenula je Narueen, když vstupovala do místnosti. "Jste nápadní, když zaváháte byť jen o vteřinu. Nápadní podřadní jsou mrtví podřadní. Mějte na paměti, že ošetřovatelé jsou užiteční, ale jsou také v opovržení kvůli tomu, že pomáhají."
Pug stál bez hnutí a Narueen si šla sednout na místo na pohovce, které právě uvolnil. "Sedni si vedle mě," vyzvala ho. Pak se obrátila na ostatní. "Můžete přestat hrát svoji roli. Bude to zřejmě vaše poslední možnost tak učinit a je toho tolik, co musíme prodiskutovat, než odjedete."
"Už?" podivil se Pug.
"Ano," potvrdila Narueen. "Dostala jsem vzkaz, že na Omadrabaru se asi odehrává něco neobvyklého. Ke dvoru Jeho Temnosti zavolali nejvyššího kněze Juwona, a když povolávají kněze z vnějších oblastí, pak jde o důležitou schůzi."
"Máš nějakou představu proč?" zeptal se Martuch.
"Když umře nejvyšší prelát a je potřeba pomazat jeho nástupce, je tento způsob svolání obvyklý. Ale o jeho nemoci nepadla ani zmínka. Kromě toho by takový rozkaz doprovázely zprávy o jeho nečekané smrti. V minulosti mohl shromáždění svolat nejvyšší prelát, aby oznámil novou doktrínu. Ale Juwon by o takovém teologickém pohybu v hierarchii církve věděl." Lehce zavrtěla hlavou, což bylo velmi lidské gesto. "Ne, musí to být něco jiného." Podívala se na Puga. "Stále se bojíme odhalení. Ale máme jednu výhodu. Sluhové Temného si nepřejí, aby lid věděl, že nejsme mýtem, že existujeme."
"Když říkáš "my"," zajímal se Pug, "myslíš tím kouzelnice krve nebo Bílého?"
"Obojí," odvětila, "protože v mé mysli bylo Sesterstvo kouzelnic krve a Bílý totéž po mnoho, mnoho let, dlouho předtím, než jsme si uvědomily, že sloužíme síle, která je protikladem Temného."
"Martuch nám vyprávěl příběh o tom, jak ušetřil ženu a jejího syna. Znáš ten příběh?" zeptal se Nakor.
Narueen přikývla a její výraz odhalil nejvíce emocí, které u ní kdy Pug viděl. "Znám ho dobře, protože já byla ta žena a Valko byl ten chlapec, kterého jsem držela. Odvážili jsme se na malou vzdálenost od jeskyní a vařili jsme. Zřejmě jsme naše ohně rozdělaly příliš brzy. Děti byly podrážděné, Valkovi se prořezávaly zuby a zlobil. Chladivý večerní vánek ho konejšil."
"Proč jsi jednoduše řekla "prosím"?" zeptal se Magnus.
Povzdechla si. "Já vlastně ani nevím. Jakýsi instinkt mi napovídal, že v něm něco je. Byl to temperamentní válečník, takového muže si ženy vybírají za otce svých dětí, a byl na vrcholu sil. Krev se v něm vařila a byl připraven zabíjet, ale bylo v něm… když jsem se na něj podívala, měl kolem očí pod obávanou přilbou cosi, a právě to mě přinutilo ho požádat, aby nás ušetřil."
"A tak se životy mění," pravil Martuch. "Valko ten příběh nezná a já bych ocenil, kdybyste mu ho nevyprávěli. Dozví se ho dostatečně brzy, ale vy byste se měli dozvědět, že náš mladý lord z Camareenu právě tento týden nastoupil do úřadu. Pouhých šest dní před vaším příchodem připravil o hlavu svého otce. Oslava jeho nástupu proběhla předevčírem v noci. Kdybyste dorazili v tu dobu, většina z vás by teď pravděpodobně byla mrtvá."
"Často si při těchto malých životních náhodách říkám," uvažoval Pug, "že když se něco jeví jen jako pouhá náhoda, tak se to nakonec ukáže být osudové."
Nakor byl po celou dobu tohoto rozhovoru neobvykle zticha. Stačilo mu pozorovat a naslouchat. Sáhl do svého vaku a vytáhl pomeranč.
Pug vyvalil oči. "Jak jsi to udělal?"
Nakorův všudypřítomný vak měl v sobě malou permanentní obousměrnou trhlinu, která umožňovala, aby do ní sáhl a mohl sbírat pomeranče a jiné předměty ze stolů v obchodě s potravinami v Keshi. Pomocí žádné magie, kterou Pug znal, to tady nemohlo fungovat.
Nakor se jen zazubil. "Jiný vak. Vypadá stejně, ale není. Jen jsem do něj dal pár pomerančů. Tenhle je poslední."
Zabořil palec do pomeranče a oloupal slupku. Potom se zakousl. Protáhl obličej a prohlásil: "Příšerné. Hádám, že i naše chutě se změnily." Vložil pomeranč zpátky do vaku a dokončil: "Raději bych se toho měl někde po cestě zbavit."
"Ano," souhlasil Martuch. Zvedl se a natáhl ruku. "Postarám se o to. Nerad bych vysvětloval knězi smrti, jak jsi přišel k ovoci z první roviny reality."
Nakor předal ovoce a otočil se. Spatřil Beka, jak tiše sedí a dívá se z okna. "Co je tam tak fascinujícího, Ralane?"
Aniž by se Bek otočil, odpověděl: "Já jen, že se mi to tu opravdu líbí, Nakore. Chci tady zůstat." Obrátil se a oči mu zářily nadšením. "Chci, abys upravil to, cos mi udělal ten den před jeskyněmi, protože myslím, že tady můžu být… šťastný. Toto je dobré místo, Nakore. Můžu zabíjet a přinutit lidi křičet, a všichni si myslí, že je to zábava." Znovu se zahleděl z okna. "A je to nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděl."
Nakor šel k oknu a vyhlédl ven. "Dnes je neobvykle jasno -"
Způsob, jakým mu klesl hlas, donutil Puga a ostatní, aby se na Nakora podívali. "Co je?" zeptal se Pug.
"Pojď sem," vyzval ho Nakor.
Pug vyhlédl z okna vedle svých dvou společníků. Denní světlo Kosridi vyžadovalo čas, aby si na ně člověk zvykl, jelikož podle midkemijských měřítek bylo poměrně šero. Pug však zjistil, že když se jeho oči přizpůsobí mnohem širšímu spektru, což Nakor označoval jako "barvy ultrafialové a infračervené", uvidí podstatný rozdíl mezi nocí a dnem na tomto světě. Se sluncem nad hlavou viděl teplo i energii, a vše ostřeji než ve dne. Ale i pak viděl mnohem lépe "dasatskýma očima", jak nazýval svůj nový zrak, než by si kdy uměl představit, že je vůbec možné. A pochopil, proč na Delecordii a ani tady neviděl určitá znamení. Vždy mu chvíli trvalo, než začal vnímat energetické podpisy použité na kameni nade dveřmi, označujících účel budovy.
Dnes bylo "jasno", jelikož na obloze nebyly žádné mraky a svítilo slunce. Pug viděl převalující se obraz města pod hradem a oceán za ním. Pak ho zarazilo, že to, co vidí, je mu nějak povědomé.

"Byl jsem na takovém podobném místě jen jednou, dlouhá léta předtím, než se princ Nicholas musel plavit za -" nedopověděl Nakor, protože ho Pug přerušil. "To je Crydee," pravil tiše.
"Crydee to dost připomíná," potvrdil Nakor.
Pug ukázal na jihozápad. "Tam je Šest sester."
"Tak se těm ostrovům říká," potvrdila Narueen.
"Jsme v Crydee," rozhodl Pug. Znovu vyhlédl z okna a dopověděl: "To město je postaveno… no, je dasatské, má jednu řadu propojených budov jako druhou, stejné je to u Ipilianů, ale tamhleten kousek země vyčnívající na sever od přístavu… to je Dlouhý mys!"
"Co to znamená?" zajímal se Magnus.
Pug se otočil a sedl si na sedátko pod oknem vedle Beka, který stále hleděl ven. "Nevím. V určitém slova smyslu hádám, že jsme zase doma, jen jsme v rozdílné rovině reality."
Pug se začal Narueena a Martucha vyptávat na zeměpis tohoto kraje a rychle dospěl k názoru, že Kosridi je Midkemie, jen v druhé rovině reality. Pug s otázkami pokračoval asi půl hodiny a pak se zeptal: "Proč by vše ostatní mělo být jiné, jen fyzické prostředí stejné?"
"Otázka pro filosofy," navrhl Nakor. Zazubil se. "Ale já mám rád dobré otázky, stejně jako dobré odpovědi."
"Tolik záhad," vzdychl si Magnus.
"Zítra odjedeme vozem do města Kosridi," rozhodl Martuch.
Pug v duchu umístil hlavní město tohoto světa zhruba tam, kde by bylo Hvězdno na Midkemii, a zeptal se: "Nebylo by rychlejší cestovat lodí?"
"Bylo," odvětil Martuch, "kdyby vanuly příznivé větry. Ale v tomto ročním období bychom celou cestu pluli proti nim. Také je podél pobřeží řada nebezpečných míst. Nejsem námořník, takže nevím, jak se správně říká skalám pod vodou, které nemůžeš vidět."
"Útesy," napověděl Pug, "v našem jazyce."
"V každém případě," přidala se Narueen, "jakmile dojedeme do Ladsnawe, můžeme si vzít rychlou loď přes Diamantové moře k řece, která protéká Kosridi."
Pug to zvážil a uvědomil si, že Hořké moře má na mapě zhruba tvar diamantu. "Takže jak dlouho?" zeptal se.
"Tři týdny, když nenarazíme na potíže. Už jsme vyslali vpřed rychlé posly, aby doručili zprávu o našem příjezdu, takže po cestě každou noc najdeme bezpečné útočiště."
"Máme tolik dalších věcí k prodiskutování," poznamenal Pug.
"Budeme mít čas. Na vše, co děláme, dohlíží Zahradník. Na cestě budete obklopeni hroznem lidí, kteří budou chránit vaše tajemství, přestože sami nebudou vědět, jaká tajemství to jsou. Hrajte svoji roli a vše bude v pořádku. Budeme mít čas, nadbytek času, věřte mi."
Narueen vstala a ukázala na Magnuse. "Ty musíš jít se mnou."
Magnus chvíli vypadal, že bojuje mezi zvědavostí a přáním chovat se jako poslušný sluha. Pak se zvedl, sklonil hlavu a vyšel za Valkovou matkou. Pug se zahleděl na Martucha, který tam stál a nepatrně se usmíval. "Co to má znamenat?" zeptal se Pug.
"Dnes v noci s ním bude spát," odvětil Martuch. "Pro Dasaty je velmi hezký. Mnoho žen s ním bude chtít spát. Uvědomuji si, že vašim lidem se naše způsoby zdají drzé a bez… jak je to slovo, které vy lidé používáte, když vysvětlujete své nepatřičné chování?"
"Morálka?" navrhl Nakor.
"To je to slovo," potvrdil Martuch. "My žádné takové slovo neznáme, když jde o množení."
"Ale může on…?"
"Nejsem odborník," ohradil se Martuch, "ale věřím, že základy jsou v podstatě stejné. A i když je Narueen v některých radovánkách k neudržení, chce se také ujistit, že tvůj syn nezemře, dokud nedosáhneme našeho cíle. Nepřeháním. Je velmi hezký a mnoho žen bude toužit po jeho společnosti. A očekávám, že i pár mužů. Pokud nepochopí svoji roli, jak musí poslouchat, kdy může zdvořile odmítnout, nebo co má čekat, nikdy ho už možná neuvidíte." Ukázal na Beka. "Stejně tak pošlu dnes v noci do jeho postele jednu podřadnou." Ztišil hlas a dodal. "Myslím, že on nebude mít žádný problém přesvědčit dasatskou ženu, že je válečník."
"Já jsem ženatý," pospíšil si rychle Pug.
Martuch se zasmál. "Nedělej si starosti, příteli Pugu. Podle dasatských měřítek jsi až příliš malý a usedlý, abys přitahoval tento druh pozornosti."
"Já mám rád dívky," ozval se Nakor.
Martuch se rozesmál ještě víc, zavrtěl hlavou a vyšel z místnosti.
XX
Zkouška oknem
Déšť bičoval zemi.
Šest zubožených rytířů-poručíků z roldemského vojska se krčilo pod ubohým přístřeškem z plachtoviny, který spěšně vztyčili jako provizorní stan. Pršelo bez ustání už tři dny a oni byli promrzlí na kost, bolely je nohy a nedokázali si vzpomenout, kdy naposledy spali.
Jakmile se po srážce s bardackou Pevností vrátili, obdržela jejich šestice rozkazy, že se mají vydat po řece k Olaské bráně s první a třetí olaskou pěchotou a hlásit se u štábu generála Devreese. Plavba lodí proběhla v poklidu a chlapci byli plni úspěšných dojmů.
Veteráni z první a třetí pěchoty s klidem snášeli nespoutaný optimismus chlapců. Už se s ním setkali a věděli, že nepotrvá dlouho. Především starší seržant Walenski, který velel první a třetí jednotce. Od svržení Kašparovy vlády

před třemi lety byly obě jednotky zredukovány na polovinu normálního stavu. Od té doby fungovaly jako sloučená jednotka. Roldem si zřejmě při přidělování nových rekrutů ke staré olaské armádě dával na čas.
První a třetí jednotka dostaly rozkaz pomáhat při čištění hranice se Salmaterem. Šlo o chronický problém. Nejjižnější provincie Olaska se skládala ze shluku stovek ostrovů a byla domovem pirátů, pašeráků, vyvrhelů všemožného druhu a taky vstupní bránou nájezdů do oblasti. Roldem se rozhodl předvést svoji sílu a varovat každého v oblasti, kdo by snad zatoužil a odvážil se do jeho dvou nových provincií.
"Proč si museli vybrat období dešťů?" naříkal Jommy, jak tak seděl a třásl se pod plátnem. Všichni na sobě měli uniformy roldemské armády - tmavě modré tuniky, tmavě šedé kalhoty a opásanou tabardu. Každý dostal kuželovitou kovovou přilbu s nosním štítkem. Ta Grandyho byla nejmenší, co dokázali najít, a i tak mu ještě byla trochu velká.
"Aby se ujistili, že si ceníme všech možných zkušeností?" navrhl Godfrey.
"No, aspoň že to není studený déšť," podotkl Tad.
"A díky dešti nás aspoň neštípou komáři," utěšoval je Grandy.
"Stále optimista," zhodnotil Servan. Natáhl se a rozcuchal Grandymu mokré vlasy. "Je dobré, že tady přinejmenším jednoho takového máme."
"Jen bych rád, aby pro nás měli něco na práci," povzdechl si Zane.
"Buď opatrný, co si přeješ…" varoval ho Jommy. Ukázal palcem a všichni se podívali tím směrem. Po krátké stezce od generálova stanu stoupal seržant Walenski k místu, kde se krčili tito nejmladší důstojníci.
Seržant se před ně postavil a hodně pomalu zasalutoval, aby dal jasně najevo, co si myslí o těchto šesti "dětech", které mu byly svěřeny do péče. "Pokud byste vy, mladí gentlemani, byli tak laskaví, generál by vás rád na slovíčko."
Jommy se vyhrabal zpod plachty, a zatímco vylézali i ostatní, pravil: "Nepředpokládám, že se ti poštěstilo najít nám vhodný stan, nebo ano, seržante?"
"Lituji, že to říkám, ale ne, pane," odpověděl seržant. Byl to malý muž s vysunutou bradou, který si pěstoval velký knír mířící do stran a na konci stočený. Vlasy měl ještě stále tmavé a v nich jen tolik šedých pramenů, aby to prozradilo jeho věk. Byl vojákem v olaském vojsku už dvacet pět let, nejprve jako kaprál a pak seržant, a měl malou trpělivost s mladšími důstojníky, obzvláště s chlapci, které vytáhli z univerzity. Dle jeho mínění je poslali, aby si hráli na vojáky, zatímco opravdoví muži bojovali a umírali. Snažil se pohybovat těsně na hranici neposlušnosti a inzultů, aniž by opravdu porušil vojenský protokol, ale chlapci nepochybovali, že by raději těchto šest poručíků viděl kdekoliv jinde ve vojsku, jen ne tady. "Lituji, že to říkám, ale proviantťák dosud nedostal žádné další zásoby z Opardumu… pane."
Jommy po něm vrhl nedůvěřivý pohled. "No, děkuji za úsilí, seržante. Jsem si jistý, že bylo heroické."
"Děláme, co můžeme, mladý pane. Nyní, pokud nevadí, generál vás očekává."
Chlapci se plahočili dolů z blátivého kopce k velitelskému stanu. Když míjeli řadu vozů, Jommy se zastavil. "Seržante, co je to tam naskládáno na druhém voze?"
Seržant zašilhal směrem k vozu. Konečně prohlásil: "Nuže, skutečně mám za to, že je to hromada stanů, pane. Předpokládám, že nějaké dorazily a já to přehlédl."
Jommy sledoval seržanta, jak kolem něj kráčí ke vchodu do generálova stanu, a poznamenal: "Doufám, že nepřehlédneš nepřítele, až dorazí."
Generálův velitelský stan byl veliký pavilón, který ukrýval stůl se spoustou rozložených map, dvojici židlí z plátna a dřeva a jednoduchou matraci na spaní. Vše bylo mokré či promočené, podle toho, v které části stanu se předmět nacházel. "Příšerné počasí, že?" podotkl generál.
"Pane," souhlasil Jommy.
"Dostali jsme hlášení o nějakých pašerácích dole poblíž místa, označeného na této mapě jako ostrov Falkane." Ukázal na něj a šest mladých důstojníků se shromáždilo kolem stolu. "Jsem trochu v nesnázích. Také došlo hlášení, že Salmater přichystal výpravu, která teď překračuje hranice někde v tomto sousedství. Musím tedy udržet většinu první a třetí jednotky v klidu, ale chci, aby vaše šestice vzala oddíl dvaceti mužů dolů na ten ostrov a zjistila, jestli jsou ty řeči pravdivé. Nechci po vás, abyste vyhledávali boj. Pohled na víc než dva tucty vojáků by jim měl stačit, aby pelášili pryč. Prostě nechci žádné problémy na jižním křídle, kdyby tady Salmater zahájil ofenzívu." Podíval se na šest chlapců a zeptal se prince: "Nechci být neuctivý ke tvé rodině, Výsosti, ale co tady děláte?"
Grandy pokrčil rameny. "Oba moji bratři jsou u válečného loďstva, pane. Myslím, že se můj otec rozhodl, že přišel čas, abych se začal vojensky vzdělávat."
"K čertu směšná volba," zamumlal generál. "Přesto pro tebe nebude dobré, když se necháš zabít. Mého pobočníka zasáhl pašerácký šíp. Až se vrátíš, vyčlením tě pod své velení. Vás zbylé rozdělím mezi první a třetí. Každému z vás čtyř přidělím rotu a pátý bude pracovat zde v hlavním stanu s princem. Teď se vydejte ke svému oddílu dolů k přístavišti a začněte veslovat."
Jommy se ještě jednou naposledy podíval na mapu, totéž udělal i Servan, a oba si do paměti vryli lokalizaci. Pak zasalutovali a odešli. Před stanem našli seržanta, jak na ně čeká. "Pánové?"
"Předpokládám, že už znáš rozkazy, seržante," prohlásil Servan. "Je oddíl shromážděn?"
"Ano, pane, je," odvětil seržant. Stále dokázal vyslovovat slovo "pane" velmi útočně.
Šli za ním dolů k přístavišti, kde byla uvázána říční loď. Další půltucet lodí nadskakoval nahoru a dolů v deštěm naplněné řece, která pospíchala jihovýchodním směrem. Čekalo tam dvacet vojáků. Seděli na nasáklých balících s obilím.
Jommy se podíval na Servana. "Ó, bohové pláčou."
Servan si vzdychl. "Každý simulant, nespokojenec a zloděj z armády."
"Máme pro vás, mladé důstojníky, dobrou partu chlapců," sdělil jim seržant Walenski. "Mají jen trochu potíže. Jsem si jistý, že vaše šestice mladých důstojníků je vytřídí."

Jommy se podíval na dvacet zmáčených mužů, jak tam seděli a zírali na šest mladých rytířů-poručíků. Ti, kteří se na ně nemračili, je hodnotili, a zbytek dělal co mohl, aby vypadal neurčitě. Všichni měli na sobě standardní uniformy roldemské armády - modrý manšestrový kabátec, šedé kalhoty, boty a přilbu. Byli vybaveni mečem a štítem.
"Na nohy!" zařval Walenski. "Důstojníci!"
Muži předvedli, jak se co nejpomaleji sbírají na nohy za šepotu a smíchu.
"Tak dobře," prohlásil Jommy. Sundal si přilbu a odepjal meč. "Seržante, pokud nevadí." A předal mu přilbu.
"Pane?" Seržant se zarazil.
Jommy se obrátil k Servanovi a ostatním. "Udělejte mi trochu místa, prosím." Potom vykročil vpřed a potrestal prudkým zásahem do brady největšího vojáka ze skupiny. Muž se úplně zhroutil, proletěl pozpátku vzduchem a dopadl na dva muže, kteří také spadli. Jommy se poté otočil k seržantu Walenskemu a požádal: "Meč, prosím, seržante."
Seržant mu ho podal zpátky. Jommy si meč připjal, zatímco dva z mužů se dokázali postavit. Ten, kterého Jommy udeřil, byl stále v bezvědomí. Jommy převzal přilbu, nasadil si ji a obrátil se k vojákům. "Tak dobře. Nějaké otázky ohledně toho, kdo tu velí?" Když se neozvala žádná odpověď, zvýšil hlas: "Nalodit!"
"Slyšeli jste poručíka! Nalodit!" zakřičel seržant Walenski. "Vy dva, popadněte toho muže a odtáhněte ho!"
Dvacet vojáků mělo naspěch, aby splnilo rozkaz. Šestice důstojníků je následovala. Seržant Jommyho zastavil.
"Okamžik, pane."
Jommy se zarazil a seržant pokračoval: "Jestli ti nevadí můj názor, s malým úsilím z tebe jednoho dne bude znamenitý seržant. Je škoda se dívat, jak plýtváš veškerý svůj talent jako důstojník."
"Budu si to pamatovat," kývl Jommy. "A, seržante?"
"Pane?"
"Když se dostaneme zpátky, naše stany budou připraveny, že?"
"Ručím za to, pane."
"Dobrá," schválil Jommy a připojil se k ostatním na palubě lodi.
"Jommy, jedna věc," připomenul Servan.
"Jaká?"
"Ten první den na univerzitě…"
"Ano."
"Jaks mě praštil. Děkuji za lehký úder."
Jommy se zasmál. "To nic, kamaráde."
*
Pug udiveně sledoval, jak se lodníci odrážejí řekou. Během celé cesty pociťoval příšernou směs známého a cizího. Ale jakmile si jednou uvědomili, že je tato planeta identická s Midkemií, bylo relativně snadné poznat, kde se právě nacházejí.
Pugova knihovna obsahovala nejkompletnější sbírku map na světě, a i když byly některé z nich zastaralé a většina neúplná, poskytovala mu sbírka nejlepší představu zeměpisu světa, jakou jen člověk mohl mít. I Nakor s Magnusem měli prostudovanou většinu map z Čarodějova ostrova.
Vydali se stezkou přes to, co by měly být Šedé věže, podél toku zvaného v Crydee Hraniční řeka. Jízda lesy a severním průsmykem vyvolala v Pugovi silné vzpomínky z dob, kdy on a jeho přítel z dětství Tomas jeli s lordem Borricem varovat prince z Krondoru před blížící se tsuranskou invazí.
Ale teď mu byly ty stromy neznámé. Připomínaly borovice a balzámové jedle, ale ne zcela. Všichni ptáci byli dravci, dokonce i dasatský ekvivalent vrabců, a jen jezdcova velikost odrazovala ptáky od útoku.
Nakor si všiml, že celé věky učení se, kdo je potrava a kdo je hladový, vytvořily sice vražedný, ale přesto rovnovážný svět. Pokud byl člověk ostražitý, přežíval.
Hned za horami dojeli k přístavu, jenž na Midkemii neexistoval. Bylo to velké město, kterému tu říkali Larind. Pug však to místo znal, jelikož připomínalo svobodné město Bordon na jeho světě. Město bylo menší verzí ipiliackých sídel. Tvořila je řada spojených budov, jako by potřeba sdružovat se proti všem nepřátelským silám tohoto světa ve společnosti, jež byla vražedně individualistická, dávala vzniknout skupinám. Nakor dal cestou nejednou najevo, že by strašně rád zůstal a tyto lidi studoval. Magnus poznamenal, že Dasatové by pravděpodobně strašně rádi studovali jeho.
Odtamtud přepluli Diamantové moře - Hořké moře na Midkemii - a dorazili do města Deksy, což byl u nich doma Port Vykor. Pug litoval, že je jejich cesta vede mimo Čarodějův ostrov - ať už se na tomto světě nazýval jakkoliv - protože by rád spatřil tuto mimomidkemijskou verzi svého domova.
Nyní se nacházeli na velké lodi, kterou by u nich doma označili jako bárku, i když byla delší než její midkemijská verze. Měla však tentýž způsob pohonu - tým mužů, šest na každé straně lodi, kteří zaráželi bidla do dna řeky a přecházeli k lodní zádi. Ve skutečnosti stáli v klidu a loď se pohybovala pod jejich nohama, ale iluze byla tatáž. Když došli na záď, vytáhli bidlo, bez námahy si ho hodili na rameno a kráčeli k přídi, kde bidlo zapíchli a začali znovu. Byl to pomalý, ale účinný způsob dopravy, a zcela určitě dojedou na místo určení odpočatější, než kdyby se natřásali ve voze. Pug se neptal, proč nepoužili magii, aby se s její pomocí dostali na místo určení. Předpokládal, že pro to existuje dobrý důvod.
Midkemijské Moře snů, které bylo ve skutečnosti velmi velkým jezerem se slanou vodou, stejnou jako ve skutečném moři, bylo na severu ohraničeno královským městem Landrethem a na jihu keshanským městem Shamatou. Tady celou východní polovinu moře na obou březích zabíralo velké město Kosridi, hlavní město tohoto světa.
Nacházeli se ještě míle od svého cíle, ale zaznamenali známky civilizace na severním břehu, když loď opustila řeku a vplula na jezero. Lodníci zabrali, jak nejvíc mohli, pak uložili bidla do vidlic podél střechy hlavní kabiny a vytáhli jednoduchou plachtu. Ve skutečnosti loď nebyla určena k plachtění, ale trocha větru je za několik hodin posune dál,

zatímco si budou hovět a nakonec doplují do nejbližšího doku ve městě.
Vrzavý zvuk Puga upozornil na skutečnost, že další z vodních dravců tohoto světa se dostal do blízkosti lodi. Naklonil se a spatřil, jak cosi velkého, černého a hadovitého proklouzává vlnami. Během vteřiny se voda začala vařit, jak se přihnali další predátoři přivábení pachem krve ve vodě.
"Nesmíme se koupat," zachechtal se Nakor. Malý hráč se snažil ve všem hledat něco zábavného a Pugovi se ulevilo, protože si o celou skupinu dělal docela velké starosti.
Dasatský zvyk mít všechny farmy obhospodařované pracovními silami, které žijí za hradbami nejbližšího města, dovedl Puga k jedinému závěru - že město Kosridi musí být obrovské. Větší než město Kesh, nebo snad i větší než ohromné tsuranské svaté město Kentosani. V tom městě žilo přes milion lidí, ale jak Pug pozoroval známky civilizace přibývající ze všech stran, dospěl k tomu, že hlavní město této planety je nejméně třikrát větší.
"Brzy přistaneme. Zbytek cesty musíme jet," oznámil Martuch.
Pug přikývl, ale myšlenkami byl jinde. Opakovaně ho ujistili, že všichni na této lodi byli vybráni pro svoji schopnost být slepí i hluší a že kapitán je tajný stoupenec Bílého. Nikdo na palubě pro ně neměl představovat nebezpečí.
Bek hrál stále roli Martuchova chráněnce a vylepšoval ji. Jeho schopnost ponořit se do dasatského myšlení Puga děsila, stejně jako Nakorova slepá víra ve vlastní schopnost mladíka kontrolovat. Čím byl Bek ve skutečnosti, kdo to byl a jak se dostal na tuto výpravu, to byly otázky, nad kterými Pug přemítal od prvního setkání s mladým válečníkem. Nakor mu nemusel říkat, že je na mladíkovi něco neobvyklého, protože Pug od začátku vnímal cizí bytost, která v Bekovi byla, a také jeho prozatím neuvolněnou sílu. Když Nakor líčil boj mezi Tomasem a Bekem, Puga to v tu chvíli překvapilo. Tomas byl bezpochyby nejnebezpečnější smrtelný šermíř na celé planetě. Ale teď, když měl Pug čas Beka studovat, měl podezření, že přijde den, kdy Ralan Bek překoná Tomase z Elvandaru a stane se jedinou nejnebezpečnější bytostí na Midkemii.
Jestli se ještě někdy na Midkemii vrátí.
Pug se Martucha vyptával, jak se dá návrat zařídit, a nemluvný válečník jen řekl, že je vše zařízeno. Ale něco v jeho hlase Puga nutilo uvažovat, jestli si opravdu myslí, že někdo z nich přežije to, co na ně čeká.
Když se slunce nachýlilo k západu, dopluli k přístavišti. Jakmile si opatřili náhradu koní - varniny - Martuch prohlásil: "Znám hostinec, který můžeme použít. Než dojedeme ke Hvězdnému mostu, potrvá nám to skoro celý den, takže si dnes v noci ve městě odpočineme."
Vžil se do role dasatského válečníka a ukázal Bekovi, aby ho následoval. Ani nevěnoval pozornost třem podřadným, kteří mu byli v patách. Pug, Nakor a Magnus kráčeli za oři svých pánů a Pug se modlil, aby měli všichni na paměti svoji úlohu, protože teď už nebyli v relativním bezpečí hradu lorda Valka.
Pug nad tímto mladým rytířem smrti žasl. Cítil, že ve svém nitru Valko bojuje bitvu, a modlil se, aby jeho matka nad ním udržela svůj vliv. Na těchto lidech bylo mnoho odpudivých věcí, Pug si však připomněl, že tohle není jen cizí kultura, je to cizí realita, a že podobnosti mezi Dasaty a lidmi byly často jen náhodou a ničím víc.
Magnus šel za Nakorem, který se držel poblíž Bekova oře, aby lépe dohlížel na jeho chování. Pug byl poslední v řadě.
Město Kosridi bylo přesně takové, jaké si je Pug představoval podle Kašparova popisu Kalkinovy vize, ba ještě větší. Městské hradby byly masivní, možná dvacet podlaží vysoké, a brány vyžadovaly mechanismus gigantického stroje, aby se otevřely a zavřely. Pug si ani neuměl představit, že se tyto brány zavírají za pomocí síly nejtěžších tažných zvířat. Buď byla zapojena magie, nebo jiný zdroj síly, jemuž nerozuměl, protože žádný lidský stroj, co kdy viděl, by těmito vraty nepohnul, pokud by to nebyly tisíce mužů, celé nekonečné hodiny tahajících za provazy.
Vstoupili do města a Pug si zkoušel do paměti vrýt každý detail, který mohl, přestože neuměl vysvětlit spoustu z toho, co viděl. Ve skupinkách po čtyřech či pěti kolem nich procházely ženy. Zjevně nakupovaly ve stáncích, krámcích a obchodech.
Bojoval s tím, aby si připomněl, že tytéž ženy, nyní očividně bezstarostné, budou zbytek svého času uprchlicemi, chránícími děti před vlastními otci a životními láskami, co se budou pokoušet tyto děti zabít.
Pugovi se začala motat hlava a on se těmito protiklady přestal zabývat. Měl by se věnovat něčemu lepšímu a nepokoušet se násilně interpretovat to, co viděl. Jen se dívej, plísnil se. Jen se dívej, zaznamenej a vyhodnoť později.
Davem cílevědomě kráčela skupina čtyř mužů v černých šatech s bílým kruhem kolem pasu a bílou linkou vpředu a vzadu, táhnoucí se odshora dolů. "Praxe," poznamenal Martuch. Pug věděl, že to slovo znamená "standardní chování nebo cvičení", ale tady to byla organizace laiků pracujících pro chrám Temného. Jejich úkolem bylo neustále připomínat dasatským obyvatelům přítomnost Jeho Temnosti a hlásit jakoukoliv známku rouhačského chování.
Na rušné křižovatce byli oba jezdci nuceni pomalu projet kolem shromážděných mužů a žen, kteří naslouchali muži na dřevěném podstavci. Řečník kázal podřadným a obsahem kázání bylo, že každý člen dasatské společnosti má svoji roli, a že jejich úkolem je žít své životy ve stínu Jeho Temnosti tak radostně, jak jen mohou.
Pug viděl zaujatý výraz ve tvářích naslouchajících a znovu se ptal sám sebe, jak tito lidé myslí. Bylo jasné, že Martuch dospěl a změnil se, a stejně tak i lady Narueen, jak jí Pug říkal, byla zřejmě dostatečně vzdělaná, aby našli společný základ pro dialog. Ale mladý lord Valko dokázal jen stěží vydržet pohled na lidské návštěvníky, navzdory jejich dasatskému vzhledu získaném pomocí magie. Pug přesto věděl, že s jejich věcí sympatizuje.
Co by si pomyslel průměrný Dasat na ulici, kdyby zvláštní kouzlo selhalo a odhalilo lidi? Pug nepochyboval, že s velkou pravděpodobností by je všechny čtyři chytili dasatští podřadní a postupně jim holýma rukama utrhali končetiny ještě předtím, než by je dostihli válečníci. Ať se Pug utěšoval jakoukoliv myšlenkou, že tento svět by mohl mít něco společného s jeho vlastním, zavrhl ji to ráno při odjezdu, když viděl podřadnou kuchařku a její pomocníky bojovat s tím, co vypadalo jako ochočená bažantí slepice, aby od ní dostali vajíčka ke snídani. Jak Nakor usoudil, i kuřata tu sváděla boj.
Razili si cestu rušným městem. Každý pohled i zvuk je rozptyloval. Pug se přinutil nezírat a několikrát musel dloubnout

do Nakora, že se má chovat nenápadně.
Konečně dorazili do hostince, kde, jak říkal Martuch, budou v bezpečí, pokud si zachovají svoji pozici jako podřadní. Odvedli je rychle od Martucha a Beka do pokojů v zadní části, které byly určeny pro sloužící a cestující válečníky. Byla to ubytovna, v níž odpočívali tři další podřadní muži a jedna žena, zatímco další dvě ženy se snažily vařit na ohni. Když to Pug viděl, uvědomil si, že se budou muset postarat o své vlastní jídlo, ale než stačil Nakorovi a Magnusovi říci, aby vydolovali příděly z cestovních vaků, jedna z žen, která vařila, prohlásila: "Každý dvě su za jídlo. A další su, pokud si přejete na pití něco jiného než vodu."
Pug sáhl do svého vaku, vytáhl devět mincí a položil je na stůl. Nebyl si jistý, jestli má něco říct. Měl za to, že "děkuji" by způsobilo jen potíže.
Žena shrábla mince a vložila je do měšce zavěšeného na opasku z tkaných provázků, kterým měla nabrané šaty. Pug se tiše posadil vedle stolu a sledoval, jak ženy připravují jídlo.
Dvě dasatské ženy spolu klevetily o věcech, o nichž Pug neměl ani nejmenší představu, dokud si neuvědomil, že pomlouvají ženu, která tu není přítomna. Ostatní tři v místnosti byli sluhové Dasatů ubytovaných v hostinci a Pug se rozhodl, že když je bude při jejich konání sledovat - mohlo by to být užitečné.
Když přinesli jídlo na stůl, tři Dasatové, co přijeli před Pugem a jeho společníky, vstali a vzali si ze stolu plné misky. Pak se vrátili na místa, kde seděli předtím. Pug jednou kývl na Nakora s Magnusem. Oba udělali totéž, co on.
Zatímco seděli a jedli, jedna z dasatských žen, co předtím vařila, neustále civěla na Magnuse. Pug se naklonil a zašeptal Magnusovi: "Nikdy jsi nic neřekl o setkání s Narueen."
Magnus sklopil zrak do misky. "A neřeknu."
"Je to obtížné," podotkl Pug.
"Víc než to…" Magnus se pousmál. "Jsou věci, které syn nechce sdělovat svým rodičům, ani otci, který… je zcestovalý jako ty."
Náhle Pug porozuměl. Pro Magnuse to nebyla tak úplně nepříjemná zkušenost, a to ho zneklidňovalo.
Magnus polkl další sousto opražené zeleniny a obilí, které připomínalo rýži, s kousky jakéhosi druhu masa, a dodal: "A neříkej, prosím, nic matce."
Pug potlačil smích.
Všichni jedli v tichosti. Pug si říkal, jestli nastane problém s tou ženou a Magnusem. Chtěli jen, aby si jich nevšímali, ale zjevně měla Narueen dobrý odhad, když poznala, že je Magnus dle dasatských měřítek neobvykle hezký. Nevyžádaná pozornost byla nevítaná. Pug věděl, že on nebo jeho syn by bez obtíží obrátili tuto hospodu vzhůru nohama, kdyby je snad někdo ohrozil. Mohli by vyvolat dostatečný zmatek, aby unikli. Ale unikli kam? Pug si nebyl úplně jistý, co je tahle výprava zač. Jen, že má zjistit o těchto lidech co nejvíc. Dosud ještě stále nenašel důvod, proč chtějí tito lidé vtrhnout do první roviny reality, až na Nakorovo často opakované tvrzení, že zlo je vlastně šílenství. Na druhou stranu Nakor také objevil, že i když je zlo šílené, může působit účelně. Zcela jistě se to prokázalo v případě Leso Varena.
Tím si Pug vzpomněl na Varena schovaného kdesi na Kelewanu, a to ho dále vedlo k tomu, že mu chybí jeho žena. Přál si mít nějaký prostředek, aby s ní promluvil, třeba jen na okamžik, jen aby věděl, že je v pořádku. A aby se jí zeptal, jestli se někde v tsuranské říši objevila známka po Varenovi.
*
Wyntakata se snažil kulhat co nejrychleji, jak se pokoušel udržet krok s Mirandou. Ta netrpělivě rázovala ke kopci, z něhož byl výhled na hlubokou strž. "Prosím," ozval se, a když se otočila, ukázal na svoji hůl. "Moje noha," dodal.
"Lituji, ale to ty jsi říkal, že je to důležité."
"To ano, a myslím, že oceníš, proč jsem tě požádal, abys šla se mnou. Ale nejsem úplně v pořádku a trochu volnější tempo bych uvítal."
Miranda od něj obdržela zprávu před několika hodinami. Nedbala na časový rozdíl - na Čarodějově ostrově svítalo, zatímco v této části Kelewanu bylo pozdní odpoledne - a okamžitě dorazila.
Mířili přes louku ke kopci, a když došli na jeho úpatí, Wyntakata prohlásil: "Ještě chvilku, prosím." Zastavil se, aby popadl dech, a pak pokračoval: "Člověk by si myslel, že s veškerou mocí… no, třeba s tím stárnutím jednou něco dokážeme udělat." Zachechtal se. "Je to divné, že ano, že ten muž, kterého tak moc chcete chytit, se může stěhovat z těla do těla… určitý druh nesmrtelnosti."
"Z jednoho úhlu pohledu tomu tak je," souhlasila Miranda, netrpělivá vidět to, k čemu byla přivolána, že má vidět.
Statný mág se nadechl a vyzval ji: "Pojďme." Když se vlekli do kopce, zeptal se: "Slyšela jsi, že starého Sinboye našli minulý týden mrtvého?"
Miranda se zarazila. "Tys ho znal?"
"Jak by ne?" Wyntakata se na chvíli zastavil, zafuněl a pak pokračoval: "Byl to asi nejskvělejší žijící tvůrce přístrojů. Mnozí ze Shromáždění ho zaměstnávali, aby vyráběl užitečné hračky."
Došli na hřeben a hleděli dolů do malého údolí, půl míle hluboké prolákliny mezi řadami kopců. Pod nimi v údolí se nacházela energetická kupole, černá jako noc, a přesto jiskřící barvami jako olej na povrchu vody. Miranda ihned poznala, že jde o jakousi bariéru, přestože mohla pouze hádat, co je uvnitř.
"Slyšel jsem, že Pug navštívil Sinboye těsně před jeho smrtí," pronesl Wyntakata.
Miranda na okamžik zaváhala a pak odvětila: "To mi neřekl." Okamžitě věděla, že se chytila do pasti. Mág se odvolával na jejího manžela jako na "Puga", místo aby použil jeho tsuranské jméno Milamber.
Miranda začala sbírat energii, ale projela jí náhlá bolest a ochromila jí mysl. Jako by jí zároveň někdo nebo něco vysávalo vzduch z plic, krev z cév a všechny rozumné myšlenky z mysli. Podívala se dolů a pod nohama spatřila slabě zářící mřížoví čar. To místo byla past. Kouzlo, na němž stála, rušilo její moc, a ona ztuhla jako zasažená bleskem. Pokusila se pohnout, ale zjistila, že ji tělo neposlouchá.

Wyntakata se jízlivě usmál. "Tvoje chyba byl předpoklad, že váš uprchlík se tu bude chovat stejně jako na vašem světě, Mirando."
"Víš," pokračoval muž, o němž věděla, že musí být Leso Varen, "tak moc ses soustředila na známky nekromancie, že jsi přehlédla zřejmé. Tito lidé -" poklepal si na kulaťoučké břicho, "- jsou tak mocní uživatelé magie, že jsem se mohl chovat jak jsem chtěl a nikdo by si toho nevšiml, dokud bych se držel zpátky. "Tvoje vůle, Ctihodný" je taková pěkná fráze. Spěchám na "své" statky a říkám "chtěl bych jíst", a lidé skáčou, aby tomu tak bylo. Je to stejně tak dobré, jako být králem maličkého království. Tihle lidé si opravdu cení moci. Nejsou však nic ve srovnání s mými novými přáteli."
Miranda padla na kolena a každou minutou slábla. Wyntakata zvedl ruku a udělal znamení. Neohrabaně si klekl, opíraje se o hůl. "Skutečně je dost zlé, že jsem neměl žádné ponětí, čí tělo jsem uchvátil, ale už dále mým hostitelem nebude. Musím přiznat, že jsem byl od chvíle, kdy jsem našel první dasatskou trhlinu, tak zaměstnán, že jsem vůbec neměl čas zhotovit novou nádobu na duši. Mám v plánu se o to postarat co nejdříve, jakmile najdu bezpečné místo, kde budu opět praktikovat nekromancii, aniž bych měl v patách stovku rozzlobených Ctihodných." Zahleděl se na kupoli. "Myslím, že nebude dlouho trvat a oni budou příliš zaměstnaní, než aby si se mnou dělali starosti."
Natáhl se a uchopil Mirandu za bradu. Pomalu jí slábl zrak, když Varen říkal: "Má dobroto, ty jsi ale atraktivní žena. Myslím, že jsem tě prve měl za nepřístupnou, protože jsi tak… odhodlaná. Chodíš kolem, mračíš se a oči… ti srší zlobou. Teď vím, proč se do tebe Pug zamiloval, přestože já sám dávám přednost ženám, které jsou více… poddajné. Ale bude legrace, až tě přitluču ke zdi a budu se dívat, kolik ti toho odhodlání zbude, když s tebou budu provádět věci za pomocí všech těch hraček, které Tsurani k mučení vynalezli. V muzeu ve Shromáždění je docela pěkná sbírka, víš."
Někdo za jejími zády stoupal do kopce, ale Miranda byla příliš otupená, než aby se pohnula, natož aby se otočila a podívala. Leso Varen se za pomoci hole zvedl. Mirandu za ramena popadly silné paže a postavily ji.
"Rád bych ti představil své dva nové přátele." prohlásil Varen, "Jsou to, jestli se nemýlím, Desoddo a Mirab."
Mirandou kdosi škubl a otočil ji. Ocitla se tváří v tvář cizinci, bytosti s útlou lebkou, šedivou kůží a černýma očima. "Dasatové jim říkají "kněží smrti", a myslím, že spolu zažijete spoustu legrace. Škoda, že tady nebudu, ale musím zařídit jiné věci. Víš, mí noví přátelé a já jsme našli porozumění. Já jim pomůžu zmocnit se Kelewanu a na oplátku mi oni pomůžou dobýt Midkemii. Není to úžasná dohoda?"
Aniž by dva dasatští kněží smrti něco řekli, škubnutím Mirandu otočili a začali ji táhnout dolů z kopce k černé energetické kupoli. Když začala ztrácet vědomí, poslední, co slyšela, byl Varen, jak si pobrukuje podivnou krátkou melodii.
*
"Ach, zatraceně," zaklel Tad, když vykoukl přes vrcholek.
"Ano," zašeptal Servan. "Vskutku zatraceně."
"Co budeme dělat?" zeptal se Zane, několik stop za nimi.
Jommy se posadil. Ti čtyři se choulili pod vrcholkem a při úpatí čekalo dvacet vojáků, kteří teď všichni se zdráháním poslouchali rozkazy, a taky tam byl Grandy s Godfreyem.
"Jak rychle se dokážeš dostat zpátky ke generálovi?" zajímal se Jommy.
Tad se zamyslel. "Můžu běžet k lodi. To by nemělo trvat déle než půl hodiny. Když přepluji řeku, pak poběžím nahoru podél břehu - to by mělo být rychlejší než veslovat proti proudu - čtyři, možná tři a půl hodiny, když to zvládnu bez přestávky."
Tad byl bezpochyby nejlepší běžec ze všech šesti chlapců, možná i nejlepší v celé roldemské armádě. "To se k němu dostaneš před setměním. Když v noci pošle lodí šedesát mužů, můžou sem snadno dorazit před svítáním. Takže jim jen musíme zabránit v tom, aby se do zítřka pohnuli."
Vykoukl přes hřeben, aby se ještě jednou na nepřítele podíval, a pak zalezl. Salmaterská ofenzíva se nechystala překonat řeku tam, kde to očekával generál, ale tady. Jakmile by se tyto síly pohybovaly na olaském území, byl by stejně velký problém nalézt je mezi stovkou ostrovů, jako rozprášit je, kdyby je vystopovali. Ale pokud by je dokázali udržet na této pláži, třeba jen několik hodin do zítřka, mohli by se pokusit o ústup zpátky přes řeku. Se šedesáti vojáky, kteří by drželi tento hřeben, a s příslibem dalších sil, které dorazí brzy nato…
"Jak jim zabráníme, aby nás obešli?" zeptal se Jommy Servana.
Servan naznačil ostatním chlapcům, aby se stáhli dolů s hřebenu. Dole jim oznámil: "Pokud si budou myslet, že držíme jen tento hřeben, smetou nás na jih. Takže je musíme přesvědčit, že máme vojáky všude." Podíval se nahoru. "Počkejte minutku." Po loktech se doplazil na hřeben, podíval se na povalující se salmaterské vojáky, a pak schoval hlavu zpátky.
"Pořád vykládají z vozů," oznámil Servan. Zahleděl se na odpolední slunce a pokračoval: "Nevím, jestli se chtějí pokusit přejít přes tento ostrov a usadit se na tom dalším támhle -" ukázal na vzdálený ostrov oddělený od toho, na němž byli, širokým mělkým potůčkem vytékajícím z řeky, "- nebo se utáboří na noc tady. Pokud si myslí, že je nikdo neobjevil, nebudou mít asi naspěch."
Jommy se podíval na Tada. "Tak jako tak bys měl raději vyrazit. Řekni generálovi, aby sem rychle dorazil se všemi muži, které může postrádat." Když se Tad chystal vyrazit, Jommy se natáhl a popadl ho za paži. "Hej, pověz posádce lodi, aby se vydala po proudu. Jestli mají zvědy na severní straně ostrova, nemyslím, že by bylo pro loď dobré, aby ji viděli. Ať se někde schovají."
"Jasně," přikývl Tad.
"A nenech se zabít," doporučil Zane.
Tad se zazubil a bez dalších řečí vyběhl.
Jommy se obrátil na Servana. "Tak jak je donutíme, aby si mysleli, že je tady všude kolem armáda, kdyby se rozhodli pro přesun?"
"Nemám tušení," odtušil Servan.

XXI
Zrada
Miranda se probudila bolestí.
Nad ní hovořily dvě postavy, ale ona nerozuměla tomu, co říkají. Nejen, že mluvily jazykem pro ni neznámým, slyšela je jaksi tlumeně. Znělo to, jako by mluvily pod vodou. Miranda byla připoutána k jakémusi stolu a mohla hýbat pouze hlavou, a to jen nepatrně.
Snažila se dýchat, ale ta námaha ji vysilovala. Plíce bolely, jako by neměla dostatek vzduchu. Pokusila se soustředit, sebrat dost síly, aby se osvobodila, ale něco jí v koncentraci bránilo.
"Budí se." Nepotřebovala vědět, kdo mluví. Byl to hlas Leso Varena, který se nyní nacházel v těle tsuranského mága Wyntakaty.
Postava, která stála blíž, se nad ni naklonila. Promluvila tsuransky, ale s cizím přízvukem. "Nehýbej se," přikázal muž chladně a bez výhružky. "Chvíli budeš cítit bolest. Ta přejde." Ustoupil a rozmáchl se kolem. "Toto místo je vhodné pro obě naše rasy, potřebuješ však čas, aby ses přizpůsobila."
"Co tady chcete?" zeptala se Miranda a zjistila, jak je mluvení obtížné.
"Jestli smím?" Z místa těsně mimo její zorné pole se ozval Varenův hlas. Pak se nad ní objevila jeho tvář. Hovořil královským jazykem, takže si Miranda byla jistá, že nechce, aby dasatští kněží smrti rozuměli tomu, co říká. "Je to ve skutečnosti jednoduché. Dasatové jsou v podstatě rasa dětí. Pokud si dokážeš představit několik milionů dvouletých dospělých, jak pobíhají kolem s velmi ostrými čepelemi, s mocnou smrtící magií a s nutkáním rozbít vše, co vidí. A stejně jako batolata odjinud, když vidí něco pěkného a třpytivého, chtějí to. A světy v prvním království reality jim připadají skutečně velmi pěkné. Jsou mnohem jasnější a třpytivější, než jejich světy. Takže za velmi krátkou dobu budou po této překrásné říši pobíhat v amoku tisíce hodně velkých dětí ve zbroji a volat: "Moje! Moje! Moje!" Přitom budou zabíjet, pustošit a pálit. Není to nádherné?"
"Ty jsi blázen," vyrazila ze sebe Miranda.
"Zcela určitě," souhlasil Varen. Vrhl pohled na dva kněze smrti a dodal: "Ale ve srovnání s nimi jsem ztělesněním zdravého rozumu. Až tě tito kněží začnou zpracovávat, budeš toužit po chvílích, které jsme strávili společně." Podíval se na dva kněze smrti a oznámil jim: "Právě jsem skončil."
Miranda viděla, jak jeden ze dvou vysokých dasatských prelátů natáhl ruku a přes nos a ústa jí položil cosi čpícího a hořkého. Rázem ji pohltila temnota.
*
O chvíli později Servan prohlásil: "Mám nápad."
"Dobrá," zašeptal Jommy, "protože mě zcela jistě nic nenapadá."
"Běž se mrknout a přijď mi říct, co teď dělají." Jommy se vyšplhal na hřeben a vyhlédl na druhou stranu. Salmaterské síly byly oděny jako žoldnéři. Podle generála šlo o léčku, kterou už použili při předcházejících vpádech do oblasti. Ale stačil jediný pohled, jak byl tábor uspořádán, a Jommy věděl vše, co potřeboval.
Po čtyřech se doplazil zpátky bahnem a oznámil: "Staví tábor. Zůstanou tady na noc."
"Dobrá," zhodnotil Servan. "Pojď za mnou." Přesunul se k okraji bahna a naznačil mužům, aby ho následovali. Když si byl jistý, že jsou dost daleko od nového salmaterského tábora, promluvil: "Jsou tam asi dvě stovky řadových vojáků ze Salmateru. A nás je pětadvacet."
"Tak pryč odsud," navrhl jeden z vojáků.
"Přesně to chci, abyste udělali," souhlasil Servan. "Ale chci jen, abyste se přebrodili přes tamhletu mělčinu a zůstali schovaní až do rána."
"Co potom… pane?" zeptal se druhý voják.
"Až uslyšíte křik, chci, abyste běželi tam k té pláži a dělali tolik rámusu, kolik můžete. Ale zůstaňte na ní. Zvířte co nejvíc prachu a pobíhejte po pláži nahoru a dolů."
"Hmm?" zabručel Jommy.
"Přímo za nimi vyjde slunce," ukázal Servan východním směrem. "Když si salmaterská stráž všimne toho povyku, bude oslněna ranním slunečním světlem nebo uvidí jen stíny, prach a muže v pohybu. Nebudou mít žádnou představu, kolik nás tady je."
"A co mezitím budeme dělat my?" zajímal se Godfrey.
"Pobíhat kolem, abychom je přinutili si myslet, že jsou tady tři různá vojska, která se na ně valí."
"A jak to všechno provedeme?" zeptal se Jommy.
Servan poklekl. Zabořil prst do země. "Tady je hřeben. Jsme na jeho druhé straně." Ukázal. "Já si vezmu Zana. Zamíříme na jih od nich." Ukázal místo jižně od linie střetu a západně od ní. "Ty a Godfrey půjdete sem na sever." Rozhlédl se. "Držte se mezi stromy. Pobíhejte a vykřikujte povely. Aby to znělo, že na ně roty útočí ze všech stran."
"Dlouho z nich hlupáky dělat nemůžeme," namítl Jommy.
"To nebude třeba. Jenom je musíme přinutit, aby si rozmysleli přesunout se dřív, než se sem dostane náš generál s první a třetí. Pokud dokážeme, aby se tady na chvíli zakopali, získáme tím asi hodinu, což by mělo stačit. Až se tam z těch severních lesů vynoří skupina opravdových vojáků, a my do té doby naděláme dost hluku, ti mládenci na druhé straně hřebene se budou bít ostošest, aby se dostali domů."
"No," uvažoval Jommy, "jestli se generál nezdrží u snídaně, máme šanci." Zhluboka vydechl. "Doufám, že to bude fungovat, protože vám musím říct, že se možná můžu postavit dvěma mužům, ale osm na jednoho?"
"A co já?" ozval se Grandy.
"Ty," odpověděl Servan, "půjdeš s těmito mládenci a ujistíš se, že dělají to, co jsem jim řekl." Chvíli na bratrance hleděl, jednou kývl a dodal: "Jdi s nimi." Obrátil se k vojákům, které posílal na sousední ostrov, a pečlivě vyslovil: "Zajistěte,

ať se princi nic nestane."
Nejbližší voják vypadal, že pochopil oč jde, a přikývl: "Ano, pane." Čile zasalutoval a spěchal pryč s Grandym po boku.
"Bylo to moudré?" zeptal se Zane, když byli pryč.
"Tihle chlapíci dělají potíže, ale nejsou to dezertéři," vysvětlil Servan. "Kdyby jimi byli, byli by teď už dávno pryč. Dohlédnou na Grandyho. Jedna věc je být špatným vojákem a něco jiného je nechat zabít člena královské rodiny."
"Doufám, že máš pravdu," pravil Jommy. "Dobrá, pojďme si na noc najít lepší úkryt." Pokynul Godfreyovi a Zanovi se Servanem popřál: "Zítra na viděnou." Vyrazil na sever a držel se schovaný za hřebenem.
"Tak zítra," rozloučil se Servan a vydal se na jih.
*
Byla ještě tma, když je vzbudili. Podřadný ve službách hostinského stěží popadal dech, když třásl Pugem, Nakorem a Magnusem. "Váš pán vás volá."
Rychle se oblékli. Spících Dasatů na podlaze si nevšímali. Na spaní dostali pocestní srolované slaměné rohože a vše, co měli s sebou, použili jako přikrývky a polštáře. Byla chladná noc, ale ne příliš.
Zjistili, že na dvoře na ně čeká Martuch s Bekem. Bek pozoroval oblohu nad střechou budovy, z níž právě vyšel Pug se společníky. Pug nahlédl Bekovi přes rameno, aby se podíval, co mladíka tak zaujalo. Při tom pohledu málem zkameněl.
"Ohromující," zašeptal Magnus.
"To je tedy něco," poznamenal Nakor.
Směrem k nebi se táhl sloup světla. Z místa, kde stáli, se nedalo říci, jestli je úzký, ale Pug nepochyboval, že je mohutný. Zvedal se přímo k noční obloze a pulsoval energií. Barvy zlehka přecházely ze zelenomodré do modročervené a zpět. Pomalu se přesouvaly celým spektrem. Po celé délce sloupce směrem nahoru a dolů střídavě pluly jakési slabounké impulsy bílé energie.
"Hvězdný most," vysvětlil Martuch. "Právě posílá lidi na domovský svět."
Pug věděl, že má na mysli Omadrabar, původní domovský svět Dasatů.
"Musíme jet. Bude fungovat jen dvě hodiny. Cestu jsem zajistil." Naklonil se dopředu. "Až dosud jste dokázali neprovést žádnou hloupost, ale odteď buďte ostražití. Nic z toho, co jste zatím viděli, vás nepřipravilo na tekaranův svět."
Otočil se a naznačil, aby ho následovali. Bek se držel hned za ním a ostatní se s očima sklopenýma seřadili do zástupu. Měli co dělat, aby neztratili krok se dvěma válečníky.
Pug usoudil, že jdou pěšky, protože to není daleko a protože varninové nemají na Hvězdný most přístup. Když svižně kráčeli asi čtvrt hodiny, Pug své úvahy přehodnotil. Prošli několika ulicemi, minuli pár rozlehlých náměstí a všude nacházeli známky probouzejícího se dne. V ulicích se pohybovaly řady vozíků. Většina z nich byla prázdná, jelikož byly noc předtím vyloženy a teď směřovaly ven z města na vzdálené farmy a ke stádům, aby vyzvedly další náklad produktů a masa potřebných k zásobování milionového města.
Vozy doprovázely stovky podřadných a všichni byli zabráni do úkolu, který jim byl přidělen válečníky, ale který byl svým způsobem nezbytný pro plynulý chod velkoměsta. Pug by rád věděl, jestli existuje nějaký způsob, jak k nim proniknout, jak je naučit, že je možné žít ve společnosti, kde schopnost vraždit není jedinou dovedností… Znovu se musel vyplísnit, že na tento národ neustále, navzdory všem známkám o opaku, myslí jako na lidi.
Kráčeli dál a Hvězdný most se každou minutou zřetelněji rýsoval v temnotě. Teď vypadal jako téměř průhledná obrovská roura či sloup, na jehož povrchu však blikalo a pulsovalo neurčité světlo. Po celé délce se odrážely záblesky bílé energie. Jak se blížili k rozlehlému hlavnímu náměstí, zaznamenali hluboký dunivý zvuk doprovázený brněním v chodidlech. Pug cítil, že jde o nadměrnou energii.
"Jestli dovedou využít energii, jako je tahle…" pošeptal Magnusovi.
Magnus přikývl. Nebylo třeba, aby otec tu myšlenku dokončil. Jestli to dovedou, jak bychom se jim mohli postavit? Protože i když byli možná Pug s Magnusem mocní, nikdy by ani se všemi studenty ve Hvězdně a na Čarodějově ostrově nedokázali postavit věc takového rozsahu, jako byl tento Hvězdný most. Představa, že nějakým způsobem překlenuje prostor mezi světy, byla pro Puga ještě méně pochopitelná, než když si měl představit trhliny vytvářející díry ve hmotě vesmíru.
Došli k nízkému plotu z železa či jakéhosi jiného tmavého kovu, a k bráně s mnoha ornamenty. Bránou v určitém pořádku procházel dlouhý zástup lidí. Jen v tomto jediném okamžiku byl Pug svědkem toho, že válečníci a jejich dámy stojí za podřadnými, neboť bylo zřejmé, že se všichni řadí dle svého příchodu. Martuch postavil Beka a ostatní do zástupu a přešel k bráně, kde předložil pergamen dvojici mužů v černých šatech se zlatým okem na hrudi. Byli to věštci, kněží smrti, kteří zodpovídali za tajemství a mystéria tohoto řádu. Pug cítil, že by se tito lidé dali zařadit k nižší stezce, protože Hvězdný most byl velký stroj - bez ohledu na to, jak fantasticky vypadal.
"To je velmi působivý trik," zašeptal Nakor.
Pug se lehce dotkl jeho ramene, aby mu připomněl, že má být zticha. Martuch se otočil a promluvil jakoby jenom k Bekovi, ale při tom dost nahlas, aby ho slyšeli i ostatní. "Všechno je v pořádku. Teď odjedeme."
Posunovali se v řadě. Jakmile došli k bráně, Pug si všiml, že dva věštci na okamžik každého zastavují. Martuch a po něm Bek kráčeli k základně sloupu světla, když na chvíli věštci zastavili Puga. Zaslechl, jak jeden ze dvou černě oděných kněžů říká:
"Nastup rychle, vystup rychle." Potom do něj mocně strčili a poslali ho dál.
Pug spěchal, aby za Bekem udržel stejnou vzdálenost jako předtím, a spatřil, jak mladý válečník vstoupil do světla. Když Pug došel k hranici, zaváhal jen na okamžik. Současně však rozprostřel všechny své smysly a ohmatal Hvězdný most.
Zavrávoral a jen díky vůli, kterou po celé roky nebyl nucen použít, se přinutil neupadnout. Tato věc, tento Hvězdný

most… Nedokázal ji obsáhnout. Jeho mysl se bouřila.
Potom byl uvnitř. Na okamžik jako by byl zase ve vzduchoprázdnu, protože nic nevnímal. Pak byl náhle urychlen a prolétl jiným místem, dimenzí neznámé krásy a neuchopitelné smysly.
Na kratičký okamžik ucítil Pug část této roviny reality. Měl pocit, že je v ní pořádek, systém, jemuž by dokázal porozumět, kdyby se jen mohl zdržet a přemítat o něm. Potom najednou stál na pevné zemi a sledoval, jak se k němu blíží Bekova záda. Vzpomněl si na varování, že má rychle vystoupit, a udělal to. Uvažoval, co by se asi stalo, kdyby čekal, až se za ním objeví Nakor. Pravděpodobně něco nepříjemného.
Za sebou slyšel kroky svých dvou společníků. Chtěl se ohlédnout, ale obrazy, které teď zaplavily jeho smysly, ho donutily být nejen opatrný, ale i ustrašený. Poněvadž jestli ho Delecordia zcela nepřipravila na šok při příchodu na Kosridi, pak Kosridi neudělala nic, aby byl připraven na to, co se teď před jeho očima objevilo na Omadrabaru.
*
Miranda znovu nabyla vědomí, aby zjistila, že má stále svázány ruce a nohy, ale už ne tak pevně jako předtím. Byla v jakési ložnici, připoutaná ke čtyřem nohám postele. Na stoličce vedle postele seděl Dasat a chladnýma černýma očima ji pozoroval.
"Rozumíš mi?" zeptal se a Miranda v duchu zápasila s jeho slovy. Přestože slovům nerozuměla, jejich smysl chápala. Používal magii, která jí byla neznámá, zato byla účinná.
"Ano," odpověděla a zjistila, že stěží může mluvit. Rty měla okoralé a v ústech sucho. "Mohla bych dostat trochu vody?" otázala se, příliš rozlámaná a unavená, než aby dala najevo svůj vztek. Hlava jí třeštila a celá se chvěla. A i když se snažila použít každičký kousek mysli a zaříkávání, které znala, nedokázala se soustředit, ani kolem sebe najít žádnou energii. Veškerý tok magie jí byl cizí. Nemohla ho uchopit.
Dasat na stoličce měl na sobě černé šaty s lebkou na prsou. Lem šatů, rukávy a kápi zdobil nachový proužek. Kapuci měl odkrytou, takže mu Miranda viděla do tváře.
Neměla ani tušení, kam by ho podle vzhledu měla zařadit. Zkoumala jeho rysy a zjistila, že nejsou nepodobné lidským. Měl dvě oči, nos a ústa tam, kde čekala, že budou. Bradu měl vystouplou, lícní kosti výrazné a lebku útlou. A až na šedý odstín pokožky nevypadal cize. Určitě se jí podobal víc než Cho-ja mágové na Chaka-halu. Ve skutečnosti však věděla, že Cho-ja mágové jsou jí mnohem blíž, než tato stvůra.
"Varen říká, že jsi nebezpečná," prohlásil Dasat a Miranda jeho slova opět cítila ve své mysli, jako kdyby je slyšela. "Netuším, jak bys to dokázala, ale nebudu podceňovat tvoje možnosti." Zvedl se a stoupl si nad ni, zatímco bezmocně ležela na slamníku. "Budeme tě studovat, protože jestli jsi nebezpečná, a jestli je na Kelewanu víc takových, jako jsi ty, musíme být připraveni na střetnutí s vámi. Jeho Temnosti bude potěšením, když vám vezmeme váš svět."
Aniž by Dasat řekl něco dalšího, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře. Mirandina mysl běžela jako o závod. Chvíli jí dělalo potíže se soustředit, ale přesto věděla, že největší Pugovy obavy se naplňují. Dasatové zaútočí, a to brzy. Když ne na Midkemii, tak na Kelewan. A ona nepochybovala, že se tam nezastaví. Zkoumala své okolí, jak nejlépe mohla. Byla v místnosti bez oken. Na stěně byla v držáku upevněna pochodeň a nebyl tu ani stůl ani židle, jen postel a jedna stolička.
A ona byla pevně připoutána. Pokaždé, když se unavila, jak se snažila soustředit energii nebo použít některé z řady kouzel, aby se osvobodila z pout či se přesunula na jiné místo, byla její mysl ochromena, jako kdyby něco jejím schopnostem překáželo. Možná jí dali drogy.
Zatímco uvažovala, co mohlo způsobit její neschopnost se soustředit, upadla opět do bezvědomí.
*
Jommy ležel na malém svahu v lese, který se nacházel severním směrem od tábořiště, a sledoval, jak se hodiny vlečou. Jejich hlídky byly rozestavěny dost daleko od táborových ohňů, takže Jommy neviděl, co se kolem ohňů děje; pokud se tam vůbec něco dělo. Noc přinášela útržky hovorů mužů. Byli bezstarostní, zřejmě si tedy nedělali starosti, že by byli objeveni.
Jommy se zadíval směrem, kde se za stromem schovával Godfrey. V šeru rozbřesku ho stěží dokázal rozeznat. Jommy popotáhl, z vlhka a zimy mu začalo téct z nosu. Bude se koupat v páře, až slunce vyjde, ale zrovna teď se třásl chladem. Přemýšlel, jak se asi vede Grandymu. Pak se opět zamyslel, co tady Grandy dělá.
"Co tady vlastně děláme my všichni?" zašeptal si pro sebe. Od té doby, kdy se poprvé v Keshi setkal s Tadem a Zanem, se Jommy v podstatě považoval za člena rodiny, která byla plná dobrodružství a překvapení. To zahrnovalo mágy žijící na ostrově, boj s vrahy, cestování po celém světě - ale některé z věcí, které po něm žádali, aby dělal, mu prostě nedávaly smysl.
Přesto to bylo lepší než farmařit či pracovat jako vozka, a on věděl, že dělají důležitou věc, přestože ani z poloviny nechápal jakou. Skutečně měl rád Tada a Zana, jako by to byli jeho bratři. Když si však připomněl své starší bratry a to, jak ho pravidelně fackovali, opravil se, že je má raději než bratry. A ačkoliv Caleb nebyl Jommyho otec, choval se k němu stejně jako k těm dvěma.
Co ale dělali na jihu Olaska? Hráli si na vojáky? A proč s nimi poslali chlapce, jako je Grandy?
Byl si jistý, že pro to nějaký důvod existuje, a myslel si, že to musí mít něco společného s nedávnou Kašparovou poznámkou. Že brzy půjdou všichni do války. Oni však přece nebyli z Roldemu, tak proč tahle armáda? Proč teď?
Jommy na chvíli odložil stranou své obavy, protože se začalo rozednívat, a on doufal, že s rozbřeskem dorazí generál Devrees, společně s šedesáti vojáky. Jommy se podíval směrem k východu, doufaje, že zahlédne kousek vycházejícího slunce. Neměl žádnou představu o čase a rád by věděl, jak dlouho ještě budou muset čekat.
Zaslechl za sebou zvuk, který ho donutil otočit se a začít vytahovat meč. Tichý hlas ho však varoval: "Nedělej to." Zjistil, že jeden z mužů, kterému Servan přikázal, aby šel s Grandym, stojí za ním a míří na něj špičkou meče. Zašilhal směrem ke Godfreyovi a uviděl, že má druhý voják stejně tak na mušce jeho. Voják natáhl ruku a Jommy mu pomalu

podal svůj meč. Muž ho převzal a odhodil stranou. "Hni sebou," poručil.
Jommy pomalu vyšel zpoza stromů. Spatřil, jak směrem k táboru kráčí asi šestnáct mužů, dva z nich doprovázejí Grandyho a pevně ho svírají za ramena. "Nazdar, tábore!" zvolal jeden z mužů.
Salmaterské stráže okamžitě vyhlásily poplach a roldemský voják volal dál: "Chceme vyjednávat!"
Než Jommy a Godfrey došli k táboru, celá skupina dvou set mužů byla v pozoru, ozbrojená a připravená k boji. Od jihu přiváděli Servana se Zanem. Velitel salmaterských sil se rozhlédl a zeptal: "Co se to tady děje?" Byl to vysoký, tmavovlasý voják, podle vzhledu zkušený a podle chování důstojník.
Voják, který vedl roldemskou skupinu, prohlásil: "Hele, budu stručný. Po téhle silnici se blíží roldemský generál s vojáky, aby vás napadl. My se toho účastnit nechceme. My všichni jsme z Olaska a nenávidíme službu v jejich armádě. Bojovali jsme s nimi u Opardumu a už nás dál nebaví nosit tyhle roldemské opičí kabátce." Začal ze sebe strhávat šaty, jako by chtěl svá slova zdůraznit. Byl to podsaditý blonďák s trochu prokvetlými kníry a opálenou koženou tváří.
"Takže po téhle cestě se blíží nějaké vojsko?"
"Ano," odvětil voják a hodil kabátec na zem. "Chceme jít do Salmateru s vámi."
"Proč bychom vás s sebou měli brát? Budeme mít štěstí, když si zachráníme naše krky, jakmile ohlásím, že tenhle útok totálně selhal."
"Neselhal," oznámil voják. Mávl rukou a dopředu popostrčili Grandyho. "Tady to je králův syn, princ Grandprey, který se tu potuluje a který se učí vojenskému řemeslu. Představ si to výkupné."
"Princ?" podivil se důstojník. "Ty čekáš, že uvěřím, že syn roldemského krále se brodí bahnem tady na těch ostrovech?"
"Hele," pokračoval olaský voják. "Co můžeš ztratit? Jestli lžu, uřízni mi hlavu, až budeme zpátky v Salmateru. Jestli říkám pravdu, bude z tebe hrdina a váš král bude Roldemu diktovat podmínky."
"Nebo dosáhne toho, že na nás vlítne celý Roldem," namítl důstojník.
"To je ale na vašem a roldemském dvoru, aby o tom diskutovaly, ne? Já vím jen tohle. Očekávají něco velikého a přemisťují rychle armádu zpátky do Roldemu. Proto zatím nedoplnili vyčerpané olaské divize. Moji muži a já s tím nechceme mít nic společného. My jsme z Olaska, a když budeme muset, zůstaneme ukryti tady na těch ostrovech. Pokud se ale Roldem chystá válčit s Keshí nebo s někým jiným, ať bojuje někdo jiný. A jestli přijde velká válka, roldemský král hezky zaplatí výkupné a bude to, jasné?"
"A co ti zbylí chlapci?"
"Důstojníci, jak říkají. Můžou mít nějakou cenu. Tihle dva -" ukázal na Zana a Jommyho, "- mají co do činění se dvorem dole v Keshi, a tenhle -" strčil prstem do Servana, "- je princův bratranec. Ten další mladík je jeho přítel."
"Přiveďte je všechny," rozkázal důstojník, "nechám rozhodnutí na generálech na stanovišti v Micelu."
"Takže nás vezmete?" zeptal se blonďatý voják.
Salmaterský důstojník odpověděl: "Co bych dělal se zrádci? Zabijte je!"
Než mohli vojáci z Roldemu zareagovat, vrhli se na ně salmaterští nájezdníci, podřezali jim hrdla a prokláli je meči. Když na písku leželo dvacet mrtvých a umírajících mužů, důstojník zavelel: "Zvedněte tábor! Do východu slunce chci všechny zpátky za hranicemi!" Obrátil se na Grandyho a ostatní: "Šlechtici nebo nešlechtici, jestli budete dělat nějaké potíže, zatočím s vámi stejně jako s nimi."
Čtyři strážci byli určeni, aby hlídali šest chlapců, zatímco se nájezdníci připravovali k odjezdu. Jommy se podíval na Servana a viděl, že z něho nadšení vyprchalo. Godfrey a Zane vypadali vyplašeně a Grandy se chvěl strachem a zimou současně.
Jommy mohl jen doufat, že Tad prošel a že právě teď směřuje podél řeky ke generálovi a mužům z Roldemu, a že sem dorazí, než se salmaterští nájezdníci dostanou zpátky za hranice. Zahleděl se k východu a spatřil, jak se rozednívá.
*
Pug se snažil, aby nebyl nápadný, protože bylo jasné, že většina podřadných klopí zrak a věnuje se svým záležitostem. Nakor na to očividně nedbal, rozhlížel se po vznešených věžích, které se tyčily do výšky sta stop. "Jak na ně šplhají?" zajímalo ho.
"Pravděpodobně mají uvnitř nějaké zařízení, kterým se pohybuješ nahoru a dolů," odpověděl Magnus.
Město Omadrabar bylo nemožné popsat lidskými pojmy, pomyslel si Pug. Nebyly tu slumy, ani striktní hranice mezi městskými částmi, žádné chudinské čtvrti a nic ani vzdáleně nenaznačovalo třídní dělení obyvatelstva, které by člověk našel v každém lidském městě na obou světech.
Tady byly všechny budovy propojeny mosty, které se klenuly nad širokými bulváry či kanály, nebo ulicemi, jež procházely tunely uprostřed masivních staveb. Pug mohl jen odhadovat, ale v lidských měřítcích by pravděpodobně stavba takového města trvala tisíce let, a on si ani nedokázal v lidské historii představit nikoho, kdo by vůbec kdy dokázal vymyslet město jako jednoduchou a propojenou strukturu.
Jeli kolem jedné z mála otevřených parkových ploch, což vlastně byla dosud nezastavěná parcela, na níž rostly stromy a cosi připomínající spíš nízké kapradí než skutečnou trávu. Pug si uvědomil, že tato vášeň pro jednoduché a propojené struktury je pravděpodobně spouštěna stejným pohonem, který v této kultuře poutá všechny společenské a politické struktury k sobě.
Pug se obrátil ke svým společníkům a tiše poznamenal: "Pochopíme někdy tyhle bytosti?"
Nakor se zazubil a i přes dasatské kouzlo bylo jasně vidět, jak ho to těší. "Asi ne, ale měli bychom být schopni dosáhnout vzájemně prospěšného urovnání, pokud dokážeme navázat kontakt s těmi správnými lidmi."
"A kdo jsou ti správní lidé?" zašeptal Magnus.
Nakor pokrčil rameny. "Musíme doufat, že ti, se kterými jsme teď."
Před nějakou chvílí přešli od Hvězdného mostu k místu, kde na ně čekal vůz doprovázený čtyřmi vlastnoručně

vybranými válečníky z Martuchova sadharinského spolku. I v tomto cizím světě se Pugovi nemuselo říkat, že se odehrává cosi závažného.
Všude, kam se podívali, bylo v pohybu velké množství ozbrojenců, kněžích smrti a vozů. Jako by se tohle město připravovalo na invazi. To však bylo nemožné. Byl to domovský svět Dasatů a v dosažitelné vzdálenosti neexistoval žádný nepřítel.
Ano, Pug věděl ze zkušeností z Trhlinové války a z Hadí války, že se útočníci za pomoci té správné magie mohou dostat všude, ale pokusit se napadnout tento svět… To nebyl svět milionů jako na Kelewanu, to byl svět miliard. Podle Martucha bylo samotné město domovem sedmi milionů lidí, z nichž bylo přes milion válečníků, členů tisícovky válečnických spolků. To bylo víc než veškeré obyvatelstvo Ostrovního království a téměř tolik duší, kolik měla celá Velká Kesh.
Duše, pomyslel si Pug. Mají tihle Dasatové nějaké? Kdyby nebylo dopisů, které si Pug posílal se sdělením, že se má sem dostat, úplně by ho to zahltilo. Jel se synem a s Nakorem na voze světem obývaným miliardami bytostí, které by ho s radostí zabily jako součást svých denních povinností, a neměl tušení, co tady vlastně dělá. Někde na tomto světě byla odpověď, přestože Pug v tuto chvíli neznal ani otázku.
Jednu věc by však rád věděl. Proč na Omadrabaru probíhá tak rozsáhlá mobilizace. Z toho, co Pugovi řekli a co viděl na Dvanácti světech, nezbyli Dasatům žádní nepřátelé. Jeden z mandátů, které tekarana udělil věštcům, bylo najít další světy k dobývání. Martuch a Pug několikrát mluvili o tom, jak to v dasatském království vypadá, a nikdy přitom nepadlo ani slovo o plánech na hromadný přesun.
Vstoupili obrovskou bránou na relativně malé nádvoří, nad nímž se tyčila budova - či další část hradeb a mostů, jak je Pug pojmenoval. To byl Martuchův domov na Omadrabaru.
Pug čekal, zatímco Martuch uděloval rozkazy svým mužům ohledně zabezpečení domu. Nebyl si jistý, jestli "dům" je ten správný výraz. Byla to řada rozlehlých bytů začleněných do městských hradeb. Nebo spíše jedné z mnoha hradeb města.
Puga jímala závrať. Ze všech světů, které kdy navštívil, žádný nebyl tak cizí jako Omadrabar. Delecordia měla určité prvky společné s první rovinou reality a lidé byli mírumilovnější. Kosridi bylo odrazem Midkemie, a díky tomu měl pocit, že je doma.
Toto místo však bylo odlišné. Rozměry věcí, tep života, úplný nedostatek čehokoliv známého. Neměl pro nic z toho vůbec žádné srovnání. Kdysi si myslel, že jeho proniknutí do tsuranské kultury, kdy pobýval v táboře otroků ve Velké bažině szetacké provincie, bylo obtížné. Tsurané byli aspoň lidští a měli rodiny, které milovali. Cenili si hrdinství, loajality a obětí. Dokonce ani nevěděl, jestli existují slova, která Dasatové pro tyto pojmy používají. Hledal, jak by vyjádřil pojmy jinak, a dokázal najít jen odvahu, věrnost a sobeckost.
Pug, Nakor a Magnus dostali přidělenu jednu místnost, v níž měli čekat, a Martuch vysvětlil podřadným ve svém domě, že si jich nemají všímat. Nikdo na ně neměl mluvit, ani jim neměli zadávat úkoly.
Hodiny se vlekly a konečně je zavolali do Martuchových soukromých komnat, ohromné řady místností vyhlížejících na hlavní náměstí této části města.
Vstoupili do místnosti a našli Martucha, jak na ně čeká se třemi dalšími Dasaty. Narueen a Valko stáli u dveří. Mladý válečník vypadal jinak, než jak ho předtím Pug viděl. Byl opatrný, nejistý, snad i ustrašený.
Muž vedle Martucha byl vysoký, měl tmavé vlasy a vousy. Vypadal jako Dasat, ale bylo na něm cosi… Pug cítil, že se jeho svět náhle zmenšuje, jako by ho zrazovaly smysly. Před ním stála bytost, která přece nemohla existovat. Byl to Dasat, ale Pugovi na něm bylo něco dobře známého.
Ten muž udělal krok vpřed a velmi povědomým hlasem promluvil královským jazykem: "Tady mi říkají Zahradník."
Popošel a postavil se před tři návštěvníky. Nejprve se podíval na Puga. Když přešel k Nakorovi, jednou kývl a Nakor zůstal stát v šoku s ústy dokořán.
Potom se zastavil před Magnusem. "To je můj vnuk?" zeptal se.
Pug se zahleděl Dasatovi do tváře a zašeptal: "Macros."
XXII
Odhalení
Jommy se snažil osvobodit.
Ruce měl svázány za zády a společně s ostatními chlapci pochodoval ke třem lodím vytaženým na břeh. Byly to úzké čluny, připomínající spíš škunery než opravdové říční prámy. Jommy předpokládal, že k ústí řeky asi doplachtily, neboť v tomto úseku byla řeka široká a tekla pomalu, takže veslovat ke břehu by trvalo jen několik minut. Hranice mezi Salmaterem a Olaskem byla asi míli na jihozápad po řece, takže tu stále byla možnost, že roldemské síly nájezdníky přemůžou dřív, než utečou zpátky domů. Přinejmenším se Jommy modlil, aby tu ta možnost byla. Jakmile by totiž vyslechli jeho a Zana, existovala velká pravděpodobnost, že by se ho zbavili. Princové a šlechtici byli možná příslibem slušného výkupného, ale nezdálo se být pravděpodobné, že by syny farmáře z druhého konce světa považovali za víc než za přítěž.
Když se poslední z nájezdníků přiblížil k lodi, hlídka na hřebeni nad nimi padla k zemi. Na okamžik to Jommyho a ostatní chlapce zmátlo, stejně jako vedle nich stojící vojáky. Potom najednou uslyšeli hvízdání šípů letících vzduchem.
"K zemi!" zařval Jommy a oni se přikrčili. Snažili se přitom krýt za postranice lodě. Pět chlapců v lodi měli hlídat tři nájezdníci. Ti se však také schovávali a pokoušeli se přijít na to, odkud šípy přilétají.
"Odrazit od břehu!" zvolal velitel a dva nájezdníci přelezli přes postranice. Začali vléct loď do řeky, když jednoho z nich zasáhl šíp do zad. Ten druhý se pokusil přelézt přes okraj. Jommy ho kopl do obličeje, jak nejvíc mohl. Muž obrátil oči v sloup a spadl do vody.
Jediný strážce, který v lodi zbyl, vytáhl meč a zvedl ho, aby Jommyho zasáhl, ale Zane vyskočil a zezadu do něj narazil

ramenem. Muž spadl na Jommyho a rázem byla v lodi zápasící masa těl. Loď se začala sunout po proudu.
Strážce se snažil Jommyho převalit. Přitom se otočil a spatřil Zana, jak na ně padá. Zane nabral muže hlavou a Godfrey ho zároveň pořádně kousl do paže. Jommy se snažil posunout, aby mohl nabrat dech. Servan si vzal příklad ze Zana a taky muže nabral hlavou. Ten upadl do bezvědomí.
"Díky bohům, že nenosí přilby," pochvaloval si Zane.
"Vezmi mu nůž," přikázal Servan.
Zane obezřetně šátral za sebou a podařilo se mu vytáhnout dýku z mužova opasku.
"Mohl bys ze mne, prosím, slézt?" požádal ho Jommy. Nebyl schopen dýchat.
Zane držel nůž za zády. Godfrey se přesunul, aby si přeřízl pouta. "Au!" vyjekl mladý šlechtic. "Drž tu věc v klidu."
"To ta loď. Hází sebou!" bránil se Zane. "Já za to nemůžu!"
"Slez ze mne!" prosil Jommy.
Konečně měl Godfrey pouta přeřezaná. Pořezal se přitom na předloktí. Uvolnil pouta Zanovi, Servanovi, Grandymu i Jommymu. Vojáka v bezvědomí pak hodili přes palubu.
Jommy se posadil a zhluboka se nadechl. Během minuty, co zápasili o svobodu, odpluli stovky yardů po řece a směřovali do středu proudu. Stále nabírali rychlost.
"Kde jsou vesla?" zeptal se Servan.
"Ještě pořád na břehu," ohlédl se Jommy.
"Do vody," zavelel Zane a skočil. Začal plavat k východnímu břehu. Ostatní ho neochotně následovali. Pět zmáčených mladých důstojníků vylezlo na břeh těsně mimo bojiště.
"Pospěšte si," přikázal Servan a naznačil, aby se vytratili z břehu a zalezli mezi stromy. "Pro případ, že by nás někdo pronásledoval."
Dosáhli hranice stromů a vydali se zpátky proti proudu. Dorazily k nim hlasy mužů a zvuky zápasu. Odvážili se vyhlédnout z lesa, ale dějiště konfliktu bylo na druhé straně hřebene. Dorazili k převisu skály, který jim stál v cestě, a Jommy rozhodl: "Já se podívám."
Když se škrábal po skalní stěně, pořád z něho kapala voda. Vytáhl se nahoru. V dálce zahlédl salmaterské lodě, jež byly stále na břehu, a za nimi záplavu roldemských vojáků běžících dolů k pláži a současně se přesouvajících přes hřeben směrem k východu. "Honem!" zvolal Jommy a šplhal zpátky dolů. "Dostali jsme je!"
Vedl chlapce ven z lesa na břeh. Rozběhli se k bojišti. Než dorazili na místo, zbylé salmaterské síly byly obklíčeny. Jejich vojáci tam stáli s rukama zdviženýma, meči skloněnými a nekladli žádný odpor.
Ke chlapcům se blížil generál Devrees. Ve tváři se mu zračila úleva. "Výsosti!" zvolal. "Jste v bezpečí!"
Tad přešel k chlapcům a zazubil se. Očividně byli vyčerpaní, on však byl šťastný, že své přátele vidí naživu.
"Rád tě vidím, generále," prohlásil Grandy.
"Když tento mladík vběhl do našeho tábora, okamžitě jsem rozkázal, aby se celá první a třetí jednotka vydaly na pochod."
"Pane," ozval se Servan, "moc tě nezaujal můj nápad s šedesáti muži s lodí?"
"Byl to pěkný plán, kdyby mi nezáleželo na tom, že tady dole ztratím polovinu sil. Ale protože jsem slyšel, že jsem právě postavil dva členy královského dvora do cesty plnému salmaterskému útoku… Nelíbila se mi představa, že bych měl vysvětlovat některému z vašich otců -" významně se podíval na Grandyho, "- především tvému, Výsosti, že jsem nechal zabít jejich syny. Měli jsme špatné informace. Myslel jsem, mládenci, že vás posílám tak daleko od skutečného dění, jak je to jen možné, a ne nepřátelům přímo do chřtánu." Pokrčil rameny.
"Zcela určitě salmaterské útoky ustanou, jakmile se k nim dostane zpráva, že jsme odhodláni bránit Olasko, jako by to byla roldemská půda."
"Generále, zajali jste jejich velitele?" zajímal se Grandy.
"Myslím, že ano," potvrdil generál. Zavedl chlapce k místu, kde hlídali salmaterské zajatce. "Podíváme se, co zamýšlíš."
Zajatci seděli na zemi a zírali na své věznitele.
Grandy přelétl pohledem zajatce a pak ukázal na jednoho muže. "Ten."
Generál naznačil, aby zajatce přivedli dopředu. Mladý princ na něj chvíli hleděl, a pak generálovi sdělil: "Tento muž chladnokrevně zabil dvacet vojáků."
"Byli to dezertéři," vyštěkl zajatec.
"Pak měli být přenecháni roldemské justici," pravil Grandy. Podíval se na generála a prohlásil: "Pověste ho!"
"Jsem válečný zajatec!" zvolal salmaterský kapitán. Dva roldemští vojáci ho popadli, dali mu ruce za záda a svázali je.
"Nemáš žádnou uniformu," namítl generál. "Pokud můžu soudit, jsi obyčejný bandita. Jestli Jeho Výsost říká, že máš být pověšen, pak budeš viset." Generál kývl na seržanta Walenského, který ukázal skupině vojáků, že ho má následovat do lesa. Jeden z vojáků nesl kotouč provazu.
"A co ti ostatní?" zeptal se generál.
Mladý princ prohlásil: "Pošlete je domů. Ať doma vyřídí, že Roldem teď tyto ostrovy považuje za stejně posvátnou půdu, jaká je pod hradem mého otce. Olasko je nyní roldemské a my je budeme bránit do poslední kapky krve." Obrátil se ke generálovi. "Požádám otce, aby začal s náborem a doplnil první a třetí jednotku, a aby posádka v Opardumu nabyla plného stavu. Musíme zajistit, že záležitosti tohoto druhu ustanou."
Generál se pousmál. "Výsosti." A kývl na vojáky. "Doprovoďte tyto muže k lodím a nechte je odjet domů."
Vojáci uposlechli.
Servan přešel ke svému bratranci. "To bylo… působivé."
"Ano," souhlasil Jommy. Poté dodal: "Výsosti."
Všech pět chlapců hledělo na mladého prince, který teď naráz vypadal o několik let starší, než kolik mu bylo včera.

Grandy se podíval na své přátele. "Myslím, že nastal čas, abychom šli domů."
Otočil se a společně s generálem odešel. Po chvilce váhání vyrazili jeho přátelé za ním.
*
Miranda nabyla vědomí. Ležela v posteli a nebyla připoutaná. Posadila se a zhluboka se nadechla. Hrudník měla rozbolavělý, ale dokázala dýchat bez bolesti a její mysl byla osvobozená od obluzení, které ji zachvátilo, když se naposledy probrala.
Rozhlédla se. Pokusila se vnímat okolí. Už nebyla v ložnici, kde ji připoutali. Místo toho se nacházela v čemsi, co připomínalo stan. Když se však dotkla stěny, cítila pod konečky prstů, že je pevná jako hladký kámen.
Náhle se před ní zjevila postava, černě oděný Dasat. Na hrudi měl však jiné znamení, a to žlutý kruh. Viděla skrz tu postavu, takže jí došlo, o co jde. Byl to posel. Snažila si upřesnit, co by mohla a co by nemohla udělat. Rozprostřela svoji mysl a zjistila, že její magie sice funguje, ale nějak podivně.
"Jsi při vědomí," promluvila postava. Miranda si uvědomila, že mluví dasatským jazykem, kterému teď zjevně rozuměla. "Jsi tady už tři dny. Zajistili jsme, abys mohla bez potíží jíst, pít a dýchat. Nechali jsme tě… abys znovu nabyla svoji moc, ale v určitém omezení."
Miranda se pokusila přenést vůlí zpátky do Shromáždění mágů, protože v tom umění byla nepřekonatelná. Nic se však nestalo.
"Dalo nám to trochu práce," pravil obraz Dasata, "tvoje moc však funguje jen v rámci této místnosti. Bytost, které tě k nám přinesla, tvrdí, že jsi mocný uživatel magie a že se můžeme hodně naučit, když tě budeme studovat. Sledovali jsme tě nějakou dobu, tsuranská ženo. Zdá se, že vaši válečníci jsou jako děti. Bojíme se však těch vašich černě oděných."
Postava zmizela a ozvalo se: "Odpočívej. Přijde mnoho zkoušek. Pokud budeš spolupracovat, přežiješ."
Zůstalo nevyřčeno, co by se stalo, kdyby spolupracovat odmítla.
*
"To je opravdu zajímavé," prohlásil Nakor.
Pug mohl jen stěží věřit svým smyslům. Dasat, který stál před ním, byl Macros Černý, dřívější vlastník Čarodějova ostrova a Mirandin otec. Pug vše prozkoumal svými magickými smysly a ujistil se, že nejde o iluzi ani o nějaké maskovací kouzlo. Tento muž, o kterém si myslel, že ho kdysi znal, byl Dasat. Pug ho naposledy viděl, jak zápasí s ďábelským králem na saaurském světě Shila, zatímco se uzavírala trhlina. "Jsi mrtvý," pravil Pug.
"Byl jsem," přiznal Macros. "Pojď, musíme toho hodně probrat a máme málo času."
Aniž by se ostatním omlouval nebo něco vysvětloval, vyvedl Macros Puga ze dveří do malé zahrady, jež byla ukryta před všemi zraky za masivními zdmi. Macros vzhlédl a poznamenal: "Na tento malý ubohý kousek půdy svítí světlo jen asi hodinu, když je slunce přímo nad námi." Hovořil jazykem Ostrovního království, Pugovým mateřským jazykem, a Pug si uvědomil, že ať se chystá říci cokoliv, dává si dobrý pozor, aby to nikdo jiný neslyšel.
Pug se podíval na Dasata před sebou. "Nedokážu si vymyslet nic chytrého, co bych ti řekl. Jsem úplně zmatený."
Macros ukázal na lavičku. "Meditace není charakteristickým rysem Dasatů, tak jsem musel vytvořit toto zákoutí, jak jsem si je pamatoval."
Pug byl nucen se usmát. Lavička vypadala přesně tak, jako ta v zahradě Villy Beaty. "Jak je to možné?"
"Rozzlobil jsem bohy," vysvětlil Macros a posadil se na lavičku. Pug se k němu připojil. "Bojoval jsem s Maargem všemi možnými magickými zbraněmi, které jsem měl k dispozici, zatímco ses pokoušel zacelit trhlinu mezi pátým kruhem a Shilou." Macros si vzdychl. "Zřejmě jsi uspěl, jinak bys tady nebyl." Sklopil zrak. "Některé z mých vzpomínek se mi ještě pořád nevybavují, Pugu. Například si dobře pamatuji, jak jsme se poprvé potkali. Také si pamatuji, jak jsem naposledy potkal Nakora, ale nevzpomínám si, kdy jsem ho potkal poprvé. Nepamatuji se moc na svou ženu a na dceru, i když vím, že jednu mám."
"Moji ženu, Mirandu," doplnil Pug.
Macros přikývl a zadíval se na protější zeď. V očích měl bolest a Pug se zeptal: "To je tvůj trest za to, žes rozzlobil midkemijské bohy?"
"Ano," přiznal Macros. "Bojoval jsem s Maargem a náhle bolest ustala a já se začal rychle pohybovat směrem k bílému světlu. Pak jsem zjistil, že stojím před Lims-Kragmou." Odmlčel se a pak se zeptal: "Tys ji navštívil?"
"Dvakrát," potvrdil Pug. "Rozlehlá síň plná katafalků?"
"Nekonečná všemi směry. Mrtví se objeví, chvíli se zdrží, pak vstanou a jdou se zařadit do dlouhého zástupu, na jehož konci je soudí Lims-Kragma a navede je k další otáčce kola života." Macros si vzdychl. "Mě ale ne. Objevil jsem se před ní, ale ušetřím tě všech detailů našeho rozhovoru. Jak víš, byl jsem člověk pyšný, který si byl vědom své vlastní důležitosti. Myslel jsem si, že můj vlastní úsudek je lepší, než úsudek druhých."
Pug přikývl. "Dost často jsi míval pravdu. Tomas by nikdy nebyl podstoupil přeměnu ve zbroj Dračího vládce, kdybys mu nepomohl, a kdo ví, kde bych skončil já."
"To byl menší hřích," pravil Macros. Opřel se a poté pokračoval: "Pokoušel jsem se stát bohem, pamatuješ?"
"Tvůj pokus o nanebevstoupení, když tě našel Nakor?"
"Ano, když jsem zkoušel urychlit návrat Sariga, ztraceného boha magie."
"A proto tě trestají?"
"Bohové víc než cokoliv jiného nenávidí aroganci. Mohou nás nutit, abychom dělali velké věci, Pugu, ale pokud se jim důstojně neodevzdáme, odvracejí se. Jak bychom je mohli uctívat, kdybychom byli jako oni?"
"Ach," vydechl Pug.
"Musíš vědět toto. Vše ostatní může počkat na jindy. Dasatové našli Kelewan."
"Talnoy," usoudil Pug.
"Je lepší to jméno nezmiňovat - kvůli tomu, co ti za chvíli vysvětlím."

Macros se odmlčel, jako by si uspořádával myšlenky. Potom pokračoval: "Vše je propojeno, Pugu. Celá ta cesta zpátky na počátek. Slyšel jsi vyprávět o Válkách Chaosu, nemýlím-li se?"
"Tomas má vzpomínky, a to Ashen-Shugarovy vzpomínky," doplnil Pug.
"Pamatuje si na ten triumf, kdy byl ukryt Kámen života a Dračí horda byla vyhnána z Midkemie?"
"Ano, ke konci Válek Chaosu. Ten příběh mi vyprávěl. Hovořili jsme o něčem takovém, než jeho syn Calis osvobodil z Kamene života veškerou zajatou energii."
"Ach," vzdychl Macros. "Na to si vůbec nevzpomínám. To je dobré. O jednu starost víc. Ale měl bys vědět, že to nebyl konec Válek Chaosu, Pugu." Podíval se na svého dědice. "Války Chaosu nikdy neskončily. Trhlinová válka, bitva s démony na Shile, invaze Saauru a válka Smaragdové královny, to všechno byly bitvy v rámci Válek Chaosu. A nejzoufalejší zápas má teprve přijít."
"Dasatové?"
"Ano," potvrdil Macros. "Tento svět měl své vlastní Války Chaosu, nebo něco jim podobného. V tom boji se však jeden bůh vítězně pozvedl nad ostatní. Tento bůh je teď známý jako Jeho Temnost. Je to však dasatský bůh zla. Rozhlédni se kolem, Pugu. Tak by asi vypadala Midkemie za tisíc let, kdyby na ni Bezejmenný někdy nabyl svrchované moci."
"Neuvěřitelné," žasl Pug.
"Věřím tomu, že Dasatové nebyli vždycky takoví, jak je vidíš teď. Mám zato, že i kdyby se chovali sebelíp, byli by z mnoha důvodů na Midkemii nevítanými hosty. V neposlední řadě už jen proto, že kudy jen projdou, tam i tráva uvadne. Kromě toho jsou agresivní tak, že horští trollové jsou proti nim slušně vychovaní." Macros se zachechtal. "Jedna z věcí, kterou si přece jen ze svého předchozího života pamatuji…" Vzdychl si. "Když jsem se znovu narodil, bylo mi dovoleno podržet si některé vzpomínky. Bylo jich dost, abych měl základ pro práci, kterou jsem potřeboval dělat. Jsem Zahradník. Pečuji o velmi jemnou a velmi zranitelnou květinu."
"O Bílého?"
"Ano, o Bílého. Nic nikdy neumírá, Pugu. Jen se to mění. Nic není zničeno. Jen to přejde do jiného stavu, hmota se mění v energii, energie v mysl, mysl v duši. Je nezbytné, abys to věděl, protože až to bude za námi, obávám se, že pocítíš velkou osobní ztrátu."
Pug pouze podotkl: "Tak jsem byl varován."
Macros vstal a začal přecházet. "Kdysi dávno, když vznikl tento svět Temného boha, byli ostatní bohové pronásledováni a uvězněni. Tihle dasatští lidé byli svedeni, změněni a převráceni, až se všechny vzpomínky na dobro, jak je známe my, vytratily. Bílý dělá to, že přiživuje malé kousky dobra, kde může. Máme řádné členy, jako jsou ošetřovatelé, kteří jsou v opovržení, protože v sobě mají slabé nutkání pečovat o druhé, a máme některé tajné členy, včetně vysoce postavených rytířů smrti a několika prelátů patřících ke kněžím smrti."
"Macrosi, přišel jsem sem, protože Midkemii hrozí nebezpečí. Co je to za nebezpečí?"
"Ve dvou vesmírech neexistuje rozumný důvod, aby Dasatové napadli první rovinu reality, Pugu. To víš."
"Podle Nakora je zlo ve skutečnosti šílenství, i když má svůj účel."
"V našem království…" Macros se zarazil. "V našem království je to zcela jistě pravda. Tady?" Pokrčil rameny, což bylo velmi lidské gesto. "Jsem Dasatem jen třicet let, Pugu, pokud to můžu posoudit - ten časový rozdíl mě plete."
"Blížil ses k padesátce," napověděl Pug.
Macros vypadal unaveně. "Nabyl jsem vědomí jako mladý dasatský chlapec, připravený vybojovat zápas a získat uznání svého otce. Asi rok jsem přihlížel jako součást cizí mysli. Pak jsme postupně splynuli a jeho podstata byla zahrnuta do mé. Vím, že midkemijští bohové tady zmůžou jen velmi málo. Proto jsi tady jako jejich agent. Ale odehrává se tu nějaký zlý trik -"
"Banath," doplnil Pug. "Kalkin."
"Šibal?" Macros přikývl. "Ano, něco takového bychom asi mohli čekat. Jsem Dasat a přesto jsem člověk. Mám mysl Macrose Černého, který byl, pokud to tak můžu s určitou dávkou neskromnosti říci, jednou z nejmocnějších bytostí v Midkemii. Přesto jsem se ocitl zde jako malý chlapec a většina mé moci byla pryč."
"Ale ne všechna?"
"Ne. Něco jsem získal zpět a sám se vycvičil. Stálo mě to veškeré úsilí, abych tuto skutečnost utajil, jinak by ze mne byl kněz smrti nebo mrtvola. Získal jsem řadu dalších, jako jsem já. Například Martucha, svého prvního a nejlepšího studenta. Přestože je jen o necelých deset let starší než já, čeká ode mne, že ho povedu. A je to první Dasat, který kdy předvedl to, co bych nazval vcítěním se."
"Ten příběh o lady Narueen a Valkovi."
"Ano," souhlasil Macros. "To on je tím, kdo nás s pomocí ipiliackého kouzelníka připravil na tuto cestu. Když mě kontaktoval, měl jsem spoustu otázek. Některé z nich budou muset počkat, ale nejprve a především musím vědět, jestli jste našli talnoye?"
"Ano, našli jsme je všechny."
"Dobrá, protože teď k té důležité části, která má přijít. Temný bůh nyní hledá cestu na první rovinu reality, aby své území rozšířil. První trhlina na Kelewanu byla náhoda a kněží smrti nejsou badatelé, jako jsi ty nebo Tsurané. Jsou však vytrvalí. Vycházejí ze zkušeností při tvorbě každé trhliny, aby vypilovali a vylepšili svůj průzkum při hledání cesty do prvního kruhu. Kněží smrti poslali… zvědy, malé homunkuly, společně s kouzly, která poskytují energii ke stabilizaci jejich trhlin. Všechny byly zavřeny, kromě jediné. Někdo jim z druhé strany pomáhá, pokud si dokážeš představit někoho dostatečně šíleného, aby takovou věc dělal."
"Leso Varen." vydechl Pug a nálada mu klesla. "Je dostatečně šílený."
"Povíš mi o něm později. Teď mají Dasatové na Kelewanu opěrný bod. Obrovská vůle Shromáždění by je mohla na

chvíli držet na uzdě, Pugu, ale nakonec Dasatové první kruh reality zaplaví a přes ten svět se přeženou. Pak najdou Midkemii a odtamtud, kdo ví, kolik dalších světů? Rovnováha mezi první a druhou rovinou reality už je narušena - Delecordia by neměla existovat vůbec, a přesto existuje. Jestli dasatský Temný bůh dorazí na Midkemii, bude rovnováha zničena. První a druhá rovina reality se zhroutí do… čehosi jiného, a miliardy zemřou."
"Nejsem si jistý, jestli zcela rozumím, Macrosi. Dasatové tam už jsou. Agenti Temného boha dorazili na Kelewan. Takže jestli se má tato příšerná událost odehrát, nestala se už?"
"Ty nechápeš, Pugu. Temný bůh není duchovní abstrakce, která se může projevovat po krátkou dobu v ženské či mužské podobě jako ti, jež jste zatím potkali na Midkemii. Temný bůh je stvůra žijící v rozlehlé síni v srdci tohoto světa. Je to požírač duší a pohlcovač stovek každodenních obětí. Je skutečný, tělesný, a žije, aby ničil." Macros se zadíval na Puga. "Mám agenty na vysokých místech, ale není jich dost. Věřím, že se Dasatové shromažďují k invazi. V tomto městě a na Dvanácti světech se toho děje dost, abych došel k závěru, že se chystá zahájení masivní mobilizace."
Pug pomalu kývl.
Macros usedl vedle něho. "Talnoyové. Co o nich víte?"
"Tomas si pamatuje jejich střetnutí s Ashen-Shugarem, když Valheru zkoušeli vpadnout do druhé říše. Od Kalkina jsme se dozvěděli, že v talnoyích jsou duše Dasatů, kteří byli zavražděni, aby poskytli životní energii pro vytvoření vraždícího stroje."
"To je částečně pravda," zhodnotil Macros. "Mělo by být zřejmé, ale asi není, že veškerá dasatská magie je formou nekromancie. Jejich energie pochází ze zabíjení. Pokud si pamatuješ, co udělal Murmandamus během Velkého povstání, tak to byl pouhý náznak toho, co každý den provádějí Dasatové. Každý rok jsou při čistkách zabíjeny tisíce dětí, a když kněží smrti mohou, uchvátí uvolněnou energii a duše uvězní." Macros se odmlčel. "Ale tito talnoyové nejsou, co si myslíš. Existují "talnoyové" ve službách tekarany a jeho princů, karanů, ale ti jsou tam proto, aby udrželi válečné spolky v šachu. Jsou to ve skutečnosti vlastnoručně vybraní vojáci, odění ve falešné zbroji, a objevují se pouze v určitých dnech při zvláštních příležitostech."
"Ale co ti na Midkemii?"
"Ti tam byli ukryti. To jsou skuteční talnoyové."
"Kdo je ukryl?"
"To je záhada. Pokud jsem to v minulosti věděl, zřejmě to teď nevím. Třeba se mi paměť vrátí. Nebo to možná zjistíme v budoucnosti, ale v tuto chvíli o těchto stvořeních musíš vědět, že talnoyové nejsou stroje ovládané duchy či dušemi zabitých Dasatů. Jsou to otroci, kteří jsou tak drženi po celá tisíciletí. Duchové, co je zabydleli, nejsou totiž Dasatové, ale je to deset tisíc ztracených dasatských bohů."
Pug pronesl téměř neslyšně: "Bohové?"
"Stejně jako midkemijští bohové neumírají snadno. A i když jsou mrtví, mají jakoby snahu v takovém stavu nezůstat. Před námi je mnoho hodin, během nichž o tom můžeme přemítat. Teď však věřím, že se Temný chce dostat na Midkemii z jednoho prostého důvodu. Aby talnoye zničil. A nebude moc přemýšlet, pokud kvůli tomu bude muset obětovat celou planetu."
"A my ho musíme zastavit," zašeptal Pug.
Macros přikývl. "Ano."
Obsah:

I. Hon 9
II. Věštkyně 25
III. Následky 42
IV. Noční dravci 64
V. Příprava 83
VI. U Poctivého Johna 96
VII. Rytíř smrt 114
VIII. Nové pokyny 129
IX. Roldem 142
X. Čistka 156
XI. Delccordia 173
XII. Nepřátelé 191
XIII. Změna 205
XIV. Slavnost 223
XV. Bílý 237
XVI. Lord 256
XVII. Válečníci 268
XVIII. Hostina 281
XIX. Kosridi 297
XX. Zkouška oknem 316
XXI. Zrada 335
XXII. Odhalení 352

RAYMOND E. FEIST

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

DO TEMNÉHO KRÁLOVSTVÍ

/Into the Dark Realm/

překlad © 2007 Simona Holubcová obálka © 2007 Michal Ivan
1. české vydání © 2007 Václav Soukup - Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství Václav Soukup - Wales jako svou 142. publikaci
ISBN 978-80-86939-36-0
Doporučená maloobchodní cena: 249,-
Cena Klubu čtenářů SF: 212,-

Distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: wales@volny.cz